SUZANNE COLLINS

REVOLTA

SUZANNE COLLINS

REVOLTA

Partea întâi
CENUŞA

Capitolul 1

ÎMI PRIVESC PANTOFII, urmărind cum se aşterne pe pielea uzată un strat fin de cenuşă. Aici fusese aşezat patul pe care îl împărţeam cu Prim, sora mea. Iar acolo fusese locul mesei de bucătărie. Cărămizile şemineului prăbuşit, acum un morman carbonizat, oferă un punct de referinţă pentru localizarea restului casei. Cum altfel m-aş putea orienta în marea acestor tonuri de gri?

Din Districtul 12 n-a mai rămas aproape nimic. Acum o lună, bombele incendiare ale Capitoliului au ras de pe suprafaţa pământului casele minerilor săraci din Filon, prăvăliile din oraş, până şi clădirea Justiţiei. Singurul loc care a scăpat de incinerare a fost Cartierul Învingătorilor. Nu ştiu exact de ce. Poate ca să existe o zonă locuibilă agreabilă pentru oricine din Capitoliu care este nevoit să vină în district cu afaceri.

Un reporter la vânătoare de ştiri ciudate. Un comitet însărcinat să aprecieze starea minelor de cărbune. Un detaşament de Apărători ai Păcii în căutarea refugiaţilor întorşi acasă.

Dar nu se întoarce nimeni, în afară de mine. Şi asta numai pentru o scurtă vizită. Autorităţile din Districtul 13 au fost împotriva întoarcerii mele. Au considerat-o o aventură costisitoare şi lipsită de sens, dat fiind faptul că sunt protejată de cel puţin o duzină de aeronave invizibile care mi se rotesc pe deasupra capului şi că nu există nicio informaţie pe care aş putea s-o aflu. Însă trebuia să văd districtul. Era o nevoie atât de imperioasă, încât am transformat-o într-o condiţie a cooperării mele la oricare dintre planurile lor.

În cele din urmă, Plutarch Heavensbee, şeful creatorilor-de-joc, cel care i-a organizat pe rebelii din Capitoliu, şi-a

azvârlit braţele în sus.

— Lăsaţi-o să se ducă. Mai bine să irosim o zi decât încă o lună. Poate că un mic tur al districtului e exact ceea ce-i trebuie ca să se convingă că suntem de aceeaşi parte.

De aceeaşi parte. Duc mâna la tâmpla stângă, în care simt o durere ascuţită. Exact în locul unde m-a lovit Johanna Mason cu bobina de sârmă. Amintirile mi se învârtejesc când încerc să despart adevărul de neadevăr. Ce serie de evenimente m-au condus aici, printre ruinele oraşului meu? E greu să-mi răspund, fiindcă efectele comoţiei provocate de Johanna n-au dispărut cu desăvârşire şi gândurile mele încă mai au tendinţa să se amestece unele cu altele. Şi medicamentele pe care le folosesc ca să-mi ţină durerea sub control şi să-mi îmbunătăţească starea de spirit mă fac uneori să am vedenii. Aşa cred. Încă nu sunt convinsă că în noaptea când podeaua camerei mele de spital s-a transformat într-un covor de şerpi contorsionaţi am avut halucinaţii.

Folosesc tehnica pe care mi-a sugerat-o unul dintre medici. Încep cu lucrurile cele mai simple, despre care ştiu că sunt reale, şi mă îndrept treptat către cele mai complicate. Lista începe să mi se deruleze în minte…

Mă numesc Katniss Everdeen. Am şaptesprezece ani. Casa mea e în Districtul 12. Am luat parte la Jocurile Foamei. Am evadat. Capitoliul mă urăşte. Peeta a căzut prizonier. Se presupune că e mort. Cel mai probabil mort. Probabil e mai bine să fie mort…

— Katniss. Să cobor?

Vocea lui Gale, cel mai bun prieten al meu, ajunge la mine prin casca pe care au insistat rebelii s-o port. El e sus, în aeronavă, urmărindu-mă cu atenţie, gata să se năpustească dacă se întâmplă ceva rău. În acest moment realizez că stau ghemuită, cu coatele sprijinite pe coapse, cu capul în mâini. Probabil par în pragul unui soi de epuizare totală. Asta n-o să se întâmple. Nu acum, când mă lasă în sfârşit să mă dezvăţ de medicamente.

Mă ridic şi îi resping oferta cu o fluturare de mână.

— Nu. Mă simt foarte bine.

Ca să-mi întăresc spusele, încep să mă îndepărtez de vechea mea casă, mergând spre centrul oraşului. Gale a cerut să fie coborât în Doisprezece împreună cu mine, dar n-a forţat lucrurile când i-am refuzat compania. Înţelege că azi nu vreau pe nimeni alături. Nici măcar pe el. Există drumuri pe care trebuie să le faci singur.

În vara asta, vremea e arzătoare şi foarte uscată. N-a căzut aproape niciun strop de ploaie care să răvăşească mormanele de cenuşă rămase în urma atacului. Îşi schimbă forma ici şi colo, ca reacţie la paşii mei. Nici o adiere nu le împrăştie. Urmăresc cu băgare de seamă ceea ce îmi amintesc că era drumul, fiindcă la început, când am aterizat pe Pajişte, n-am fost atentă şi am nimerit cu piciorul direct într-un bolovan. Numai că nu era bolovan – era ţeasta cuiva. S-a rostogolit şi s-a tot rostogolit, apoi s-a oprit cu faţa în sus. Şi pentru multă vreme nu mi-am putut lua privirea de la dinţi, întrebându-mă ai cui erau şi gândindu-mă că aşa ar fi arătat şi ai mei, în împrejurări similare.

Paşii mei urmează drumul din obişnuinţă, dar nu e o idee bună, fiindcă e plin de rămăşiţele celor care au încercat să fugă. Unii au fost incineraţi pe de-a-ntregul. Însă ceilalţi, probabil răpuşi de fum, au scăpat de dezlănţuirea flăcărilor şi acum zac, împrăştiind miasme, în diferite stadii ale descompunerii, stârvuri acoperite de muşte, la discreţia necrofagilor. *Eu te-am ucis,* mă gândesc, trecând pe lângă un morman. *Şi pe tine. Şi pe tine.*

Pentru că am făcut-o. Săgeata mea, îndreptată către fisura din câmpul de forţă care înconjura arena, săgeata aia a stârnit furtuna de foc, ca represalii. Am aruncat întregul Panem în braţele haosului.

Îmi răsună în minte cuvintele preşedintelui Snow, rostite în dimineaţa când urma să-ncep Turneul Triumfal.

— Tu, Katniss Everdeen, fata din foc, te-ai dovedit a fi scânteia care, nesupravegheată, se poate transforma într-

un infern, distrugând Panemul.

Faptele au demonstrat că nici nu exagera, nici nu avea intenţia să mă sperie. Poate încerca într-adevăr să-mi obţină ajutorul. Dar eu pusesem deja în mişcare ceva pe care nu mai aveam nicidecum puterea să-l ţin sub control.

Arde. Încă mai arde, mă gândesc, amorţită. Focurile din minele de cărbuni îşi înalţă fumul negru în depărtare. Însă n-a mai rămas nimeni căruia să-i pese. Mai bine de nouăzeci la sută din populaţia districtului e moartă. Cei în jur de opt sute de supravieţuitori sunt refugiaţi în Districtul 13 – dar, din punctul meu de vedere, asta e totuna cu a nu mai avea niciodată un cămin.

Ştiu că n-ar trebui să gândesc aşa; ştiu că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru modul în care am fost primiţi. Bolnavi, răniţi, înfometaţi şi cu mâinile goale. Însă nu pot trece niciodată peste faptul că Districtul 13 a jucat un rol în distrugerea Districtului 12. Ceea ce nu mă absolvă pe mine de vinovăţie – se pot aduce învinuiri din belşug. Însă fără ei nici nu aş fi fost inclusă într-un plan mai amplu de distrugere a Capitoliului şi n-aş fi avut mijloacele cu care s-o fac.

Locuitorii Districtului 12 n-au avut o mişcare de rezistenţă organizată de ei înşişi. N-au avut niciun cuvânt de spus în toată povestea asta. Dar, spre ghinionul lor, m-au avut pe mine. O parte dintre supravieţuitori cred totuşi c-a fost noroc, fiindcă au scăpat în sfârşit din districtul nostru. Fiindcă au scăpat de foamea şi de oprimarea fără de sfârşit, de riscurile din mine, de biciul lui Romulus Thread, ultimul şef al Apărătorilor Păcii.

Faptul că au cât de cât un nou cămin e privit ca o minune, de vreme ce, cu foarte puţin timp în urmă, nici măcar nu ştiuserăm că Districtul 13 încă mai exista.

Meritul pentru fuga supravieţuitorilor s-a revărsat direct asupra lui Gale, deşi el nu e dispus să-l accepte. Imediat ce s-a încheiat Jubileul Pacificării – imediat ce am fost eu ridicată din arenă – în Districtul 12 s-a întrerupt curentul

electric, ecranele televizoarelor s-au înnegrit şi în Filon s-a lăsat o asemenea linişte încât oamenii îşi puteau auzi unii altora bătăile inimii. Nimeni n-a schiţat vreun gest de protest, nimeni n-a sărbătorit cele petrecute în arenă. Însă, cincisprezece minute mai târziu, cerul era plin de aeronave şi ploua cu bombe.

Gale a fost cel care s-a gândit la Pajişte, unul dintre puţinele locuri în care nu se găseau case vechi de lemn, îmbâcsite de praf de cărbune. A condus într-acolo cât de mulţi oameni a putut, inclusiv pe mama şi pe Prim. A alcătuit o echipă care a dărâmat gardul – o simplă barieră inofensivă din plasă metalică în clipa aceea, când curentul electric fusese tăiat – şi a călăuzit pe toată lumea în pădure. I-a dus în singurul loc la care s-a putut gândi, la lacul pe care mi-l arătase tata în copilărie. Şi de acolo au privit flăcările îndepărtate mistuind tot ce cunoşteau pe lume.

În zori bombardierele plecaseră de mult, focurile se stingeau şi li se alăturau ultimii supravieţuitori răzleţiţi. Mama şi Prim adunaseră răniţii într-o singură zonă şi încercau să-i trateze cu orice puteau culege din pădure. Gale avea două arcuri şi două tolbe cu săgeţi, un cuţit de vânătoare, un năvod şi de hrănit peste opt sute de oameni îngroziţi. Cu ajutorul celor care scăpaseră teferi, a reuşit să-i hrănească vreme de trei zile. Atunci a apărut pe neaşteptate o aeronavă care să-i evacueze în Districtul 13, unde erau suficiente compartimente pentru locuit, curate, cu pereţii albi, şi o mulţime de haine, şi unde se mânca de trei ori pe zi. Compartimentele aveau dezavantajul de a se afla sub pământ, hainele erau identice şi mâncarea relativ lipsită de gust, dar pentru refugiaţii din Districtul 12 toate astea nu reprezentau decât nişte inconveniente minore. Se aflau în siguranţă. Li se purta de grijă. Erau în viaţă şi fuseseră primiţi cu efuziune.

Entuziasmul a trecut drept bunătate. Dar un bărbat pe nume Dalton, un refugiat din Districtul 10 care ajunsese în

Treisprezece străbătând distanţa pe jos, cu zece ani mai înainte, mi-a dezvăluit adevăratul motiv.

— Au nevoie de tine. De mine. De noi toţi. Cu ceva vreme în urmă a izbucnit un soi de epidemie de variolă care a ucis o grămadă dintre ei şi i-a lăsat pe încă şi mai mulţi sterili. Un nou lot de reproducători. Asta văd în noi.

Cu zece ani în urmă, a lucrat la o fermă de vite, unde s-a ocupat de menţinerea diversităţii genetice a cirezii prin implantarea unor embrioni congelaţi pe termen lung. E foarte probabil să aibă dreptate în privinţa celor din Treisprezece, fiindcă prin preajmă nu par să fie destul de mulţi copii. Şi ce dacă? Nu suntem ţinuţi în ţarcuri, suntem instruiţi ca să putem munci, copiii noştri sunt educaţi. Cei de peste paisprezece ani primesc grade inferioare în armată şi lumea li se adresează respectuos cu apelativul „Soldat”. Autorităţile din Treisprezece i-au acordat automat cetăţenia fiecărui refugiat.

Şi totuşi simt ură faţă de ei. Însă, firește, eu urăsc acum aproape pe toată lumea. Pe mine mai mult decât pe oricine altcineva.

Suprafaţa de sub tălpile mele devine mai tare şi simt sub covorul de cenuşă pietrele pavajului din piaţă. E mărginită de dărâmături, acolo unde se înălţau prăvăliile. Un morman de moloz înnegrit a luat locul clădirii Justiţiei. Mă îndrept către locul unde apreciez că s-a aflat brutăria părinţilor lui Peeta. N-a mai rămas nimic din ea, cu excepţia cuptorului transformat într-o masă topită, informă. Părinţii lui Peeta, cei doi fraţi mai mari ai lui – niciunul dintre ei n-a reuşit să ajungă în Districtul 13. Doar câţiva dintre aşa-numiţii oameni cu stare din district au scăpat de foc. Peeta n-ar mai avea, oricum, la cine să revină. În afară de mine…

Mă îndepărtez cu spatele de brutărie şi dau peste ceva, îmi pierd echilibrul şi mă pomenesc stând pe o bucată de metal încins de soare. Încerc să ghicesc ce-ar putea fi, apoi îmi aduc aminte de recentele îmbunătăţiri aduse de Thread pieţei. Butuci, stâlpi pentru biciuire şi asta, ce-a mai rămas

din spânzurătoare. Rău. Asta e rău. Îmi readuce în minte fluxul imaginilor care mă chinuie, când sunt trează sau când dorm. Peeta torturat – afundat în apă, ars, ciopârţit, supus şocurilor electrice, schilodit, bătut – în timp ce Capitoliul încearcă să-i smulgă informaţii despre rebeliune, care nici măcar nu-i sunt cunoscute. Închid ochii şi strâng cu putere din pleoape, într-o încercare de a ajunge la el, străbătând sute şi sute de kilometri, de a-i trimite telepatic gândurile mele, de a-i da de ştire că nu e singur. Însă este. Şi nu-l pot ajuta.

Alerg. Cât mai departe de piaţă şi către singurul loc pe care nu l-a distrus focul. Trec pe lângă ruinele casei primarului, unde a locuit prietena mea Madge. Nu ştiu nimic despre ea şi despre familia ei. Au fost evacuaţi, duşi la Capitoliu, din cauza poziţiei tatălui ei, sau au fost lăsaţi pradă flăcărilor? Cenuşa tălăzuieşte în jurul meu, şi îmi ridic poalele cămăşii peste gură. Nu mă întreb ce trag în nări, ci pe cine, cine ameninţă să mă sufoce.

Iarba e pârjolită şi zăpada cenuşie s-a aşternut şi aici, dar cele douăsprezece case frumoase din Cartierul Învingătorilor sunt nevătămate. Intru dintr-un salt în cea care mi-a servit drept locuinţă în ultimul an, trântesc uşa şi mă sprijin cu spatele de ea. Locul pare neatins. Curat. Ireal de tăcut. De ce m-am întors în Doisprezece? Cum mă poate ajuta vizita asta să răspund la întrebările de care nu reuşesc să scap?

— Ce-o să fac? şoptesc către pereţi.

Pentru că pur şi simplu nu ştiu.

Oamenii îmi tot vorbesc, îmi vorbesc, îmi vorbesc, îmi vorbesc. Plutarch Heavensbee. Asistenta lui prevăzătoare, Fulvia Cardew. O amestecătură de lideri ai districtelor. Oficialităţi militare. Dar nu şi Alma Coin, preşedinta Districtului 13, care se mulţumeşte să privească. Are în jur de cincizeci de ani şi un păr cărunt care îi cade pe umeri ca un voal neted. Sunt oarecum fascinată de părul ei, fiindcă e atât de uniform, fără nicio imperfecţiune, fără niciun smoc,

fără niciun fir cu vârful despicat. Are ochii cenuşii, dar nu ca ai locuitorilor Filonului. Sunt foarte spălăciţi, ca şi cum pigmentul le-ar fi fost absorbit cu desăvârşire. Au culoarea zloatei, pe care îţi doreşti s-o vezi topită.

Ceea ce vor de la mine e să-mi asum cu adevărat rolul pe care mi l-au stabilit. Să fiu simbolul revoluţiei. Gaiţa Zeflemitoare. Nu e de ajuns tot ce-am făcut în trecut, sfidând Capitoliul la Jocuri, oferind un punct de concentrare a forţelor. Acum trebuie să devin adevăratul lider, chipul, vocea, întruparea revoluţiei. Persoana pe care pot conta districtele – dintre care cele mai multe sunt acum pe faţă în război cu Capitoliul – ştiind că le arată calea spre victorie. Nu trebuie s-o fac singură. Au o întreagă echipă de oameni care să mă machieze, să mă îmbrace, să-mi scrie discursurile, să-mi regizeze apariţiile – ca şi cum asta nu mi-ar suna oribil de familiar – şi eu nu trebuie să fac nimic altceva decât să-mi joc rolul. Uneori îi ascult, iar alteori mă mulţumesc să privesc linia perfectă a părului lui Coin, încercând să hotărăsc dacă e sau nu o perucă. În cele din urmă părăsesc încăperea fiindcă începe să mă doară capul, sau fiindcă e ora mesei, sau fiindcă dacă nu ies din subterane e posibil să-ncep să urlu.

Nu mă obosesc să spun ceva. Mă ridic pur şi simplu şi plec.

Ieri după-amiază, în timp ce se închidea uşa în urma mea, am auzit-o pe Coin:

— V-am spus c-ar fi trebuit să salvăm mai întâi băiatul.

Adică pe Peeta. N-aş putea să fiu de acord cu asta mai mult decât sunt. Peeta ar fi fost o portavoce excelentă.

Şi pe cine-au pescuit în schimb din arenă? Pe mine, care nu cooperez. Pe Beetee, un inventator bătrân din Trei, pe care-l văd rar, fiindcă a fost atras în activitatea de perfecţionare a armamentului imediat ce a putut să stea în capul oaselor. I-au împins literalmente patul de spital cu rotile într-o zonă strict secretă şi acum nu-şi mai face apariţia decât ocazional, la orele de masă. E foarte

inteligent şi foarte dornic să ajute cauza, dar nu reprezintă cu adevărat ceea ce se înţelege printr-un instigator. Şi mai e Finnick Odair, sex-simbolul din districtul pescarilor, cel care l-a ţinut pe Peeta în viaţă atunci când eu n-am fost în stare s-o fac. Vor să-l transforme şi pe el într-un lider al rebelilor, dar mai întâi vor trebui să-l păstreze treaz mai mult de cinci minute. Chiar şi atunci când e conştient, trebuie să repeţi totul de trei ori ca să-i ajungă la creier. Doctorii spun că e din cauza şocului electric de care a avut parte în arenă, dar eu ştiu că e ceva mai complicat decât atât. Ştiu că Finnick nu se poate concentra asupra niciunui eveniment din Treisprezece fiindcă se străduieşte din răsputeri să vadă ce se petrece la Capitoliu, cu Annie, fata nebună din districtul lui, singura fiinţă omenească din lume pe care-o iubeşte.

În ciuda rezervelor mele serioase, trebuie să-l iert pe Finnick pentru rolul său în conspiraţia care m-a adus aici. Măcar el are cât de cât idee prin ce trec eu. Şi e nevoie de prea multă energie ca să-ţi conservi furia împotriva cuiva care plânge atât de mult.

Cobor scările cu picioare de vânător care nu vrea să facă nici cel mai mic zgomot. Adun câteva amintiri: o fotografie a părinţilor mei din ziua nunţii, o panglică albastră pentru părul lui Prim, cartea familiei cu plante medicinale şi comestibile. Cartea cade, deschizându-se la o pagină cu flori galbene, şi mă grăbesc s-o închid, fiindcă au fost pictate de pensula lui Peeta.

Ce-o să fac?

Are vreun rost să fac ceva? Mama, sora mea şi familia lui Gale sunt în sfârşit în siguranţă. Cât despre restul oamenilor din Doisprezece, sunt fie morţi, ceea ce este ireversibil, fie protejaţi în Treisprezece. Nu mai rămân decât rebelii din districte. Bineînţeles că urăsc Capitoliul, dar nu cred că asumându-mi rolul de Gaiţă Zeflemitoare le pot aduce vreun folos celor care încearcă să-i vină de hac. Cum pot ajuta districtele, când ori de câte ori fac o mişcare

provoc suferinţe şi pierderi de vieţi? Bătrânul împuşcat în Districtul 11 fiindcă a fluierat. Represiunile din Doisprezece după ce-am intervenit în timpul biciuirii lui Gale. Stilistul meu, Cinna, târât din Camera de Lansare înainte de Jocuri, însângerat şi fără cunoştinţă. Informatorii lui Plutarch cred c-a fost ucis în timpul interogatoriului. Sclipitorul, enigmaticul, încântătorul Cinna e mort din cauza mea. Îmi alung gândul, fiindcă e insuportabil de dureros, nu-i pot face faţă fără să-mi pierd cu desăvârşire fragilul control asupra situaţiei.

Ce-o să fac?

Să devin Gaiţa Zeflemitoare… binele pe care l-aş aduce, oricare ar fi acela, ar putea compensa pagubele? În cine mă pot încrede, ca să-i iau drept bun răspunsul la această întrebare? Cu siguranţă nu în echipa din Treisprezece. Jur că acum, când familia mea şi a lui Gale sunt ferite din calea răului, aş putea să fug. Nu mi-a mai rămas decât o singură problemă nerezolvată. Peeta. Dacă aş fi sigură că e mort, aş putea să dispar în pădure şi să nu mă mai întorc niciodată. Dar până atunci sunt cu mâinile legate.

Mă răsucesc pe călcâie când aud un sâsâit. Cu spatele arcuit şi urechile pleoştite, cel mai urât motan din lume stă în uşa bucătăriei.

— Buttercup, spun.

Au murit mii de oameni, dar el a supravieţuit şi pare chiar să se hrănească foarte bine. Cu ce? Poate intra şi ieşi din casă prin fereastra cămării, pe care o lăsam întotdeauna întredeschisă. E posibil să mănânce şoareci-de-câmp. Refuz să iau în considerare alternativa.

Mă ghemuiesc şi întind mâna.

— Vino-ncoace, băiete.

Puţin probabil. E supărat fiindcă a fost abandonat. În plus, nu-i ofer mâncare, iar talentul meu de a-i da resturi a fost întotdeauna singura modalitate prin care mi-am răscumpărat păcatele în ochii lui. O vreme, când ne întâlneam în casa veche, fiindcă niciunuia dintre noi nu-i

era pe plac cea nouă, părea că era începutul unei relaţii. Dar e clar că s-a zis cu asta. Clipeşte din ochii ăia galbeni, nesuferiţi.

— Vrei s-o vezi pe Prim? îl întreb.

Numele îi atrage atenţia. În afară de al lui, e singurul cuvânt care-i spune ceva. Scoate un miau răguşit şi se apropie de mine. Îl iau în braţe şi îi mângâi blana, apoi deschid dulapul, scotocesc după geanta mea de vânătoare şi îl îndes neceremonios înăuntru. Nu există niciun alt mod de a-l duce la aeronavă şi, pentru sora mea, motanul ăsta cântăreşte cât o lume întreagă. Capra ei, Lady, un animal într-adevăr de valoare, nu şi-a făcut din nefericire apariţia.

Aud în cască vocea lui Gale, spunându-mi că trebuie să ne-ntoarcem. Dar geanta pentru vânat mi-a adus aminte că mai vreau ceva. O agăţ de spătarul unui scaun şi urc în fugă scările spre dormitorul meu. În dulap atârnă haina de vânătoare a tatei. Am adus-o aici din casa veche înainte de Jubileu, cu gândul că prezenţa ei ar fi putut să le aducă alinare mamei şi lui Prim după moartea mea. Slavă Domnului, fiindcă altfel ar fi fost acum cenuşă.

Contactul cu pielea moale pare liniştitor, şi amintirea orelor pe care le-am petrecut purtând-o mă calmează pentru o clipă. Pe urmă, inexplicabil, palmele încep să-mi transpire. O senzaţie stranie îmi cuprinde încet ceafa. Mă răsucesc brusc, întorcându-mă cu faţa spre cameră, şi descopăr că e pustie. Ordonată. Toate sunt la locul lor. N-am auzit niciun sunet alarmant. Atunci ce e?

Strâmb din nas. E mirosul. Greţos, artificial. O pată albă trage cu ochiul din vaza cu flori uscate de pe măsuţa mea de toaletă. Mă apropii cu paşi prudenţi. Acolo, nelăsându-se ascuns de verii lui conservaţi, e un trandafir alb, proaspăt. Perfect. Cu toţi ghimpii şi cu petale mătăsoase.

Şi înţeleg imediat cine mi l-a trimis.

Preşedintele Snow.

Când mirosul începe să-mi facă greaţă, mă retrag şi ies din încăpere. De când e acolo? De o zi, de o oră? Rebelii au

făcut o incursiune în Cartierul Învingătorilor, asigurându-se că nu e niciun pericol înainte de a mi se permite să vin aici, dar au căutat explozibili, microfoane, orice era neobişnuit. Dar poate trandafirul nu li s-a părut demn de luat în seamă. Doar pentru mine are un înţeles.

La parter, înşfac geanta de vânătoare, lovind-o de podea în mers, înainte de a-mi aminti că are un ocupant. Pe peluză, fac semne frenetice către aeronavă în timp ce Buttercup se zbate. Îl înghiontesc cu cotul, gest care nu reuşeşte decât să-l înfurie. O aeronavă se materializează şi lasă în jos o scară. Mă urc pe ea şi curentul mă paralizează până când sunt ridicată la bord.

Gale mă ajută să mă desprind de scară.

— Te simţi bine?

— Da, răspund, ştergându-mi sudoarea de pe faţă cu mâneca.

Mi-a lăsat un trandafir! Vreau s-o strig, dar nu sunt sigură că ţin să-mpărtăşesc o asemenea informaţie când cineva ca Plutarch mă urmăreşte din priviri. În primul rând, fiindcă aş părea nebună. De parcă fie mi-aş fi imaginat totul, ceea ce e foarte posibil, fie aş avea reacţii exagerate, fapt care mi-ar garanta o întoarcere în tărâmul viselor induse de medicamente, de unde mă străduiesc atât de mult să evadez. Nimeni n-o să înţeleagă pe deplin – că nu e pur şi simplu o floare, nici măcar o floare din partea preşedintelui Snow, ci făgăduiala răzbunării – fiindcă nimeni altcineva n-a stat în birou, alături de el, înainte de Turneul Triumfal, când m-a ameninţat.

Aşezat pe măsuţa mea de toaletă, trandafirul alb ca zăpada[{i}] e un mesaj personal care îmi este adresat. Vorbeşte despre o poveste neterminată, îmi şopteşte: *Îţi pot da de urmă. Pot ajunge la tine. Poate te supraveghez chiar acum.*

Capitolul 2

SE NĂPUSTESC AERONAVELE Capitoliului să ne doboare din cer? În timp ce zburăm pe deasupra Districtului 12, mă uit neliniştită după ceva care să indice un atac, dar nu ne urmăreşte nimic. După mai multe minute, când aud un schimb de vorbe între Plutarch şi pilot, care confirmă că spaţiul aerian e liber, încep să mă mai relaxez puţin.

Gale dă din cap la auzul urletelor care ies din geanta mea de vânătoare.

— Acum ştiu de ce-a trebuit să te-ntorci.

— De parcă ar fi existat măcar o singură şansă să fie recuperat.

Arunc geanta pe un scaun, unde creatura dezgustătoare începe să mârâie gros, din gâtlej.

— Oh, mai taci, îi spun genţii, afundându-mă în scaunul capitonat de lângă fereastră, în faţa ei.

Gale se aşază lângă mine.

— E rău acolo, jos?

— N-ar fi putut fi mai rău, îi răspund.

Mă uit în ochii lui şi îmi văd reflexia propriei mele suferinţe. Mâinile noastre se găsesc una pe cealaltă, agăţându-ne cu repeziciune de o parte a Districtului 12 pe care Snow n-a reuşit cumva s-o distrugă. Rămânem tăcuţi pentru tot restul călătoriei către Treisprezece, care nu durează decât patruzeci şi cinci de minute. Un drum de o săptămână pe jos. Bonnie şi Twill, refugiatele din Districtul 8 pe care le-am întâlnit iarna trecută în pădure, nu erau, la urma urmelor, chiar atât de departe de destinaţia lor. Însă, după toate aparenţele, n-au reuşit s-o atingă. Când am întrebat despre ele în Treisprezece, nimeni n-a părut să ştie despre ce vorbeam. Probabil au murit în pădure.

Din aer, Districtul 13 arată cam tot atât de vesel ca Doisprezece. Ruinele nu fumegă, aşa cum ni le arată Capitoliul la televizor, dar deasupra pământului nu mai există aproape nicio urmă de viaţă. În cei şaptezeci şi cinci de ani care s-au scurs din Zilele Întunecate – când se spune că Treisprezece ar fi fost ras de pe faţa pământului în războiul dintre Capitoliu şi districte – aproape toate construcţiile noi s-au făcut sub pământ. Acolo exista deja un complex subteran de mare întindere, îmbunătăţit de-a lungul secolelor pentru a servi fie drept refugiu clandestin al liderilor guvernului în timp de război, fie ca ultim adăpost al omenirii pentru cazul în care la suprafaţă traiul ar fi fost imposibil. Şi, cu mult mai important pentru locuitorii Districtului 13, era locul unde se desfăşura programul de perfecţionare a armamentului nuclear al Capitoliului. În timpul Zilelor Negre, rebelii din Treisprezece au preluat, prin luptă, controlul de la forţele guvernamentale, şi-au îndreptat rachetele nucleare către Capitoliu şi au propus un târg: intenţionau s-o facă pe morţii, cerând în schimb să fie lăsaţi în pace. Capitoliul mai avea un arsenal nuclear în vest, dar nu-i putea ataca decât ca răzbunare pentru ceva anume. A fost silit să accepte înţelegerea propusă. A demolat toate rămăşiţele vizibile ale districtului şi a distrus toate căile de acces din exterior. Poate liderii Capitoliului s-au gândit că, fără ajutor, Treisprezece avea să piară oricum. Şi asta a fost cât pe ce să se întâmple, de mai multe ori, dar a reuşit de fiecare dată să se salveze, datorită unei raţionalizări severe a resurselor, unei respectări înverşunate a disciplinei şi unei vigilenţe neîntrerupte în privinţa altor atacuri ale Capitoliului.

Cetăţenii districtului locuiesc acum aproape în exclusivitate sub pământ. Putem ieşi afară, pentru exerciţii fizice şi ca să ne bucurăm de lumina soarelui, dar numai în momente foarte strict precizate în orarul nostru. N-ai cum să nu-ţi cunoşti orarul. În fiecare dimineaţă, trebuie să-ţi introduci braţul drept într-o şmecherie din perete. Îţi scrie

pe partea interioară netedă a antebraţului programul zilei, cu o cerneală violetă spălăcită. *7:00 – Micul dejun. 7:30 – De serviciu la bucătărie. 8:30 – Centrul educaţional, Camera 17.* Şi aşa mai departe. Cerneala e de neşters până la *22:00 – Baie.* Atunci dispare substanţa aia, indiferent ce-o fi, care-o face rezistentă la apă şi orarul se curăţă în întregime. Luminile se sting la semnalul de la 22:30, când toată lumea care nu lucrează în schimbul de noapte trebuie să fie în pat.

La început, când eram atât de bolnavă în spital, puteam să neglijez imprimarea orarului. Dar odată ce m-am mutat în Compartimentul 307, cu mama şi sora mea, mi s-a cerut să mă încadrez în program. Totuşi ignor în foarte mare măsură cuvintele de pe braţul meu, cu excepţia orelor de masă. Mă întorc pur şi simplu în compartimentul nostru, hoinăresc prin district sau adorm într-o ascunzătoare. Într-un canal de ventilaţie abandonat. În spatele ţevilor de apă din spălătorie. Iar în Centrul educaţional e un dulap excelent, fiindcă nimeni nu pare să aibă vreodată nevoie de rechizite. Aici se fac atât de multe economii, încât irosirea unui obiect e practic o infracţiune. Din fericire, oamenii din Districtul 12 n-au fost niciodată risipitori. Dar am văzut-o o dată pe Fulvia Cardew mototolind o foaie de hârtie pe care nu erau scrise decât două cuvinte şi, după privirile care i-au fost adresate, ai fi zis că tocmai omorâse pe cineva. S-a îmbujorat ca o roşie, scoţându-şi mai tare în evidenţă florile argintii incrustate în obrajii rotofei. O adevărată întrupare a excesului. Una dintre puţinele mele plăceri din Treisprezece este să-i privesc pe cei câţiva „rebeli” răzgâiaţi din Capitoliu puşi în încurcătură când încearcă să se integreze.

Nu ştiu cât timp o să mai pot continua cu această desconsiderare totală a preciziei de ceasornic cerute de gazdele mele. În momentul de faţă sunt lăsată în pace fiindcă sunt dezorientată mental – aşa scrie pe brăţara mea medicală din plastic – şi toată lumea trebuie să-mi tolereze

aberaţiile. Dar asta nu poate dura la nesfârşit. Aşa cum nu poate dura nici răbdarea lor în problema Gaiţei Zeflemitoare.

Odată ajunşi pe platoul de aterizare, eu şi Gale coborâm mai multe şiruri de trepte, îndreptându-ne spre Compartimentul 307. Am putea lua liftul, numai că-mi aduce într-o prea mare măsură aminte de cel care m-a ridicat în arenă. Mă obişnuiesc cu foarte mare greutate să stau atât de mult sub pământ. Dar, după întâlnirea supranaturală cu trandafirul, coborârea mă face pentru prima oară să mă simt mult mai în siguranţă.

Ezit în faţa uşii marcate cu numărul 307, anticipând întrebările familiei mele.

— Ce-o să le spun despre Doisprezece? îl întreb pe Gale.

— Mă-ndoiesc că-ţi vor cere amănunte. L-au văzut arzând. Sunt îngrijorate mai ales fiindcă nu ştiu cum o să suporţi tu asta. Gale îmi atinge obrazul. Aşa cum sunt şi eu.

Îmi apăs pentru o clipă faţa de mâna lui.

— O să supravieţuiesc.

Respir adânc şi deschid uşa.

Mama şi sora mea sunt acasă, pentru *18:00 – Meditaţie,* jumătatea de oră de odihnă dinaintea mesei de seară. Le văd îngrijorarea de pe chipuri în timp ce încerc să-mi apreciez propria stare emoţională, îmi golesc geanta de vânătoare şi programul se schimbă în *18:00 – Adorarea pisicii.* Prim stă pur şi simplu pe podea, plângând şi legănându-l în braţe pe afurisitul de Buttercup, care se opreşte din tors numai ca să şuiere din când în când spre mine. Îmi adresează o privire deosebit de infatuată când îi leagă Prim la gât panglica albastră.

Mama strânge cu putere la piept fotografia din ziua nunţii şi o aşază, alături de cartea cu plante, pe dulapul cu sertare furnizat de guvern. Eu atârn haina tatei de spătarul unui scaun. Pentru o clipă, încăperea pare să semene cu casa noastră. Prin urmare, presupun că vizita mea în Doisprezece n-a fost în totalitate o pierdere de timp.

Coborâm către sala de mese pentru *18:30 – Cina,* când începe să-i ţiuie lui Gale comunicatorul-manşetă. Seamănă cu un ceas supradimensionat, dar primeşte mesaje scrise. Permisiunea de a deţine un asemenea obiect e un privilegiu deosebit, rezervat persoanelor importante pentru cauză, un statut câştigat de Gale fiindcă i-a salvat pe oamenii din Doisprezece.

— Au nevoie de noi doi la Comandament, spune el.

Îl urmez la o distanţă de câţiva paşi, încercând să mă adun înainte de a fi aruncată în ceea ce trebuie să fie, fără îndoială, o altă sesiune insistentă pe tema Gaiţei Zeflemitoare. Şovăi în faţa uşii Comandamentului, sala în care se ţin şedinţele/ consiliile de război, dotată cu ultimele realizări din domeniul tehnicii de vârf, pereţi computerizaţi vorbitori, hărţi electronice reprezentând mişcările de trupe din diverse districte şi o masă dreptunghiulară imensă, cu panouri de control pe care n-am voie să le ating. Însă nimeni nu mă observă, fiindcă sunt adunaţi cu toţii în capătul opus al încăperii, unde se află un televizor care transmite fără întrerupere emisiunile Capitoliului. Mă gândesc că aş putea pleca pe furiş, când Plutarch, a cărui siluetă masivă ascunde ecranul, mă zăreşte cu coada ochiului şi-mi face insistent semn să mă alătur celorlalţi. Înaintez fără tragere de inimă, întrebându-mă de ce m-ar putea interesa emisiunea. Dau întotdeauna acelaşi lucru. Reportaje de război. Propagandă. Reluarea bombardamentelor din Districtul 12. Un mesaj ameninţător al preşedintelui Snow. Aşa că imaginea lui Caesar Flickerman, eterna gazdă a Jocurilor Foamei, cu faţa lui vopsită şi cu costumul scânteietor, pregătindu-se să ne ofere un interviu, e aproape distractivă. Până când aparatul de filmat se retrage şi văd că oaspetele lui e Peeta.

Îmi scapă un sunet. Aceeaşi combinaţie între icnet şi geamăt care se aude când eşti sub apă, atât de lipsit de oxigen încât ai ajuns în punctul dincolo de care începe durerea. Împing oamenii într-o parte şi-n alta până când

ajung exact în faţa lui, cu mâna sprijinită de ecran. Îi cercetez ochii, căutând orice indiciu al durerii, orice reflexie a chinurilor torturii. Nu e nimic. Peeta pare sănătos, aproape robust. Pielea îi străluceşte, fără niciun cusur, ca după un tratament de hidratare şi împrospătare. E calm şi serios. Nu se potriveşte cu imaginea băiatului bătut şi însângerat care-mi bântuie visele.

Caesar se instalează mai confortabil în fotoliul din faţa lui Peeta şi îl priveşte lung.

— Aşadar… Peeta… bine ai revenit.

El schiţează un zâmbet.

— Caesar, credeai că m-ai intervievat pentru ultima oară, fac pariu.

— Mărturisesc că e aşa, recunoaşte Caesar. În noaptea dinaintea Jubileului Pacificării… ei bine, cine-ar fi crezut că te vom revedea?

— Nu făcea parte din planul meu, asta e sigur, spune Peeta, încruntându-se.

Caesar se apleacă uşor către el.

— Cred că toată lumea şi-a dat foarte bine seama care era planul tău. Să te sacrifici în arenă, ca să poată supravieţui Katniss Everdeen şi copilul vostru.

— Aşa e. Clar şi simplu. Degetele lui Peeta urmăresc modelul de pe braţul scaunului capitonat. Dar şi alţii aveau planuri.

Da, şi alţii aveau planuri, mă gândesc. Prin urmare Peeta a ghicit cum ne-au folosit rebelii drept pioni? Cum a fost pusă la cale de la bun început salvarea mea? Şi, în cele din urmă, cum ne-a trădat Haymitch Abernathy, mentorul nostru, pe amândoi, pentru o cauză despre care pretindea că nu-l interesează?

În tăcerea care urmează, observ ridurile apărute între sprâncenele lui Peeta. A ghicit sau i s-a spus. Dar Capitoliul nu l-a ucis, nici măcar nu l-a pedepsit. Pe moment, asta îmi depăşeşte cele mai nebuneşti speranţe. Îl sorb din ochi în întregul lui, îi sorb sănătatea trupului şi a minţii. Toate se

scurg prin mine, ca morfina care mi se dă în spital, domolindu-mi durerea din ultimele săptămâni.

— Ce-ar fi să ne povesteşti despre ultima noapte în arenă? sugerează Caesar. Ca să ne-ajuţi să lămurim nişte lucruri.

Peeta dă din cap, dar începe să vorbească în voie, pe îndelete.

— Acea ultimă noapte… să povestesc despre ultima noapte… ei bine, la început trebuie să-ţi imaginezi cum te simţeai în arenă. Erai ca o insectă captivă într-un bol plin cu abur. Jur-împrejur, junglă… verde şi vie şi ticăind. Ticăitul unui ceas imens, mistuindu-ţi viaţa. Fiecare oră promitea o nouă oroare. Trebuie să-ţi imaginezi că în ultimele două zile muriseră şaisprezece oameni – unii dintre ei apărându-te. În ritmul în care mergeau lucrurile, noi, ultimii opt, aveam să fim morţi până dimineaţă. Cu excepţia unuia. A învingătorului. Şi ai plănuit să nu fii tu acela.

Amintirea îmi umple trupul de sudoare. Mâna îmi alunecă de pe ecran şi îmi atârnă moale pe lângă corp. Peeta n-are nevoie de o pensulă ca să picteze imagini din timpul Jocurilor. Se descurcă la fel de bine folosindu-se de cuvinte.

— Odată ce eşti în arenă, restul lumii pare foarte departe, continuă el. Toţi oamenii şi toate lucrurile care ţi-au fost dragi şi care au avut importanţă pentru tine aproape că încetează să mai existe. Cerul roz, monştrii din junglă şi tributurile care îţi vor sângele devin realitatea definitorie a vieţii tale, singura care are importanţă. Oricât de rău te-ai simţi din cauza asta, eşti nevoit să ucizi câţiva oameni, fiindcă în arenă nu ai decât o singură dorinţă. Şi e foarte costisitoare.

— Te costă propria viaţă, spune Caesar.

— Oh, nu. Te costă mult mai mult decât viaţa. Uciderea unor nevinovaţi? ripostează Peeta. Te costă tot ce eşti.

— *Tot ce eşti,* repetă Caesar, cu voce scăzută. În încăpere s-a lăsat tăcerea, şi o simt răspândindu-se în

întregul Panem. O întreagă naţiune se înclină către ecrane. Fiindcă nimeni n-a mai spus vreodată ce simţi de fapt în arenă. Peeta continuă.

— Aşa că te străduieşti să-ţi îndeplineşti dorinţa. Şi în noaptea aceea, da, dorinţa mea era s-o salvez pe Katniss. Dar, chiar şi fără să fi ştiut despre rebeli, ceva nu părea în ordine. Totul era prea complicat. M-am pomenit regretând că nu fugisem cu ea în ziua aceea, ceva mai devreme, aşa cum îmi propusese. Însă eram într-un punct de unde nu mai aveam cum să ne retragem.

— Eraţi prea implicaţi în planul lui Beetee de a electrifica lacul, spune Caesar.

— Eram prea ocupaţi să ne jucăm de-a aliaţii cu ceilalţi. N-ar fi trebuit să-i las niciodată să ne despartă! izbucneşte Peeta. Atunci am pierdut-o.

— Când ai rămas lângă copacul pe care-l lovea fulgerul, în timp ce ea şi Johanna Mason au luat bobina de sârmă şi au coborât către apă, lămureşte Caesar lucrurile.

— Eu n-am fost de acord! Peeta se agită, sângele îi urcă în obraji. Dar n-am putut să-l contrazic pe Beetee fără să dau de înţeles că noi aveam de gând să ieşim din alianţă. Când a fost tăiată sârma, totul s-a transformat într-o nebunie. Nu-mi amintesc decât fragmente disparate. Am încercat s-o găsesc. L-am văzut pe Brutus omorându-l pe Chaff. L-am ucis eu însumi pe Brutus. Ştiu că ea mă striga. Pe urmă fulgerul a lovit copacul ăla şi câmpul de forţă din jurul arenei… a sărit în aer.

— Katniss l-a aruncat în aer, Peeta, spune Caesar. Ai văzut filmul.

— N-a ştiut ce face. Niciunul dintre noi n-a reuşit să-nţeleagă planul lui Beetee. Se vede că ea încerca să priceapă ce-avea de făcut cu sârma aia, ripostează Peeta.

— Bine. Doar că pare dubios, insistă Caesar. Ca şi cum ar fi acţionat tot timpul după planul rebelilor.

Peeta e în picioare, aplecat spre faţa intervievatorului, cu mâinile încleştate de braţele scaunului lui.

— Serios? Şi făcea parte din planul ei să fie aproape ucisă de Johanna? Să fie paralizată de şocul electric? Să declanşeze bombardamentul? Acum Peeta ţipă. N-a ştiut, Caesar! Niciunul dintre noi n-a ştiut nimic, decât că încercam să ne păstrăm în viaţă unul pe altul!

Caesar îi atinge pieptul cu mâna, într-un gest deopotrivă autoprotector şi conciliant.

— OK, Peeta, te cred.

— OK.

Peeta se îndepărtează de Caesar, îşi retrage mâinile, şi le trece prin păr, răvăşindu-şi buclele blonde, elegant aranjate. Se prăbuşeşte în scaun, distrat.

Caesar aşteaptă o clipă, studiindu-l.

— Dar mentorul vostru, Haymitch Abernathy?

Trăsăturile lui Peeta se înăspresc.

— Habar n-am ce ştia Haymitch.

— E posibil să fi făcut parte din conspiraţie? întreabă Caesar.

— N-a pomenit niciodată despre asta, răspunde Peeta.

Caesar insistă.

— Dar ce-ţi spune inima?

— Că n-ar fi trebuit să am încredere în el. Atâta tot.

Nu l-am mai văzut pe Haymitch de când l-am atacat, pe aeronavă, lăsându-i pe faţă urmele lungi ale unghiilor mele. Ştiu că pentru el e rău aici. Districtul 13 interzice cu stricteţe producţia şi consumul oricărei băuturi alcoolice, până şi spirtul pentru frecţii din spital e ţinut sub cheie. Haymitch e în sfârşit forţat să se lase de băutură, fără nicio rezervă secretă şi fără nicio licoare pregătită în casă care să-i facă perioada de tranziţie mai uşoară. L-au lăsat să stea izolat până când îşi termină cura de dezintoxicare şi se consideră că nu e indicat să apară în public. Trebuie să fie cumplit, dar mi-am pierdut orice strop de simpatie pentru el de când mi-am dat seama că ne-a înşelat. Sper că se uită acum la emisiunea Capitoliului, ca să-şi dea seama că şi Peeta s-a lepădat de el.

Caesar îl bate uşor pe umăr.

— Putem să ne oprim acum, dacă vrei.

— Mai avem de vorbit şi despre altceva? întreabă confuz Peeta.

— Voiam să te întreb ce părere ai despre război, dar dacă eşti prea tulburat…, începe Caesar.

— Oh, nu sunt prea tulburat ca să răspund la întrebarea asta. Peeta respiră adânc, apoi se uită drept în aparatul de filmat. Vreau ca toată lumea care ne urmăreşte – indiferent dacă e de partea Capitoliului sau de partea rebelilor – să stea să se gândească o clipă ce ar putea însemna acest război. Pentru fiinţele umane. Mai înainte am ajuns aproape în pragul extincţiei luptându-ne unii cu alţii. Acum suntem încă şi mai puţini. Mediul în care trăim e încă şi mai fragil. Vrem cu adevărat să facem asta? Să ne distrugem definitiv unii pe alţii? Sperând – ce? Că o specie cu mai mult bun-simţ va moşteni rămăşiţele fumegânde ale Pământului?

— De fapt, nu… nu sunt sigur că te pot urmări…, spune Caesar.

— Nu ne putem lupta unii cu alţii, Caesar, îi explică Peeta. Nu vom rămâne destul de mulţi ca să ne putem continua existenţa. Dacă nu lasă toată lumea armele jos – şi vreau să spun că asta ar trebui să se-ntâmple *foarte curând* – se termină totul, oricum.

— Aşadar… tu ceri o încetare a focului.

— Da. Cer o încetare a focului, spune obosit Peeta. Acum ce-ar fi să rugăm gărzile să mă conducă înapoi, în apartamentul meu, ca să pot construi încă o sută de castele din cărţi de joc?

Caesar se întoarce spre camera de filmat.

— Perfect. Cred că asta încheie interviul. Reluăm programul nostru obişnuit.

Muzica le însoţeşte ieşirea, apoi o femeie citeşte lista obiectelor aflate într-o presupusă penurie la Capitoliu – fructe proaspete, baterii solare, săpun. O privesc cu o concentrare care nu mă caracterizează, fiindcă ştiu că toată

lumea îmi aşteaptă reacţia la interviu. Dar nu reuşesc să trec atât de repede totul prin prisma raţiunii – bucuria de a-l vedea pe Peeta viu şi nevătămat, faptul că m-a apărat, susţinând inocenţa mea în privinţa colaborării cu rebelii, şi complicitatea lui cu Capitoliul, incontestabilă acum, după ce a cerut încetarea focului. Oh, a spus-o ca şi cum ar fi condamnat ambele tabere participante la război. Dar, în momentul de faţă, când rebelii au obţinut numai câteva victorii minore, încetarea focului n-ar avea ca urmare decât întoarcerea noastră la statutul anterior. Sau chiar ceva mai rău.

Aud acuzaţiile împotriva lui Peeta înfiripându-se în spatele meu. Cuvintele *trădător, mincinos* şi *duşman* reverberează. De vreme ce nu pot nici să mă alătur indignării rebelilor, nici să o contracarez, hotărăsc că e cel mai bine să plec. Când ajung la uşă, vocea lui Coin se înalţă deasupra celorlalte.

— Nu ţi s-a permis să pleci, soldat Everdeen.

Unul dintre oamenii ei îşi pune mâna pe braţul meu. Gestul nu e nicidecum agresiv, dar, după ce am fost în arenă, am o reacţie defensivă faţă de orice atingere nefamiliară. Îmi eliberez braţul dintr-o smucitură şi ies în fugă pe coridor. Aud în urmă zgomotul unei încăierări, dar nu mă opresc. Mintea mea face în grabă un inventar al micilor cotloane bizare în care-mi place să mă ascund şi mă ghemuiesc în dulapul cu rechizite, încovrigându-mă lângă o ladă cu cretă.

— Trăieşti, şoptesc, apăsându-mi palmele pe obraji şi simţindu-mi zâmbetul atât de larg încât arată probabil ca o strâmbătură.

Peeta e viu. Şi trădător. Dar pe moment nu-mi pasă. Nu-mi pasă ce spune şi de ce o spune, contează doar că mai e încă în stare să ţină un discurs.

După o vreme, uşa se deschide şi înăuntru se strecoară cineva. Gale îşi face loc lângă mine, cu sângele picurându-i din nas.

— Ce s-a-ntâmplat? întreb.

— Am nimerit în calea lui Boggs, răspunde el, cu o ridicare din umeri.

Mă folosesc de mânecă pentru a-i şterge nasul.

— Ai grijă!

Încerc s-o fac cu mai multă blândeţe. Tamponez, nu şterg.

— Ăsta care e?

— Oh, ştii. Lacheul de încredere al lui Coin. Cel care a-ncercat să te-oprească. Îmi îndepărtează mâna. Încetează! O să mă faci să sângerez de moarte.

Picăturile s-au transformat într-o şuviţă neîntreruptă. Renunţ la încercările mele de prim ajutor.

— Te-ai bătut cu Boggs?

— Nu, am blocat doar uşa când a-ncercat să te urmărească. Cotul lui m-a nimerit în nas, spune Gale.

— Probabil că te vor pedepsi, zic eu.

— Au făcut-o deja.

Îşi ridică încheietura mâinii. Mă holbez la ea fără să înţeleg.

— Coin mi-a luat comunicatorul-manşetă.

Îmi muşc buza, străduindu-mă să nu râd. Dar pare atât de ridicol.

— Îmi pare rău, soldat Gale Hawthorne.

— Să nu-ţi pară, soldat Katniss Everdeen. Rânjeşte. Oricum mă simţeam ca o lichea plimbându-mă pe-aici cu el. Izbucnim amândoi în râs. Cred c-a fost o adevărată avansare în grad.

Ăsta e unul dintre puţinele lucruri bune din Treisprezece. Faptul că l-am recăpătat pe Gale. Presiunea căsătoriei aranjate de Capitoliu între mine şi Peeta odată dispărută, am reuşit să ne recâştigăm prietenia. El nu împinge lucrurile mai departe – nu încearcă să mă sărute sau să vorbească despre dragoste. Fie fiindcă am fost atât de bolnavă, fie vrea să-mi lase toată libertatea, fie îşi dă seama că ar fi pur şi simplu o cruzime acum, cu Peeta în

mâinile Capitoliului. Indiferent care ar fi adevărul, am din nou pe cineva căruia să-i pot spune toate secretele.

— Cine sunt oamenii ăştia? întreb.

— Suntem noi. Dacă am fi avut rachete nucleare în loc de câteva bucăţi de cărbune.

— Îmi place să cred că Doisprezece n-ar fi abandonat celelalte districte în Zilele Negre.

— Ar fi fost posibil. Dacă am fi avut de ales între a o face, a ne preda sau a începe un război nuclear, spune Gale. Într-un fel, e remarcabil c-au reuşit să supravieţuiască.

Poate e din cauză că încă mai am în pantofi cenuşa propriului district, dar e prima dată când le acord oamenilor din Treisprezece ceea ce le-am refuzat până acum: le recunosc meritele. Fiindcă au supravieţuit în pofida sorţilor potrivnici. Trebuie să fi fost cumplit în anii lor de început, când au stat înghesuiţi în încăperi subpământene după ce bombardamentele le transformaseră oraşul în pulbere. Cu populaţia decimată, fără niciun posibil aliat căruia să-i ceară ajutor. În ultimii şaptezeci şi cinci de ani, au învăţat să fie independenţi, şi-au transformat populaţia într-o armată şi au construit o societate nouă fără ajutorul nimănui. Ar fi fost mult mai puternici dacă epidemia de variolă nu le-ar fi redus rata natalităţii şi nu i-ar fi făcut să caute cu atâta disperare un nou fond de gene şi reproducători. Poate că sunt militarişti, exagerează cu programarea timpului şi, într-un fel, le lipseşte simţul umorului. Dar sunt aici. Şi vor să-nfrângă Capitoliul.

— Totuşi, spun, le-a luat cam mult timp până să se-arate.

— Nu le-a fost uşor. A fost nevoie să creeze o bază a rebelilor la Capitoliu şi un soi de organizaţii subterane în districte, îmi explică el. Pe urmă au avut nevoie de cineva care să pună totul în mişcare. Au avut nevoie de tine.

— Au avut nevoie şi de Peeta, dar par să fi uitat asta, zic eu.

Chipul lui Gale se înnegurează.

— E posibil ca Peeta să fi făcut foarte mult rău în seara asta. Bineînţeles că majoritatea rebelilor îi vor respinge imediat propunerea. Dar sunt districte în care rezistenţa e şubredă. Încetarea focului e evident ideea preşedintelui Snow. Dar venind din gura lui Peeta pare atât de rezonabilă.

Îmi e teamă de răspunsul lui Gale, dar îl întreb oricum:

— De ce crezi c-a spus-o?

— Poate c-a fost torturat. Sau convins. Eu presupun c-a făcut un soi de târg, ca să te protejeze. Lansează ideea încetării focului dacă Snow îl lasă să te prezinte drept o tânără gravidă derutată, care n-avea idee ce se petrece când a fost luată prizonieră de rebeli. În felul ăsta, dacă districtele pierd, pentru tine mai există încă şansa de fi privită cu indulgenţă. Dacă ţi-o foloseşti cum trebuie. Probabil că par încă uluită, fiindcă Gale îşi rosteşte următoarea frază foarte lent. Katniss… el se străduieşte în continuare să te păstreze în viaţă.

Să mă păstreze în viaţă? Şi apoi înţeleg. Jocurile nu s-au încheiat. Am părăsit arena, dar, de vreme ce nici Peeta, nici eu n-am fost ucişi, ultima lui dorinţă de a mă menţine în viaţă continuă să stea în picioare. Intenţia lui e să mă ţină ascunsă, în siguranţă şi închisă, cât timp se desfăşoară războiul. Pe urmă niciuna dintre părţi nu va avea motiv să mă ucidă. Şi el? Dacă învinge rebelii, pentru el va fi un dezastru. Iar dacă învinge Capitoliul, cine ştie? Poate ni se va îngădui să trăim amândoi – dacă eu mă port cum se cuvine – şi să urmărim Jocurile, care vor continua…

Prin minte îmi fulgeră imagini: suliţa străpungând trupul lui Rue în arenă, Gale atârnând fără cunoştinţă de stâlpul de biciuire, ţinutul pustiit de acasă, presărat cu cadavre. Şi pentru ce? Pentru ce? Pe măsură ce mi se înfierbântă sângele, îmi amintesc alte lucruri. Prima mea privire asupra revoltei din Districtul 8. Învingătorii ţinându-se de mâini în noaptea dinaintea Jubileului Pacificării. Săgeata pe care-am tras-o în câmpul de forţă din Arenă, ceea ce n-a fost un

accident. Tăria cu care mi-am dorit să se-mplânte adânc în inima duşmanului meu.

Sar în sus, răsturnând o cutie cu o sută de creioane, care se împrăştie pe podea.

— Ce e? întreabă Gale.

— Nu poate fi vorba de o încetare a focului. Mă aplec şi îndes pe bâjbâite minele de grafit de un cenuşiu întunecat în cutie. Nu putem da înapoi.

— Ştiu.

Gale adună un mănunchi de creioane şi le loveşte de podea ca să le-alinieze perfect.

— Indiferent ce motiv a avut Peeta ca să spună ce-a spus, s-a înşelat.

Creioanele idioate nu vor să intre în cutie şi, în frustrarea mea, rup câteva.

— Ştiu. Dă-o încoace. Tu le faci pe toate bucăţi, îmi trage cutia din mâini şi o umple cu mişcări repezi, precise.

— El nu ştie ce-au făcut în Doisprezece. Dacă ar fi văzut ce era pe pământ..., încep eu.

— Katniss, nu te contrazic. Dacă aş putea să apăs pe un buton şi să ucid toată suflarea care lucrează pentru Capitoliu, aş face-o. Fără ezitare. Gale lasă ultimul creion să alunece în cutie şi îi închide capacul. Problema e ce-ai de gând să faci tu.

Se dovedeşte că întrebarea care mă mistuie n-a avut niciodată decât un singur răspuns posibil. Dar a fost nevoie de trucul lui Peeta ca să-l recunosc.

Ce-o să fac?

Trag aer adânc în piept. Braţele mi se înalţă uşor – de parcă şi-ar aduce aminte de aripile alb-cu-negru pe care mi le-a creat Cinna –, apoi se lasă pe lângă trup.

— O să fiu Gaiţa Zeflemitoare.

Capitolul 3

OCHII LUI BUTTERCUP reflectă lumina palidă a becului de veghe de deasupra uşii în timp ce stă întins în îndoitura cotului lui Prim, din nou la datorie, apărând-o de noapte. Ea s-a cuibărit lângă mama. Adormite, arată exact ca în dimineaţa extragerii care m-a expediat la primele mele Jocuri. Eu am un alt pat fiindcă sunt în convalescenţă şi fiindcă oricum nimeni nu poate dormi alături de mine, am coşmaruri şi mă zvârcolesc.

După ce mă zbucium şi mă întorc de pe o parte pe alta ore în şir, accept în sfârşit că asta va fi o noapte fără somn. Sub ochii atenţi ai lui Buttercup, traversez pe vârfuri dalele reci ale podelei, către comodă.

În sertarul din mijloc sunt hainele pe care mi le-a dat guvernul. Toată lumea e îmbrăcată la fel, cu o cămaşă gri îndesată în pantaloni de aceeaşi culoare. Sub haine păstrez câteva lucruri pe care le-am avut asupra mea când am fost ridicată din arenă. Broşa cu gaiţa zeflemitoare. Simbolul lui Peeta, medalionul de aur care adăposteşte fotografia mamei, pe a lui Prim şi pe a lui Gale. O paraşută argintie, de care atârnă o canea pentru găurit copacii şi perla pe care mi-a dat-o Peeta cu câteva ore înainte de a arunca în aer câmpul de forţă. Districtul 13 mi-a confiscat tubul cu unguent, ca să fie folosit în spital, şi arcul cu săgeţi, fiindcă numai paznicii au permisiunea să poarte arme. Sunt păstrate la loc sigur, în arsenal.

Caut paraşuta pe bâjbâite şi îmi las degetele să alunece în interior până ce se închid în jurul perlei. Mă aşez din nou în pat, cu picioarele încrucişate, şi mă pomenesc frecând suprafaţa netedă şi irizată a perlei de buzele mele, dintr-o parte într-alta. Dintr-un anumit motiv, e ca o mângâiere. Un sărut rece din partea celui care mi-a dăruit-o.

— Katniss? şopteşte Prim. E trează, mă priveşte încordată prin întuneric. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar un vis urât. Culcă-te.

E un reflex. Le protejez pe mama şi pe Prim ţinându-le departe de evenimente.

Prim coboară din pat încet, cu grijă ca să n-o trezească pe mama, îl ia pe Buttercup în braţe şi se aşază lângă mine. Îmi atinge mâna care mi s-a strâns în jurul perlei.

— Eşti rece.

Ia o pătură de rezervă de la picioarele patului şi ne înfăşoară pe toţi trei în ea, învăluindu-mă deopotrivă în căldura ei şi într-a blănii motanului.

— Ştii, ai putea să-mi spui. Mă pricep foarte bine când trebuie să păstrez un secret. Chiar şi faţă de mama.

Aşadar a dispărut cu adevărat. Fetiţa cu partea din spate a bluzei ieşind în afară ca o coadă de raţă, fetiţa care avea nevoie de ajutor ca s-ajungă la farfurii şi care mă implora să ne uităm la prăjiturile cu glazură din vitrina brutăriei. Vremu-rile marcate de tragedii au silit-o să se maturizeze prea repede, cel puţin după gustul meu, transformând-o într-o tânără femeie care coase răni sângerânde şi ştie că mama noastră nu trebuie să audă orice.

— Mâine dimineaţă o s-accept să fiu Gaiţa Zeflemitoare, îi spun.

— Fiindcă aşa vrei sau fiindcă te simţi obligată s-o faci? mă întreabă.

Îmi vine să râd.

— Cred că şi una, şi alta. Nu, vreau s-o fac. Trebuie, dacă o să-i ajute pe rebeli să-l înfrângă pe Snow. Strâng perla mai tare în pumn. E doar… Peeta. Mă tem că, dacă o să câştigăm, rebelii îl vor executa, ca trădător.

Prim se gândeşte la asta.

— Katniss, cred că nu-ţi dai seama cât de importantă eşti pentru cauză. Oamenii importanţi obţin de obicei ce doresc. Dacă vrei să-l aperi pe Peeta de rebeli, poţi.

Presupun că sunt importantă. Au trecut prin multe ca să mă salveze. M-au dus în Doisprezece.

— Adică… aş putea cere să i se acorde imunitate lui Peeta? Şi vor fi nevoiţi să accepte?

— Cred că tu poţi să ceri aproape orice, şi ei vor fi nevoiţi să accepte. Dar cum o să ştii că-şi vor respecta cuvântul?

Îmi aduc aminte de toate minciunile pe care ni le-a spus Haymitch mie şi lui Peeta, ca să facem ce dorea el. Ce i-ar putea împiedica pe rebeli să renege înţelegerea? O promisiune verbală în spatele uşilor închise, sau chiar o declaraţie scrisă – astea s-ar evapora cu uşurinţă după război. Existenţa sau validitatea lor se poate nega. Orice martor din Comandament ar fi tot atât de inutil. De fapt, probabil că vor scrie ei înşişi condamnarea lui Peeta la moarte. Am nevoie de un grup mult mai mare de martori. Am nevoie de toţi cei pe care-i pot găsi.

— Vor promite în public, răspund. Buttercup dă brusc din coadă, şi eu văd în asta o încuviinţare. O s-o pun pe Coin s-o facă în faţa întregii populaţii din Treisprezece.

Prim zâmbeşte.

— Oh, aşa e bine. Nu e o garanţie, dar o să le fie mult mai greu să-şi încalce promisiunea.

Simt acel gen de uşurare care urmează după ce găseşti o soluţie validă.

— Ar trebui să te trezesc mai des, răţuşco.

— Aş vrea s-o faci, spune Prim. Mă sărută. Acum încearcă să dormi, da?

Şi asta fac.

În dimineaţa următoare, observ că *7:00 – Micul dejun* e urmat direct de *7:30 – Comandament,* ceea ce perfect, de vreme ce îmi permite să pun lucrurile în mişcare. În sala de mese, îmi arăt orarul, care conţine şi un soi de număr de identificare, în faţa unui senzor. În timp ce-mi împing tava de-a lungul tejghelei metalice din faţa cazanelor cu mâncare, văd că micul dejun e consistent, ca de obicei – un castron de cereale fierbinţi, o cană cu lapte şi o cupă mică,

cu fructe sau legume. Azi avem piure de napi. Totul provine din fermele subterane ale Districtului 13. Mă aşez la masa rezervată pentru familiile Everdeen şi Hawthorne şi pentru alţi câţiva refugiaţi şi îmi mănânc repede porţia, dorindu-mi un supliment, dar aici nu există niciodată aşa ceva. Au ridicat alimentaţia la rang de ştiinţă. Primeşti un număr de calorii suficient până la masa următoare, nici mai mult, nici mai puţin. Porţia e calculată pe baza vârstei tale, a înălţimii, a structurii corporale, a stării de sănătate şi muncii fizice înscrise în orarul tău. Oamenii din Doisprezece primesc deja porţii ceva mai mari decât nativii din Treisprezece, într-un efort de a fi aduşi la greutatea normală. Presupun că soldaţii ciolănoşi obosesc prea repede. Însă dă rezultate. În numai o lună, am început să arătăm mai sănătoşi, mai ales copiii.

Gale îşi pune tava alături de mine şi încerc să nu mă holbez la napii lui cu o figură prea jalnică, fiindcă vreau într-adevăr mai mulţi şi fiindcă e într-adevăr foarte iute când e vorba să-mi dea pe furiş mâncarea lui. Deşi îmi concentrez atenţia asupra şervetului pe care mi-l împăturesc cu grijă, în castronul meu îşi varsă conţinutul o lingură plină de napi.

— Trebuie să încetezi cu asta, spun. Dar nu sunt prea convingătoare, fiindcă îmi duc deja suplimentul la gură. Serios. Probabil e ilegal, sau cam aşa ceva.

Au reguli foarte stricte în privinţa mâncării. De exemplu, dacă nu termini de mâncat ceva şi vrei să păstrezi restul pentru mai târziu, nu poţi să-l scoţi din sala de mese. S-ar părea că, în perioada de început, s-a petrecut un incident legat de stocarea hranei. Pentru nişte oameni ca mine şi Gale, care s-au ocupat ani de zile de rezervele de alimente ale familiilor lor, asta nu cade bine. Suntem obişnuiţi să răbdăm de foame, dar nu şi să ni se spună cum să ne gospodărim proviziile. Din anumite puncte de vedere, Districtul 13 ne controlează cu mai multă stricteţe decât Capitoliul.

— Ce-ar putea să-mi facă? Mi-au luat deja comunicatorul-manşetă, spune Gale.

În timp ce îmi răzuiesc mâncarea din castron, curăţându-l perfect, asupra mea coboară inspiraţia.

— Hei, poate-ar trebui să pun condiţia asta ca s-accept rolul Gaiţei Zeflemitoare.

— Vorbeşti despre permisiunea de a te hrăni cu napi din porţia mea? face el.

— Nu, despre permisiunea de a merge la vânătoare. Ideea mea îi atrage atenţia. Ar trebui să dăm totul la bucătărie. Însă am putea…

Nu trebuie să-mi închei fraza, fiindcă el ştie. Am putea sta la suprafaţă. În pădure. Am putea fi din nou noi înşine.

— Fă-o, îmi spune. Acum e momentul. Ai putea să le ceri luna de pe cer şi vor fi nevoiţi să găsească o cale de a-ţi face pe plac.

Nu ştie că deja cer luna, pretinzându-le să cruţe viaţa lui Peeta. Înainte de a mă putea hotărî dacă să-i spun sau nu, un clopoţel anunţă sfârşitul mesei pentru schimbul nostru. Mă gândesc că o voi înfrunta de una singură pe Coin şi devin nervoasă.

— Ce ai în orar?

Gale îşi priveşte braţul.

— Cursul de Istorie Nucleară. Unde, apropo, absenţa ta a fost remarcată.

— Eu trebuie să merg la Comandament. Vii cu mine? îl întreb.

— Da. Dar s-ar putea să mă dea afară după cele petrecute ieri. În timp ce ne ducem tăvile la locurile lor, adaugă: Ştii, ai face bine să-l pui şi pe Buttercup pe lista ta de cerinţe. Nu cred că aici le e cunoscut conceptul de animal de casă nefolositor.

— Oh, îi vor găsi ceva de făcut. O să-i imprime orarul pe lăbuţă în fiecare dimineaţă, spun eu.

Dar îmi propun să nu uit să-l includ, de dragul lui Prim.

Când ajungem la Comandament, Coin, Plutarch şi oamenii lor se află deja adunaţi acolo. Apariţia lui Gale e întâmpinată cu câteva ridicări din sprâncene, dar nimeni nu-l dă afară. Tot ce mi-am propus să ţin minte s-a transformat într-o harababură, prin urmare cer să mi se dea imediat o hârtie şi un creion. Aparentul meu interes pentru dezbateri – manifestat pentru prima oară de când mă aflu aici – îi ia prin surprindere. Sunt schimbate mai multe priviri. Probabil că-mi pregătiseră un soi de predică suplimentară specială. Dar, în loc de asta, Coin îmi înmânează personal rechizitele şi toată lumea aşteaptă în tăcere în timp ce mă aşez la masă şi îmi scriu lista. *Buttercup. Vânătoare. Imunitatea lui Peeta. Anunţ public.*

Asta e. Probabil singura mea şansă de a face un târg. *Gândeştete. Ce altceva mai vrei?* Atunci îl simt, stând lângă umărul meu. *Gale.* Îl adaug pe listă. Nu cred că mă pot descurca fără el.

Durerea de cap e pe cale să mă cuprindă şi gândurile încep să mi se amestece. Închid ochii şi pornesc să recit în tăcere:

Mă numesc Katniss Everdeen. Am şaptesprezece ani. Casa mea e în Districtul 12. Am luat parte la Jocurile Foamei. Am evadat. Capitoliul mă urăşte.

Peeta a căzut prizonier. Trăieşte. E trădător, dar trăieşte. Trebuie să-l păstrez în viaţă…

Lista. Continuă să mi se pară prea scurtă. Ar trebui să-ncerc să gândesc într-o perspectivă mai amplă, să privesc dincolo de situaţia din prezent, când mi se acordă cea mai mare importanţă, să văd viitorul, când s-ar putea să nu mai valorez nimic. Ar trebui să cer mai mult? Pentru familia mea? Pentru rămăşiţele pământeşti ale oamenilor din districtul meu? Mă mănâncă pielea, simt atingerea cenuşie a morţilor. Simt impactul îngreţoşător dintre pantoful meu şi craniu. Mirosul de sânge şi de trandafiri îmi înţeapă nările.

Creionul se mişcă pe pagină după bunul lui plac. Deschid ochii şi văd literele inegale. PE SNOW ÎL UCID EU. Dacă e capturat. Vreau privilegiul ăsta.

Plutarch tuşeşte discret.

— Ai terminat acolo?

Îmi ridic ochii şi privesc ceasul. Stau la masă de douăzeci de minute. Finnick nu e singurul care are probleme de atenţie.

— Da, răspund. Par răguşită, aşa că îmi dreg glasul. Da, facem o înţelegere. O să fiu Gaiţa voastră Zeflemitoare.

Aştept să răsufle uşuraţi, să se felicite, să se bată pe spate unii pe alţii. Coin e la fel de impasibilă ca întotdeauna, mă priveşte fără să pară câtuşi de puţin impresionată.

— Dar pun câteva condiţii. Netezesc lista şi încep. Familia mea îşi poate păstra pisica.

Cea mai măruntă dintre cererile mele stârneşte o dispută. Rebelii din Capitoliu spun că asta e o falsă problemă – bineînţeles că-mi pot păstra animalul de casă – în timp ce reprezentanţii Districtului 13 explică în detaliu ce dificultăţi extreme sunt implicate. În cele din urmă se stabileşte că familia mea se va muta pe nivelul de sus, care oferă luxul unei ferestre de douăzeci de centimetri, plasate deasupra solului. Buttercup va putea veni şi pleca, să-şi vadă de ale lui. Va trebui să se hrănească singur. Dacă nu apare la ora stingerii, va rămâne afară. Dacă ridică probleme legate de securitate, va fi împuşcat pe loc.

Pare OK. Nu diferă prea mult de modul în care-a trăit după plecarea noastră. Mai puţin partea cu împuşcatul. Dacă o să am impresia că e prea slab, o să-i pot strecura oricând nişte măruntaie, cu condiţia să mi se aprobe următoarea cerere.

— Vreau să vânez, spun. Cu Gale. În pădure.

Asta amuţeşte pe toată lumea.

— N-o să mergem departe. O să ne folosim propriile arcuri. Veţi primi carnea la bucătărie, adaugă Gale.

Mă grăbesc să continui, înainte de a spune cineva *nu.*

— E pur şi simplu… Mă sufoc închisă aici, ca… O să mă descurc mai bine, o să fiu mai rapidă dacă… o să pot vâna.

Plutarch începe să explice care sunt piedicile – pericolele, măsurile suplimentare de pază, riscul de a mă răni – dar Coin îl întrerupe.

— Nu. Lasă-i. Le dăm două ore pe zi, scăzute din programul lor de instrucţie. Pe o rază de patru sute de metri. Cu aparatură de comunicare şi brăţări de gleznă cu cip de urmărire. Ce urmează?

Ating uşor lista.

— Gale. Am nevoie să-mi fie alături când fac asta.

— În ce sens să-ţi fie alături? Din culise? Să stea tot timpul lângă tine? Vrei să fie prezentat drept noul tău iubit? mă întreabă Coin.

N-a spus-o pe un ton deosebit de răutăcios – dimpotrivă, cuvintele ei sună foarte prozaic. Dar şocul mă lasă totuşi cu gura căscată.

— Cum?

— Eu cred c-ar trebui să continuăm idila actuală. O renunţare rapidă la Peeta ar putea duce la pierderea simpatiei publicului, spune Plutarch. Mai ales de când se crede că poartă copilul lui.

— De acord. Atunci, pe ecran, Gale poate fi descris, pur şi simplu, drept un camarad din rândul rebelilor. E în ordine? spune Coin.

Mă holbez pur şi simplu la ea. Îşi repetă nerăbdătoare întrebarea.

— În privinţa lui Gale. O să fie suficient?

— Îl putem introduce oricând în scenariu, drept vărul tău, zice Fulvia.

— Nu suntem veri, ripostăm eu şi Gale, într-un glas.

— Da, dar va trebui totuşi să menţinem povestea asta, pentru păstrarea aparenţelor în faţa camerelor, subliniază Plutarch. În culise, e al tău întru totul. Altceva?

Sunt năucită de întorsătura conversaţiei. Aluziile la faptul că aş putea renunţa cu uşurinţă la Peeta, că sunt

îndrăgostită de Gale, toate astea au fost reale. Încep să-mi ardă obrajii. Simpla idee că, în actualele circumstanţe, m-aş putea gândi pe cine să prezint drept iubitul meu e înjositoare. Îmi las furia să mă impulsioneze şi îmi enunţ cea mai importantă pretenţie.

— La sfârşitul războiului, dacă vom câştiga, Peeta va fi iertat.

Tăcere deplină. Îl simt pe Gale încordându-se. Cred că ar fi trebuit să-i spun dinainte, dar nu ştiam cu certitudine cum ar fi reacţionat. Nu şi atunci când e vorba de Peeta.

— Nu va fi pedepsit sub nicio formă, continui. Şi îmi vine o nouă idee. Acelaşi lucru e valabil pentru celelalte tributuri capturate, Johanna şi Enobaria.

Ca să fiu sinceră, puţin îmi pasă de Enobaria, tributul brutal din Districtul 2. De fapt nu pot s-o sufăr, dar mi se pare că nu e corect să fie exclusă.

— Nu, spune plat Coin.

— Ba da, ripostez. Nu e vina lor că i-aţi abandonat în arenă. Cine ştie ce le face Capitoliul?

— Vor fi judecaţi împreună cu alţi criminali de război şi trataţi aşa cum va decide tribunalul, spune ea.

— Li se va garanta imunitatea! Îmi dau seama că mă ridic în picioare, îmi aud vocea plină, rezonantă. O să-ţi iei personal angajamentul ăsta, în faţa întregii populaţii din Districtul 13 şi a supravieţuitorilor din Doisprezece. Curând. Astăzi. Totul se va înregistra, spre ştiinţa generaţiilor viitoare. Tu şi guvernul tău vă veţi asuma responsabilitatea pentru siguranţa lor, sau vă veţi găsi altă Gaiţă Zeflemitoare!

Cuvintele mele atârnă în aer preţ de o clipă îndelungată.

— Asta-i ea! o aud pe Fulvia şuierând la urechea lui Plutarch. Exact aşa. În costum, cu focuri de armă în fundal, cu o singură dâră firavă de fum.

— Da, asta e ceea ce vrem, şopteşte Plutarch.

Vreau să le arunc o privire aspră, dar simt că ar fi o greşeală să-mi abat atenţia de la Coin. O văd socotind

costurile ultimatumului meu, punându-le în balanţă cu posibila mea valoare.

— Ce spuneţi, doamnă preşedinte? întreabă Plutarch. Date fiind circumstanţe-le, ai putea emite un act oficial de graţiere. Băiatul… nici măcar nu e major.

— De acord, acceptă în cele din urmă Coin. Dar ai face bine să-ţi intri în rol.

— O să intru, după ce faci anunţul, răspund.

— Convocaţi o adunare de siguranţă naţională astăzi, în timpul Meditaţiei, ordonă ea. O să fac anunţul atunci. A mai rămas ceva pe lista ta, Katniss?

Hârtia e strânsă ghem în pumnul meu drept. O întind pe masă, o netezesc şi citesc literele rahitice.

— Un singur lucru. Pe Snow îl ucid eu.

Pentru prima oară de când o ştiu, văd pe buzele preşedintei umbra unui zâmbet.

— Când va sosi momentul vom da cu banul.

Poate că are dreptate. Cu siguranţă nu sunt singura care doreşte să ia viaţa preşedintelui. Şi cred că pot conta pe ea când e vorba să-mi îndeplinească dorinţa.

— E rezonabil.

Privirea lui Coin alunecă grăbită spre propriul braţ, apoi spre ceas. Şi ea trebuie să respecte un orar.

— Atunci o las pe mâinile tale, Plutarch.

Părăseşte încăperea urmată de echipa ei, lăsându-ne în urmă numai pe Plutarch, Fulvia, Gale şi pe mine.

— Excelent. Excelent. Plutarch se afundă în scaun, cu coatele pe masă, frecându-se la ochi. Ştiţi ce-mi lipseşte? Mai mult decât orice? Cafeaua. Şi vă întreb, ar fi chiar atât de neconceput să avem ceva care să ne-mpingă pe gât terciul şi napii?

— Nu ne-am închipuit că aici o să fie chiar atâta stricteţe, ne explică Fulvia, masând umerii lui Plutarch. Nu pentru cei din ierarhia superioară.

— Am crezut c-o să existe cel puţin posibilitatea unor mici acţiuni lăturalnice, adaugă Plutarch. Adică, până şi

Doisprezece avea o piaţă neagră, nu?

— Da, Vatra, încuviinţează Gale. Acolo ne făceam negoţul.

— Da, vedeţi! Şi uite cât de morali sunteţi amândoi! Practic incoruptibili. Plutarch oftează. Oh, în fine, războaiele nu durează la nesfârşit. Aşadar, mă bucur că vă avem în echipă.

Se întinde într-o parte, către Fulvia, care e deja pregătită să-i înmâneze un album de schiţe legat în piele neagră.

— Katniss, ştii, în general, ce îţi cerem. Sunt conştient că ai sentimente amestecate în privinţa participării tale. Sper că asta o să fie de folos.

Împinge albumul către mine, de-a curmezişul mesei. În prima clipă îl privesc cu suspiciune. Pe urmă mă las înfrântă de curiozitate. Deschid coperta şi dau peste un desen care mă înfăţişează pe mine însămi, băţoasă şi puternică, într-o uniformă neagră. Un singur om ar fi putut concepe un asemenea veşmânt, la prima privire strict utilitar, iar la a doua o operă de artă. Linia descendentă a coifului, curba platoşei, lărgimea în uşor exces a mânecilor, care le permite faldurilor albe de sub braţe să fie vizibile. În mâinile lui, sunt din nou Gaiţa Zeflemitoare.

— Cinna, şoptesc.

— Da. Mi-a cerut să-i promit că n-o să-ţi arăt albumul ăsta decât după ce vei fi luat tu însăţi hotărârea de a deveni Gaiţa Zeflemitoare. Crede-mă că am fost extrem de tentat, spune Plutarch. Continuă. Răsfoieşte-l.

Întorc încet paginile, privind fiecare detaliu al uniformei. Straturile mulate pe corp ale armurii, armele ascunse în cizme şi în centură, întăriturile speciale din zona inimii. Pe ultima pagină, sub schiţa broşei mele cu gaiţa zeflemitoare, Cinna a scris: *Pariez în continuare pe tine.*

— Când a… Vocea nu mă ajută.

— Să vedem. Păi, chiar înainte de a se anunţa Jubileul Pacificării. Poate cu câteva săptămâni înainte de Jocuri? Nu

sunt numai schiţele. Avem şi uniformele tale. Oh, şi Beetee are ceva cu adevărat deosebit, care te-aşteaptă-n arsenal. Nu vreau să stric surpriza dându-ţi indicii, zice Plutarch.

— O să fii cea mai bine îmbrăcată rebelă din istorie, zâmbeşte Gale.

Îmi dau brusc seama că şi el a ştiut şi nu mi-a spus. Ca şi Cinna, a vrut să iau decizia singură, de la început până la sfârşit.

— Planul nostru e să lansăm un Asalt în Eter, spune Plutarch. Vrem să facem o serie de spot-prop-uri – ceea ce e o prescurtare pentru „spoturi propagandistice” – în care să le fii prezentată şi să le difuzăm către întreaga populaţie din Panem.

— Cum? Capitoliul are controlul exclusiv al transmisiunilor, spune Gale.

— Iar noi îl avem pe Beetee. Acum vreo zece ani a reconfigurat, în esenţă, reţeaua subterană prin care se transmit toate programele. E de părere că şansele noastre de reuşită sunt rezonabile. Bineînţeles că avem nevoie de ceva pe care să-l difuzăm. Prin urmare, Katniss, studioul e la dispoziţia ta. Plutarch se întoarce spre asistenta lui. Fulvia?

— Eu şi Plutarch ne-am tot gândit cum am putea demara treaba asta. Credem că e cel mai bine să te construim pe tine, lidera rebelilor, dinspre exterior către… interior. Cu alte cuvinte, să găsim cea mai senzaţională înfăţişare posibilă a Gaiţei Zeflemitoare, apoi să ne ocupăm de personalitatea ta, făcând-o demnă de aspectul exterior! ne explică ea, radiind.

— Aveţi deja uniforma, spune Gale.

— Da, dar ea e plină de cicatrice şi de sânge? Are strălucirea focului rebeliunii? Cât de murdară poate fi, fără să dezguste publicul? În orice caz, trebuie să arate cumva. Adică, evident că asta – se apropie grăbită de mine şi îmi încadrează faţa între palme – nu se potriveşte.

Îmi smucesc din reflex capul spre spate, dar ea e deja ocupată să-şi adune lucrurile.

— Aşadar, cu acest plan în minte, avem o altă mică surpriză pentru tine. Haideţi, haideţi.

Ne cheamă cu un semn al mâinii, iar eu şi Gale ieşim pe coridor, în urma ei şi a lui Plutarch.

— Atât de bine intenţionată şi totuşi atât de insultătoare, îmi şopteşte Gale la ureche.

— Bun venit la Capitoliu, îi răspund, mimând cuvintele.

Dar vorbele Fulviei n-au niciun efect asupra mea. Îmi înfăşor strâns braţele în jurul albumului cu schiţe şi îmi permit să mă simt însufleţită de speranţă. Asta trebuie să fie decizia corectă. Dacă aşa a vrut Cinna.

Ne urcăm într-un lift şi Plutarch îşi consultă notiţele.

— Să vedem, e Compartimentul Trei-Nouă-Zero-Opt.

Apasă un buton pe care e inscripţionat numărul treizeci şi nouă, dar nu se întâmplă nimic.

— Probabil trebuie să foloseşti cheia, spune Fulvia.

Plutarch scoate cheia agăţată de un lanţ subţire, ascuns sub cămaşă, şi o introduce într-o fantă pe care n-am observat-o până acum. Uşile ascensorului încep să gliseze şi se închid.

— Ah, s-a rezolvat.

Liftul coboară zece, douăzeci, treizeci şi ceva de etaje, ajungând mult mai jos decât ştiam că se întinde Districtul 13. Uşa se deschide într-un coridor lat şi alb, mărginit de uşi roşii, care arată aproape decorativ în comparaţie cu cele gri de la etajele superioare. Fiecare e marcată, simplu, cu câte un număr. *3901, 3902, 3903...*

Când ies din lift, mă uit în urmă şi îl văd închizându-se, dar, în plus faţă de uşile obişnuite, zăresc şi un grilaj metalic care glisează la locul său. Când mă întorc, un paznic s-a materializat, făcându-şi apariţia dintr-o încăpere aflată în capătul opus al coridorului. Uşa se închide fără zgomot în spatele lui, în timp ce se apropie de noi cu paşi mari.

Plutarch îi iese în întâmpinare, ridicând o mână în semn de salut, iar noi, ceilalţi, îl urmăm. Am senzaţia că aici ceva nu e câtuşi de puţin în ordine. E ceva mai mult decât liftul fortificat, sau decât senzaţia de claustrofobie stârnită de gândul că ne aflăm atât de adânc sub pământ, sau de mirosul caustic al antisepticului. Arunc o singură privire spre faţa lui Gale şi îmi dau seama că simte acelaşi lucru.

— Bună dimineaţa, tocmai căutam…, începe Plutarch.

— Aţi greşit etajul, spune brusc paznicul.

— Oare? Plutarch îşi consultă din nou notiţele. Aici scrie Trei-Nouă-Zero-Opt. Mă întreb dac-ai putea să dai un telefon sus, ca să…

— Mă tem că trebuie să vă cer să plecaţi. Erorile de repartizare se pot anunţa la Biroul Central.

E exact în faţa noastră. Compartimentul 3908, la numai câţiva paşi distanţă. Uşa pare incompletă – ca, de altfel, toate celelalte. N-au mânere. Probabil că se leagănă libere în balamale, ca aceea de unde a apărut paznicul.

— Şi ăsta unde e? întreabă Fulvia.

— O să găsiţi Biroul Central la Nivelul Şapte, spune omul şi îşi întinde braţul, gata să ne mâne înapoi, spre lift.

De dincolo de uşa cu numărul 3908 se aude un zgomot. Nimic altceva decât un scâncet firav. Ca acela pe care l-ar scoate un căţel speriat, încercând să scape de o lovitură, numai că sună mult prea uman şi prea familiar. Ochii mi se întâlnesc cu ai lui Gale pentru o singură clipă, dar e suficient pentru doi oameni care acţionează aşa cum o facem noi. Las albumul de schiţe să cadă pe piciorul paznicului cu un pocnet sonor. La o secundă după ce se apleacă să-l recupereze, Gale face aceeaşi mişcare, lovindu-se intenţionat cap în cap cu celălalt.

— Oh, îmi cer scuze, spune, râzând uşor, şi îl prinde pe paznic de braţe, ca şi cum ar încerca să-şi recapete echilibrul, răsucindu-l ca să-l îndepărteze puţin de mine.

Asta e şansa mea. Mă reped pe lângă paznicul zăpăcit, împing uşa cu numărul 3908 şi îi găsesc. Pe jumătate

dezbrăcaţi, plini de vânătăi şi încătuşaţi de perete.

Sunt cei trei membri ai echipei mele pregătitoare.

Capitolul 4

DUHOAREA DE TRUPURI NESPĂLATE, de urină stătută şi de infecţie răzbate prin norul de antiseptic. Cei trei pot fi recunoscuţi cu greu după cele mai izbitoare dintre preferinţele lor în privinţa modei: tatuajele faciale aurii ale Veniei. Buclele spiralate, portocalii, ale lui Flavius. Pielea de un verde-veşnic palid a Octaviei, care atârnă acum prea lejer, de parcă trupul ei ar fi un balon uşor dezumflat.

La apariţia mea, Flavius şi Octavia se retrag spre pereţii faianţaţi, de parcă ar anticipa un atac, deşi eu nu i-am lovit niciodată. Gândurile nepoliticoase au fost singura ofensă pe care le-am adus-o, dar le-am ţinut întotdeauna pentru mine, aşa că, de ce se feresc?

Paznicul îmi ordonă să ies, dar, după paşii târşâiţi care urmează, îmi dau seama că Gale a reuşit cumva să-l reţină. Pentru răspunsuri, traversez încăperea către Venia, care a fost întotdeauna cea mai puternică. Mă ghemuiesc şi îi iau mâinile reci ca gheaţa, care le prind pe ale mele într-o strânsoare de menghină.

— Ce s-a-ntâmplat, Venia? o întreb. Ce e cu voi aici?

— Ne-au luat. Din Capitoliu, răspunde ea, cu voce răguşită.

Plutarch intră în urma mea.

— Ce naiba se petrece?

— Cine v-a luat? insist eu.

— Nişte oameni, răspunde ea, vag. În noaptea când ai fugit.

— Ne-am gândit c-o să fie liniştitor pentru tine să ai echipa cu care eşti obişnuită, spune Plutarch, în spatele meu. Cinna a cerut-o.

— Cinna a cerut *aşa ceva?*

Mârâi la el. Fiindcă, dacă există un singur lucru pe care-l ştiu, atunci ştiu că el n-ar fi fost niciodată de acord să fie brutalizaţi aceşti trei oameni, pe care i-a condus întotdeauna cu blândeţe şi răbdare.

— De ce sunt trataţi ca nişte criminali?

— Ca să fiu sincer, nu ştiu.

În vocea lui e ceva care mă face să-l cred, iar paloarea de pe faţa Fulviei îmi confirmă părerea.

Plutarch se întoarce spre paznic, care tocmai a apărut în uşă, cu Gale pe urmele lui.

— Mi s-a spus doar că sunt închişi. De ce sunt pedepsiţi?

— Pentru c-au furat mâncare. Am fost nevoiţi să-i închidem după o altercaţie, pentru nişte pâine, răspunde paznicul.

Sprâncenele Veniei se unesc, de parcă încă ar mai încerca să dea sens celor întâmplate.

— Nimeni nu ne spunea nimic. Eram atât de înfometaţi. Ea n-a luat decât o singură felie.

Octavia începe să scâncească, înăbuşind sunetul cu tunica ei zdrenţuită. Îmi aduc aminte că, după ce-am supravieţuit prima oară în arenă, ea mi-a strecurat o chiflă pe sub masă, fiindcă nu putea suporta să mă vadă flămândă. Mă îndrept încet către silueta ei tremurătoare.

— Octavia?

O ating, iar ea se retrage cu o tresărire.

— Octavia? O să fie bine. O să vă scot de-aici, OK?

— Povestea asta pare exagerată, spune Plutarch.

— Şi asta din cauză că au luat o felie de pâine? întreabă Gale.

— S-au săvârşit infracţiuni repetate, care au condus aici. Au fost avertizaţi. Dar au continuat să ia pâine. Paznicul se întrerupe o clipă, de parcă ar fi derutat de obtuzitatea noastră. Nu e permis să iei pâine.

N-o pot face pe Octavia să-şi descopere faţa, dar şi-o înalţă uşor. Cătuşele de la încheieturile mâinilor i se lasă cu

câţiva centimetri mai jos, dând la iveală carnea vie, inflamată.

— Vă duc la mama. Eliberează-i, îi spun apoi paznicului.

El clatină din cap.

— Eliberarea nu e autorizată.

— Eliberează-i! Acum! ţip.

Bărbatul îşi pierde calmul. Cetăţenii de rând nu i se adresează aşa.

— N-am ordin să-i eliberez. Şi n-ai autoritatea să…

— Fă-o sub autoritatea mea, spune Plutarch. Oricum am venit să-i luăm de-aici. E nevoie de ei pentru Apărarea Specială. Îmi asum întreaga responsabilitate.

Paznicul pleacă să dea un telefon. Se întoarce cu o legătură de chei. Pregătitorii au fost siliţi să stea cu trupurile încordate atât de multă vreme încât, după ce le sunt scoase cătuşele, nu sunt în stare să meargă. Eu, Gale şi Plutarch trebuie să-i ajutăm. Piciorul lui Flavius se agaţă în grătarul metalic care acoperă o gaură rotundă din podea şi mi se contractă stomacul când mă gândesc de ce are încăperea nevoie de o scurgere. Urmele de dejecţii umane au fost probabil spălate cu furtunul de pe plăcile de faianţă albă…

La spital o găsesc pe mama, singura persoană în care am încredere ca să le poarte de grijă. Îi trebuie un minut ca să-i recunoască pe cei trei, dată fiind starea lor, dar privirea ei e deja consternată. Ştiu că nu e din cauză că vede oameni brutalizaţi, căci asta era treaba ei zilnică în Doisprezece, ci fiindcă îşi dă seama că aşa ceva se întâmplă şi în Treisprezece.

Mama a fost binevenită la spital, dar e privită mai degrabă ca asistentă decât ca doctor, deşi şi-a petrecut o viaţă întreagă vindecând oameni. Însă nimeni nu intervine când îi conduce pe cei trei într-un cabinet pentru consultaţii, să vadă cât de grave le sunt rănile. Mă postez pe o bancă în faţa intrării în spital, aşteptându-i verdictul.

Va reuşi să citească în trupurile lor ce suferinţe li s-au provocat.

Gale se aşază lângă mine şi îmi cuprinde umerii cu braţul.

— O să-i facă bine.

Aprob din cap, întrebându-mă dacă se gândeşte la biciuirea lui brutală din Doisprezece.

Plutarch şi Fulvia se instalează pe banca din faţa noastră, dar nu fac niciun comentariu despre starea echipei mele pregătitoare. Dacă n-au ştiut nimic despre maltratare, atunci cum interpretează această mişcare a preşedintei Coin? Mă hotărăsc să le dau o mână de ajutor.

— Presupun că am primit cu toţii un avertisment.

— Cum? Nu. Ce vrei să spui? întreabă Fulvia.

— Pedepsirea echipei mele pregătitoare e o avertizare, îi răspund. Nu numai pentru mine, ci şi pentru voi. Este vorba despre persoana care deţine într-adevăr controlul şi despre ceea ce se întâmplă când nu i te supui. În locul vostru, eu aş renunţa acum la iluzia că am vreo putere. După toate aparenţele, descendenţa din cetăţenii Capitoliului nu oferă aici nicio protecţie. Poate e chiar condamnabilă.

— Nu se poate face comparaţie între Plutarch, care a conceput pentru rebeli planul genial al evadării, şi aceşti trei esteticieni, ripostează Fulvia cu răceală.

Ridic din umeri.

— Dacă spui tu, Fulvia. Dar ce-o să se-ntâmple dac-o să vă loviţi de partea întunecată a lui Coin? Echipa mea pregătitoare a fost răpită. Cei trei au măcar speranţa că într-o bună zi se vor întoarce la Capitoliu. Eu şi Gale putem trăi în pădure. Dar voi? Unde-aţi putea fugi?

— Poate că suntem mult mai necesari pentru războiul ăsta decât ne consideri tu, zice Plutarch, fără nicio umbră de îngrijorare.

— Bineînţeles că sunteţi. Şi tributurile erau necesare pentru Jocuri. Până când nu mai erau, spun. După care te puteai lipsi de ele cu mare uşurinţă – nu, Plutarch?

Asta pune capăt discuţiei. Aşteptăm în tăcere până ne găseşte mama.

— Îşi vor reveni, ne informează. N-au răni de nevindecat.

— Bun. Splendid, spune Plutarch. Cât de curând pot fi puşi la lucru?

— Probabil de mâine, răspunde mama. Dar să v-aşteptaţi la o oarecare instabilitate emoţională, după toate cele prin care au trecut. Au fost extrem de nepregătiţi, după viaţa din Capitoliu.

— N-am fost cu toţii aşa? spune Plutarch.

Fie pentru că echipa mea pregătitoare nu e aptă de muncă, fie pentru că nervii sunt întinşi la limită, Plutarch mă eliberează de îndatoririle mele de Gaiţă Zeflemitoare pentru tot restul zilei. Eu şi Gale mergem la masa de prânz, unde primim mâncare de fasole cu ceapă, o felie groasă de pâine şi o cană cu apă. După povestea Veniei, pâinea îmi rămâne în gât, aşa că strecor restul pe tava lui Gale. Niciunul dintre noi nu vorbeşte în timpul mesei, dar, când castroanele sunt curate, el îşi ridică mâneca, descoperindu-şi orarul.

— Urmează programul de instrucţie.

Îmi trag mâneca în sus şi îmi pun braţul lângă al lui.

— Şi la mine.

Îmi aduc aminte că instrucţia înseamnă acum vânătoare.

Nerăbdarea de a fugi în pădure, fie şi numai pentru două ore, e mai puternică decât toate grijile prezentului. O baie de verdeaţă şi de raze de soare mă va ajuta cu siguranţă să-mi pun gândurile în ordine. Odată ieşiţi pe coridorul principal, eu şi Gale alergăm spre arsenal ca nişte copii şi, când ajungem, am răsuflarea tăiată şi sunt ameţită. Ceea ce îmi aduce aminte că nu m-am refăcut pe deplin. Paznicii ne dau vechile noastre arme, precum şi cuţite, un sac de pânză groasă, drept tolbă pentru vânat. Accept să mi se fixeze cipul de urmărire de gleznă şi încerc să las impresia că ascult când mi se explică modul de utilizare al comunicatorului portabil. Singurul lucru care mă calcă pe

nervi e faptul că are un ceas, că trebuie să ne întoarcem în Treisprezece la ora stabilită, sau privilegiile noastre de vânătoare vor fi revocate. E singura regulă pe care cred că mă voi strădui s-o respect.

Ieşim afară, în zona destinată antrenamentelor fizice, împrejmuită cu gard, aflată lângă pădure. Paznicii ne deschid fără comentarii porţile cu balamale bine unse. Ne-ar fi extrem de greu să trecem pe cont propriu de gardul ăsta – înalt de nouă metri, întotdeauna zumzăind de electricitate, cu ghimpi de oţel ascuţiţi ca briciul în vârf. Înaintăm prin pădure până când nu-l mai vedem. Ne oprim într-un mic luminiş şi ne lăsăm capetele pe spate, savurând căldura soarelui. Mă învârtesc cu braţele întinse, răsucindu-mă încet, ca să nu trimit lumea într-un vârtej.

Lipsa ploii pe care am remarcat-o în Doisprezece a distrus şi aici plantele, lăsând în urmă frunze fragile şi aşternând covorul care ne scârţâie sub picioare. Ne scoatem pantofii. Ai mei nu-mi vin oricum prea bine, fiindcă, în spiritul nu-irosi-nimic-nu-ţi-dori-nimic care domneşte în Treisprezece, am primit unii care i-au rămas mici altcuiva. După toate aparenţele, fie mersul meu, fie al primei posesoare e ciudat, fiindcă pielea a crăpat unde nu te aşteptai.

Vânăm ca pe vremuri. Tăcuţi, comunicând fără cuvinte, fiindcă aici, în pădure, ne mişcăm ca două părţi ale aceleiaşi fiinţe. Anticipându-ne unul altuia gesturile, păzindu-ne unul altuia spatele. Cât timp a trecut? Opt luni? Nouă? De când n-am mai avut libertatea asta? Nu e exact acelaşi lucru, date fiind cele petrecute şi cipurile de urmărire de la gleznele noastre şi faptul că eu trebuie să mă odihnesc atât de des. Dar e atât de aproape de fericire pe cât cred că pot ajunge în prezent.

Animalele de aici nu sunt atât de suspicioase. Au nevoie de o clipă în plus ca să realizeze că mirosul nostru nefamiliar înseamnă moartea lor. Într-o oră şi jumătate, am adunat o grămadă de capturi amestecate – iepuri, veveriţe

şi curcani – şi ne hotărâm să ne oprim şi să petrecem timpul rămas lângă un lac alimentat probabil de un izvor subteran, fiindcă apa e rece şi dulce.

Nu obiectez când Gale se oferă să cureţe vânatul, îmi lipesc câteva frunze de mentă de limbă, închid ochii şi mă las pe spate, sprijinindu-mă de o piatră, apoi absorb sunetele şi las soarele arzător al după-amiezii să-mi dogorească pielea, simţindu-mă aproape împăcată până când mă întrerupe vocea lui Gale.

— Katniss, de ce-ţi pasă atât de mult de soarta echipei tale pregătitoare?

Deschid ochii să văd dacă glumeşte, dar el se-ncruntă la iepurele pe care-l jupoaie.

— De ce să nu-mi pese?

— Hm. Să vedem? Fiindcă şi-au petrecut ultimul an pregătindu-te pentru măcel? sugerează el.

— E mult mai complicat. Îi cunosc. Nu sunt nici răi, nici cruzi. Nu sunt nici măcar inteligenţi. Dacă îi faci să sufere, e ca şi cum ai chinui nişte copii. Ei nu înţeleg… vreau să spun că nu ştiu…

Mă împotmolesc în cuvinte.

— Ce nu ştiu, Katniss? întreabă el. Că tributurile – ele sunt adevăraţii copii implicaţi în povestea asta, nu cei trei ciudaţi ai tăi – sunt silite să lupte până la moarte? Că te duceai în arena aia ca să distrezi nişte oameni? Asta era un mare secret la Capitoliu?

— Nu. Dar ei nu văd lucrurile aşa cum le vedem noi, răspund. Aşa au fost educaţi şi…

— Tu chiar le iei apărarea?

Trage pielea de pe iepure dintr-o singură mişcare rapidă.

Replica lui mă atinge, fiindcă de fapt o fac, şi e ridicol. Mă străduiesc să găsesc o atitudine logică.

— Cred că apăr pe oricine care e tratat aşa fiindcă a luat o felie de pâine. Poate-mi aminteşte prea mult de ceea ce ţi s-a întâmplat ţie, din cauza unui curcan?

Totuşi are dreptate. Măsura în care îmi fac griji pentru echipa mea pregătitoare pare bizară. Ar trebui să-i urăsc, să-mi doresc să-i văd spânzuraţi. Dar sunt atât de rupţi de realitate şi i-au aparţinut lui Cinna, iar el era de partea mea, nu?

— Nu caut ceartă, spune Gale. Dar, după părerea mea, Coin nu ţi-a trimis niciun mesaj important pedepsindu-i fiindcă au încălcat regulile districtului. Ea s-a gândit, probabil, c-o să vezi în asta o favoare, îndeasă iepurele în sac şi se ridică. Am face bine să plecăm dacă vrem s-ajungem înapoi la timp.

Ignor mâna lui întinsă în ajutor şi mă ridic clătinându-mă.

— Perfect.

Niciunul dintre noi nu vorbeşte pe drumul de întoarcere, dar, odată ce trecem de poartă, în minte îmi vine altceva.

— În timpul Jubileului Pacificării, Octavia şi Flavius au fost nevoiţi să plece, fiindcă nu se puteau opri din plâns, ştiind că mă reîntorceam în arenă. Iar Venia abia a reuşit să-şi ia rămas-bun.

— O să-ncerc să ţin minte asta în timp ce te vor… remodela, spune Gale.

— S-o faci, îi răspund.

La bucătărie îi dăm carnea lui Sae Unsuroasa. Îi place destul de mult în Districtul 13, deşi e de părere că bucătarii sunt, cumva, lipsiţi de imaginaţie. O femeie în stare să facă o fiertură gustoasă dintr-un câine sălbatic şi din rubarbă trebuie să se simtă aici cu mâinile legate.

Istovită de vânătoare şi de lipsa de somn, mă întorc în compartimentul meu şi îl găsesc gol-goluţ, numai ca să-mi amintesc că am fost mutate din cauza lui Buttercup. Urc la etajul de sus şi găsesc Compartimentul E. Nu se deosebeşte cu nimic de Compartimentul 307, cu excepţia ferestrei – lată de şaizeci de centimetri şi înaltă de douăzeci – plasate pe mijloc în partea de sus a peretelui exterior. Există o placă metalică grea care se fixează peste ea, dar în

momentul ăsta e proptită ca să stea deschisă şi o anumită pisică nu se vede nicăieri. Mă întind în pat şi o rază a soarelui după-amiezii îmi dansează pe faţă. Următorul lucru pe care-l ştiu e că sora mea mă trezeşte pentru *18:00 – Meditaţie.*

Prim îmi povesteşte că adunarea a fost anunţată încă de la prânz. Trebuie să ia parte întreaga populaţie, cu excepţia celor de care e nevoie pentru îndeplinirea unor sarcini esenţiale. Urmăm indicaţiile care ne conduc spre Sala Comună, o încăpere imensă, unde încap cu uşurinţă miile de oameni care îşi fac apariţia. Îţi poţi da seama că a fost construită pentru o adunare mai numeroasă, şi poate că a şi găzduit-o înainte de epidemia de variolă. Prim îmi arată în tăcere efectele secundare larg răspândite ale acelui dezastru – cicatricele rămase pe trupurile oamenilor, copiii uşor desfiguraţi.

— Au suferit foarte mult aici, îmi spune.

După dimineaţa de astăzi, nu mai sunt dispusă să simt păreri de rău pentru Treisprezece.

— Nu mai mult decât noi, în Doisprezece, răspund.

O văd pe mama conducând un grup de pacienţi deplasabili, încă în cămăşile de noapte şi în halatele date de spital. Finnick stă în mijlocul lor, năucit, dar superb. Ţine în mâini o bucată de frânghie subţire, de nici treizeci de centimetri, atât de scurtă încât nici măcar el n-o poate transforma într-un şireang utilizabil. Degetele lui leagă şi dezleagă tot felul de noduri, cu mişcări iuţi, automate, în timp ce se uită lung în jur. Probabil face parte din terapie. Traversez sala către el.

— Salut, Finnick, îi spun.

Nu pare să mă observe, aşa că-l înghiontesc ca să-i atrag atenţia.

— Finnick! Ce mai faci?

— Katniss, spune el, strângându-mă de mână. Cred că se simte uşurat la vederea unui chip familiar. De ce ne-am adunat aici?

— I-am spus lui Coin c-o să fiu Gaiţa ei Zeflemitoare, îi povestesc eu. Dar am făcut-o să promită c-o să le acorde imunitate celorlalte tributuri, dacă vor câştiga rebelii. În public, ca să fie foarte mulţi martori.

— Oh. Bine. Fiindcă-mi făceam griji pentru asta în privinţa lui Annie. Că ar putea spune, fără să-şi dea seama, ceva care să fie considerat trădare, zice Finnick.

Annie. Hait. De ea am uitat cu totul.

— Nu-ţi face griji, m-am ocupat eu de asta.

Îl strâng de mână şi mă duc drept spre podiumul din partea din faţă a încăperii. Coin, care aruncă o privire fugară peste declaraţia ei, mă vede şi se uită la mine ridicând din sprâncene.

— Trebuie s-o adaugi şi pe Annie Cresta pe lista celor care capătă imunitate, îi spun.

Preşedinta se încruntă uşor.

— Asta cine mai e?

— E…

Ce e? Adevărul e că nu ştiu cum s-o numesc.

— E prietena lui Finnick Odair. Din Districtul 4. O altă învingătoare. A fost arestată şi dusă la Capitoliu când a explodat Arena.

— Oh, fata nebună. Asta chiar nu e necesar, spune ea. N-avem obiceiul să pedepsim pe cineva atât de neputincios.

Mă gândesc la scena peste care am dat în dimineaţa asta. La Octavia încătuşată de perete. La faptul că eu şi Coin definim probabil neputinţa în două moduri extrem de diferite. Dar nu spun decât:

— Nu? Atunci adăugarea lui Annie n-ar trebui să fie o problemă.

— Bine, acceptă preşedinta, scriind numele. Vrei să urci aici, lângă mine, pentru anunţ?

Clatin din cap.

— Nici nu mă gândeam c-ar trebui. Mai bine grăbeşte-te să te pierzi în mulţime. Sunt gata să-ncep.

Îmi croiesc drum înapoi, către Finnick.

Cuvintele sunt un alt lucru de care nu se face risipă în Treisprezece. Preşedinta solicită atenţia participanţilor, apoi îi anunţă că am consimţit să fiu Gaiţa Zeflemitoare, cu condiţia să se garanteze iertarea deplină a tuturor neajunsurilor aduse cauzei rebelilor de ceilalţi învingători – Peeta, Johanna, Enobaria şi Annie. Disting protestul din murmurul mulţimii. Presupun că nimeni nu se-ndoia că vreau să fiu Gaiţa Zeflemitoare. Aşa că anunţarea unui preţ – a unuia care implică graţierea unor posibili duşmani – îi înfurie. Suport cu indiferenţă privirile ostile aruncate în direcţia mea.

Preşedinta permite câteva momente de agitaţie, apoi continuă în stilul ei succint. Numai că acum cuvintele care îi ies dintre buze sunt o noutate pentru mine.

— Dar, în schimbul acestei cereri fără precedent, Katniss Everdeen a promis să se dedice cauzei noastre. Ca urmare, orice abatere de la misiunea ei, ca intenţie sau ca faptă, va fi considerată o încălcare a acestei înţelegeri. Imunitatea va fi ridicată şi soarta celor patru învingători va fi hotărâtă conform legilor Districtului 13. Precum şi soarta ei. Vă mulţumesc.

Cu alte cuvinte, dacă fac un pas greşit suntem morţi cu toţii.

Capitolul 5

O ALTĂ FORŢĂ cu care trebuie să mă lupt. Un alt jucător puternic care s-a hotărât să mă folosească drept pion în jocul său, deşi lucrurile par să nu meargă niciodată după plan. Mai întâi au fost creatorii-de-joc, care m-au făcut starul lor şi s-au străduit apoi să mă redobândească după povestea cu mâna de fructe otrăvite. Pe urmă preşedintele Snow, care a vrut să mă folosească pentru a stinge flăcările rebeliunii, numai pentru ca fiecare dintre mişcările mele să devină incendiară. Apoi rebelii, care m-au prins în gheara metalică şi m-au săltat din arenă, destinându-mi rolul Gaiţei Zeflemitoare, pentru a fi nevoiţi apoi să-şi revină din şocul avut când au descoperit că s-ar putea să nu-mi doresc aripile. Şi acum Coin, cu mănunchiul ei de rachete nucleare şi cu maşinăria bine unsă a districtului, care descoperă că e mai greu să ferchezuieşti o Gaiţă Zeflemitoare decât s-o prinzi.

Însă ea a realizat cel mai repede că am propriile planuri şi, ca urmare, nu trebuie să mi se acorde încredere. A fost prima care m-a etichetat în public drept o ameninţare.

Îmi trec degetele prin stratul gros de spumă din cadă. Baia nu e decât un pas preliminar al stabilirii noii mele înfăţişări. Cu părul afectat de acid, cu pielea arsă de soare şi cu cicatricele urâte, echipa de pregătire trebuie să mă facă mai întâi frumoasă şi apoi să-mi adauge vătămări, arsuri de soare şi cicatrice, într-un mod mult mai atrăgător.

— Remodelaţi-o până la Baza Zero a Frumuseţii, a fost primul ordin al Fulviei din dimineaţa asta. O să pornim de-acolo.

Baza Zero a Frumuseţii s-a dovedit a fi înfăţişarea cuiva din momentul când se dă jos din pat, arătând fără cusur, dar natural. Înseamnă că unghiile mele au o formă perfectă,

dar nu sunt lăcuite. Pielea mea e netedă şi curată, dar nu e vopsită. Epilaţi părul de pe corp cu ceară şi ştergeţi cearcănele, dar nu faceţi îmbunătăţiri observabile. Presupun că au primit aceleaşi instrucţiuni şi de la Cinna, în ziua când am sosit pentru prima oară ca tribut la Capitoliu. Numai că atunci era altceva, de vreme ce mă număram printre concurenţi. Ca rebelă, cred că ar trebui să semăn mai mult cu mine însămi. Însă s-ar părea că o rebelă televizată îşi are propriile standarde la înălţimea cărora trebuie să se ridice.

După ce mă spăl de spuma de pe corp, mă întorc şi o văd pe Octavia aşteptând cu un prosop. E atât de diferită de femeia pe care am cunoscut-o la Capitoliu, fără hainele ţipătoare, fără machiajul puternic, fără vopselele, bijuteriile şi fleacurile care îi împodobeau părul. Îmi aduc aminte că într-o zi a apărut cu bucle de un roz strălucitor presărate cu luminiţe colorate, pâlpâitoare, în formă de şoricei. Mi-a spus că avea mai mulţi şoareci, ca animale de casă. Ideea mi-a repugnat în momentul respectiv, fiindcă pentru noi şoarecii sunt animale dăunătoare, atunci când nu îi gătim. Dar poate că Octaviei îi plăceau fiindcă sunt mici, catifelaţi şi chiţăie. Ca ea. În timp ce mă usucă tamponându-mă cu prosopul, încerc să mă obişnuiesc cu Octavia din Districtul 13. Culoarea naturală a părului ei se dovedeşte a fi un castaniu-roşcat, frumos. Faţa e comună, dar de o dulceaţă incontestabilă. E mai tânără decât mi-am închipuit. Poate că n-are nici măcar douăzeci şi cinci de ani. Lipsite de unghiile decorative, lungi de şapte centimetri şi jumătate, degetele ei par aproape butucănoase şi nu se pot opri din tremurat. Vreau să-i spun că e OK, că o să am grijă să n-o mai pedepsească preşedinta Coin. Dar vânătăile multicolore care înfloresc sub pielea ei verzuie nu fac decât să-mi aducă aminte cât de neputincioasă sunt.

Şi Flavius pare palid fără rujul lui violet şi fără hainele strălucitoare. A reuşit totuşi să-şi aranjeze cât de cât buclele portocalii. Venia e cea care s-a schimbat cel mai

puţin. Părul ei albastru-verzui cade lins în loc să fie aranjat cu ţepi şi i se văd rădăcinile cărunte. Însă tatuajele au fost întotdeauna caracteristica ei cea mai izbitoare şi sunt la fel de aurii şi de şocante ca întotdeauna. Se apropie şi ia prosopul din mâinile Octaviei.

— Katniss n-o să ne facă niciun rău, îi spune, cu voce joasă, dar fermă. Nici măcar n-a ştiut că suntem aici. Acum o să fie mai bine.

Octavia dă uşor din cap, dar nu îndrăzneşte să mă privească în ochi.

Nu e simplu să mă aducă înapoi, la Baza Zero a Frumuseţii, chiar şi cu arsenalul complicat de produse, instrumente şi gadgeturi luate din Capitoliu de prevăzătorul Plutarch. Echipa se descurcă destul de bine până ajung la braţul din care mi-a scos Johanna cipul de urmărire. Niciun medic din echipa care mi-a peticit gaura nu s-a concentrat asupra esteticii. Acum am o cicatrice zgrunţuroasă, în zigzag, care se încreţeşte pe o suprafaţă de dimensiunile unui măr. Mâneca mi-o ascunde de obicei, dar, după cum a conceput Cinna costumul Gaiţei Zeflemitoare, mânecile se opresc chiar deasupra cotului. Reprezintă o asemenea problemă încât Fulvia şi Plutarch sunt chemaţi s-o discute. Jur că, la vederea cicatricei, Fulviei i se declanşează reflexul vomei. Pentru un creator-de-joc, e extrem de sensibilă. Însă presupun că e obişnuită să vadă lucruri neplăcute numai pe ecran.

— Toată lumea ştie că am o cicatrice aici, spun eu, ursuză.

— Să ştii de existenţa ei e una şi s-o vezi e alta, subliniază Fulvia. E categoric respingătoare. Eu şi Plutarch o să ne gândim la ceva în timpul mesei de prânz.

— O să fie bine, spune Plutarch, fluturându-şi mâna într-un gest de respingere. Poate folosim o brasardă, ceva.

Dezgustată, mă îmbrac ca să pot merge la masă. Echipa pregătitoare e un mic grup îngrămădit lângă uşă.

— Vă vor aduce mâncare aici? întreb.

— Nu, răspunde Venia. Trebuie să mergem în sala de mese.

Oftez în sinea mea, imaginându-mă intrând acolo urmată de cei trei. Dar lumea se holbează oricum întotdeauna la mine. O să fie cam acelaşi lucru.

— Vă arăt unde e, spun. Haideţi.

Privirile mascate şi murmurele discrete pe care le stârnesc de obicei nu sunt nimic în comparaţie cu reacţia la apariţia echipei mele pregătitoare cu aspect bizar. Gurile căscate, degetele care arată spre ei, exclamaţiile.

— Ignoraţii pur şi simplu, le spun celor trei. Cu ochii plecaţi şi cu mişcări mecanice, merg în urma mea printre oamenii aşezaţi la coadă, acceptând castroane cu peşte cenuşiu, mâncare de bame şi căni cu apă.

Ne aşezăm la masa mea, alături de un grup de locuitori din Filon. Sunt ceva mai reţinuţi decât cei din Treisprezece, deşi motivul s-ar putea să fie jena. Leevy, care mi-a fost vecin în Doisprezece, le adresează membrilor echipei un salut timid, iar Hazelle, mama lui Gale, care ştie probabil de întemniţarea lor, îşi ridică lingura plină.

— Nu vă faceţi griji, spune ea. E mai gustos decât s-ar părea.

Dar Posy, surioara de cinci ani a lui Gale, e de cel mai mare ajutor. Aleargă de-a lungul banchetei către Octavia şi îi atinge pielea verde cu un deget prudent.

— Eşti verde. Eşti bolnavă?

— E ceva care ţine de modă, Posy. Ca rujul, îi explic eu.

— Înseamnă să fii frumoasă, şopteşte Octavia, şi îi zăresc lacrimile ameninţând să i se reverse peste gene.

Posy îi cântăreşte răspunsul şi spune, prozaic:

— Eşti frumoasă cu orice culoare.

Pe buzele Octaviei se aşterne cel mai firav dintre zâmbete.

— Mulţumesc.

— Dacă vrei într-adevăr s-o impresionezi pe Posy, va trebui să te vopseşti într-un roz strălucitor, spune Gale,

trântindu-şi tava lângă mine. E culoarea ei preferată.

Posy chicoteşte şi se strecoară înapoi, lângă mama ei. Cu un gest al capului, Gale arată către castronul lui Flavius.

— Eu n-aş lăsa chestia asta să se răcească. Nu-i îmbunătăţeşte consistenţa.

Toată lumea începe să mănânce. Gustul mâncării de bame nu e rău, dar are ceva vâscos, de care nu poţi scăpa. Ca şi cum ar trebui să-nghiţi fiecare îmbucătură de trei ori ca să alunece într-adevăr pe gât.

Gale, care de obicei nu vorbeşte prea mult în timpul meselor, se străduieşte să-ntreţină conversaţia, punând întrebări despre machiaj. Ştiu că aşa încearcă el să liniştească lucrurile. Ne-am certat aseară, după ce a sugerat că nu i-am lăsat lui Coin nicio altă opţiune în afară de a contracara condiţia mea legată de siguranţa învingătorilor cu o condiţie impusă de ea.

— Katniss, ea conduce districtul ăsta. N-o poate face dacă lasă impresia că a cedat în faţa voinţei tale.

— Vrei să spui că nu poate accepta o altă părere, chiar dacă e corectă, am ripostat eu.

— Vreau să spun că ai pus-o într-o postură nefavorabilă. Ai făcut-o să le acorde imunitate lui Peeta şi celorlalţi, când tu nici măcar nu ştii de ce natură e răul pe care-l pot provoca, a spus el.

— Adică ar fi trebuit pur şi simplu să mă ţin de plan şi să las celelalte tributuri să se descurce cum pot? Nu că ar avea vreo importanţă, fiindcă oricum asta facem toţi!

În momentul acela i-am trântit uşa în nas. N-am stat cu el la micul dejun şi, în dimineaţa asta, când l-a trimis Plutarch la programul lui de instrucţie, l-am lăsat să plece fără să scot niciun cuvânt, îmi dau seama că n-a vorbit aşa decât fiindcă îşi face griji pentru mine, dar am cu adevărat nevoie să-l ştiu de partea mea, nu de a lui Coin. Cum e posibil să nu priceapă?

După prânz, suntem programaţi amândoi să mergem jos, la Apărarea Specială, pentru o întâlnire cu Beetee. În

ascensor, Gale vorbeşte în sfârşit:

— Încă mai eşti supărată.

— Şi ţie încă nu-ţi pare rău, ripostez.

— Încă susţin ce-am spus. Vrei să te mint în privinţa asta? mă întreabă.

— Nu, vreau să te gândeşti mai bine şi s-ajungi la opinia corectă, spun.

Dar asta îl face pur şi simplu să râdă. Trebuie s-o las baltă. Strădania de a-i impune ce să gândească e zadarnică. Ceea ce, ca să fiu sinceră, reprezintă unul dintre motivele pentru care am încredere în el.

Apărarea Specială e situată aproape tot atât de jos ca închisoarea unde am găsit echipa pregătitoare. E un stup de încăperi pline de computere, de laboratoare, de echipamente de cercetare şi de zone destinate testelor.

Când întrebăm de Beetee, suntem conduşi printr-un labirint, până ce ajungem în faţa unei ferestre mari de sticlă. Dincolo de ea e cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în Districtul 13: reproducerea unei pajişti pline de copaci adevăraţi şi de plante cu flori şi însufleţite de păsări colibri. Beetee stă neclintit într-un scaun cu rotile aflat în centrul pajiştii, cu ochii la o pasăre de un verde primăvăratic care stă suspendată, sorbind nectar dintr-o floare uriaşă, portocalie. Când îşi ia zborul ca o săgeată, o urmăreşte cu privirea şi ne descoperă. Ne face un semn prietenesc cu mâna, invitându-ne să intrăm.

Aerul e răcoros şi respirabil, nu umed şi înăbuşitor de cald, cum m-am aşteptat. Din toate părţile se aude zbârnâitul unor aripi minuscule, pe care în pădurea de acasă îl confundam de obicei cu bâzâitul insectelor. Nu pot să nu mă-ntreb ce soi de noroc a permis construirea unui loc atât de plăcut aici.

Beetee mai are încă paloarea unui convalescent, însă în spatele ochelarilor de mărime nepotrivită ochii îi strălucesc de entuziasm.

— Nu-i aşa că sunt magnifice? Treisprezece le studiază aici aerodinamica de ani de zile. Zborul înainte şi înapoi, şi accelerarea până la nouăzeci şi cinci de kilometri pe oră. Dacă ţi-aş putea construi aripi ca astea, Katniss!

— Mă-ndoiesc că aş fi în stare să le folosesc, Beetee, râd eu.

— În clipa de faţă aici, dispărut în următoarea. Poţi să dobori un colibri cu săgeata? mă întreabă.

— N-am încercat niciodată. N-au prea multă carne pe ei, îi răspund.

— Nu. Şi tu nu eşti omul care ucide ca să se distreze, spune el. Dar fac pariu că sunt greu de nimerit.

— În schimb le-ai putea atrage în capcană, intervine Gale. Şi capătă privirea distantă pe care o are ori de câte ori rezolvă o problemă. Ia o plasă foarte fină. Închide o zonă, lăsând o deschidere de douăzeci de centimetri pătraţi. Pune flori cu nectar înăuntru, ca momeală. În timp ce se hrănesc, închide brusc intrarea. Vor zbura la auzul zgomotului, dar numai ca să dea peste plasa din capătul opus.

— Ar merge? întreabă Beetee.

— Nu ştiu. Nu e decât o idee, zice Gale. S-ar putea să fie prea inteligente pentru asta.

— S-ar putea. Dar te bazezi pe instinctul lor natural de a fugi când simt pericolul. Gândind aşa cum gândeşte prada ta… îi descoperi părţile vulnerabile, spune Beetee.

Îmi aduc aminte ceva la care nu-mi place să mă gândesc. Când mă pregăteam pentru Jubileul Pacificării, am văzut o înregistrare în care Beetee, pe atunci încă un băietan, a conectat două sârme, electrocutând un grup de copii care-l urmărea. Trupurile cuprinse de convulsii, expresiile groteşti. Beetee, în momentele care au condus la victoria lui în Jocurile alea de demult, i-a privit pe alţii murind. N-a fost vina lui. N-a fost decât legitimă apărare. Toţi am acţionat în legitimă apărare.

Îmi doresc brusc să plec din încăperea păsărilor colibri înainte de a instala cineva o capcană.

— Beetee, Plutarch spunea că ai ceva pentru mine.

— Da. Am. Un arc nou.

Apasă un buton de pe braţul scaunului şi rulează afară din încăpere. În timp ce îl urmăm prin coridoarele cotite şi întortocheate ale Apărării Speciale, ne dă explicaţii despre scaun.

— Acum pot să merg câte puţin. Numai că obosesc prea repede. Mi-e mai uşor să mă deplasez aşa. Ce face Finnick?

— Are… are probleme de concentrare, răspund. Nu vreau să spun că e afectat de o adevărată depresie, ca un dezastru nuclear.

— Probleme de concentrare, eh? Beetee zâmbeşte sumbru. Dacă ai şti prin ce-a trecut Finnick în ultimii câţiva ani, ţi-ai da seama ce remarcabil e faptul că încă se mai află printre noi. Spune-i totuşi că lucrez la un trident nou pentru el, vrei? E ceva care o să-l distragă puţin.

O distragere a atenţiei pare să fie ultimul lucru de care are nevoie Finnick, dar promit c-o să transmit mesajul.

Patru soldaţi păzesc intrarea într-un coridor pe a cărui uşă scrie *ARMAMENT SPECIAL.* Verificarea orarelor imprimate pe antebraţele noastre nu e decât o etapă preliminară. Avem parte şi de o verificare a amprentelor şi de scanarea *ADN*-ului şi trebuie să trecem prin detectoare speciale de metale. Beetee trebuie să-şi lase scaunul cu rotile afară, dar i se aduce un altul imediat ce trecem de paznici. Totul mi se pare bizar, fiindcă nu-mi pot imagina că vreunul dintre oamenii crescuţi în Districtul 13 poate reprezenta o ameninţare de care ar trebui să se ferească guvernul. Oare s-a trecut la toate aceste precauţii din cauza afluxului recent de imigranţi?

La uşa arsenalului avem parte de o a doua rundă de verificări – de parcă *ADN*-ul meu s-ar fi putut schimba în timp ce parcurgeam un coridor de douăzeci de metri – şi ni se permite în sfârşit să intrăm în sala colecţiei de arme.

Trebuie să recunosc că arsenalul îmi taie răsuflarea. Şiruri peste şiruri de arme de foc, lansatoare de rachete, explozibili, vehicule blindate.

— Bineînţeles că Divizia de Aviaţie e găzduită în alt loc, spune Beetee.

— Fireşte, încuviinţez, ca şi cum ar fi ceva de la sine înţeles.

Nu ştiu unde şi-ar putea găsi locul un simplu arc cu săgeţi în mijlocul acestor echipamente de înaltă tehnicitate, însă apoi dăm peste un perete plin de arme mortale pentru uzul arcaşilor. La antrenamente m-am jucat cu o mare parte dintre armele Capitoliului, dar niciuna nu era concepută pentru o înfruntare armată. Îmi concentrez atenţia asupra unui arc cu aspect letal, atât de încărcat cu aparatură optică şi de control încât sunt sigură că nici nu-l pot ridica, ca să nu mai spun că n-aş fi în stare să-l folosesc.

— Gale, poate-ar trebui să-ncerci câteva arcuri, spune Beetee.

— Vorbeşti serios? întreabă Gale.

— Pentru luptă vei primi până la urmă o puşcă, fireşte. Dar, dacă o să apari ca membru al echipei lui Katniss în prop-uri, unul din astea o să fie mai de efect. M-am gândit că ţi-ar plăcea să alegi unul care să ţi se potrivească, răspunde Beetee.

— Da, mi-ar plăcea.

Mâinile lui Gale strâng chiar arcul care mi-a atras atenţia cu o clipă mai devreme, apoi şi-l ridică la umăr. Îl îndreaptă spre ţinte din întreaga încăpere, uitându-se prin lunetă.

— Nu mi se pare tocmai corect faţă de cerb, spun eu.

— N-o să-l folosesc împotriva unui cerb, nu? ripostează el.

— Mă-ntorc imediat, zice Beetee. Tastează un cifru pe un panou şi se deschide o uşă de dimensiuni reduse. Îl urmăresc cu privirea până ce dispare şi uşa se închide în urma lui.

— Adică aşa ţi-ar fi mai uşor? Dacă l-ai folosi împotriva oamenilor? întreb.

— N-am spus asta. Gale lasă mâna cu arcul să-i atârne pe lângă trup. Dar dacă aş fi avut o armă care să-mpiedice ceea ce ai văzut că s-a-ntâmplat în Doisprezece… aş fi folosit-o.

— Şi eu, recunosc.

Dar nu ştiu ce să-i spun despre urmările uciderii unei fiinţe omeneşti. Despre modul în care cei ucişi nu te părăsesc niciodată.

Beetee se întoarce cu o cutie dreptunghiulară înaltă, neagră, plasată cu stângăcie între suportul pe care-şi sprijină picioarele şi umărul lui. Se opreşte şi o înclină în direcţia mea.

— Pentru tine.

Culc cutia pe podea şi îi desfac închizătorile laterale. Capacul se deschide rotindu-se în balamale silenţioase. Înăuntru, pe un aşternut de catifea încreţită, maronie, stă un arc negru, uimitor.

— Oh, şoptesc, cuprinsă de admiraţie.

Îl ridic cu delicateţe în aer, ca să-i admir echilibrarea desăvârşită, designul elegant şi curbura extremităţilor care sugerează cumva aripile întinse ale unei păsări în zbor. Şi încă ceva. Trebuie să-l ţin foarte strâns ca să fiu sigură că nu e doar imaginaţia mea. Nu, arcul e viu în mâinile mele. Mi-l lipesc de obraz şi simt murmurul uşor care-mi străbate oasele feţei.

— Ce face? întreb.

— Te salută, îmi explică Beetee, zâmbind. Ţi-a auzit vocea.

— Îmi recunoaşte vocea? întreb.

— Recunoaşte *numai* vocea ta. Ştii, îmi povesteşte el, au vrut să concep un arc care să ţină cont numai de aspect. Ca parte a costumului tău, înţelegi? Dar eu m-am tot gândit: *ce irosire.* Adică, dac-o să ai vreodată nevoie de el? Nu numai ca accesoriu de modă? Aşa că i-am păstrat exteriorul simplu

şi am lăsat interiorul pe seama imaginaţiei mele. Însă totul se poate explica mai bine în practică. Vreţi să-ncercaţi arcurile?

Vrem. Pentru noi s-a pregătit deja un poligon. Săgeţile create de Beetee nu sunt mai puţin remarcabile decât arcul. Împreună, mă ajută să ţintesc cu precizie la o distanţă de peste o sută de metri. Diversitatea săgeţilor – ascuţite ca briciul, incendiare, explozive – transformă arcul într-o armă multifuncţională. Se deosebesc după culorile diferite ale cozilor. Am întotdeauna la dispoziţie opţiunea comenzii prioritare prin voce, dar nu văd de ce aş folosi-o. Ca să dezactivez proprietăţile ieşite din comun ale arcului, nu trebuie decât să-i spun „noapte bună”. După care adoarme, până când e trezit de sunetul vocii mele.

Sunt binedispusă când mă-ntorc la echipa pregătitoare, lăsându-i în urmă pe Beetee şi Gale. Aştept răbdătoare să-mi termine restul machiajului şi îmi pun costumul, care include acum un bandaj însângerat, plasat peste cicatrice, sugerând că am fost rănită într-o luptă recentă. Venia îmi prinde broşa cu gaiţa zeflemitoare deasupra inimii, îmi iau arcul şi tolba plină cu săgeţi obişnuite pe care mi le-a făcut Beetee, ştiind că n-o să mi se permită niciodată să mă foiesc încoace şi încolo cu cele speciale. Apoi suntem afară, pe platoul izolat fonic, unde am impresia că stau ore întregi până ce sunt ajustate machiajul meu, lumina şi cantitatea de fum. În cele din urmă, ordinele primite prin intercom de la oameni invizibili, plasaţi în cabine misterioase, cu pereţi de sticlă, sunt din ce în ce mai puţine. Fulvia şi Plutarch îşi petrec mai mult timp studiind decât făcând modificări legate de persoana mea. Într-un târziu, pe platoul de filmare se lasă liniştea. Vreme de cinci minute sunt pur şi simplu evaluată. Pe urmă Plutarch spune:

— Cred că aşa e bine.

Mi se arată un monitor. Sunt rulate ultimele momente ale înregistrării şi o privesc pe femeia de pe ecran. Trupul ei pare mai masiv, mai impunător decât al meu. Are faţa

murdară, dar sexi. Sprâncenele negre formează un unghi sfidător. Şuviţe de fum – sugerând fie că tocmai a scăpat din foc, fie că e gata să izbucnească în flăcări – i se înalţă din haine. Nu ştiu cine e femeia asta.

Finnick, care s-a tot foit în jurul platoului vreme de câteva ore, vine în spatele meu şi spune, cu o umbră din vechiul lui umor:

— Vor dori fie să te ucidă, fie să te sărute, fie să se afle-n pielea ta.

Toţi sunt atât de entuziasmaţi, atât de mulţumiţi de rezultatul muncii lor. E aproape timpul să ne întrerupem pentru cină, dar ei insistă să continuăm. Mâine ne vom concentra asupra discursurilor şi a interviurilor şi vom pretinde că iau parte la luptele rebelilor. Astăzi nu vor decât un singur slogan, o singură replică de care să se ocupe, prezentându-i-o apoi lui Coin sub forma unui scurt prop.

„Popor al Panemului, luptăm, cutezăm, ne potolim setea de dreptate!” Asta e replica. După felul în care mi-o arată, pot spune că au lucrat la ea luni întregi, sau poate chiar ani, şi că sunt cu adevărat mândri de rezultat. Însă mie mi se pare o frază îmbârligată, greu de pronunţat. Şi într-un limbaj de lemn. Nu mă pot imagina rostind-o în viaţa reală – decât dacă o pronunţ cu accentul din Capitoliu şi o iau în râs, ca pe vremea când o imitam pe Effie Trinket împreună cu Gale: „Şi fie sorţii întotdeauna de partea voastră!” Dar Fulvia stă chiar în faţa mea, descriindu-mi o luptă la care tocmai am luat parte, descriindu-i pe camarazii mei de arme care zac morţi în jur şi explicându-mi cum să mă întorc spre cameră şi să strig replica, strângând în jurul meu rândurile supravieţuitorilor!

Sunt împinsă la locul meu şi e pornită maşina de scos fum. Cineva cere să se facă linişte, camerele încep să filmeze şi aud strigându-se:

— Motor!

Aşa că îmi ridic arcul deasupra capului şi zbier cu toată furia pe care reuşesc s-o adun:

— *Popor al Panemului, luptăm, cutezăm, ne potolim setea de dreptate!*

Pe platou e o linişte de mormânt. Şi se prelungeşte. Tot mai mult.

În cele din urmă, intercomul pârâie şi studioul se umple de râsul muşcător al lui Haymitch.

Reuşeşte să se stăpânească exact atât cât e nevoie ca să spună:

— Dragii mei prieteni, aşa moare o revoluţie!

Capitolul 6

ŞOCUL PE CARE L-AM AVUT IERI, auzind vocea lui Haymitch şi aflând nu numai că e bine sănătos, dar şi că-mi poate controla din nou viaţa într-o oarecare măsură, m-a înfuriat la culme. Am părăsit imediat studioul, iar astăzi am refuzat să ţin cont de comentariile lui din cabină. Cu toate astea, am ştiut imediat că avea dreptate în privinţa interpretării mele.

I-a luat toată dimineaţa ca să le arate celorlalţi care-mi sunt limitele. Ca să-i convingă că n-o pot scoate la capăt. Nu pot să stau într-un studio de televiziune, costumată şi machiată, într-un nor de fum fals, şi să mobilizez districtele, conducându-le la victorie. E într-adevăr uluitor cât de mult am reuşit să supravie-ţuiesc în faţa camerelor. Dar pentru asta meritul îi aparţine, bineînţeles, lui Peeta. De una singură nu pot fi Gaiţa Zeflemitoare.

Ne adunăm în jurul mesei uriaşe din sala Comandamentului. Coin şi oamenii ei. Plutarch, Fulvia şi echipa mea pregătitoare. Un grup de douăsprezece persoane, din care fac parte Haymitch şi Gale, dar şi alţii, cum ar fi Leevy şi Sae Unsuroasa, a căror prezenţă nu mi-o pot explica. În ultimul minut, Finnick împinge înăuntru scaunul lui Beetee, fiind urmat de Dalton, expertul în creşterea vitelor din Districtul 10. Presupun că preşedinta Coin a adunat acest ansamblu bizar pentru a fi martore la eşecul meu.

Însă Haymitch e acela care întâmpină pe toată lumea şi din vorbele lui înţeleg că i-a invitat el însuşi. De când l-am zgâriat, acum ne aflăm pentru prima oară în aceeaşi încăpere. Evit să-l privesc direct, dar îi întrezăresc imaginea reflectată într-una dintre consolele lucioase de control de pe pereţi. E ceva cam galben la faţă şi a pierdut

din greutate, lăsând impresia că s-a contractat. Pentru o clipă, mă tem că e pe moarte. Sunt nevoită să-mi reamintesc că puţin îmi pasă.

Primul lucru pe care-l face Haymitch e să ne arate filmul abia înregistrat. S-ar părea că, sub îndrumarea lui Plutarch şi a Fulviei, am reuşit să ating un nou nivel, şi mai scăzut. Atât vocea, cât şi trupul meu au ceva spasmodic, de marionetă manipulată de forţe nevăzute.

— Bun, spune Haymitch la încheierea vizionării. Vrea cineva să ne demonstreze că filmul ăsta ne e de vreun folos ca să câştigăm războiul?

Nimeni n-o face.

— Asta ne economiseşte timpul. Acum să păstrăm tăcerea pentru un minut. Vreau să vă gândiţi cu toţii la un incident în timpul căruia Katniss Everdeen v-a impresionat cu adevărat. Nu atunci când i-aţi invidiat coafura, sau când i-a luat foc rochia, sau când a tras cu precizie o săgeată. Nu când v-a făcut Peeta s-o îndrăgiţi. Vreau să aud în ce moment v-a trezit *ea* un sentiment real.

Tăcerea se prelungeşte şi încep să cred că se va întinde la nesfârşit, când Leevy începe să vorbească.

— Când s-a oferit voluntar în locul lui Prim, la extragere. Fiindcă atunci a crezut c-o să moară, sunt sigur.

— Bun. Excelent exemplu, spune Haymitch. Ia un marker violet şi scrie pe un blocnotes. S-a oferit voluntar în locul surorii ei la extragere, îşi roteşte privirea în jurul mesei. Altcineva.

Sunt surprinsă când următorul care vorbeşte e Boggs, pe care-l credeam un soi de robot musculos, la ordinele lui Coin.

— Când a cântat. În timp ce murea fetiţa.

Undeva, în mintea mea, iese la suprafaţă imaginea lui Boggs cu un băieţel pe genunchi. Cred că în sala de mese. La urma urmelor, poate nu e un robot.

— Cine n-a simţit atunci un nod în gât, nu-i aşa? zice Haymitch, notând.

— Eu am plâns când l-a drogat pe Peeta ca să poată pleca după medicamentul lui, şi când l-a sărutat de rămas-bun! izbucneşte Octavia.

Pe urmă îşi duce mâna la gură, de parcă ar fi făcut cu siguranţă o mare greşeală.

Dar Haymitch se mulţumeşte să aprobe cu o înclinare a capului.

— Oh, da. Îl droghează pe Peeta ca să-i salveze viaţa. Foarte frumos.

Momentele încep să fie enumerate, în succesiune rapidă şi nu într-o ordine anume. Când mi-am luat-o pe Rue ca aliată. Când i-am întins mâna lui Chaff, în noaptea interviului. Când am încercat s-o car pe Mags. Şi, iarăşi şi iarăşi, când am întins mâna cu fructele acelea care au însemnat, pentru diverse persoane, lucruri diferite. Dragoste pentru Peeta. Refuzul de a ceda în faţa unei sorţi inacceptabile. Sfidare faţă de cruzimea Capitoliului.

Haymitch înalţă blocnotesul.

— Aşadar, întrebarea este ce au toate astea în comun.

— I-au aparţinut lui Katniss, răspunde Gale cu voce scăzută. N-a sfătuit-o nimeni ce să facă sau ce să spună.

— Au fost spontane, da, zice Beetee. Se întinde şi mă bate pe mână. Aşa că n-ar trebui decât să te lăsăm de capul tău, nu?

Toată lumea râde. Până şi eu zâmbesc uşor.

— Bine, toate astea sunt foarte frumoase, dar n-ajută foarte mult, spune iritată Fulvia. Din nefericire, ocaziile în care poate fi admirabilă sunt mai degrabă puţine aici, în Treisprezece. Aşa că, dacă nu cumva sugerezi s-o aruncăm în mijlocul luptei…

— Da, *exact* asta sugerez, spune Haymitch. Duceţi-o pe câmpul de luptă şi lăsaţi pur şi simplu aparatele de filmat în funcţiune.

— Dar lumea crede că e gravidă, subliniază Gale.

— O să răspândim vestea c-a pierdut copilul din cauza şocului electric din arenă, răspunde Plutarch. Foarte trist.

Un mare ghinion.

Ideea de a mă trimite în luptă stârneşte o controversă. Dar Haymitch are argumente solide. Dacă îmi joc bine rolul numai în situaţii reale, atunci trebuie să mă aflu în astfel de situaţii.

— De fiecare dată când o sfătuim sau îi scriem replicile, cel mai bun lucru pe care-l putem spera e să iasă OK. Trebuie să pornească de la ea. La asta reacţionează oamenii.

— Chiar dacă suntem foarte atenţi, nu-i putem garanta că o să fie în siguranţă, spune Boggs. O să fie o ţintă pentru toată…

— Vreau să merg, mă amestec eu. Aici nu sunt de niciun folos pentru rebeli.

— Şi dacă eşti ucisă? mă întreabă Coin.

— Asiguraţi-vă că se filmează. O să vă prindă bine oricum, îi răspund.

— Perfect, spune ea. Dar haideţi s-o luăm pas cu pas. Să găsim cea mai puţin periculoasă situaţie în care poţi fi spontană. Se plimbă în jurul sălii, studiind hărţile luminoase ale districtelor, cu poziţiile trupelor antrenate în prezent în luptă. Duceţi-o în Opt în după-amiaza asta. Azi-dimineaţă au fost bombardaţi puternic, dar raidul pare să se fi încheiat. Echipa de cameramani la sol. Haymitch, tu rămâi în aer şi ţii legătura cu Katniss. Să vedem ce se-ntâmplă acolo. Mai are cineva ceva de spus?

— Spălaţi-i faţa, sugerează Danton. Toată lumea se întoarce spre el. E încă o copilă, şi voi o faceţi să arate de treizeci şi cinci de ani. Nu cade bine. Ca şi cum ar fi opera Capitoliului.

Când Coin încheie şedinţa, Haymitch o întreabă dacă-mi poate vorbi între patru ochi. Toţi ceilalţi se retrag, în afară de Gale, care continuă să stea, nesigur, alături de mine.

— Pentru ce-ţi faci griji? îl întreabă Haymitch. Eu sunt cel care are nevoie de gardă de corp.

— E OK, îi spun lui Gale, iar el pleacă.

Şi nu se mai aud decât bâzâitul instrumentelor şi murmurul sistemului de ventilaţie, torcând monoton. Haymitch se aşază pe scaunul din faţa mea.

— O să fim nevoiţi să lucrăm din nou împreună. Aşa că dă-i drumul. Spune ce-ai de spus.

Mă gândesc la schimbul de cuvinte plin de cruzime din aeronavă, când mi-am arătat colţii. La amărăciunea care a urmat. Dar nu spun decât:

— Nu-mi vine să cred că nu l-ai salvat pe Peeta.

— Ştiu, răspunde el.

Am senzaţia că lipseşte ceva. Şi nu fiindcă nu şi-a cerut scuze. Fiindcă noi doi am fost o echipă. Şi ne-am înţeles să-l salvăm pe Peeta. Am făcut o înţelegere nerealistă, la beţie, în miez de noapte, dar totuşi o înţelegere. Şi, în adâncul inimii mele, ştiu că am dat greş amândoi.

— Acum spune tu, îi cer.

— Nu-mi vine să cred că l-ai scăpat din vedere în noaptea aia, zice el.

Încuviinţez din cap. Asta era.

— Derulez totul în minte, iarăşi şi iarăşi. Ce-aş fi putut să fac ca să-l păstrez lângă mine, fără să rup alianţa. Dar nu-mi vine nicio idee.

— N-ai avut de ales. Şi chiar dacă l-aş fi putut convinge pe Plutarch să rămână ca să-l salveze pe el în noaptea aia, aeronava s-ar fi prăbuşit. Abia am reuşit să plecăm aşa.

Întâlnesc în sfârşit ochii lui Haymitch. Ochi din Filon. Cenuşii, adânci şi înconjuraţi de cearcănele nopţilor nedormite.

— Încă nu e mort, Katniss.

— Suntem încă în joc.

Încerc s-o spun cu optimism, dar vocea mi se frânge.

— Da. Iar eu încă mai sunt mentorul vostru. Haymitch îndreaptă markerul spre mine. Când eşti pe câmpul de luptă, ţine minte că eu sunt sus, în aer. De acolo se vede mai bine, aşa că fă ce-ţi spun.

— O să vedem, îi răspund.

Mă întorc la Remodelare şi privesc dârele de fard dispărând în gaura de scurgere când îmi spăl faţa. Chipul din oglindă e neîngrijit, cu tenul neuniform şi cu ochi obosiţi, dar seamănă cu mine. Îmi smulg brasarda, lăsând să se vadă cicatricea urâtă din locul unde am avut cipul. Aşa. Şi asta seamănă cu mine.

Fiindcă mă voi afla într-o zonă de luptă, Beetee mă ajută să-mi pun armura creată de Cinna. Un coif din fibre metalice împletite, care îmi acoperă bine capul. Materialul e suplu ca o ţesătură şi poate fi lăsat pe spate, cum îţi laşi gluga, dacă nu vreau să-l port tot timpul. O vestă care le oferă organelor mele vitale mai multă protecţie. O cască mică, albă, ataşată de guler cu un cablu subţire. Beetee îmi prinde de centură o mască pe care nu trebuie s-o port decât în cazul unui atac cu gaze.

— Dacă vezi pe cineva prăbuşindu-se din motive pe care nu ţi le poţi explica, o pui imediat, spune el.

La final, îmi atârnă pe spate o tolbă cu săgeţi, împărţită în trei compartimente cilindrice.

— Ţine minte. În dreapta, foc. În stânga explozibili, în mijloc, săgeţi obişnuite. N-ar trebui să ai nevoie de ele, dar e mai bine să le cari degeaba decât să le cauţi degeaba.

Intră Boggs, gata să mă escorteze jos, la Divizia de Aviaţie. Exact în clipa când soseşte liftul, îşi face apariţia Finnick, foarte agitat.

— Katniss, nu mă lasă să vin! Le-am spus că mă simt foarte bine, dar nu mă lasă nici măcar să urc în aeronavă!

Îl cuprind cu privirea – picioarele goale vizibile între cămaşa de noapte de spital şi papuci, claia de păr încâlcit, frânghia răsucită între degete, privirea sălbatică – şi îmi dau seama că m-aş strădui degeaba să-l conving. Aşa că mă plesnesc cu palma peste frunte.

— Oh, am uitat. Din cauza comoţiei ăsteia idioate. Trebuia să-ţi spun să te prezinţi la Beetee, la arsenalul cu Armament Special. Ţi-a proiectat un trident nou.

La auzul cuvântului trident, vechiul Finnick pare să iasă la suprafaţă.

— Serios? Ce ştie să facă?

— Habar n-am. Dar, dacă e ca arcul meu cu săgeţi, cred c-o să fii încântat, îi spun. Numai c-o să ai totuşi nevoie de nişte antrenamente.

— Corect. Am înţeles. Cred că e mai bine să mă duc acolo, jos.

— Finnick? zic eu. Poate nişte pantaloni?

Îşi priveşte picioarele de parcă ar vedea pentru prima oară cu ce e îmbrăcat. Îşi smulge cămaşa de spital şi rămâne în chiloţi.

— De ce? Crezi că asta – ia o poziţie ridicol de provocatoare – distrage atenţia?

Nu mă pot împiedica să râd, fiindcă situaţia e amuzantă, iar amuzamentul sporeşte fiindcă-l face pe Boggs să pară atât de stânjenit, şi sunt fericită pentru că Finnick vorbeşte în sfârşit ca tipul pe care l-am cunoscut la Jubileul Pacificării.

— Nu sunt decât o fiinţă omenească, Odair.

Urc înainte de a se închide uşile ascensorului.

— Îmi cer scuze, îi spun lui Boggs.

— N-ai pentru ce. Cred că… te-ai descurcat bine, zice el. Oricum mai bine decât să fi fost eu nevoit să-l arestez.

— Da, răspund.

Îl studiez pe furiş, cu o privire piezişă. Are probabil în jur de patruzeci şi cinci de ani, părul încărunţit tuns scurt, ochii albaştri. Atitudinea e incredibilă. Vorbele lui m-au făcut azi de două ori să mă gândesc că am putea fi mai degrabă prieteni decât duşmani. Poate-ar trebui să-i dau o şansă. Dar pare să ţină atât de bine pasul cu Coin…

Aud o serie de pocnete sonore. Liftul se opreşte pentru scurt timp, apoi începe să se deplaseze în lateral, către stânga.

— Merge într-o parte? întreb.

— Da. Sub Treisprezece e o întreagă reţea de trasee de ascensor, îmi explică el. Asta e exact deasupra benzii de transport către a cincea platformă de ridicare a aeronavelor. Ne duce în Hangar.

Hangarul. Închisoarea. Apărarea Specială. Undeva cresc plante comestibile. Aerul şi apa sunt purificate.

— Treisprezece e mai mare decât am crezut.

— Fii sigură că e încă şi mai mare, spune Boggs. În esenţă, noi am moştenit locul. E nevoie de tot ce ne stă-n puteri ca să-l menţinem în funcţiune.

Pocnetele reîncep. Coborâm din nou, pentru scurtă vreme – cu numai două niveluri mai jos – şi uşile se deschid în Hangar.

— Oh, exclam fără să vreau la vederea flotei.

Şir după şir de aeronave, de tot soiul.

— Şi pe-astea le-aţi moştenit?

— Pe unele le-am construit noi. Altele făceau parte din forţele aeriene ale Capitoliului. Au fost modernizate, fireşte, răspunde Boggs.

Simt din nou împunsătura urii faţă de Treisprezece.

— Vasăzică aţi avut tot ce se vede şi aţi lăsat restul districtelor fără apărare în faţa Capitoliului.

— Nu e chiar atât de simplu, mi-o întoarce el. Până de curând, nu ne-am aflat pe o poziţie care să permită lansarea unui contraatac. După ce i-am detronat şi i-am executat pe oamenii Capitoliului, numai câţiva dintre noi ştiau cum să le piloteze. Am fi putut să-i atacăm cu rachete nucleare, da. Dar există întotdeauna o întrebare mai cuprinzătoare: dacă ne angajam într-un asemenea război cu Capitoliul, ar mai fi rămas vreun om în viaţă?

— Asta seamănă cu ce ceea ce a spus Peeta. Şi l-aţi numit cu toţii trădător, ripostez.

— Fiindcă a cerut încetarea focului, spune Boggs. Vezi că niciuna dintre părţi n-a lansat în luptă arme nucleare. Rezolvăm conflictul în stil vechi. Pe aici, soldat Everdeen.

Îmi arată una dintre aeronavele mai mici. Urcăm scara şi o găsim ticsită de oamenii din echipa de televiziune şi de echipamentele lor.

Toată lumea poartă salopetele militare cenuşii ale Districtului 13, chiar şi Haymitch, deşi pare nemulţumit din cauza gulerului prea strâmt.

Fulvia Cardew se apropie în grabă şi scoate un sunet de frustrare când îmi vede faţa curată.

— Atâta muncă aruncată pe gaura de scurgere. Nu te învinovăţesc pe tine, Katniss. Numai că foarte puţini oameni se nasc cu feţe gata pregătite pentru aparatul de filmat. Ca el. Îl înhaţă pe Gale, care stă de vorbă cu Plutarch, şi îl răsuceşte către noi. Nu-i aşa că e chipeş?

Cred că Gale arată extraordinar în uniformă. Dar întrebarea ne pune într-o situaţie jenantă pe amândoi, dată fiind istoria noastră. Încerc să mă gândesc la o replică spirituală, când Boggs spune, pe neaşteptate:

— Ei, nu te aştepta din partea noastră să fim prea impresionaţi. Tocmai l-am văzut pe Finnick Odair în chiloţi.

Mă hotărăsc să merg înainte şi să-mi placă Boggs.

Suntem avertizaţi că urmează să decolăm şi îmi pun centura de siguranţă după ce mă aşez pe locul de lângă Gale, cu faţa către Haymitch şi Plutarch. Alunecăm printr-o serie de tunele care ne conduc spre o platformă. Un soi de elevator ridică încet aeronava parcurgând toate nivelurile. Şi ne trezim deodată afară, pe un câmp deschis din mijlocul pădurii, apoi ne ridicăm de pe platformă şi suntem învăluiţi de nori.

Activitatea febrilă care a pregătit terenul pentru misiune odată încheiată, îmi dau seama că n-am nici cea mai mică idee cu ce-o să mă confrunt în această incursiune în Districtul 8. De fapt, nu ştiu prea multe despre situaţia actuală din război. Sau de ce anume ar fi necesar ca să învingem. Sau ce s-ar întâmpla dacă am învinge.

Plutarch încearcă să-mi descrie totul în termeni simpli. În primul rând, în momentul de faţă la războiul împotriva

Capitoliului iau parte toate districtele, în afară de Doi, care a fost întotdeauna favorizat în relaţia cu duşmanii noştri, în pofida includerii sale în Jocurile Foamei. Locuitorii primesc mai multă mâncare şi trăiesc în condiţii mai bune. În Zilele Negre, după presupusa distrugere a Districtului 13, Doi a devenit noul centru al apărării Capitoliului, deşi în mod public trece drept ţara carierelor de piatră ale naţiunii, exact aşa cum era cunoscut Treisprezece pentru minele sale de grafit. Districtul 2 nu numai că fabrică arme, dar îi şi antrenează pe Apărătorii Păcii, furnizând chiar şi oameni pentru rolul ăsta.

— Vrei să spui că... unii dintre Apărătorii Păcii sunt născuţi în Doi? îl întreb. Eu am crezut întotdeauna că vin cu toţii din Capitoliu.

Plutarch dă din cap.

— Asta şi trebuia să crezi. Iar unii sunt într-adevăr de acolo. Dar populaţia Capitoliului n-ar putea susţine niciodată o asemenea forţă. Şi e o problemă să recrutezi cetăţeni din Capitoliu pentru o viaţă anostă şi plină de privaţiuni în districte. Un angajament de douăzeci de ani în rândurile Apărătorilor Păcii, fără permisiunea de a se căsători sau de a avea copii. Unii se implică pentru că se simt onoraţi, alţii acceptă funcţia ca alternativă la o pedeapsă. De exemplu, dacă te alături Apărătorilor Păcii, ţi se anulează datoriile. Mulţi oameni sunt afundaţi în datorii faţă de Capitoliu, dar nu toţii sunt apţi pentru serviciul militar. Aşa că Districtul 2 e locul de unde ne recrutăm trupele adiţionale. Pentru oamenii lor, e un mod de a scăpa de sărăcie şi de viaţa în carierele de piatră. Copiilor li se imprimă o mentalitate de războinici. Ai văzut ce dornici sunt să se ofere drept tributuri.

Cato şi Clove. Brutus şi Enobaria. Le-am văzut înverşunarea şi, totodată, setea de sânge.

— Dar toate celelalte districte sunt de partea noastră? întreb.

— Da. Ţinta noastră este să le preluăm pe toate, rând pe rând, încheind cu Districtul 2, şi să tăiem astfel lanţul de aprovizionare a Capitoliului. Pe urmă, odată ce e slăbit, îl invadăm, spune Plutarch. Ceea ce va reprezenta un cu totul alt tip de provocare. Dar toate la timpul lor.

— Dacă învingem, cine-o să facă parte din guvern? întreabă Gale.

— Toată lumea, răspunde Plutarch. Avem de gând să formăm o republică în care oamenii din toate districtele şi din Capitoliu să-şi aleagă reprezentanţi, trimişi să fie vocea lor într-un guvern centralizat. Nu vă uitaţi cu atâta neîncredere; înainte a mers.

— În cărţi, bombăne Haymitch.

— În cărţile de istorie, spune Plutarch. Şi, dacă strămoşii noştri au putut s-o facă, atunci putem şi noi.

Ca să fiu sinceră, strămoşii noştri nu par tocmai demni de laudă. Adică, uite în ce stare ne-au lăsat, cu războaie şi cu planeta distrusă. E clar că nu le-a păsat ce-avea să se întâmple cu urmaşii lor. Dar această idee a republicii pare o îmbunătăţire faţă de stilul nostru actual de guvernare.

— Şi dacă pierdem? întreb.

— Dacă pierdem? Plutarch se uită în sus, către nori, şi gura i se strâmbă într-un zâmbet ironic. Atunci mă aştept ca Jocurile Foamei de anul viitor să fie într-adevăr de neuitat. Ceea ce-mi aduce aminte de altceva. Scoate un flacon din buzunarul vestei şi îl scutură ca să-şi răstoarne în palmă câteva pilule de un violet intens, pe care ni le întinde. Le-am numit *lacătul-întunericului,* în cinstea ta, Katniss. Rebelii nu-şi pot permite să fie capturat vreunul dintre noi acum. Dar vă promit că va fi fără nici cea mai mică durere.

Iau o capsulă, neştiind unde s-o pun. Plutarch bate cu palma un loc de pe umărul meu, în partea din faţă a mânecii stângi. Îl privesc şi descopăr un buzunar minuscul, care protejează şi în acelaşi timp ascunde pilula. Chiar şi cu mâinile legate, aş putea să-mi aplec capul şi s-o prind în dinţi.

După cum se pare, Cinna s-a gândit la toate.

Capitolul 7

AERONAVA COBOARĂ RAPID, în spirală, pe un drum larg de la periferia Districtului 8. Uşa se deschide aproape imediat, scările alunecă la locul lor şi suntem expulzaţi pe asfalt. În clipa când a debarcat ultima persoană, echipamentul se retrage. Apoi nava se înalţă şi dispare. Rămân cu o gardă de corp alcătuită din Gale, Boggs şi alţi doi soldaţi. Din echipa de televiziune fac parte doi cameramani voinici din Capitoliu, cu camere mobile grele, care le încorsetează trupurile aidoma carapacelor unor insecte, o regizoare pe nume Cressida, pe al cărei cap ras sunt tatuaţi lujeri verzi, şi asistentul ei, Messalla, un bărbat tânăr, cu mai multe perechi de cercei. Uitându-mă mai bine, observ că şi limba i-a fost străpunsă şi că e împodobită cu un buton cu o mărgea argintie, de dimensiunile biluţelor de sticlă din jocurile pentru copii.

Boggs ne grăbeşte să părăsim drumul, conducându-ne către un şir de depozite, în timp ce aterizează o a doua aeronavă. Aduce lăzi cu medicamente şi o echipă de şase medici – îi recunosc după îmbrăcămintea lor specifică, de culoare albă. Îl urmăm cu toţii pe Boggs de-a lungul aleii dintre două depozite cenuşii. Pereţii metalici plini de urme de lovituri nu sunt întrerupţi decât ocazional de câte o scară de acces pe acoperiş. Când ieşim în stradă, e ca şi cum am fi pătruns într-o altă lume.

Răniţii din bombardamentul de azi-dimineaţă sunt duşi înăuntru. Pe tărgi improvizate, în roabe, în cărucioare, atârnând pe umeri sau ţinuţi strâns în braţe. Sângerând, cu un braţ sau un picior lipsă, inconştienţi. Împinşi de oameni disperaţi într-un depozit cu un *H* şleampăt trasat cu vopsea deasupra uşii. E ca o scenă din fosta mea bucătărie, unde

trata mama muribunzii, dar e multiplicată de zece, de cincizeci, de o sută de ori.

Mă aşteptam la clădiri bombardate şi mă văd confruntată în schimb cu trupuri omeneşti mutilate.

Aici au de gând să mă filmeze? Mă întorc spre Boggs.

— N-o să meargă, spun. N-o să fiu bună de nimic în locul ăsta.

Probabil că îmi vede panica din ochi, fiindcă se opreşte o clipă şi îmi pune mâinile pe umeri.

— O să fii. Lasă-i pur şi simplu să te privească. O să le facă mai mult bine decât orice doctor din lume.

O femeie care îndrumă pacienţii nou-veniţi ne zăreşte, pare oarecum surprinsă, apoi se apropie cu paşi mari. Are ochii de un căprui întunecat umflaţi de oboseală şi miroase a metal şi a transpiraţie. Bandajul din jurul gâtului ei ar fi trebuit schimbat de vreo trei zile. Cureaua armei automate care-i atârnă de-a curmezişul spatelui îi intră în carne, iar ea o repoziţionează printr-o mişcare din umăr. Le ordonă medicilor să intre în depozit, însoţindu-şi vorbele de o zvâcnire a degetului mare. Ei se supun fără să comenteze.

— Comandanta Paylor, din Opt, spune Boggs. Comandante, soldat Katniss Everdeen.

Pare tânără pentru un comandant. Până-n treizeci şi cinci de ani. Dar vocea are un ton autoritar, te face să înţelegi că numirea ei n-a fost arbitrară. În extraordinarul meu costum nou, curat şi strălucitor, mă simt alături de ea ca o puicuţă abia ieşită din ou, proaspătă şi abia învăţând care e mersul lumii.

— Da, ştiu cine e, spune. Deci trăieşti. Nu eram siguri.

Mă înşel, sau în glasul ei e o notă de reproş?

— Nici eu nu sunt încă sigură, răspund.

— A fost în convalescenţă. Boggs îşi bate tâmpla cu vârfurile degetelor. O comoţie urâtă. Îşi coboară pentru o clipă vocea. A pierdut sarcina. Dar a insistat să vină aici, să vadă răniţii.

— Ei, din ăştia avem destui, spune Paylor.

— Credeţi că e o idee bună? întreabă Gale, privind încruntat spitalul. Să vă adunaţi astfel răniţii laolaltă?

Eu nu cred. Orice boală contagioasă se poate răspândi în locul ăsta ca focul grecesc.

— Cred că e ceva mai bine decât să-i lăsăm să moară, răspunde Paylor.

— N-am vrut să spun aşa ceva, vine replica lui Gale.

— Ei, în momentul de faţă, pentru mine asta e cealaltă opţiune. Dar dacă veniţi cu o a treia şi o convingeţi pe Coin s-o susţină, sunt numai urechi. Paylor îmi face semn către uşă. Intră, Gaiţă Zeflemitoare. Şi ia-ţi şi prietenii, bineînţeles.

Arunc o privire în urmă, către spectacolul bizar oferit de grupul meu, îmi iau inima-n dinţi şi intru în spital pe urmele ei. Pe toată lungimea clădirii atârnă un soi de draperie grea, de uz industrial, creând un culoar lat. Cadavrele zac unul lângă altul, cu capetele măturate de draperie şi cu feţele ascunse sub bucăţi de pânză albă.

— Am început să facem gropi comune la câteva cvartale spre vest de aici, dar încă n-am oameni de care să mă pot lipsi ca să transporte morţii, ne explică Paylor.

Descoperă o despicătură a draperiei şi o deschide larg.

Îl strâng pe Gale de încheietura mâinii.

— Să nu pleci de lângă mine, îi şoptesc.

— Sunt aici, se grăbeşte el să-mi răspundă. Trec dincolo de draperie şi simţurile îmi sunt asaltate. Primul impuls mă îndeamnă să-mi astup nasul ca să scap de duhoarea de bandaje murdare, carne în putrefacţie şi vomă, toate părând să dea în pârg în căldura din depozit. Au deschis lucarnele din acoperişul metalic, dar aerul care reuşeşte să pătrundă nu poate străbate prin aburul de dedesubt. Razele firave de soare sunt singura sursă de lumină şi, pe măsură ce mi se obişnuiesc ochii, desluşesc răniţii, şiruri peste şiruri, în paturi de campanie, pe saltele de paie sau pe podea, fiindcă e atât de multă nevoie de spaţiu. Bâzâitul muştelor negre, gemetele oamenilor chinuiţi de durere şi

suspinele celor dragi, aflaţi alături de ei, se amestecă într-un cor care-ţi frânge inima.

În districte n-avem spitale adevărate. Murim acasă, ceea ce pare pe moment o alternativă cu mult mai dezirabilă decât ceea ce văd aici. Apoi îmi aduc aminte că mulţi dintre aceşti oameni au rămas probabil fără case în urma bombardamentelor.

Sudoarea începe să mi se scurgă pe spate şi îmi umple palmele. Respir pe gură, încercând să atenuez mirosul. În câmpul vizual îmi plutesc puncte negre şi cred că am mari şanse să leşin. Însă în clipa următoare o zăresc cu coada ochiului de Paylor, care mă studiază îndeaproape, aşteptând să vadă din ce sunt făcută şi dacă au avut dreptate să-şi închipuie că pot conta pe mine. Aşa că îi dau drumul lui Gale şi îmi impun să înaintez spre inima depozitului, să merg pe intervalul îngust dintre două şiruri de paturi.

— Katniss? croncăne o voce în stânga mea, desprinzându-se de larma din jur. Katniss?

O mână se întinde către mine din ceaţă. Mă agăţ de ea ca să mă susţin. La celălalt capăt al mâinii e o femeie tânără, cu o rană la picior. Sângele i s-a infiltrat în bandajele groase, peste care mişună muştele. Pe faţă i se citeşte durerea, dar şi altceva, care pare să nu se potrivească nicidecum cu situaţia ei.

— Eşti într-adevăr tu?

— Da, eu sunt, reuşesc să spun.

Bucurie. Asta e expresia de pe chipul ei. Radiază la auzul vocii mele, îşi alungă pe moment suferinţa.

— Trăieşti! Noi nu ştiam. Lumea spunea că eşti în viaţă, dar noi nu ştiam! exclamă, entuziasmată.

— Am fost destul de mutilată. Dar mă simt mai bine, spun. Aşa cum o să te simţi şi tu.

— Trebuie să-i spun fratelui meu! Femeia se străduieşte să se salte în capul oaselor şi strigă către cineva aflat la câteva paturi distanţă. Eddy! Eddy! E aici! E Katniss Everdeen!

Un băiat, probabil de vreo doisprezece ani, se întoarce către noi. Bandajele îi ascund jumătate din faţă. Acea parte a gurii pe care i-o pot vedea se deschide ca să articuleze o exclamaţie. Mă duc lângă el, îi îndepărtez de pe frunte buclele castanii, jilave. Murmur un salut. Nu poate vorbi, dar ochiul lui teafăr mă priveşte intens, ca şi cum ar vrea să-mi memoreze toate detaliile chipului.

Îmi aud numele pulsând prin aerul încins, răspândindu-se prin spital.

— Katniss! Katniss Everdeen!

Răsunetul durerii şi al amărăciunii începe să se stingă, înlocuit de cuvinte de speranţă. Vocile mă cheamă din toate părţile. Mă pun în mişcare, strângând mâinile întinse către mine, atingând părţile tefere ale celor prea neputincioşi ca să-şi mişte mâinile, spunând salut, cum te simţi, sunt încântată să te cunosc. Nimic important, nicio frază uimitor de inspirată. Dar n-are importanţă. Boggs a avut dreptate. Apariţia mea, în carne şi oase, asta e inspiraţia.

Degete lacome mă devorează, dornice să-mi atingă pielea. Când un bărbat grav rănit îmi cuprinde faţa în palme, trimit o mulţumire tăcută către Dalton, care a sugerat să-mi spăl machiajul. Cât de ridicolă şi cât de perversă m-aş fi simţit arătându-le acestor oameni o mască pictată de Capitoliu. Cicatricele, oboseala, imperfecţiunile. Aşa mă recunosc, de aceea le aparţin.

În ciuda controversatului interviu luat de Caesar, mulţi mă întreabă de Peeta, îmi garantează că, după cum ştiu ei, a vorbit sub constrângere. Fac tot ce pot ca să par optimistă în privinţa viitorului nostru, dar oamenii sunt cu adevărat dezolaţi când află că am pierdut copilul. Vreau să mărturisesc adevărul şi să-i spun unei femei înlăcrimate că totul n-a fost decât o păcăleală, o mutare în joc, dar dacă l-aş prezenta acum pe Peeta ca pe un mincinos nu i-aş face niciun bine imaginii sale. Sau imaginii mele. Sau cauzei.

Încep să înţeleg pe deplin de ce am fost protejată cu orice preţ. Ce însemn pentru rebeli. Lupta mea în plină

desfăşurare împotriva Capitoliului, care mi s-a părut atât de des o aventură solitară, nu e purtată pe cont propriu. De partea mea sunt mii şi mii de oameni din districte. Am devenit Gaiţa lor Zeflemitoare cu mult înainte de a accepta rolul.

În mine încolţeşte o senzaţie nouă. Dar nu reuşesc s-o definesc decât în momentul în care mă urc pe o masă, fluturându-mi mâna într-un ultim rămas-bun către oamenii care îmi psalmodiază numele cu glasuri răguşite. Putere. Am un soi de putere despre care n-am ştiut niciodată că-mi aparţine. Snow a ştiut, în clipa când mi-am înălţat căuşul mâinii plin cu fructe. Plutarch a ştiu când m-a salvat din arenă. Iar Coin o ştie acum. Într-o asemenea măsură încât a simţit nevoia să facă o declaraţie publică, reamintindu-le oamenilor ei că nu sunt eu aceea care deţine controlul.

Când ajungem din nou afară, mă sprijin de peretele depozitului, trăgându-mi răsuflarea, şi accept bidonul cu apă oferit de Boggs.

— Te-ai descurcat excelent, îmi spune.

Ei bine, n-am leşinat, n-am vărsat şi nici n-am luat-o la fugă urlând. În cea mai mare parte, am reuşit să mă menţin pe creasta valului de emoţii rostogolit prin clădire.

— Am obţinut nişte materiale frumuşele, spune Cressida.

Mă uit la cameramanii-insecte, cu transpiraţia prelingându-li-se de sub echipamente. Messalla ia notiţe. Uitasem că mă filmau.

— N-am făcut mare lucru, serios, le spun.

— Ţi-ai demonstrat meritul pentru ceea ce ai făcut înainte, zice Boggs.

Ce am făcut înainte? Mă gândesc la şirul de distrugeri rămas în urma mea – mi se înmoaie genunchii şi mă las să alunec până ce stau pe asfalt.

— N-a fost decât un talmeş-balmeş.

— Ei, nu eşti nici pe departe perfectă. Dar, vremurile fiind aşa cum sunt, va trebui să te descurci, spune Boggs.

Gale se aşază lângă mine, clătinând din cap.

— Nu-mi vine să cred că i-ai lăsat pe oamenii ăia să te atingă. M-am tot aşteptat să te văd alergând spre uşă.

— Taci din gură, ripostez râzând.

— Mama ta o să fie foarte mândră când o să vadă filmul, zice el.

— Mama nici măcar n-o să mă observe. O să fie prea scandalizată de condiţiile din spital. Aşa e în toate districtele? îl întreb pe Boggs.

— Da. Cele mai multe sunt atacate. Încercăm să le venim în ajutor oriunde putem, dar nu e suficient.

Se întrerupe pentru un minut, distras de ceea ce i se spune în cască. Îmi dau seama că n-am auzit vocea lui Haymitch nici măcar o singură dată şi îmi duc mâna la a mea, întrebându-mă dacă s-o fi defectat.

— Trebuie să mergem la aerodrom. Imediat, spune Boggs, săltându-mă în picioare cu o singură mână. Avem o problemă.

— Ce fel de problemă? întreabă Gale.

— Vin bombardierele, răspunde Boggs. Întinde mâna spre ceafa mea şi-mi trage coiful lui Cinna pe cap dintr-o smucitură. Să mergem!

Neînţelegând prea bine ce se petrece, o iau la fugă de-a lungul faţadei depozitului, îndreptându-mă spre aleea care duce la aerodrom. Dar nu simt nicio ameninţare imediată. Cerul e pustiu, albastru, fără nicio urmă de nor. Strada e goală, cu excepţia oamenilor care transportă răniţii la spital. Nu există niciun duşman, nicio alarmă. Pe urmă încep să urle sirenele. Peste câteva secunde, deasupra capetelor noastre îşi fac apariţia aeronavele Capitoliului, zburând jos, în V, şi încep să cadă bombele. Suflul mă doboară, izbindu-mă de peretele depozitului. Simt o durere arzătoare, chiar deasupra scobiturii genunchiului drept. M-a lovit ceva şi în spate, dar se pare că n-a trecut prin vestă. Încerc să mă ridic, dar Boggs mă împinge din nou jos, acoperindu-mi trupul cu al lui. Pământul pulsează sub mine când explodează bombele căzute rând pe rând din avioane.

E oribil să te simţi pironit de zid în timp ce plouă cu bombe. Cum spunea tata când vorbea despre o pradă uşoară? *Ca şi cum ai împuşca peşti în butoi.* Noi suntem peştii, strada e butoiul.

— Katniss!

Tresar auzind vocea lui Haymitch în ureche.

— Ce e? Da, ce e? Sunt aici, răspund.

— Ascultă-mă. Nu putem ateriza în timpul bombardamentului, dar e absolut necesar să nu fii observată, spune el.

— Adică ei nu ştiu că sunt aici?

Am presupus că pedeapsa a fost atrasă de prezenţa mea, ca de obicei.

— Spionii spun că nu. Că raidul ăsta era deja programat, răspunde Haymitch.

Acum se aude vocea lui Plutarch, calmă, dar energică. Vocea unui şef al creatorilor-de-joc, dând ordine sub presiune.

— La trei clădiri distanţă de voi e un depozit albastru-deschis. Are un buncăr în capătul opus, către nord. Puteţi ajunge acolo?

— O să facem tot ce ne stă în puteri, promite Boggs.

Probabil că pe Plutarch îl aude toată lumea, pentru că garda mea de corp şi echipa de televiziune se ridică. Ochii mei îl caută instinctiv pe Gale, şi văd că e în picioare, aparent nevătămat.

— Aveţi probabil patruzeci şi cinci de secunde până la următorul val, spune Plutarch.

Gem de durere când piciorul drept îmi preia greutatea corpului, dar nu mă opresc. Nu e timp să-mi examinez rana. Şi e oricum mai bine să n-o văd acum. Din fericire, port pantofii creaţi de Cinna. Se lipesc de asfalt la contact şi se desprind imediat când slăbesc apăsarea. N-aş fi avut nicio şansă cu perechea aceea care nu-mi vine bine, repartizată de Districtul 13. Boggs e în frunte, dar nimeni altcineva nu mă depăşeşte. Îşi potrivesc în schimb pasul cu al meu,

păzindu-mi flancurile, spatele. Mă silesc să sprintez pe măsură ce se scurg secundele. Trecem de al doilea depozit cenuşiu şi alergăm pe lângă o clădire de un cafeniu murdar. Drept înainte văd o faţadă de un albastru spălăcit. Locul unde se află buncărul. Am ajuns la o altă alee, nu mai trebuie decât s-o traversăm ca să fim în faţa uşii, când începe să cadă al doilea val de bombe. Plonjez din instinct pe alee şi mă rostogolesc către peretele albastru. De data asta Gale e cel care se aruncă peste mine, oferindu-mi încă un strat protector împotriva bombardamentului. Pare să dureze mai mult, dar ne aflăm mai departe.

Mă salt pe o parte şi mă pomenesc privind drept în ochii lui Gale. Pentru o clipă, lumea se pierde în depărtare şi nu mai rămân decât faţa lui îmbujorată, pulsul lui vizibil pe tâmplă, buzele lui uşor întredeschise în timp ce încearcă să-şi recapete răsuflarea.

— Eşti teafără? mă întreabă, cu vocea acoperită de o explozie.

— Da, nu cred că m-au văzut, răspund. Adică, nu ne urmăresc.

— Nu, au altă ţintă, spune Gale.

— Ştiu, dar acolo nu e nimic altceva decât… Revelaţia ne izbeşte pe amândoi în acelaşi timp.

— Spitalul.

Gale sare imediat în picioare şi strigă către ceilalţi.

— Ţinta lor e spitalul!

— Nu e problema voastră, spune ferm Plutarch. Intraţi în buncăr.

— Dar acolo nu se găseşte nimic altceva decât răniţi, insist eu.

— Katniss!

Aud avertismentul din vocea lui Haymitch şi ştiu ce urmează.

— Nici măcar să nu te gândeşti…!

Îmi smulg casca din ureche şi o las s-atârne de fir. Acum, când nu-mi mai distrage atenţia, aud un alt sunet. Rafale de

mitralieră de pe acoperişul depozitului de un maroniu murdar de vizavi. Cineva răspunde cu foc. Înainte de a putea fi reţinută, mă reped către o scară de acces şi încep să urc. Mă caţăr. E unul dintre lucrurile pe care le fac cel mai bine.

— Nu te opri!

Îl aud pe Gale în urma mea. Apoi îi aud cizma lovind pe cineva în faţă. Dacă faţa îi aparţine lui Boggs, Gale o să plătească scump pentru asta mai târziu. Ajung la acoperiş şi mă salt pe suprafaţa gudronată. Mă opresc atât cât e nevoie ca să-l trag pe Gale lângă mine, apoi alergăm spre şirul de mitraliere plasate în partea dinspre stradă. Fiecare pare să fie manevrată de câţiva rebeli. Ne strecurăm într-un cuib unde se află doi soldaţi şi ne ghemuim în spatele baricadei.

— Boggs ştie că sunteţi aici, sus?

O văd în stânga mea pe Paylor, în spatele uneia dintre mitraliere, privindu-ne întrebător.

Încerc să fiu evazivă fără să spun o minciună grosolană.

— Ştie unde suntem, fără nicio îndoială.

Paylor râde.

— Fac pariu că da. Aţi fost instruiţi să folosiţi aşa ceva?

Bate cu palma în patul armei.

— Eu da. În Treisprezece, răspunde Gale. Dar aş prefera să folosesc armele mele.

— Da, avem arcurile noastre. Îl ridic pe al meu, apoi realizez cât de decorativ trebuie să pară. E cu mult mai letal decât arată.

— Ar trebui să fie, zice Paylor. Bun. Ne aşteptăm la încă trei valuri, cel puţin. Trebuie să renunţe la scuturile pentru invizibilitate înainte de a-şi arunca bombele. Asta e şansa noastră. Nu vă ridicaţi în picioare!

Iau poziţie ca să trag dintr-un genunchi.

— Mai bine să-ncepem cu incendiarele, spune Gale.

Aprob din cap şi scot o săgeată din dreapta tolbei. Dacă ne ratăm ţintele, săgeţile astea vor cădea undeva – probabil

pe depozitele de vizavi. Un foc poate fi stins, dar stricăciunile făcute de o explozie pot fi ireparabile.

Apar dintr-odată pe cer, la două cvartale distanţă, poate la o sută de metri deasupra noastră. Şapte bombardiere mici, în formaţie de V.

— Gâşte! îi strig lui Gale.

O să-nţeleagă exact ce vreau să spun. În anotimpul migraţiilor, când vânăm păsări, le împărţim după sistemul nostru, ca să nu ochim amândoi aceeaşi zburătoare. Eu iau în primire latura mai îndepărtată a V-lui, el o ia pe cea dinspre noi, şi tragem alternativ în pasărea din centru. Nu e timp pentru alte discuţii. Estimez viteza de deplasare a aeronavelor şi îmi lansez săgeata. Nimeresc partea interioară a aripii uneia dintre ele, făcând-o să izbucnească în flăcări. Gale tocmai o ratează pe cea din vârf. Flăcările înfloresc pe un depozit gol de vizavi. El înjură pe şoptite.

Bombardierul pe care l-am lovit iese din formaţie, dar îşi aruncă totuşi bombele. Şi nu dispare. Aşa cum nu dispare nici cel lovit, mai mult ca sigur, de mitraliere. Probabil că avaria împiedică reactivarea scutului.

— Bună lovitură, spune Gale.

— Nici măcar nu l-am ţintit pe ăla, bombăn eu. Îl alesesem pe cel din faţa lui. Sunt mai rapide decât lasă impresia.

— Ochiţi! strigă Paylor.

Deja apare următorul val de bombardiere.

— Incendiarele nu sunt bune, spune Gale.

Eu dau din cap şi încărcăm amândoi săgeţi cu vârfuri explozive. Depozitele de peste drum par oricum părăsite.

În timp ce aeronavele se apropie în tăcere, iau o altă decizie.

— Mă ridic, îi strig lui Gale şi sar în picioare. E poziţia din care ţintesc cel mai bine. Trag mai devreme, o nimeresc pe cea din vârf şi explozia îi găureşte pântecul. Gale spulberă coada alteia. Aeronava se leagănă şi se prăbuşeşte pe

stradă, declanşând o serie de detonaţii când îi sare în aer încărcătura.

A treia formaţie în V se dezvăluie fără niciun avertisment. De data asta, Gale nimereşte în plin bombardierul din vârf. Eu retez aripa celui de al doilea, făcându-l să se rotească şi să-l izbească pe cel din spatele lui. Cad împreună pe acoperişul depozitului aflat în faţa spitalului. Un al patrulea se prăbuşeşte ciuruit de gloanţe.

— Bun, asta a fost, spune Paylor. Flăcările şi fumul gros şi negru al epavelor ne obturează vederea.

— Au lovit spitalul?

— Probabil, răspunde ea, cu un aer sumbru.

În timp ce alerg spre scările din capătul opus al depozitului, sunt surprinsă de apariţia lui Messalla şi a uneia dintre insecte, care ies din spatele unei conducte de ventilaţie. Credeam că sunt încă ghemuiţi jos, pe alee.

— Îmi devin din ce în ce mai simpatici, spune Gale.

Cobor pe una dintre scări. Când ating pământul cu picioarele, dau de una dintre gărzile de corp, de Cressida şi de celălalt cameraman, în expectativă. Mă aştept să mi se împotrivească, dar Cressida se mulţumeşte să arate către spital cu o fluturare a mâinii.

— Puţin îmi pasă, Plutarch! o aud strigând. Mai dă-mi cinci minute!

Fiindcă nu e nimeni care să-mi stea în cale, ies în stradă.

— Oh, nu, şoptesc când văd spitalul.

Ceea ce a fost spitalul. Alerg pe lângă răniţi, pe lângă epavele în flăcări, cu atenţia concentrată asupra dezastrului din faţa mea. Oamenii ţipă, fugind înnebuniţi în toate părţile, dar n-au cum să ajute. Bombele au dărâmat acoperişul şi clădirea a luat foc, blocând pur şi simplu pacienţii înăuntru. S-a format un grup de salvatori, încearcă să elibereze o cale de acces spre interior. Dar ştiu deja ce vor găsi. Dacă sfărâmăturile prăbuşite şi flăcările n-au ucis răniţii, atunci i-a omorât fumul.

Gale e alături de mine. Faptul că nu acţionează în niciun fel îmi confirmă bănuielile. Minerii nu părăsesc locul unui accident decât atunci când nu mai există speranţe.

— Haide, Katniss. Haymitch zice că acum pot trimite o aeronavă după noi, îmi spune.

Dar se pare că nu mă pot mişca.

— De ce-au făcut asta? De ce şi-au ales drept ţintă nişte oameni care erau deja pe moarte? îl întreb.

— Ca să-i îngrozească pe ceilalţi. Ca să-i împiedice pe răniţi să primească ajutor. Oamenii ăia cu care te-ai întâlnit erau bunuri de consum. Asta erau pentru Snow. Dacă învinge, la ce-i trebuie Capitoliului o ceată de sclavi schilozi? spune Gale.

Îmi amintesc de toţi anii în care l-am ascultat, în pădure, vorbind cu patos împotriva Capitoliului. Eu, care nu-i dădeam cine ştie ce atenţie. Mă întrebam de ce se ostenea să-i disece motivele. De ce avea importanţă să gândeşti cum gândeşte duşmanul. E limpede că azi ar fi avut importanţă. Când a pus la îndoială durata spitalului, nu se gândea la o molimă, ci la asta. Fiindcă el nu subestimează niciodată cruzimea celor pe care-i înfruntăm.

Mă întorc încet cu spatele la spital şi o văd pe Cressida, flancată de cele două insecte, la doi metri în faţa mea. Netulburată. Calmă, echilibrată.

— Katniss, îmi spune. Preşedintele Snow a cerut să fie transmis bombardamentul în direct. Apoi şi-a făcut apariţia ca să anunţe că ăsta e modul lui de a le transmite rebelilor un mesaj. Dar tu? N-ai vrea să le spui nimic rebelilor?

— Ba da, şoptesc. Lumina roşie care clipeşte pe una dintre camere îmi atrage privirea. Ştiu că sunt înregistrată. Ba da, repet, cu mai multă putere.

Toată lumea se îndepărtează de mine – Gale, Cressida, insectele – lăsându-mi la dispoziţie toată scena. Dar eu continui să mă concentrez asupra luminii roşii.

— Vreau să le spun rebelilor că sunt în viaţă. Că sunt chiar aici, în Districtul 8, unde Capitoliul tocmai a

bombardat un spital plin cu oameni neînarmaţi – bărbaţi, femei şi copii. Nu vor exista supravieţuitori.

Şocul pe care l-am simţit începe să se preschimbe în furie.

— Şi vreau să le mai spun ceva: dacă vă imaginaţi, fie şi pentru o singură secundă, că vom avea parte de un tratament corect din partea Capitoliului în cazul unei încetări a focului, atunci vă amăgiţi singuri. Pentru că ştiţi cine sunt şi ce fac.

Mâinile mi se întind automat, de parcă aş vrea să arăt întreaga oroare din jurul meu.

— Asta fac ei! Iar noi trebuie să ripostăm! Mă apropii de cameră, purtată de furie.

— Preşedintele Snow spune că ne trimite un mesaj? Ei bine, am şi eu unul pentru el. Puteţi să ne torturaţi, să ne bombardaţi şi să ne ardeţi districtele din temelii, dar vedeţi asta?

Una dintre camere mă urmăreşte când arăt către avioanele în flăcări de pe acoperişul depozitului de vizavi. Stema Capitoliului de pe aripi străluceşte clară printre vâlvătăi.

— Focul se răspândeşte! ţip eu, fiindcă am hotărât că Snow nu trebuie să piardă niciun cuvânt. Dacă noi ardem, voi ardeţi împreună cu noi!

Ultimele mele cuvinte atârnă în aer. Mă simt suspendată în timp. Purtată spre înălţimi de un val de aer încins, care nu se ridică din jurul meu, ci din propria mea fiinţă.

— Stop!

Vocea Cressidei mă readuce la realitate dintr-o smucitură, îmi stinge focul. Ea se uită la mine dând aprobator din cap.

— Filmul e gata.

Capitolul 8

BOGGS ÎŞI FACE APARIŢIA şi mă prinde de braţ cu fermitate, dar acum n-am de gând să fug. Mă uit către spital – exact la timp ca să văd restul clădirii prăbuşindu-se – şi spiritul combativ mă părăseşte. Toţi acei oameni, sutele de răniţi, rudele lor, medicii din Treisprezece nu mai sunt. Mă întorc spre Boggs, văd umflătura lăsată pe faţa lui de cizma lui Gale. Nu sunt expertă, dar nu mă îndoiesc că are nasul spart. Însă vocea lui e mai degrabă resemnată decât furioasă.

— Înapoi la pista de aterizare.

Fac supusă un pas înainte şi tresar când devin conştientă de durerea din spatele genunchiului drept. Năvala adrenalinei care o anihila s-a încheiat şi părţile trupului meu se unesc într-un cor de vaiete. Sunt rănită şi însângerată şi cineva pare să bată în tâmpla mea stângă din interiorul ţestei. Boggs îmi examinează în grabă faţa, apoi mă saltă pe braţe şi aleargă spre pistă. La jumătatea drumului, vărs pe vesta lui antiglonţ. Pentru că gâfâie, mi-e greu să-mi dau seama care e adevărul, dar cred că oftează.

Pe pistă aşteaptă o aeronavă mai mică, diferită de cea care ne-a adus aici. În secunda în care toată echipa mea e la bord, decolăm. De data asta nu există locuri confortabile şi ferestre. Se pare că ne aflăm într-un soi de navă pentru transport de mărfuri. Boggs le dă oamenilor primul ajutor, ca să reziste până ajungem în Treisprezece. Vreau să-mi scot vesta, fiindcă pe ea se găseşte o cantitate serioasă de vomă, dar e prea frig. Zac pe podea, cu capul în poala lui Gale. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e Boggs, întinzând peste mine doi saci de pânză groasă.

Când mă trezesc, mi-e cald şi sunt bandajată, în vechiul meu pat de spital. Mama e acolo, îmi verifică semnele vitale.

— Cum te simţi?

— Ceva cam învineţită, dar bine, răspund.

— Nouă nu ne-a spus nimeni unde te duci, decât după ce ai plecat, zice ea.

Simt împunsătura unui sentiment de vinovăţie. Când familia ta a fost nevoită să te trimită de două ori la Jocurile Foamei, ăsta nu e genul de detaliu pe care să-l treci cu vederea.

— Îmi pare rău. Nu s-au aşteptat la atac. Nu trebuia decât să vizitez pacienţii, îi explic. Data viitoare o să le spun să-ţi ceară permisiunea.

— Katniss, nimeni nu-mi cere mie permisiunea, pentru nimic, zice ea.

E adevărat. Nici măcar eu n-o fac. Nu de când a murit tata. De ce m-ascund după deget?

— Bine, o să le spun să… te-anunţe, oricum. Pe noptieră e bucata de şrapnel pe care mi-au scos-o din picior. Medicii sunt îngrijoraţi mai degrabă din cauza vătămărilor pe care este posibil să le fi suferit creierul meu în timpul exploziilor, de vreme ce, în primul rând, urmările comoţiei mele nu au dispărut pe deplin. Dar nu văd dublu, sau altceva de genul ăsta, şi pot gândi destul de limpede. Am dormit toată seara şi toată noaptea şi sunt lihnită de foame. Micul meu dejun e dezamăgitor de sărac. Doar câţiva dumicaţi de pâine înmuiaţi în lapte cald. Am fost chemată la o întrunire matinală, la Comandament. Dau să mă ridic, când îmi dau seama că au de gând să-mi împingă patul de spital până acolo. Vreau să merg pe jos, dar asta se exclude, aşa că negociez deplasarea mea într-un scaun cu rotile. Mă simt bine, într-adevăr bine. Cu excepţia capului şi a piciorului, a vânătăilor dureroase şi a greţei care mă apucă la două minute după ce mănânc. Poate scaunul cu rotile e o idee bună.

În timp ce sunt transportată, începe sa mă neliniştească gândul la ceea ce urmează să înfrunt. Eu şi Gale am nesocotit ieri pe faţă ordinele, şi Boggs are o rană care o

poate dovedi. Vor exista repercusiuni, cu siguranţă, dar oare Coin va merge până la anularea înţelegerii în privinţa imunităţii învingătorilor?

Când ajung la Comandament, singurii sosiţi înaintea mea sunt Cressida, Messalla şi insectele. Messalla radiază.

— Iat-o pe mica noastră vedetă! exclamă el, iar ceilalţi zâmbesc cu atâta sinceritate încât nu mă pot împiedica să le întorc zâmbetul.

M-au impresionat în Opt, când m-au urmat pe acoperiş în timpul bombardamentului şi când l-au ignorat pe Plutarch ca să poată filma ceea ce doreau. Nu-şi fac doar meseria, sunt mândri de munca lor. Cum era Cinna.

Prin minte îmi trece un gând straniu: dacă am fi fost împreună în arenă, i-aş fi ales drept aliaţi. Pe Cressida, pe Messalla şi pe… pe…

— Nu trebuie să vă mai numesc „insectele”, mă trezesc spunându-le cameramanilor.

Le explic că nu le ştiam numele, dar costumaţia lor m-a dus cu gândul la nişte creaturi chitinoase. Comparaţia nu pare să-i deranjeze. Seamănă foarte bine unul cu altul, chiar şi fără camerele-carapace. Cel cu unghiile roase din carne se prezintă pe sine însuşi drept Castor şi pe celălalt, care îi e frate, drept Pollux. Aştept ca Pollux să spună ceva, dar el se mulţumeşte să dea din cap. La început îmi închipui că e timid sau zgârcit la vorbă. Dar ceva mă izbeşte – poziţia buzelor lui, efortul suplimentar pe care-l face ca să-nghită – şi ştiu înainte de a-mi spune Castor. Pollux e un avox. I-au tăiat limba, ca să nu mai poată vorbi niciodată. Şi nu mai trebuie să mă-ntreb ce-l face să rişte totul ca s-ajute la dărâmarea Capitoliului.

Pe măsură ce se umple încăperea, îmi adun forţele pentru o întâmpinare mai puţin cordială.

Dar singurii oameni la care remarc vreun soi de negativism sunt Haymitch, oricum întotdeauna cu capsa pusă, şi Fulvia Cardew, cu faţa ei acră. Boggs poartă o mască de culoarea pielii, de deasupra buzei de sus până la

sprâncene – am avut dreptate în privinţa nasului spart – aşa că expresia feţei lui e greu de descifrat. Coin şi Gale sunt în toiul unui schimb de cuvinte fără nicio îndoială amical.

— Îţi faci prieteni noi? îl întreb, când se strecoară pe locul de alături.

Ochii lui se îndreaptă cu repeziciune spre preşedintă şi înapoi.

— Ei, unul dintre noi trebuie să fie accesibil, îmi atinge cu blândeţe tâmpla. Cum te simţi?

Probabil că legumele servite la micul dejun au fost usturoi fiert şi dovlecei. Cu cât se adună mai mulţi oameni, cu atât mai puternice sunt mirosurile. Mi se răsuceşte stomacul şi lumina pare dintr-odată prea puternică.

— Oarecum ameţită, răspund. Dar tu?

— Excelent. Mi-au scos două frânturi de şrapnel. N-a fost mare lucru, spune el.

Coin solicită atenţia adunării.

— Asaltul în Eter a fost lansat oficial. Pentru cei care-au pierdut cele două mii de emisii ale primului nostru prop – sau cele şaptesprezece redifuzări pe care a reuşit Beetee să le transmită de atunci – îl vom relua acum.

Îl vor relua? Prin urmare, nu numai că au înregistrări utilizabile, s-au şi grăbit să le monteze într-un prop şi să-l emită în repetate rânduri. Palmele mi se umezesc, anticipând momentul în care mă voi vedea la televizor. Dacă sunt în continuare groaznică? Dacă sunt la fel de ţeapănă şi de nesărată ca în studio şi au renunţat pur şi simplu la ideea de a obţine ceva mai bun? Ecranele individuale culisează, înălţându-se din tăblia mesei, lumina îşi pierde din intensitate şi în încăpere se lasă liniştea.

La început, ecranul meu e negru. Pe urmă în centru pâlpâie o scânteie minusculă. Înfloreşte, se răspândeşte, înghite negura în tăcere, până când flăcările umplu cadrul şi focul pare atât de real şi de puternic încât am senzaţia că simt căldura pe care-o împrăştie. Apare imaginea broşei mele cu gaiţa zeflemitoare, strălucind într-un roşu-auriu. O

voce profundă, rezonantă, care îmi bântuie visele, începe să vorbească. Claudius Templesmith, prezentatorul oficial al Jocurilor Foamei, spune:

— Katniss Everdeen, fata care a fost în foc, a luat foc.

Şi apar acolo, dintr-odată, înlocuind gaiţa zeflemitoare, în faţa flăcărilor adevărate şi a fumului din Districtul 8.

— Vreau să le spun rebelilor că sunt în viaţă. Că sunt chiar aici, în Districtul 8, unde Capitoliul tocmai a bombardat un spital plin cu oameni neînarmaţi – bărbaţi, femei şi copii. Nu vor exista supravieţuitori.

Apare imaginea spitalului surpându-se în el însuşi, e surprinsă disperarea privitorilor, în timp ce eu continui să vorbesc din afara cadrului.

— Şi vreau să le mai spun ceva: dacă vă imaginaţi, fie şi pentru o singură secundă, că vom avea parte de un tratament corect din partea Capitoliului în cazul unei încetări a focului, atunci vă amăgiţi singuri. Pentru că ştiţi cine sunt şi ce fac.

Aparatul de filmat revine asupra mea când îmi înalţ braţele ca să arăt atrocitatea din jur.

— Asta fac ei! Iar noi trebuie să ripostăm!

Iar acum urmează un montaj cu adevărat fantastic al luptei. Căderea primelor bombe, noi alergând, fiind trântiţi la pământ – un prim-plan al rănii mele, care pare serioasă şi însângerată – urcând pe acoperiş, aruncându-ne în cuiburile de mitraliere, şi câteva lovituri uimitoare trase de rebeli, de Gale şi mai ales de mine, de mine, eu doborând aeronavele din cer.

Imaginea se schimbă brusc, reapar eu, înaintând spre aparatul de filmat.

— Preşedintele Snow spune că ne trimite un mesaj? Ei bine, am şi eu unul pentru el. Puteţi să ne torturaţi, să ne bombardaţi şi să ne ardeţi districtele din temelii, dar vedeţi asta?

Ne deplasăm odată cu camera, zărim aeronavele care ard pe acoperişul depozitului. Prim-plan cu stema

Capitoliului de pe aripă, care se dizolvă, înlocuită de imaginea chipului meu, ţipând către preşedinte:

— *Focul se răspândeşte! Dacă noi ardem, voi ardeţi împreună cu noi!*

Flăcările înghit din nou ecranul şi peste ele se suprapun, cu litere negre, masive, vorbele mele:

DACĂ NOI ARDEM,
VOI ARDEŢI ÎMPREUNĂ CU NOI.

Cuvintele iau foc şi întreaga imagine explodează, înnegrindu-se.

Urmează un moment de încântare tăcută, apoi izbucnesc aplauze, urmate de cereri de a revedea filmul. Coin apasă cu îngăduinţă pe butonul RELUARE şi, de data asta, de vreme ce ştiu ce se întâmplă, încerc să-mi închipui că mă uit la televizor acasă, în Filon. Că văd o declaraţie anti-Capitoliu. La televizor nu s-a mai difuzat niciodată aşa ceva. Oricum, nu în timpul vieţii mele.

În clipa când imaginea explodează, înnegrindu-se pentru a doua oară, trebuie să aflu mai multe.

— A rulat în întregul Panem? L-au văzut şi la Capitoliu?

— La Capitoliu nu, spune Plutarch. N-am putut să ne suprapunem peste sistemul lor de difuzare, dar Beetee lucrează la asta. Dar a ajuns în toate districtele. Chiar şi în Doi, care, în acest moment al jocului, s-ar putea să valoreze mai mult decât Capitoliul.

— Claudius Templesmith e de partea noastră? întreb.

Ceea ce îl face pe Plutarch să izbucnească într-un râs sănătos.

— Numai vocea lui. Iar alegerea replicii ne aparţine. Nici măcar n-a fost nevoie de vreo prelucrare specială. A spus-o chiar în forma asta, la primele tale jocuri. Bate cu palma în masă. Ce-aţi zice de o nouă rundă de aplauze pentru Cressida, pentru uimitoarea ei echipă şi, fireşte, pentru talentul nostru din faţa camerei?

Mă alătur aplauzelor, până când îmi dau seama că eu sunt talentul din faţa camerelor şi că e poate dezgustător să mă aplaud singură, dar nimeni nu pare să dea vreo atenţie. Însă nu am cum să nu observ faţa crispată a Fulviei. Mă gândesc cât de greu trebuie să-i fie când vede ideea lui Haymitch încununată de succes, în regia Cressidei, în timp ce abordarea ei din studio a fost un asemenea fiasco.

Coin pare să-şi fi epuizat toată îngăduinţa faţă de manifestările mulţumirii de sine.

— Da, aplauze binemeritate. Rezultatul ne depăşeşte aşteptările. Dar trebuie să pun sub semnul întrebării marja mare de risc a condiţiilor în care aţi fost dispuşi să acţionaţi. Ştiu că raidul aerian a fost neprevăzut. Totuşi, date fiind circumstanţele, cred c-ar trebui să punem în discuţie decizia de a o trimite pe Katniss cu adevărat în luptă.

Decizia? De a mă trimite în luptă? Atunci nu ştie că am nesocotit în mod flagrant ordinele, că mi-am smuls casca, că m-am strecurat printre degetele gărzilor de corp? Ce altceva i-au mai ascuns?

— A fost o hotărâre dificilă, spune Plutarch, încruntându-se. Dar toată lumea a căzut de acord că n-o să obţinem nimic utilizabil dac-o închidem într-un buncăr ori de câte ori se descarcă o armă.

— Şi ţie îţi convine treaba asta? întreabă preşedinta.

Gale trebuie să-mi dea un picior pe sub masă ca să-mi dau seama că mie mi s-a adresat.

— Oh! Da, îmi convine întru totul. Mă simt bine. Măcar fac şi eu ceva.

— Ei, să fim totuşi puţin mai raţionali în ceea ce priveşte expunerea ei. Mai ales acum, când Capitoliul ştie ce poate face, spune Coin.

Din jurul mesei se ridică un murmur aprobator.

Nimeni nu ne-a turnat, pe Gale şi pe mine. Nici Plutarch, căruia i-am ignorat autoritatea. Nici Boggs, cu nasul lui spart. Nici insectele pe care le-am condus în foc. Nici

Haymitch – ba nu, staţi o clipă. Haymitch îmi adresează un zâmbet ucigaş şi spune cu dulceaţă:

— Mda, n-am vrea s-o pierdem pe micuţa noastră Gaiţă Zeflemitoare tocmai acum, când a-nceput în sfârşit să cânte.

Îmi propun să n-ajung cumva de una singură în aceeaşi încăpere cu el, fiindcă e clar că pune la cale o răzbunare pentru idioţenia aia de cască.

— Atunci, ce altceva aveţi în plan? întreabă preşedinta.

Plutarch dă din cap către Cressida, care îşi consultă notiţele.

— Avem câteva scene excelente cu Katniss la spitalul din Opt. Ar trebui să ne iasă un alt prop cu tema „Pentru că ştiţi cine sunt şi ce fac”.

O să ne concentrăm asupra lui Katniss interacţionând cu pacienţii, mai ales cu copiii, asupra bombardării spitalului şi a ruinelor. Messalla face montajul. Ne gândim şi la o compoziţie cu Gaiţa Zeflemitoare. Evidenţiem câteva dintre cele mai bune momente ale lui Katniss, intercalând scene din revoltele rebelilor şi filmări din război. O să intitulăm asta „Se aprinde focul”. Iar Fulvia a venit cu o idee într-adevăr genială.

Expresia dinţi-strepeziţi a Fulviei dispare brusc, dar îşi regăseşte controlul.

— Ei, nu ştiu cât de genială este, dar mă gândeam că am putea face o serie de prop-uri numită „Ne aducem aminte”. În fiecare am descrie câte unul dintre tributurile moarte. Micuţa Rue din Unsprezece, sau bătrâna Mags, din Patru. Ideea e că ne-am putea adresa fiecărui district cu ceva foarte personal.

— Un tribut pentru tributurile voastre, ca să spun aşa, zice Plutarch.

— E genial, Fulvia, intervin eu, cu toată sinceritatea. E modul ideal de a le reaminti oamenilor pentru ce luptă.

— Cred că s-ar putea să meargă, spune ea. M-am gândit că l-am putea folosi pe Finnick ca să prezinte şi să spună

povestea din fiecare spot. Dacă sunteţi interesaţi de asta.

— Sincer vorbind, nu văd cum ar putea un prop „Ne aducem aminte” să fie vreodată de prisos, oricât de multe am avea, zice Coin. Puteţi începe să le produceţi astăzi?

— Bineînţeles, răspunde Fulvia, evident alinată de reacţia la ideea ei.

Prin gestul său, Cressida a aplanat lucrurile în departamentul creativ. A lăudat-o pe Fulvia pentru ceea ce reprezintă, de fapt, o idee într-adevăr bună şi totodată şi-a netezit drumul, ca să-şi continue propriul tabloul televizat al Gaiţei Zeflemitoare. Partea interesantă e că Plutarch nu pare să simtă nevoia de a i se atribui o parte a meritului. Nu-şi doreşte decât ca Asaltul în Eter să funcţioneze. Îmi aduc aminte că el e şeful creatorilor-de-joc, nu un membru al echipei. Nici un pion în Jocuri. De aceea munca lui nu e definită de un singur element, ci de succesul producţiei, în ansamblul său. După câştigarea războiului va sosi momentul în care îşi va primi partea de aplauze. Şi îşi va aştepta recompensa.

Preşedinta trimite pe toată lumea înapoi, la lucru, aşa că Gale îmi împinge scaunul cu rotile către spital. Râdem puţin de modul în care am fost acoperiţi. Gale zice că nimeni n-a vrut să facă impresie proastă recunoscând că n-a fost în stare să ne ţină sub control. Eu sunt mai blândă, spun că pesemne n-au vrut să-şi pună în pericol şansa de a ne scoate din nou din district, acum, când au obţinut nişte filme mulţumitoare. Probabil că ambele variante sunt adevărate. Gale are în orar o întâlnire cu Beetee, jos, la Armamentul Special, aşa că eu încerc să aţipesc.

Am impresia că n-am închis ochii decât pentru câteva minute, dar, când îi deschid, tresar la vederea lui Haymitch, aşezat cam la un metru distanţă de patul meu. Aşteaptă. Probabil de mai multe ore, dacă merge bine ceasul. Mă gândesc să strig, să chem pe cineva ca martor, dar oricum va trebui să-l înfrunt, mai curând sau mai târziu.

El se apleacă spre mine şi îmi leagănă în faţa ochilor ceva legat de un cablu alb, subţire. Mi-e greu să-mi focalizez privirea asupra obiectului, dar sunt foarte sigură că ştiu ce e. Haymitch îl lasă să cadă pe cearşaf.

— E casca ta. Îţi mai dau exact o singură şansă s-o porţi. Dac-o scoţi din nou din ureche, o să am grijă să ţi se pună asta.

Saltă în aer un soi de ham metalic, pe care îl botez instantaneu *cătuşă pentru cap.*

— E o unitate audio alternativă care se fixează în jurul capului şi sub bărbie şi nu se poate scoate decât după ce-o descui cu cheia. Şi singura cheie e la mine. Iar dacă eşti cumva destul de inteligentă ca să o scoţi din uz – Haymitch lasă cătuşa pentru cap să cadă pe pat şi scoate brusc un cip minuscul, argintiu – o să-i autorizez să-ţi implanteze chirurgical emiţătorul ăsta în ureche, ca să-ţi pot vorbi douăzeci şi patru de ore pe zi.

Haymitch non-stop în capul meu. Groaznic.

— O să ţin casca în ureche, murmur.

— Poftim? face el.

— O să ţin casca în ureche! repet, destul de tare ca să trezesc jumătate din spital.

— Eşti sigură? Fiindcă pe mine oricare dintre cele trei opţiuni mă face la fel de fericit.

— Sunt sigură.

Încreţesc cablul căştii, strângându-l în pumn cu un gest protector, şi, cu mâna liberă, îi azvârl cătuşa pentru cap în faţă, dar el o prinde cu uşurinţă. Probabil bănuia că o s-o arunc.

— Altceva?

Haymitch se ridică să plece.

— În timp ce aşteptam… ţi-am mâncat prânzul.

Ochii mei asimilează imaginea castronului de tocană, acum gol, şi a tăvii de pe noptieră.

— O să-ţi fac raport, mormăi, cu nasul în pernă.

— Neapărat, iubito.

Pleacă, simţindu-se în siguranţă, fiindcă ştie că nu sunt genul care face rapoarte.

Vreau să adorm din nou, dar sunt agitată. Imaginile din ziua de ieri încep să se reverse în prezent. Bombardamentul, prăbuşirile avioanelor în flăcări, feţele răniţilor, care nu mai există. Îmi imaginez moartea în toate felurile. Ultimul moment înainte de a vedea un proiectil lovind pământul, senzaţia că aeronava mea a rămas fără o aripă şi ameţitoarea cădere în uitare, cu botul avionului înainte, acoperişul depozitului prăbuşindu-se peste mine când sunt ţintuită în pat, neajutorată. Lucruri pe care le-am văzut cu ochii mei sau în înregistrare. Lucruri pe care le-am provocat, întinzând coarda arcului. Lucruri pe care nu mi le voi putea şterge niciodată din memorie.

La cină, Finnick îmi aduce tava la pat, ca să ne putem uita împreună la televizor când se difuzează ultimul prop. A primit o cameră pe nivelul unde am stat eu, dar are atât de multe căderi nervoase încât locuieşte de fapt în spital. Rebelii difuzează prop-ul „Pentru că ştiţi cine sunt şi ce fac”, montat de Messalla. În film sunt intercalate clipuri scurte, din studio, în care Gale, Boggs şi Cressida descriu incidentul. Mi-e greu să privesc cum am fost primită la spitalul din Opt, ştiind ce urmează. Când începe să plouă cu bombe peste acoperiş, îmi îngrop faţa în pernă, ridicându-mi privirea abia în timpul scurtului clip din final, în care apar eu, când toate victimele sunt deja moarte.

Cel puţin Finnick nici nu aplaudă, nici nu se poartă ca şi cum ar fi în culmea încântării după ce se termină. Nu spune decât:

— Era necesar să afle oamenii ce s-a întâmplat. Şi acum ştiu.

— Să-l închidem, Finnick, înainte să repete prop-ul, îl îndemn. Dar în clipa când mâna lui se îndreaptă spre telecomandă, strig: Aşteaptă!

Capitoliul introduce o emisiune specială, şi ceva mi se pare familiar. Da, e Caesar Flickerman. Şi pot ghici cine va

fi invitatul lui.

Înfăţişarea lui Peeta e atât de schimbată încât mă şochează. Băiatul sănătos, cu ochi limpezi, pe care l-am văzut acum câteva zile, a pierdut cel puţin şapte kilograme şi a căpătat un tremur nervos al mâinilor. L-au ferchezuit şi de data asta. Dar sub machiajul care nu-i poate ascunde pungile de sub ochi şi sub hainele de bună calitate care nu-i pot ascunde durerea simţită la fiecare mişcare e un om extrem de vătămat.

Mintea mi se învârtejeşte, încercând să găsească o explicaţie. Abia l-am văzut! Acum patru – nu, cinci – cred că au fost cinci zile. Cum de i s-a înrăutăţit starea atât de rapid? Ce-au putut să-i facă într-un timp atât de scurt? Apoi înţeleg. Îmi derulez în minte cât de mult sunt în stare din primul interviu pe care i l-a luat Caesar, căutând ceva care să-l plaseze în timp. Nu e nimic. Ar fi putut să înregistreze interviul ăla la o zi sau două după ce am aruncat arena în aer şi să-i facă apoi tot ce-au vrut, începând de atunci.

— Oh, Peeta…, şoptesc.

Cei doi schimbă câteva replici fără importanţă, apoi Caesar îl întreabă pe Peeta despre prop-urile pe care se zvoneşte că le-nregistrez eu pentru districte.

— Se folosesc de ea, evident, spune Peeta. Ca să-i stârnească pe rebeli. Mă îndoiesc că ea ştie într-adevăr ce se-ntâmplă în război. Care e miza.

— Ai vrea să-i spui ceva? întreabă Caesar.

— Da, răspunde Peeta. Se uită drept spre cameră, drept în ochii mei. Nu fi proastă, Katniss. Gândeşte singură. Te-au transformat într-o armă care ar putea contribui la distrugerea omenirii. Dacă ai cu adevărat influenţă, foloseşte-o ca să opreşti asta. Foloseşte-o ca să pui capăt războiului înainte de a fi prea târziu. Întreabă-te dacă ai cu adevărat încredere în oamenii cu care lucrezi. Ştii într-adevăr ce se petrece? Iar dacă nu ştii… află.

Ecran negru. Stema Panemului. Spectacolul s-a încheiat.

Finnick ia telecomanda, apasă butonul de închidere a televizorului. Într-un minut, aici vor sosi oameni dornici să aprecieze răul făcut de starea în care se află Peeta şi de cuvintele pe care le-a spus. Va trebui să-i resping. Dar adevărul e că n-am încredere în rebeli, sau în Plutarch, sau în Coin. Nu sunt sigură că-mi spun adevărul. Nu voi reuşi s-o ascund. Se aud paşi apropiindu-se.

Finnick mă strânge cu putere de braţ.

— Noi n-am văzut asta.

— Ce? îl întreb.

— Nu l-am văzut pe Peeta. Numai prop-ul din Opt. Pe urmă am închis televizorul, fiindcă imaginile te-au tulburat. Ai înţeles?

Dau din cap.

— Termină-ţi cina.

Reuşesc să mă adun atât cât e nevoie ca să am gura plină cu pâine şi varză în clipa când intră Plutarch şi Fulvia. Finnick începe să vorbească despre Gale, spune ce bine s-a descurcat în faţa camerei. Îi felicităm pentru prop. Le dăm clar de înţeles c-a fost atât de impresionat încât am închis imediat televizorul. Par uşuraţi. Ne cred.

Nimeni nu rosteşte numele lui Peeta.

Capitolul 9

NU MAI ÎNCERC SĂ ADORM după ce primele mele tentative sunt întrerupte de coşmaruri de nedescris. Apoi mă mulţumesc să zac nemişcată şi respir ca prin somn ori de câte ori vine cineva să vadă ce fac. Dimineaţă mi se dă drumul din spital şi sunt sfătuită să mă feresc de eforturi. Cressida mă roagă să înregistrez câteva replici pentru un nou prop cu Gaiţa Zeflemitoare. La prânz continui să aştept să se vorbească despre apariţia lui Peeta, dar nimeni nu spune nimic. Trebuie să-l mai fi văzut cineva, în afară de Finnick şi de mine.

În orarul meu scrie instrucţie, dar, Gale fiind programat să lucreze cu Beetee la arme, sau cam aşa ceva, primesc permisiunea să-l iau pe Finnick cu mine în pădure. Hoinărim o vreme, apoi ne aruncăm comunicatoarele sub un tufiş. Când ajungem la o distanţă sigură, ne aşezăm şi discutăm despre emisiunea cu Peeta.

— N-am auzit nici măcar o vorbă despre asta. Nu ţi-a spus nimeni nimic? mă întreabă Finnick.

Clatin din cap. El face o pauză înainte de a adăuga:

— Nici măcar Gale?

Mă agăţ de o speranţă zdrenţuită, gândindu-mă că Gale nu ştie într-adevăr nimic despre mesajul lui Peeta. Dar am presentimentul urât că nu e aşa.

— Poate caută un moment potrivit ca să ţi-o spună între patru ochi.

— Poate.

Păstrăm tăcerea o vreme atât de îndelungată încât o capră apare în bătaia săgeţii. O dobor. Finnick o trage către gard.

La cină avem în mâncare carne tocată, de vânat. După masă, Gale mă conduce la Compartimentul E. Când îl întreb

ce se mai petrece, continuă să nu pomenească de Peeta. Imediat ce adorm mama şi sora mea, iau pe furiş perla din sertar şi petrec o a doua noapte fără somn strângând-o în mână şi repetându-mi în gând cuvintele lui Peeta:

— Întreabă-te dacă ai cu adevărat încredere în oamenii cu care lucrezi. Ştii într-adevăr ce se petrece? Iar dacă nu ştii… află.

Află. Ce? De la cine? Şi cum ar putea să ştie Peeta ceva, în afară de ceea ce-i spune Capitoliul? Nu e decât un prop de-al lor. Zarvă în plus. Dar, dacă Plutarch crede că nu e decât o replică impusă de Capitoliu, de ce nu-mi spune nimic? De ce pe mine şi pe Finnick nu ne anunţă nimeni?

Sub această dezbatere se ascunde adevăratul motiv al îngrijorării mele: Peeta. Ce i-au făcut?

Şi ce îi fac acum? E clar că Snow n-a crezut că noi doi n-am ştiut nimic despre rebeliune. Şi îmi imaginez că suspiciunile lui sunt mai puternice acum, când am ieşit la lumină, fiind Gaiţa Zeflemitoare. Peeta nu poate decât să facă presupuneri despre tactica rebelilor, sau să inventeze lucruri pe care să le spună torţionarilor lui. Iar minciunile, odată descoperite, sunt probabil pedepsite sever. Cât de abandonat trebuie să se simtă! În primul interviu, a-ncercat să mă apere de Capitoliu şi de rebeli deopotrivă, iar eu nu numai că n-am reuşit să-l protejez, dar am şi abătut mai multe orori asupra lui.

Dimineaţa odată sosită, îmi introduc braţul în gaura din perete şi mă holbez năucită la programul zilei. Imediat după micul dejun, am în orar Studioul de Producţie. În sala de mese, în timp ce îmi lichidez cerealele cu lapte fierbinte şi sfecla pasată, observ un comunicator-manşetă la încheietura mâinii lui Gale.

— Când l-ai primit pe ăsta înapoi, soldat Hawthorne? întreb.

— Ieri. S-au gândit că ar putea reprezenta un sistem de comunicare de rezervă, când sunt alături de tine pe câmpul de luptă, răspunde el.

Mie nu mi-a oferit nimeni un comunicator-manşetă. Oare mi s-ar da, dacă l-aş cere?

— Ei, unul dintre noi trebuie să fie accesibil, spun, pe un ton uşor tăios.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Nimic. Am repetat pur şi simplu vorbele tale. Şi sunt total de acord că tu trebuie să fii cel accesibil. Nu sper decât c-o să fii accesibil şi pentru mine.

Ochii ni se întâlnesc şi realizez câtă furie mi-a stârnit Gale. Şi că nu cred nici măcar pentru o secundă că n-a văzut prop-ul cu Peeta. Că mă simt cu desăvârşire trădată fiindcă nu mi-a spus nimic despre asta. Ne cunoaştem mult prea bine ca să nu-şi dea seama în ce dispoziţie sunt şi ca să nu ghicească de ce.

— Katniss…, începe el.

Recunoaşterea vinovăţiei i se simte deja în tonul vocii.

Îmi înşfac tava, traversez sala către zona de depozitare şi o trântesc pe raft. În momentul când ies pe coridor, Gale m-a ajuns deja din urmă.

— De ce n-ai spus nimic? mă întreabă, prinzându-mă de braţ.

— *Eu?* îmi eliberez mâna dintr-o smucitură. De ce n-ai spus tu, Gale? Şi, apropo, eu am făcut-o, aseară, când te-am întrebat ce se mai întâmplă.

— Îmi cer scuze. Bine? N-am ştiut ce să fac. Am vrut să-ţi spun, dar toată lumea se temea că la vederea prop-ului cu Peeta ţi s-ar fi putut face rău, zice el.

— Au avut dreptate. Mi s-a făcut. Dar nu atât de rău cum mi se face când mă minţi fiindcă aşa vrea Coin. Comunicatorul lui manşetă începe să ţiuie. Asta e ea. Ai face bine să te grăbeşti. Ai ce să-i raportezi.

Pentru o clipă, pe faţa lui se întrezăreşte expresia sinceră a durerii. Pe urmă e înlocuită de o furie rece. Se răsuceşte pe călcâie şi pleacă. Poate c-am fost prea răutăcioasă, nu i-am lăsat destul timp să se explice. Poate că toată lumea din jur încearcă să mă protejeze minţindu-mă,

spre binele meu. Fiindcă de fapt e mai ales spre binele lor. Minţiţi-o pe Katniss în privinţa rebeliunii, ca să nu facă vreun gest nebunesc. Trimite-ţi-o în arenă fără niciun indiciu, ca s-o putem pescui de acolo. Nu-i spuneţi despre prop-ul lui Peeta fiindcă s-ar putea îmbolnăvi, şi din partea ei ne alegem şi aşa destul de greu cu o interpretare decentă.

Mă simt într-adevăr bolnavă. De deznădejde. Şi prea obosită pentru o zi în studioul de producţie. Dar sunt deja la Remodelare, aşa că intru. Aflu că azi ne vom întoarce în Districtul 12. Cressida vrea să înregistreze nişte interviuri neregizate cu mine şi Gale, atrăgând atenţia asupra oraşului nostru distrus.

— Dacă sunteţi amândoi dispuşi s-o faceţi, adaugă ea, cercetându-mi îndeaproape faţa.

— Contează pe mine, răspund.

Stau în picioare, morocănoasă şi rigidă, un simplu manechin, în timp ce echipa pregătitoare mă îmbracă, îmi aranjează părul şi îmi aplică fardul pe faţă. Nu destul de mult ca să fie vizibil, dar suficient ca să-mi atenueze cearcănele de sub ochii pe care nu i-am închis toată noaptea.

Boggs mă escortează până jos, în Hangar, dar, în afară de un salut, nu schimbăm nicio vorbă. Sunt recunoscătoare fiindcă mă scuteşte de o altă discuţie despre insubordonarea mea din Opt, mai ales fiindcă masca lui arată atât de jenant.

În ultima clipă, îmi aduc aminte să-i trimit mamei un mesaj, anunţând-o că plec din district şi subliniind că n-o să fie niciun pericol. Ne îmbarcăm pentru scurta călătorie până în Doisprezece şi sunt condusă la un scaun de lângă masa unde Plutarch, Gale şi Cressida studiază cu atenţie o hartă. Plutarch dă pe-afară de satisfacţie când ne arată situaţia anterioară şi efectul primelor două prop-uri. Rebelii, care abia îşi menţineau câte un avanpost într-o serie de districte, s-au regrupat. Au preluat efectiv

controlul în Trei şi în Unsprezece – cel din urmă fiind de o importanţă crucială, de vreme ce e principalul furnizor de hrană al Panemului – şi au făcut totodată incursiuni în mai multe alte districte.

— Încurajator. Cu adevărat foarte încurajator, spune Plutarch. Fulvia o să termine în seara asta primul set de spoturi „Ne aducem aminte”, aşa că ne putem adresa fiecărui district în parte, vorbindu-i despre morţii săi. Finnick e absolut superb.

— De fapt e dureros să te uiţi, subliniază Cressida. I-a cunoscut personal pe foarte mulţi dintre ei.

— De aceea e totul atât de eficient, precizează Plutarch. Vine direct din inimă. Vă descurcaţi minunat, cu toţii. Coin nici n-ar putea fi mai mulţumită.

Înseamnă că Gale nu le-a spus. Că mă prefac că nu l-am văzut pe Peeta şi că sunt furioasă fiindcă-mi ascund adevărul. Dar presupun că asta-nseamnă prea puţin şi că e prea târziu, pentru că tot nu reuşesc să trec peste cele petrecute. Nici el nu-mi vorbeşte.

Abia după ce aterizăm pe Pajişte îmi dau seama că Haymitch nu e printre noi. Când îl întreb pe Plutarch ce e cu el, se mulţumeşte să clatine din cap şi să spună:

— N-a putut să suporte.

— Haymitch? Nu poate să suporte ceva? Cred mai degrabă că şi-a dorit o zi liberă, zic eu.

— Cred că adevăratele lui cuvinte au fost: „Nu pot suporta fără o sticlă”, adaugă Plutarch.

Îmi dau ochii peste cap, fiindcă m-am săturat de mult de mentorul meu, de slăbiciunea lui pentru băutură, de ceea ce poate sau nu poate suporta. Dar, la cinci minute după reîntoarcerea în Doisprezece, îmi doresc să fi avut eu însămi o sticlă. Credeam că m-am împăcat cu moartea Districtului 12 – am auzit de ea, am văzut-o din aer, am mers prin cenuşă. Aşa că de ce atrage asta după sine un nou spasm de suferinţă? Oare înainte am fost pur şi simplu prea ruptă de realitate ca să percep în totalitate pierderea

lumii mele? Sau atrocitatea pare cu totul nouă când văd chipul lui Gale în timp ce măsoară lumea distrusă de la picioarele sale?

Cressida călăuzeşte echipa, cu intenţia de a începe cu mine, în vechea mea casă. O întreb ce vrea să fac.

— Orice simţi că ai vrea să faci, îmi răspunde. Stând din nou în bucătărie, nu simt nevoia să fac nimic. De fapt, mă trezesc concentrându-mă asupra cerului – singurul acoperiş rămas – fiindcă mă sufocă prea multe amintiri.

— E perfect, Katniss, spune după o vreme Cressida. Să mergem mai departe.

Gale nu scapă la fel de uşor la vechea lui adresă. Cressida îl filmează în tăcere pentru câteva minute, dar chiar în clipa când scoate din cenuşă singura rămăşiţă a vieţii sale anterioare – un vătrai contorsionat – începe să-i pună întrebări despre familia şi despre slujba lui, despre viaţa în Filon. Îl face să se întoarcă în noaptea căderii bombelor incendiare şi să o reconstituie, pornind din casa lui şi continuând cu drumul către Pajişte şi apoi prin pădure, către lac. Eu rămân în urma echipei de filmare şi a gărzilor de corp, cu senzaţia că prezenţa lor e o violare a mult îndrăgitei mele păduri. Care e un loc intim, un sanctuar, deja întinat de ticăloşia Capitoliului. Chiar şi după ce trecem de buturugile carbonizate din preajma gardului, continuăm să mergem printre cadavre în descompunere. Trebuie să-nregistrăm asta, ca să vadă toată lumea?

Când ajungem la lac, Gale pare să-şi fi pierdut darul vorbirii. Şiroim cu toţii de sudoare – mai ales Castor şi Pollux, în carapacele lor de insecte – şi Cressida cere să facem o pauză. Îmi umplu pumnii cu apă din lac, dorindu-mi să mă pot afunda şi să ies apoi la suprafaţă, singură, dezbrăcată şi nesupravegheată. Hoinăresc o vreme prin jur. Când mă întorc la căsuţa de beton de lângă lac, mă opresc în cadrul uşii şi îl văd pe Gale sprijinind vătraiul strâmb de peretele de lângă vatră. Pentru o clipă, am viziunea unui străin singuratic, cândva, într-un viitor îndepărtat, rătăcind

pierdut în sălbăticie şi ajungând în acest mic refugiu, cu stiva de lemne tăiate, cu vătraiul şi cu vatra. Întrebându-se cum de există. Gale se întoarce, îmi întâlneşte privirea, şi ştiu că se gândeşte la ziua când am fost pentru ultima oară aici, împreună. Când întrebarea dacă să fugim sau nu s-a transformat în ceartă. Dacă am fi plecat, Districtul 12 ar fi continuat să existe? Cred că da. Dar şi Capitoliul ar fi continuat să conducă Panemul.

Sunt împărţite sendvişuri cu brânză şi le mâncăm la umbra copacilor. Mă aşez intenţionat la marginea grupului, alături de Pollux, ca să nu fiu nevoită să vorbesc. De fapt, nimeni nu vorbeşte prea mult. În aceste momente de tăcere, păsările pun din nou stăpânire pe pădure. Îl înghiontesc pe Pollux cu cotul şi îi arăt o mică pasăre neagră, moţată. Sare pe o altă creangă, deschizându-şi pentru o clipă aripile şi dezvăluindu-şi peticele albe. Pollux arată către broşa mea şi ridică întrebător din sprâncene. Dau din cap, confirmând că e o gaiţă zeflemitoare. Ridic un deget, pentru a spune: *Aşteaptă, o să-ţi arăt,* şi fluier, imitând chemarea unei păsări. Gaiţa zeflemitoare îşi lasă capul pe-o parte şi îmi răspunde cu un tril identic. Apoi, spre surprinderea mea, Pollux fluieră el însuşi câteva note. Zburătoarea îi dă imediat răspunsul. Faţa lui se destinde într-o expresie de încântare şi schimbă mai multe replici melodice cu pasărea. Presupun că e prima conversaţie pe care-o poartă, după ani buni. Muzica atrage gaiţele zeflemitoare precum atrag florile albinele şi, în scurt timp, pe crengile de deasupra noastră sunt cocoţate cam o duzină. El mă bate pe braţ şi se foloseşte de o nuia ca să scrie un cuvânt în ţărână. CÂNŢI?

În mod normal, aş refuza, dar e într-un fel imposibil să-i spun *nu* lui Pollux, date fiind circumstanţele. În plus, când cântă, vocile gaiţelor zeflemitoare sunt diferite de fluierăturile lor, şi mi-ar plăcea să le audă. Aşa că, înainte de a-mi da cu adevărat seama ce fac, intonez cele patru note ale lui Rue, cele prin care anunţa sfârşitul zilei de

muncă în Unsprezece. Notele care au sfârşit prin a se transforma în fundalul muzical al uciderii ei. Păsările preiau fraza simplă şi o transmit de la una la alta într-o armonie suavă. Exact aşa cum au făcut în timpul Jocurilor Foamei, înainte de a năvăli mutanţii printre copaci, urmărindu-ne către Cornul Abundenţei şi muşcând încetul cu încetul din Cato, pentru a-l transforma într-un terci însângerat…

— Vrei să le auzi cântând un cântec adevărat? răbufnesc eu.

Orice, numai să pun capăt amintirilor. Sunt în picioare, pătrund printre copaci, îmi sprijin palma de trunchiul aspru al unui arţar cu crengile pline de păsări. N-am mai cântat „Copacul spânzuratului” cu voce tare de zece ani, pentru că e interzis, dar îmi amintesc fiecare cuvânt.

Încep încet, cu voce dulce, aşa cum făcea tata.

— Te întreb de-ai vrea să vii
La copacul răzleţit
Unde-au spânzurat un om, ce-alţi trei
a căsăpit.
Mai ciudat decât ce fost-a
N-o să pară, negreşit,
Că noi doi, în miez de noapte, în copac
ne-am regăsit.

Gaiţele zeflemitoare încep să-şi schimbe cântecul pe măsură ce îşi dau seama că le fac o nouă propunere.

— Te întreb de-ai vrea să vii
La copacul răzleţit
De-unde omul mort iubita să se-ascundă
şi-a vestit.
Mai ciudat decât ce fost-a
N-o să pară, negreşit,
Că noi doi, în miez de noapte, în copac
ne-am regăsit.

Acum e sigur că am atras atenţia păsărilor. După încă o strofă vor memora fără îndoială cântecul, care e simplu şi se repetă de patru ori, cu o mică deosebire.

— Te întreb de-ai vrea să vii
La copacul răzleţit
Unde ţi-am tot spus să fugi, spre-a fi liberi,
în sfârşit.
Mai ciudat decât ce fost-a
N-o să pară, negreşit,
Că noi doi, în miez de noapte, în copac
ne-am regăsit.

Tăcere pe crengi. Doar foşnet de frunze şi vânt. Nu se aud nici gaiţele zeflemitoare, nici alte păsări. Peeta a avut dreptate. Amuţesc când cânt eu. Aşa cum amuţeau ca să-l asculte pe tata.

— Te întreb de-ai vrea să vii
La copacul răzleţit
C-un colier dintr-o frânghie, cu colanul
meu leit.
Mai ciudat decât ce fost-a
N-o să pară, negreşit,
Că noi doi, în miez de noapte, în copac
ne-am regăsit.

Păsările aşteaptă să continui. Dar asta e tot. Ultimul vers. În tăcerea din jur, îmi amintesc scena. Mă întorsesem acasă, după o zi petrecută în pădure, cu tata. Stăteam pe podea, cu Prim, care nu era decât un ţânc, cântând „Copacul spânzuratului”. Ne făceam coliere din bucăţi de frânghie veche, aşa cum spunea cântecul, fără să pricepem adevăratul sens al cuvintelor. Însă melodia era simplă şi uşor de cântat în acord, iar pe atunci puteam să reţin

aproape orice ţinea de muzică, după ce mi se cânta de două ori. Mama ne-a smuls pe neaşteptate colierele de sfoară şi ne-am trezit că ţipa la tata. Eu am început să plâng, fiindcă mama nu ţipa niciodată, iar Prim plângea în hohote şi eu am fugit afară, să mă ascund. Fiindcă aveam numai o singură ascunzătoare – pe Pajişte, sub o tufă de caprifoi – tata m-a găsit imediat. M-a liniştit şi mi-a spus că totul era perfect, dar că am face bine să nu mai cântăm niciodată cântecul ăla. Mama voia să-l uit. Aşa că, bineînţeles, fiecare cuvânt mi s-a întipărit în memorie, imediat şi pentru totdeauna.

Nu l-am mai cântat, nici eu, nici tata, şi nici măcar n-am mai vorbit despre el. După moartea lui, îmi revenea foarte des în minte. Fiind mai mare, am început să-nţeleg versurile. La început lăsa impresia că un tip vrea să-şi convingă iubita să vină la o întâlnire secretă, la miezul nopţii. Dar e un loc ciudat de întâlnire pentru doi îndrăgostiţi, un copac folosit drept spânzurătoare, unde a fost spânzurat un bărbat pedepsit pentru omor. Iubita criminalului avea probabil o legătură cu crima, sau poate aveau de gând s-o pedepsească oricum, pentru că leşul lui i-a dat de veste să se ascundă. Cadavrul vorbitor e evident bizar, dar „Copacul spânzuratului” începe să te sperie abia când ajungi la a treia strofă. Îţi dai seama că povestea e istorisită chiar de criminalul mort. E încă spânzurat de copac. Şi, deşi i-a spus iubitei lui să se-ascundă, continuă să-i ceară să vină la o întâlnire. Fraza *Unde ţi-am tot spus să fugi, spre-a fi liberi, în sfârşit* e cea mai derutantă, fiindcă mai întâi te gândeşti că i-a spus să fugă pentru a se pune la adăpost. Însă apoi te întrebi ce-a vrut să spună cerându-i să alerge la el. Să alerge spre moarte. În ultima strofă, e clar ce aşteaptă bărbatul. Vrea să-şi vadă iubita, cu colierul ei de sfoară, spânzurată de acelaşi copac.

Pe vremuri, mă gândeam că omul ăla era cel mai dezgustător individ imaginabil. Acum, după două excursii la Jocurile Foamei, mă hotărăsc să nu-l judec fără să ştiu mai multe detalii. Poate iubita lui era deja condamnată şi el

încerca să-i facă moartea mai uşoară. S-o anunţe că o aştepta.

Sau poate se gândea că locul în care o lăsase era mai rău decât moartea. Eu n-am vrut să-l ucid pe Peeta cu o seringă ca să-l salvez de Capitoliu? Oare aceea era într-adevăr singura mea opţiune? Probabil că nu, dar în momentul respectiv nu m-am gândit la altceva.

Presupun că mama a considerat că toată istoria era totuşi prea întortocheată pentru un copil de şapte ani. Mai ales pentru unul care îşi făcea propriile coliere de sfoară. Nu se poate spune că spânzurarea e ceva care se petrece numai în poveşti. În Doisprezece erau executaţi astfel o mulţime de oameni. Puteţi paria că nu voia să cânt melodia aia în faţa clasei, la ora de muzică. Şi probabil că nu i-ar fi plăcut s-o fac nici măcar aici, pentru Pollux, dar bine cel puţin că – o clipă, nu, mă înşel. Când mă uit într-o parte, văd că am fost înregistrată de Castor. Toată lumea mă priveşte cu mare atenţie. Şi pe obrajii lui Pollux curg lacrimi, fără îndoială efectul cântecului meu bizar, care i-a adus aminte de vreun incident cumplit din propria viaţă. Grozav. Oftez şi mă sprijin de copac. Moment în care încep gaiţele zeflemitoare să interpreteze „Copacul spânzuratului”, în versiunea lor. Şi sună de-a dreptul minunat. Conştientă că sunt filmată, stau liniştită până ce-o aud pe Cressida strigând:

— Stop!

Plutarch traversează pajiştea către mine, râzând.

— De unde-ai scos chestia asta? Dacă am fi inventat-o, nimeni n-ar fi crezut că există aşa ceva în realitate!

Îşi aruncă braţele în jurul meu şi mă sărută zgomotos pe creştet.

— Eşti aur curat!

— N-am cântat pentru camere, spun.

— Atunci noroc că erau în funcţiune, ripostează el. Haideţi, cu toţii, ne întoarcem în oraş!

Târşâindu-ne picioarele prin pădure, ajungem la o lespede de piatră, unde eu şi Gale ne întoarcem capetele în aceeaşi direcţie, ca doi câini care adulmecă un miros purtat de vânt. Cressida observă şi ne întreabă ce e în partea aia. Recunoaştem, vorbind fiecare fără să realizeze că o face şi celălalt, că e vechiul nostru loc de întâlnire. Ea vrea să-l vadă, chiar şi după ce-i spunem că de fapt nu e nimic de văzut.

Nimic altceva decât un loc unde-am fost fericită, mă gândesc.

De pe stânca noastră se zăreşte toată valea. Poate că e ceva mai puţin verde decât de obicei, dar crengile tufelor de mure sunt îngreunate de fructe. Aici au început nenumărate zile de vânătoare şi de pus capcane, de pescuit şi de cules, de hoinărit împreună prin pădure, dezvăluindu-ne gândurile în timp ce ne umpleam tolbele cu vânat. Era uşa către subzistenţă şi către echilibrul minţii, în aceeaşi măsură.

Nu mai există niciun District 12 din care să fugim, niciun Apărător al Păcii pe care să-l păcălim, nicio gură flămândă pe care s-o hrănim. Capitoliul ne-a luat toate astea şi sunt pe punctul de a-l pierde şi pe Gale. Nevoia pe care o aveam unul de celălalt e legătura care ne-a unit atât de strâns în toţi aceşti ani şi care acum se dizolvă. Peste golurile dintre noi nu sunt petice luminoase, ci întunecate. Cum e cu putinţă ca astăzi, când avem în faţa ochilor moartea oribilă a Districtului 12, să fim atât de supăraţi încât nici măcar să nu ne vorbim?

E aproape ca şi cum Gale m-ar fi minţit. Ceea ce e de neacceptat, chiar dacă şi-a făcut griji pentru sănătatea mea. Însă scuzele lui mi s-au părut totuşi sincere. Şi i le-am aruncat în faţă, alături de o insultă, ca să fiu sigură că ustură. Ce se întâmplă cu noi? De ce ne certăm acum întruna? Totul e o harababură, dar simt, cumva, că, dacă aş reuşi s-ajung la rădăcinile problemelor noastre, aş

descoperi că acţiunile mele le stau la bază. Chiar vreau să-l îndepărtez pe Gale?

Cuprind cu degetele o mură şi o smulg. O rostogolesc cu delicateţe între degetul mare şi arătător. Mă întorc brusc şi o arunc în direcţia lui.

— Şi fie sorţii…, spun.

O arunc foarte sus, ca să-i dau timp să se hotărască dacă o azvârle cât colo sau acceptă.

Ochii lui mă urmăresc pe mine, nu mura, dar îşi deschide gura şi o prinde în ultima clipă. O mestecă, o înghite şi face o pauză îndelungată înainte de a spune:

— *… întotdeauna* de partea voastră! Dar o spune.

Cressida ne aşază în nişa dintre stânci, unde e imposibil să nu ne atingem, şi ne convinge să vorbim despre vânătoare. Ce ne-a adus în pădure, cum ne-am cunoscut, momentele preferate. Devenim mai prietenoşi şi chiar râdem puţin în timp ce ne povestim păţaniile cu albine, cu câini sălbatici şi cu sconcşi. Când discuţia alunecă spre ceea ce am simţit folosind îndemânarea cu care mânuim armele în timpul bombardamentului din Opt, eu amuţesc. Iar Gale spune:

— Ar fi trebuit s-o facem mai demult.

În momentul când ajungem în piaţa oraşului, după-amiaza se afundă în întunericul serii. O duc pe Cressida la dărâmăturile brutăriei şi o rog să filmeze ceva. Sigura emoţie pe care reuşesc să mi-o mobilizez e epuizarea.

— Peeta, asta e casa ta. De familia ta nu se mai ştie nimic, din ziua bombardamentului. Doisprezece nu mai există. Ceri încetarea focului? Privirea mea străbate pustietatea. N-a mai rămas nimeni care să te-audă.

În timp ce stăm în faţa mormanului de metal care-a fost spânzurătoarea, Cressida întreabă dacă vreunul dintre noi a fost torturat. Gale îşi saltă cămaşa şi se întoarce cu spatele către cameră. Mă holbez la urmele biciuirii şi aud din nou şuierul biciului, văd silueta însângerată atârnând inconştientă în legăturile de la încheieturile mâinilor.

— Sunt moartă de oboseală, îi anunţ. Ne întâlnim în Cartierul Învingătorilor. E ceva… pentru mama.

Presupun că am mers până aici, dar următorul lucru de care sunt conştientă e că stau pe duşumea, în faţa dulapurilor din bucătăria casei noastre din Cartierul Învingătorilor. Şi aliniez cu meticulozitate vase de ceramică şi sticle într-o cutie. Pun între ele bandaje curate de bumbac, ca să nu se spargă. Înfăşor în hârtie buchete de flori uscate.

Îmi amintesc brusc de trandafirul de pe măsuţa mea de toaletă. A fost real? Şi, dacă da, e încă acolo, sus? Trebuie să rezist tentaţiei de a verifica. Dacă este, n-o să facă altceva decât să mă sperie din nou de moarte. Mă grăbesc cu împachetatul.

Când dulapurile sunt goale, mă ridic şi descopăr că Gale s-a materializat în bucătăria mea. Apariţiile lui lipsite de zgomot sunt tulburătoare. Se sprijină de masă, cu degetele răsfirate pe fundalul fibrelor tăbliei de lemn. Aşez cutia între noi doi.

— Îţi aduci aminte? întreabă el. Aici m-ai sărutat.

Aşadar doza puternică de morfină administrată după biciuire n-a fost suficientă ca să-i scoată sărutul din memorie.

— Nu mi-am imaginat c-o să-ţi aminteşti, spun.

— Ar trebui să fiu mort ca să uit. Şi poate nici atunci. Poate c-o să fiu ca bărbatul din „Copacul spânzuratului”. Încă în aşteptarea unui răspuns.

Gale, pe care nu l-am văzut niciodată plângând, are lacrimi în ochi. Ca să le împiedic să se reverse, mă întind spre el şi-l sărut. Avem gust de arşiţă, de cenuşă şi de suferinţă. O aromă surprinzătoare pentru un gest atât de delicat. El mă îndepărtează mai întâi şi apoi îmi adresează un zâmbet strâmb.

— Ştiam c-o să mă săruţi.

— De unde? întreb.

Fiindcă nici eu însămi nu ştiam.

— Fiindcă sufăr, răspunde el. E singurul mod în care am parte de atenţia ta.

Saltă în braţe cutia.

— Nu-ţi face griji, Katniss. O să treacă. Pleacă înainte de a apuca să-i răspund. Sunt prea obosită ca să pot pricepe pe de-a-ntregul ultima învinuire. În timpul scurtei călătorii până în Treisprezece stau încovrigată pe un scaun, încercând să-l ignor pe Plutarch, care continuă să vorbească despre unul dintre subiectele sale favorite – armele pe care nu le mai are omenirea la dispoziţie. Avioanele capabile să zboare la altitudini mari, sateliţii militari, dezintegratoarele de celule, navele aeriene teleghidate, armele biologice cu termen de garanţie. Dispărute din cauza distrugerii atmosferei, a lipsei de resurse sau a unei morale excesiv de sensibile. În voce i se simte regretul şefului creatorilor-de-joc care nu poate decât să viseze la asemenea jucării, fiind nevoit să se descurce cu aeronavele noastre, cu rachetele sol-sol şi cu vechile arme simple.

După ce-mi scot costumul de Gaiţă Zeflemitoare, intru direct în pat, fără să mănânc. Chiar şi aşa, Prim trebuie să mă zgâlţâie ca să mă trezesc în dimineaţa următoare. După micul dejun, îmi ignor orarul şi trag un pui de somn în dulapul cu rechizite. Când îmi vin în fire şi ies târându-mă printre cutiile cu cretă şi creioane, e din nou ora cinei. Primesc o porţie supradimensionată de supă de mazăre şi mă îndrept din nou spre Compartimentul E când Boggs îmi taie calea.

— E o întrunire la Comandament. Ţi-ai neglijat programul de azi, spune el.

— Aşa e, răspund.

— Nu l-ai respectat deloc, toată ziua? mă întreabă, exasperat.

— Cine ştie? Sufăr de dezorientare mentală, îmi ridic încheietura mâinii ca să-i arăt brăţara mea medicală şi-mi dau seama c-a dispărut. Vezi? Nu sunt în stare nici măcar

să-mi aduc aminte că mi-au luat brăţara. De ce vor să vin la Comandament? Am pierdut ceva?

— Cressida voia să-ţi arate prop-urile din Doisprezece, aşa cred. Dar presupun c-o să le vezi în momentul difuzării.

— De orarul ăsta am nevoie. Al difuzării prop-urilor, spun.

El îmi aruncă o privire, însă nu mai face alte comentarii.

La Comandament e înghesuială, dar mi-au păstrat un loc între Finnick şi Plutarch. Pe ecranele deja ridicate deasupra mesei rulează programul obişnuit al Capitoliului.

— Ce se-ntâmplă? Nu vă uitaţi la prop-urile din Doisprezece? întreb.

— Oh, nu, răspunde Plutarch. Adică, poate. Nu ştiu exact ce filme are Beetee de gând să folosească.

— Beetee crede c-a găsit o cale de pătrundere în fluxul transmisiunilor televizate în toată ţara, spune Finnick. Aşa că prop-urile noastre vor fi difuzate şi la Capitoliu. El e jos, la Apărarea Specială, de asta se ocupă acum. Urmează o emisiune în direct. O să-l vedem pe Snow, probabil. Cred că-ncepe.

Apare stema Capitoliului, susţinută de imn. Pe urmă mă holbez direct în ochii de şarpe ai preşedintelui Snow. Pare baricadat în spatele pupitrului său oratoric, dar trandafirul alb de la rever e în întregime vizibil. Camera se retrage, cuprin-zându-l în cadru pe Peeta, aflat în lateral, în faţa proiecţiei unei hărţi a Panemului. Stă pe un scaun înalt, cu pantofii sprijiniţi de un suport metalic. Talpa piciorului protezat bate tactul, într-un ritm bizar de dezordonat. Stratul de pudră de deasupra buzelor şi de pe frunte i-a fost brăzdat de broboane de sudoare. Însă privirea lui – furioasă, dar nefocalizată – e cea care mă sperie cel mai mult.

— E mai rău, şoptesc.

Finnick mă strânge de mână, oferindu-mi o ancoră, şi încerc să mă agăţ de ea.

Peeta începe să vorbească pe un ton frustrat despre necesitatea unei încetări a focului. Scoate în evidenţă stricăciunile provocate unor elemente-cheie din diverse districte şi, în timp ce vorbeşte, anumite porţiuni ale hărţii se luminează, arătând imagini ale distrugerilor. Un baraj spart în Şapte. Un tren deraiat, cu o baltă de deşeuri toxice revărsându-se din vagoanele-cisternă. Un siloz prăbuşindu-se după un incendiu. Şi pune totul pe seama acţiunilor întreprinse de rebeli.

Bum! Fără niciun avertisment, pe ecran sunt dintr-odată eu, pe ruinele casei lui Peeta.

Plutarch se ridică dintr-un salt.

— A reuşit! Beetee a pătruns!

Încăperea zumzăie de reacţiile privitorilor, când reapare Peeta, derutat. M-a văzut pe monitor, încearcă să-şi reia discursul trecând la bombardarea unei uzine de purificare a apei, dar e înlocuit de un clip în care Finnick vorbeşte despre Rue. Şi apoi totul se transformă într-o luptă pentru controlul emisiei, cu cei mai buni tehnicieni ai Capitoliului străduindu-se să pareze atacul lui Beetee. Dar sunt luaţi pe nepregătite, iar el, care, după toate aparenţele, a anticipat că nu-şi va putea menţine controlul, are la dispoziţie un arsenal de clipuri de câte cinci până la zece secunde.

Urmărim prezentarea oficială dezintegrându-se, presărată cu prop-urile alese.

Plutarch e cuprins de un delir al încântării şi aproape toată lumea îl ovaţionează pe Beetee, însă Finnick rămâne alături de mine, nemişcat şi tăcut, întâlnesc ochii lui Haymitch, aflat în partea opusă a încăperii, şi îmi văd reflexia propriilor spaime. Recunoaşterea faptului că Peeta ne alunecă tot mai mult printre degete, cu fiecare ovaţie.

Stema Capitoliului ia în stăpânire ecranul, acompaniată de un semnal audio uniform. Se menţine preţ de vreo douăzeci de secunde, după care reapar Snow şi Peeta. Pe scenă e agitaţie. Auzim discuţiile frenetice ale personalului din cabine. Imaginea lui Snow se apropie, preşedintele

spune că încercarea rebelilor de a întrerupe difuzarea informaţiilor e acum evidentă. Emisiunea va fi reluată după refacerea sistemelor de protecţie. Îl întreabă pe Peeta dacă, având în vedere demonstraţia din seara asta, are anumite gânduri pe care ar vrea să i le împărtăşească lui Katniss Everdeen.

La auzul numelui meu, trăsăturile i se contorsionează într-un efort.

— Katniss… cum crezi că se vor sfârşi toate astea? Ce-o să mai rămână? Nimeni nu e în siguranţă. Nici în Capitoliu. Nici în districte. Iar tu… în Treisprezece…

Respiră adânc, de parcă s-ar lupta pentru fiecare gură de aer; capătă privirea unui nebun.

— Moartă până dimineaţă!

Din afara cadrului se aude ordinul lui Snow.

— Opriţi!

Beetee preschimbă totul în haos, difuzând din trei în trei secunde un stop-cadru cu mine în faţa spitalului. Dar, printre imagini, avem ocazia să urmărim acţiunea desfăşurată în direct pe podium. Peeta încercând să-şi continue discursul. Aparatul de filmat trântit, redând acum mozaicul alb de pe podea. Zgomot de luptă. Impactul unei lovituri, inseparabil de strigătul de durere al lui Peeta.

Şi sângele lui împroşcând dalele.

Partea a doua
ATACUL

Capitolul 10

ŢIPĂTUL PORNEŞTE DIN PARTEA de jos a spatelui şi îşi croieşte drum prin trupul meu numai ca să mi se oprească în gâtlej. Sunt o avox mută, mă sufoc cu propria durere. Chiar dacă mi-aş putea relaxa muşchii gâtului, dacă aş putea lăsa sunetul să sfâşie spaţiul, l-ar auzi cineva? În încăpere e un adevărat vacarm. Întrebări şi răspunsuri deopotrivă de zgomotoase, încercând să descifreze cuvintele lui Peeta.

— *Iar tu… în Treisprezece… moartă până dimineaţă!*

Însă nimeni nu întreabă nimic despre mesagerul al cărui sânge de pe ecran a fost înlocuit de paraziţi.

O voce solicită atenţia celorlalţi.

— Linişte!

Toate privirile se îndreaptă către Haymitch.

— Nu e niciun mare mister! Băiatul ne spune c-o să fim atacaţi. Aici. În Treisprezece.

— De unde-ar putea avea o asemenea informaţie?

— De ce-ar trebui s-avem încredere în el?

— De unde ştii? Haymitch mârâie, frustrat.

— Îl bat până la sânge în timp ce vorbeşte. Ce altă dovadă vă mai trebuie? Katniss, dă-mi o mână de ajutor.

Trebuie să mă scutur singură ca să-mi eliberez cuvintele.

— Haymitch are dreptate. Nu ştiu de unde-a aflat Peeta informaţia. Sau dacă e adevărată. Dar el crede că este. Şi îl…

Nu sunt în stare să spun cu voce tare ce-i face Snow.

— Voi nu-l cunoaşteţi, i se adresează Haymitch lui Coin. Noi da. Pregăteşte-ţi oamenii.

Preşedinta nu pare nici alarmată, nici câtuşi de puţin nedumerită de această întorsătură a evenimentelor. Cântăreşte cuvintele, bătând încet darabana pe marginea

pupitrului de control din faţa ei. Apoi îi vorbeşte lui Haymitch cu voce monotonă.

— Ne-am pregătit pentru un asemenea scenariu, fireşte. Deşi avem în spate decenii care susţin presupunerea că atacurile directe asupra Districtului 13 ar fi contraproductive pentru Capitoliu. Rachetele nucleare ar elibera radiaţii în atmosferă, cu efecte imprevizibile asupra mediului. Chiar şi un bombardament obişnuit ar avaria foarte grav complexul nostru militar, pe care ştim că speră să-l redobândească. Şi bineînţeles că ar fi o invitaţie la contraatac. E de imaginat că, dată fiind actuala noastră alianţă cu rebelii, toate acestea ar putea fi considerate riscuri acceptabile.

— Crezi? întreabă Haymitch.

Vocea îi sună ceva cam prea sincer, însă ironiile subtile sunt adesea irosite în Treisprezece.

— Da. În orice caz, o să trecem în avans la un exerciţiu de evacuare de nivel cinci, spune Coin. Declanşăm procedura de blocare.

Tastează cu repeziciune, autorizând punerea deciziei în practică. În clipa în care îşi înalţă fruntea, începe.

De când sunt în Treisprezece, au avut loc două exerciţii de evacuare de rang inferior. Nu-mi amintesc prea multe despre primul. Eram la spital, la reanimare, şi presupun că pacienţii au fost exceptaţi, căci toate complicaţiile impuse de deplasarea noastră în cadrul unei asemenea simulări atârnau în balanţă mai greu decât beneficiile. Percepeam vag vocea cu inflexiuni metalice care instruia populaţia să se adune în zonele galbene. În timpul celui de-al doilea, o evacuare de nivel doi la care se recurge în cazul unor situaţii de criză minore – cum ar fi o carantină temporară, în timpul unei epidemii de gripă, pentru a se afla cine e contagios şi cine nu – trebuia să ne întoarcem cu toţii în compartimentele noastre. Eu am rămas în spatele unei ţevi din spălătorie, ignorând ţiuitul intermitent generat de sistemul acustic şi privind un păianjen care îşi construia

plasa. Niciuna dintre aceste experienţe nu m-a pregătit pentru înfricoşătorul urlet fără cuvinte al sirenelor care străbate acum districtul, perforând timpanele. Nimeni nu poate nesocoti un asemenea sunet, ce pare să fi fost conceput ca să înnebunească populaţia. Dar aici suntem în Treisprezece şi aşa ceva nu se întâmplă.

Boggs ne conduce pe mine şi pe Finnick afară din Comandament, de-a lungul coridorului, trecând printr-o uşă şi apoi păşind pe treptele unei scări largi. Şuvoaie de oameni converg, dând naştere unui fluviu care curge numai în jos. Nimeni nu ţipă şi nu încearcă să înainteze împingându-se. Nici măcar copiii nu opun rezistenţă. Coborâm palier după palier, fără nicio vorbă, fiindcă niciun cuvânt nu s-ar putea auzi, înălţându-se deasupra urletului. Mă uit după mama şi după Prim, dar e imposibil să văd pe cineva, în afara celor din imediata mea apropiere. Însă în noaptea asta lucrează amândouă la spital, aşa că n-au cum să rateze evacuarea.

Urechile îmi păcăne şi îmi simt ochii grei. Suntem la adâncimea unei mine de cărbune. Singura parte bună e că, pe măsură ce ne retragem tot mai mult către adâncul pământului, sirenele devin din ce în ce mai puţin stridente. De parcă ar fi fost menite să ne îndepărteze fizic de suprafaţă, ceea ce presupun că se şi întâmplă. Diverse grupuri de oameni încep să se desprindă, dispărând dincolo de uşi marcate, dar Boggs mă conduce tot mai jos, până ce scările se opresc, în sfârşit, la marginea unei caverne imense. Vreau să intru direct, dar el mă opreşte, îmi arată că trebuie să-mi plasez orarul în faţa unui scaner, ca să fiu înregistrată. Fără îndoială că informaţiile ajung undeva, într-un computer, ca să existe certitudinea că nu s-a rătăcit nimeni.

Caverna pare să nu fi fost în stare să se decidă dacă vrea să fie naturală sau construită de mâna omului. Anumite porţiuni ale pereţilor sunt de piatră, în timp ce altele sunt consolidate din belşug cu grinzi de oţel şi cu beton. În

pereţii de stâncă sunt cioplite priciuri. Există o bucătărie, camere de baie, un punct de prim ajutor. Locul ăsta a fost conceput pentru o şedere îndelungată.

În jurul cavernei sunt plasate, din loc în loc, marcaje albe, cu litere sau numere. În timp ce Boggs ne spune, mie şi lui Finnick, că trebuie să ne prezentăm în zona corespunzătoare compartimentului unde locuim – în cazul meu E, de la Compartimentul E – Plutarch se apropie agale. Evenimentele recente au avut un efect insignifiant asupra dispoziţiei sale. Încă mai radiază, încântat de succesul lui Beetee din Asaltul în Eter. Stă cu ochii pe pădure, nu pe copaci. Nici pe pedeapsa lui Peeta, nici pe iminenta bombardare a Districtului 13.

— Katniss, ăsta e, evident, un moment nefavorabil pentru tine, din cauza declinului lui Peeta, dar trebuie să fii conştientă că alţii nu te vor scăpa din ochi.

— Cum? întreb.

Nu-mi vine să cred că a redus situaţia cumplită în care se află Peeta la un declin.

— Ceilalţi oameni din buncăr vor lua reacţiile tale drept indicii de comportament. Dacă eşti calmă şi curajoasă, vor încerca să fie la fel. Dacă intri în panică, asta s-ar putea răspândi ca focul grecesc, îmi explică. Îl privesc pur şi simplu cu ochii holbaţi. Focul e contagios, ca să zic aşa, continuă el, de parcă aş fi înceată la minte.

— Ce-ar fi să mă prefac că sunt în faţa camerelor de luat vederi, Plutarch? spun eu.

— Da! Perfect. Oamenii sunt întotdeauna mai curajoşi când au spectatori. Uite de cât curaj a dat dovadă Peeta!

Fac tot ce-mi stă în puteri ca să nu-l plesnesc.

— Trebuie să mă-ntorc la Coin înainte de blocare. Continuă să faci treabă bună! mă îndeamnă, apoi se îndepărtează.

Traversez încăperea către un *E* mare, plasat pe perete. Spaţiul nostru constă dintr-un pătrat de patru pe patru metri, delimitat prin linii trasate cu vopsea pe podeaua de

stâncă. În perete sunt cioplite două priciuri – una dintre noi va dormi pe jos – şi, la nivelul solului, un cub pentru depozitare. Pe o bucată de hârtie albă, plastifiată, scrie REGULAMENTUL BUNCĂRULUI. Mă uit ţintă la micile pete negre de pe hârtie. Pentru o vreme, sunt obturate de picăturile de sânge rămase pe care nu mi le pot şterge din faţa ochilor. Reuşesc treptat să-mi focalizez privirea asupra cuvintelor. Prima secţiune se intitulează „La sosire”.

1. Asigură-te că toţi membrii compartimentului tău au fost luaţi în evidenţă.

Mama şi Prim n-au sosit încă, dar eu mă număr printre primii oameni care au ajuns în buncăr.

Probabil că ajută amândouă la evacuarea pacienţilor din spital.

2. Mergi la Punctul de aprovizionare şi procură câte un pachet pentru fiecare membru al Compartimentului tău. Amenajează-ţi Spaţiul de locuit. Înapoiază ambalajele.

Cercetez caverna din priviri până când descopăr Punctul de aprovizionare, o încăpere săpată în perete, scoasă în evidenţă de o tejghea. Oamenii aşteaptă în spatele ei, dar încă nu se remarcă printr-o activitate intensă. Mă apropii, spun litera compartimentului nostru şi cer trei pachete. Un bărbat bifează pe o foaie de hârtie, scoate pachetele prestabilite din rafturi şi le aşază pe tejghea. După ce trag de unul ca să mi-l pun în spate şi le prind pe celelalte două în mâini, mă întorc şi dau cu ochii de un grup care ia rapid proporţii în spatele meu.

— Daţi-mi voie, spun, cărându-mi proviziile.

E vorba de sincronizare? Sau Plutarch are dreptate? Toţi oamenii ăştia îşi modelează comportamentul după al meu?

Odată întoarsă în spaţiul nostru, desfac unul dintre pachete şi găsesc o saltea subţire, aşternuturi, două seturi

de haine gri, o periuţă de dinţi, un pieptene şi o lanternă. Examinez şi conţinutul celorlalte două şi nu descopăr decât o singură diferenţă sesizabilă, faptul că amândouă conţin atât haine gri, cât şi haine albe. Sunt pentru mama şi Prim, în caz că vor avea îndatoriri de natură medicală. După ce aştern paturile, depozitez hainele şi înapoiez ambalajele, nu mai am nimic de făcut în afară de a citi ultima regulă.

3. Aşteptaţi alte instrucţiuni.

Mă aşez pe podea cu picioarele încrucişate şi aştept. Un flux neîntrerupt de oameni începe să umple încăperea, luându-şi în primire spaţiile şi aducându-şi proviziile. N-o să mai treacă mult până când buncărul va fi plin. Mă întreb dacă mama şi Prim vor sta peste noapte în locul unde sunt duşi pacienţii spitalului. Dar nu, nu cred. Sunt trecute pe lista de aici. Tocmai încep să-mi fac griji, când apare mama. Mă uit în spatele ei, într-o mare de străini.

— Unde e Prim? întreb.

— Nu e aici? se miră ea. Trebuia să coboare direct din spital. A plecat cu zece minute înaintea mea. Unde e? Unde s-ar fi putut duce?

Strâng cu putere din pleoape pentru o clipă, încercând să-i iau urma, ca pe a unui vânat. O văd reacţionând la sunetul sirenelor, grăbindu-se să ajute bolnavii, dând din cap când aceştia îi fac semn să coboare în buncăr şi apoi ezitând pe scări. Schimbând dintr-odată direcţia. Dar de ce? Deschid brusc ochii.

— Motanul! S-a dus după el!

— Oh, nu, spune mama.

Ştim amândouă că am dreptate. Ne facem loc prin fluxul de oameni care intră, încercând să ieşim din buncăr. Chiar în faţa noastră, îi văd pregătindu-se să închidă uşile groase, de metal. Rotesc încet, către interior, roţile metalice din ambele părţi. Ştiu, cumva, că odată ce vor fi închise etanş, nimic în lume n-o să-i mai convingă pe soldaţi să le

deschidă. Poate că nici n-o să mai stea în puterea lor. Împing oamenii la nimereală într-o parte, strigându-le soldaţilor să aştepte. Spaţiul dintre uşi se micşorează la un metru, la un sfert de metru; au mai rămas doar câţiva centimetri când îmi împing mâna în crăpătură.

— Deschideţi! strig. Lăsaţi-mă să ies!

Cu feţe consternate, soldaţii învârtesc uşor roţile în sens invers. Prea puţin ca să pot ieşi, dar destul ca să nu-mi strivească degetele. Profit de ocazie şi îmi îndes umărul în deschidere.

— Prim! urlu în susul scărilor.

Mama insistă pe lângă soldaţi în timp ce eu încerc să ies şerpuindu-mi corpul.

— Prim!

Şi atunci aud. Un zgomot slab de paşi pe scări.

— Venim! răsună strigătul surorii mele.

— Nu-nchideţi uşa!

Ăsta a fost Gale.

— Vin! le spun soldaţilor, şi ei fac uşile să gliseze, mărind deschiderea la treizeci de centimetri.

Dar nu-ndrăznesc să mă mişc – mă tem că ne vor lăsa pe toţi pe-afară – până când nu apare Prim, cu obrajii îmbujoraţi de alergare, cărându-l pe Buttercup. O trag înăuntru şi Gale o urmează, răsucindu-şi într-o parte braţul încărcat cu bagaje ca să poată pătrunde în buncăr. Uşile se închid cu un ultim zăngănit sonor.

— Ce-a fost în capul tău?

O zgâlţâi furioasă pe Prim şi apoi o îmbrăţişez, turtindu-l pe Buttercup între noi. Ea are explicaţia deja pe buze.

— N-am putut să-l abandonez, Katniss. Nu pentru a doua oară. Ar fi trebuit să-l vezi cum umbla prin cameră urlând. S-a-ntors să ne apere.

— OK. OK.

Mă liniştesc după ce respir adânc de câteva ori, fac un pas înapoi şi îl salt pe Buttercup de ceafă.

— Ar fi trebuit să te-nec când am avut ocazia.

Îşi pleoşteşte urechile şi ridică o lăbuţă. Scot un sâsâit înainte de a apuca el să o facă, ceea ce pare să-l supere puţin, deoarece consideră că e vorba de un sunet asupra căruia are drept de proprietate când e vorba să-şi exprime nemulţumirea. Ca răzbunare, emite un miorlăit de pisoiaş neajutorat, ceea ce o mobilizează imediat pe sora mea în ajutorul lui.

— Oh, Katniss, nu-l necăji, spune ea, cuprinzându-l din nou în braţe. E deja atât de supărat.

Ideea că am rănit sentimentele de pisoiaş ale animalului cere, pur şi simplu, alte sâcâieli. Dar Prim îşi face într-adevăr griji pentru el. Aşa că vizualizez în schimb o pereche de mănuşi căptuşite cu blana lui, imaginea care m-a ajutat să-l suport de-a lungul anilor.

— OK, îmi pare rău. Locul nostru e sub *L*-ul mare de pe perete. Mai bine instalează-l acolo până nu-şi iese din fire.

Prim pleacă în grabă şi rămân faţă-n faţă cu Gale. Ţine în braţe cutia cu leacuri din bucătăria noastră din Doisprezece. Locul ultimei noastre conversaţii, al sărutului, al manifestării efectelor sale secundare şi tot aşa. Geanta mea de vânătoare îi atârnă de umăr.

— Dacă Peeta are dreptate, astea n-aveau şanse să scape întregi, spune.

Peeta. Sângele ca stropii de ploaie pe geam. Ca noroiul umed pe cizme.

— Îţi mulţumesc pentru… tot. Preiau lucrurile din mâinile lui. Ce făceai sus, în compartimentul nostru?

— O simplă verificare de siguranţă, îmi răspunde. Suntem în Patruzeci şi Şapte, dacă ai nevoie de mine.

Când s-au închis uşile, practic toată lumea s-a retras în spaţiul repartizat, aşa că traversez încăperea către noua locuinţă, fiind urmărită de cel puţin cinci sute de oameni. Încerc să par extraordinar de calmă, compensând frenezia dementială cu care m-am înghesuit prin mulţime. Ca şi cum asta ar păcăli pe cineva. S-a zis cu rolul meu de model pentru alţii. Oh, cui îi pasă? Oricum toată lumea mă crede

deja ţicnită. Un bărbat pe care am impresia că l-am trântit la podea îmi surprinde privirea şi îşi freacă umărul cu ranchiună. Aproape că sâsâi şi la el.

Prim l-a instalat pe Buttercup pe priciul de jos, înfăşurat într-o pătură, astfel încât nu i se vede decât faţa. Aşa îi place să stea când tună, sau când se-ntâmplă alte lucruri care-l îngrozesc. Mama îşi pune cutia cu grijă în cub. Mă ghemuiesc, cu spatele lipit de perete, să văd ce-a reuşit Gale să salveze în geanta mea. Cartea cu plante, haina de vânătoare, fotografia de la nunta părinţilor mei şi obiectele personale din comodă. Broşa mea cu gaiţă zeflemitoare e prinsă acum de costumul creat de Cinna, dar aici sunt medalionul de aur şi paraşuta argintie cu caneaua şi cu perla lui Peeta. O înnod pe aceasta din urmă într-un colţ al paraşutei şi o îndes adânc într-un cotlon al genţii, de parcă ar fi însăşi viaţa lui şi nimeni nu i-ar putea-o lua atâta vreme cât o am în pază.

Sunetul slab al sirenelor încetează brusc. Sistemul acustic al districtului emite vocea lui Coin, care ne mulţumeşte tuturor pentru evacuarea exemplară a nivelurilor superioare. Subliniază faptul că nu e vorba de un exerciţiu, deoarece e posibil ca Peeta Mellark, învingătorul din Districtul 12, să fi făcut în emisiunea televizată în direct o referire la un atac asupra Districtului 13, în noaptea asta.

E momentul în care loveşte prima bombă, începe cu o senzaţie de impact, urmată de o explozie care îmi rezonează în cele mai profunde zone ale trupului, în mucoasa intestinelor, în măduva oaselor şi în rădăcinile dinţilor. *O să murim cu toţii,* îmi spun. Îmi ridic ochii şi mă aştept să văd crăpături imense întinzându-se pe plafon şi bucăţi masive de stâncă prăvălindu-se în ploaie peste noi, dar buncărul în sine nu face altceva decât să se cutremure uşor. Luminile se sting şi trăiesc experienţa dezorientării din bezna deplină.

În aerul greu de emoţii dansează sunete nearticulate – ţipete spontane, respiraţii întretăiate, plânsete de bebeluşi,

linia melodică a unui hohot demenţial. Urmează zumzetul unui generator, iar lumina puternică, unul dintre standardele din Treisprezece, e înlocuită de o strălucire palidă, pâlpâitoare. E mai apropiată de ceea ce aveam în casele noastre din Doisprezece, unde lumânările şi focul ardeau anemic în nopţile de iarnă.

În lumina crepusculară, mă întind după Prim, mă prind cu mâna de piciorul ei şi mă trag către ea. Vocea îi rămâne domoală în timp ce fredonează încet, pentru Buttercup.

— E în ordine, iubitule, e în ordine. Suntem OK aici, jos.

Mama ne cuprinde pe amândouă cu braţele, îmi permit să mă simt pentru o clipă ca o fetiţă şi îmi pun capul pe umărul ei.

— A fost o nimica toată faţă de bombele din Opt, spun.

— Probabil o rachetă antibuncăr, zice Prim, păstrându-şi, pentru binele motanului, acelaşi glas dulce. Am învăţat despre ele la cursurile de integrare pentru noii cetăţeni. Sunt proiectate să pătrundă adânc în pământ înainte de a exploda.

Fiindcă acum e lipsit de sens să bombardezi Districtul 13 la suprafaţă.

— Sunt nucleare? întreb, simţind cum mă străbate un fior.

— Nu neapărat, răspunde ea. Unele sunt pur şi simplu pline cu o grămadă de explozibil. Dar… cred că ar putea fi de ambele tipuri.

În semiîntuneric, e greu să vezi uşile masive de metal din capătul buncărului. Oferă cât de cât o protecţie împotriva unui atac nuclear? Şi, chiar dacă împiedică pătrunderea radiaţiilor cu o eficienţă de sută la sută, fapt cu adevărat improbabil, o să mai putem părăsi vreodată locul ăsta? Ideea de a-mi petrece indiferent cât mi-a mai rămas din viaţă în cripta asta de piatră mă îngrozeşte. Vreau să alerg nebuneşte la uşă, să cer să fiu eliberată, să ajung deasupra, indiferent ce s-ar afla acolo. Dar n-are rost. Nu m-ar lăsa

niciodată să ies şi aş putea declanşa un soi de streche colectivă.

— Ne aflăm la o adâncime atât de mare, încât nu mă-ndoiesc că suntem în siguranţă, spune mama, cu voce stinsă.

Oare se gândeşte la tata, care s-a făcut praf şi pulbere în mină?

— Însă am scăpat ca prin urechile acului. Slavă Domnului că Peeta a avut posibilitatea să ne-anunţe.

Posibilitatea. Un termen general, care include, cumva, tot ce i-a fost necesar ca să dea alarma. Informaţia, oportunitatea, curajul. Plus altceva, pe care nu-l pot defini. Peeta părea să poarte o bătălie în propria-i minte, luptându-se să exprime mesajul. De ce? Uşurinţa cu care jonglează cu cuvintele e marele lui talent. Dificultatea aceea era cumva o urmare a torturii? Sau ceva mai mult? Ca nebunia?

Vocea lui Coin, poate o idee mai aspră, umple buncărul, iar lumina clipeşte la fiecare variaţie a volumului.

— După toate aparenţele, informaţia oferită de Peeta Mellark a fost corectă şi îi datorăm recunoştinţa noastră, într-o foarte mare măsură. Conform indicaţiilor senzorilor, prima rachetă n-a fost nucleară, dar a fost foarte puternică. Ne aşteptăm să fie urmată de altele. Pe toată durata atacului, cetăţenii vor rămâne în spaţiile care le-au fost atribuite, cu excepţia cazului în care primesc alte indicaţii.

Un soldat o anunţă pe mama că e nevoie de ea la punctul de prim ajutor. N-o trage inima să plece, deşi n-o să se afle decât la treizeci de metri distanţă.

— O să fim în siguranţă, serios, îi spun. Crezi că poate trece ceva de el?

Arăt spre Buttercup, care îmi răspunde cu un sâsâit atât de lipsit de vlagă încât niciuna dintre noi nu poate să nu râdă puţin. Până şi mie mi-e milă de el.

— Ce-ar fi să te urci lângă el, Prim? sugerez, după plecarea mamei.

— Ştiu că e o prostie… dar mă tem că priciul s-ar putea prăbuşi peste noi în timpul atacului, răspunde ea.

Dacă s-ar prăbuşi priciurile, ar însemna că întregul buncăr a cedat şi c-o să fim îngropaţi sub dărâmături, dar decid că acest gen de raţionament n-o să fie practic de niciun folos. În schimb, golesc cubul de depozitare şi îi fac lui Buttercup un culcuş înăuntru. Pe urmă trag în faţa lui o saltea, ca s-o împart cu Prim.

Primim permisiunea să folosim baia în grupuri mici şi să ne spălăm pe dinţi, dar duşul de azi e anulat. Mă fac covrig pe saltea, alături de Prim, sub două rânduri de pături, fiindcă grota emană o răcoare umedă. Nefericit, în ciuda atenţiei neîntrerupte pe care i-o oferă Prim, Buttercup se ghemuieşte în cub şi răsuflarea lui de pisică mă izbeşte în faţă.

În pofida condiţiilor detestabile, mă bucur că am timp pentru sora mea. Tot ce m-a preocupat în exces de când am ajuns aici – nu, de fapt de când am ajuns prima oară la Jocuri – mi-a lăsat prea puţin timp în care să-i acord atenţie. N-am vegheat asupra ei aşa cum ar fi trebuit, aşa cum obişnuiam. La urma urmelor, Gale a fost cel care s-a dus să verifice compartimentul nostru, nu eu. Trebuie să mă revanşez.

Îmi dau seama că nici măcar nu m-am obosit s-o întreb pe sora mea cum a trecut peste şocul sosirii în districtul ăsta. Şi fac o încercare:

— Ei, cum îţi place în Treisprezece, Prim?

— În clipa asta? întreabă ea.

Râdem amândouă.

— Uneori mi-e tare dor de casă. Apoi îmi amintesc că nu mai am de ce să-mi fie dor. Mă simt mai în siguranţă aici. Nu ne mai facem griji pentru tine. În fine, nu în acelaşi fel. Tace, apoi un zâmbet timid îi înfloreşte pe buze. Cred că vor să fiu instruită ca să devin medic.

E prima oară când aud asta.

— Ei, e firesc. Ar fi o prostie să n-o facă.

— M-au urmărit când am dat ajutor la spital. Merg deja la cursuri de medicină. Nu sunt decât nişte chestii pentru începători. Pe multe le ştiu, de acasă. Însă mai am destul de învăţat, îmi povesteşte.

— E minunat, îi spun.

Prim, medic. În Doisprezece nici măcar n-ar fi putut visa una ca asta. Întunecimea din sufletul meu e luminată de ceva mic, tăcut, ca flacăra unui chibrit. Iată genul de viitor pe care-l poate aduce o rebeliune.

— Dar tu, Katniss? Cum te descurci? Degetele ei îl mângâie pe Buttercup între ochi cu mişcări scurte, delicate. Şi să nu-mi spui că totul e perfect.

E adevărat. Opusul termenului perfect mi se potriveşte, indiferent care ar fi. Aşa că îi dau drumul şi încep să-i povestesc despre Peeta, îi spun că pe ecran arată din ce în ce mai rău, că mă gândesc cum e ucis chiar în clipa asta. Buttercup trebuie să se bizuie pe el însuşi pentru o vreme, fiindcă Prim îşi îndreaptă acum toată atenţia asupra mea. Mă trage mai aproape, degetele ei îmi dau părul după urechi. Tac, fiindcă de fapt nu mai e nimic de zis, şi simt un soi de durere ascuţită în locul unde îmi e inima. Poate am chiar un atac de cord, dar nu mi se pare că ar merita să pomenesc despre asta.

— Katniss, nu cred că preşedintele Snow o să-l ucidă pe Peeta, zice Prim.

Bineînţeles că o spune; aşa crede ea că mă poate linişti. Dar următoarele ei cuvinte sunt o surpriză.

— Dacă o face, n-o să mai rămână nimeni la care ţii. N-o să mai aibă cum să te rănească.

Îmi amintesc brusc de o altă fată, care a avut parte de tot răul pe care i-l putea oferi Capitoliul.

Johanna Mason, tributul din Districtul 7, la ultimele jocuri. Încercam s-o previn să nu intre în junglă, în locul unde gaiţele-limbute imitau vocile celor dragi, făcându-te să crezi că sunt torturaţi, când m-a respins, spunând:

— Mie nu-mi pot face rău. Nu sunt ca voi. Nu mi-a mai rămas nimeni pe care să-l iubesc.

Şi atunci ştiu că Prim are dreptate, că Snow nu poate irosi viaţa lui Peeta, mai ales acum, când Gaiţa Zeflemitoare face un asemenea prăpăd. Preşedintele l-a omorât deja pe Cinna. Mi-a distrus căminul. Nu poate ajunge la familia mea, la Gale şi nici măcar la Haymitch. Peeta e tot ce i-a rămas.

— Şi ce crezi că i-ar putea face? întreb. Când vorbeşte, Prim pare să aibă o mie de ani.

— Orice e necesar ca să te zdrobească.

Capitolul 11

CE M-AR PUTEA ZDROBI?

Iată întrebarea care mă mistuie în următoarele trei zile, în timp ce aşteptăm să fim eliberaţi din închisoarea noastră sigură. Ce m-ar putea sfărâma într-un milion de bucăţi, astfel încât să nu mai pot fi vindecată, să nu mai pot fi folosită?

Nu vorbesc cu nimeni despre asta, dar mă consumă în orele de veghe şi îmi bântuie coşmarurile.

De-a lungul întregii perioade cad alte patru bombe antibuncăr, toate foarte puternice, foarte distrugătoare, dar atacul se desfăşoară pe îndelete. Bombele sunt aruncate la intervale foarte mari, aşa că, tocmai atunci când îţi spui că raidul s-a încheiat, o altă explozie îşi trimite undele de şoc în măruntaiele tale. Se pare că vor mai degrabă să ne ţină blocaţi, nu să decimeze populaţia. Da, vor să paralizeze districtul. Să le dea oamenilor o grămadă de lucru ca să repună totul în funcţiune. Dar vor să-l distrugă? Nu. Coin a avut dreptate în privinţa asta. Nu distrugi ceea ce intenţionezi să dobândeşti în viitor. Presupun că, pe termen scurt, vor de fapt să oprească Asaltul în Eter şi să mă ţină departe de televiziunea din Panem.

Nu primim aproape nicio informaţie despre ceea ce se petrece. Ecranele noastre nu se luminează niciodată şi nu avem parte decât de scurte ştiri audio, de la Coin, despre natura bombelor. Războiul continuă cu siguranţă, dar suntem în beznă când e vorba de evoluţia lui.

În buncăr, cooperarea e cuvântul la ordinea zilei. Respectăm un program foarte strict în ceea ce priveşte mesele, accesul la baie, exerciţiile fizice şi somnul. Sunt permise scurte perioade de socializare, ca să alunge plictiseala. Spaţiul nostru devine un loc foarte popular,

fiindcă atât copiii, cât şi adulţii sunt fascinaţi de Buttercup. Îşi dobândeşte statutul de celebritate cu jocul de seară, de-a Pisica Nebună. L-am creat din întâmplare, cu câţiva ani în urmă, în timpul unei pene de curent dintr-o zi de iarnă. Plimbi pur şi simplu raza unei lanterne în zigzag pe podea şi Buttercup încearcă s-o prindă. Sunt destul de josnică pentru ca asta să mă amuze, fiindcă în felul acesta îl fac să pară prost. În mod inexplicabil, toţi ceilalţi găsesc că e inteligent şi încântător. Primesc chiar şi un set suplimentar de baterii – o risipă enormă – ca să le folosesc în acelaşi scop. Cetăţenii din Treisprezece sunt cu adevărat însetaţi de distracţie.

În cea de-a treia noapte, în timpul jocului, găsesc răspunsul la întrebarea care mă macină. Pisica Nebună devine o metaforă a situaţiei în care mă aflu. Eu sunt Buttercup. Peeta, cel pe care doresc atât de mult să-l ştiu în siguranţă, e lumina. Atâta vreme cât simte că are şansa să prindă lumina derutantă sub labe, agresivitatea zbârleşte blana motanului. (Aşa sunt eu, de când am părăsit arena, ştiind că Peeta e în viaţă.) Când lumina se stinge cu desăvârşire, Buttercup e înnebunit şi confuz pentru câteva clipe, dar îşi revine şi îşi îndreaptă atenţia spre altceva. (Asta s-ar întâmpla dacă ar muri Peeta.) Însă micul animal intră cu adevărat în vrie atunci şi numai atunci când las lumina aprinsă, dar o plasez într-un loc fără speranţă să-l atingă, sus, pe perete, unde nu poate ajunge, în ciuda salturilor sale abile. Se plimbă pe lângă perete, miorlăie jalnic, nu poate fi liniştit sau distras. Nu e bun de nimic până când nu sting lumina. (Asta încearcă Snow să-mi facă mie acum, numai că nu ştiu ce formă îmbracă jocul lui.)

Poate faptul că am înţeles asta e tot ce dorea Snow. Era rău să ştiu că Peeta e în mâinile lui şi că e torturat ca să dezvăluie informaţii despre rebeli. Dar gândul că e torturat cu scopul de a mă face pe mine să nu mai fiu în stare de nimic e de nesuportat. Şi, sub greutatea acestei revelaţii, încep într-adevăr să mă simt zdrobită.

După jocul cu Pisica Nebună, suntem trimişi la culcare. Curentul electric porneşte şi se opreşte; uneori becurile strălucesc cu întreaga lor putere, alteori ne privim unii pe alţii cu ochii mijiţi în lumina împuţinată din cauza căderii de tensiune. Când soseşte ora de culcare lămpile sunt stinse, lăsând buncărul aproape cufundat în beznă, şi sunt aprinse luminile de veghe din fiecare spaţiu. Prim, care a decis că pereţii vor rezista, se ghemuieşte alături de Buttercup pe priciul de jos. Mama se culcă pe cel de sus. Mă ofer să dorm eu pe unul dintre priciuri, dar ele mă conving să rămân pe salteaua de pe podea, fiindcă mă zvârcolesc atât de mult în timpul somnului.

Însă acum stau nemişcată, cu muşchii crispaţi de încordare, străduindu-mă să n-o iau razna. Durerea de deasupra inimii reîncepe şi îmi imaginez că de acolo pornesc fisuri minuscule care mi se întind apoi în tot corpul. Pe trunchi, de-a lungul braţelor şi picioarelor, peste faţă, lăsându-mă plină de crăpături întretăiate. Încă o rachetă antibuncăr, zguduindu-ne zdravăn, şi m-aş putea sparge în cioburi stranii, ascuţite ca briciul.

Când marea majoritate a oamenilor neliniştiţi şi agitaţi se cufundă în somn, ies de sub pătură şi străbat caverna în vârful picioarelor până ce îl găsesc pe Finnick, fiindcă, dintr-un motiv nedefinit, simt c-o să mă înţeleagă. Stă sub lumina de veghe din spaţiul lui, înnodându-şi frânghia, fără să facă nici măcar efortul de a pretinde că se odihneşte. În timp ce îi povestesc în şoaptă că am descoperit cum plănuieşte Snow să mă zdrobească, mi se limpezeşte mintea. Strategia preşedintelui nu e o noutate pentru Finnick. Aşa a fost zdrobit el însuşi.

— Asta-ţi fac ţie folosindu-se de Annie, nu-i aşa? îl întreb.

— Ei, n-au arestat-o fiindcă o cred un tezaur de informaţii despre rebeli, răspunde el. Ştiu că nu mi-aş asuma niciodată riscul să-i împărtăşesc astfel de lucruri. Pentru propria ei protecţie.

— Oh, Finnick, îmi pare atât de rău.

— Nu, mie-mi pare rău. Pentru că nu te-am avertizat cumva, spune el.

O amintire se ridică brusc la suprafaţă. Sunt legată de pat, după salvarea din arenă, înnebunită de furie şi de mâhnire. Finnick încearcă să mă consoleze în privinţa lui Peeta.

— *Se vor convinge repede că nu ştie nimic. Şi nu-l vor ucide dacă se vor gândi că-l pot folosi împotriva ta.*

— M-ai avertizat, totuşi. În aeronavă. Numai că, atunci când mi-ai spus că-l vor folosi pe Peeta împotriva mea, am crezut că te gândeai la o momeală. Ca să mă ademenească într-un fel sau altul la Capitoliu.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun nici măcar atât. Era prea târziu ca să-ţi mai poată fi de folos. De vreme ce nu te-am prevenit înainte de Jubileul Pacificării, ar fi trebuit să-mi ţin gura, să nu pomenesc despre modul în care operează Snow. Finnick trage de capătul frânghiei şi un nod complicat se preschimbă din nou într-o bucată netedă de sfoară. Numai că n-am înţeles, în momentul când ne-am cunoscut. După prima participare a voastră la Jocuri, am crezut că întreaga idilă nu era decât teatru. Ne aşteptam, cu toţii, să continuaţi cu aceeaşi strategie. Însă, abia când Peeta a lovit câmpul de forţă şi a fost cât pe ce să moară, am ştiut…

Finnick ezită.

Îmi aduc aminte ce s-a-ntâmplat în arenă. Cum am plâns când l-a resuscitat Finnick pe Peeta. Privirea mirată din ochii lui Finnick. Felul în care a găsit o scuză pentru purtarea mea, dând vina pe presupusa sarcină.

— Ce ai ştiut?

— Că te judecasem greşit. Că îl iubeşti cu adevărat. Nu pot să spun în ce mod. Poate nici tu nu ştii. Dar oricine te-a urmărit cu atenţie şi-a putut da seama cât de mult ţii la el, îmi răspunde, cu blândeţe.

Oricine? Când m-a vizitat, înainte de Turneul Învingătorilor, preşedintele m-a provocat să-i spulber îndoielile în privinţa iubirii mele pentru Peeta.

— *Convinge-mă pe mine,* a spus Snow.

S-ar părea că, sub cerul acela roz şi fierbinte, cu Peeta în pragul morţii, am reuşit în sfârşit să-l conving. Şi i-am oferit astfel arma de care-avea nevoie ca să mă zdrobească.

Stau alături de Finnick vreme îndelungată, în tăcere, privind cum apar şi dispar nodurile, înainte de a fi în stare să-l întreb:

— Cum reuşeşti să treci peste asta?

El mă priveşte nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Nu reuşesc, Katniss! E evident că nu. Mă târăsc să ies din coşmaruri în fiecare dimineaţă şi descopăr că trezirea nu-mi aduce nicio uşurare. Ceva din expresia mea îl opreşte. Mai bine să nu cazi în starea asta. Ca să te-aduni îţi trebuie de zece ori mai mult timp decât e nevoie ca să te prăbuşeşti.

Ei, probabil că el ştie. Respir adânc, impunându-mi să mă simt din nou întreagă.

— Cu cât îţi poţi distrage mai mult atenţia, cu atât e mai bine, spune el. Mâine începem prin a-ţi face rost de propria ta bucată de frânghie. Până atunci, ia-o pe asta.

Îmi petrec restul nopţii pe salteaua mea, făcând obsedată noduri şi ridicându-le pentru inspecţie spre Buttercup. Dacă vreunul arată dubios, îl pocneşte zdravăn şi îl muşcă de câteva ori, asigurându-se că e mort. În zori am degetele amorţite, dar nu mă opresc.

Odată ce în urmă ni se aştern douăzeci şi patru de ore de linişte, Coin anunţă în sfârşit că putem părăsi buncărul. Locuinţele noastre au fost distruse de bombe. Toată lumea trebuie să urmeze cu stricteţe indicaţiile, pentru a-şi găsi noile compartimente. Facem curăţenie în spaţiile utilizate, aşa cum ni s-a cerut, şi ne înşirăm ascultători pe traseul către uşă.

Înainte de a ajunge la jumătatea drumului, apare Boggs şi mă scoate din rând. Le face semn lui Gale şi Finnick să ni se alăture. Oamenii se dau deoparte, făcându-ne loc. Unii îmi zâmbesc chiar, fiindcă s-ar părea că jocul de-a Pisica

Nebună m-a făcut mai simpatică. Ieşim, urcăm scările, mergem pe un culoar către unul dintre ascensoarele cu deplasare multidirecţională şi ajungem în final la Apărarea Specială. Pe tot traseul nu e nimic avariat, dar continuăm să ne aflăm la o adâncime destul de mare.

Boggs ne conduce într-o încăpere care nu se deosebeşte realmente prin nimic de Comandament. Coin, Plutarch, Haymitch, Cressida par extenuaţi, de fapt, toată lumea aşezată în jurul mesei. Cineva a scos în sfârşit cafeaua de la păstrare – deşi sunt sigură că e considerată doar un stimulent pentru cazuri de urgenţă – şi Plutarch şi-a cuprins cana cu amândouă mâinile, de parcă i-ar putea fi luată în orice clipă.

Nu pierdem vremea cu vorbe de prisos.

— Vreau să vă puneţi toţi patru costumele şi să urcaţi la suprafaţă, ne anunţă preşedinta. Aveţi la dispoziţie două ore pentru un film care s-arate stricăciunile produse de bombardament şi să demonstreze atât că unitatea militară din Treisprezece e nu numai funcţională, ci şi dominantă, cât şi, cu mult mai important, că Gaiţa Zeflemitoare e în viaţă. Aveţi întrebări?

— Putem primi câte-o cafea? spune Finnick.

Ni se înmânează căni aburinde. Privesc dezgustată lichidul lucios şi negru, după care nu m-am dat niciodată în vânt, dar mă gândesc că m-ar putea ajuta să mă ţin pe picioare. Finnick îmi trânteşte nişte frişcă în cană, împroşcând cafeaua, şi întinde mâna spre zaharniţă.

— Vrei un cub de zahăr? mă întreabă, pe vechiul lui ton seducător.

Aşa ne-am cunoscut, mi-a oferit zahăr. Înconjuraţi de cai şi de care, costumaţi şi machiaţi pentru apariţia în faţa mulţimii, înainte de a fi aliaţi. Când n-aveam idee ce-l însufleţeşte cu adevărat. Amintirea reuşeşte chiar să mă facă să zâmbesc.

— Poftim, îi dă gust mai bun, spune, cu vocea lui adevărată, aruncându-mi cu zgomot trei cuburi în ceaşcă.

La întoarcere, când mă duc să mă costumez în Gaiţa Zeflemitoare, îl surprind pe Gale urmărindu-ne pe mine şi pe Finnick cu o expresie nefericită. Acum ce mai e? Chiar îşi imaginează că e ceva între noi? Poate m-a văzut la Finnick noaptea trecută. E posibil să fi trecut pe lângă spaţiul familiei Hawthorne în drum spre el. Asta l-a condus, probabil, către o presupunere greşită. Eu, căutând compania lui Finnick în loc s-o caut pe-a lui. Ei, bine. Frânghia mi-a jupuit degetele, abia-mi pot ţine ochii deschişi, iar echipa de filmare se aşteaptă să fac ceva genial. Şi Snow îl are pe Peeta. Gale n-are decât să creadă ce vrea.

În noua mea cabină de remodelare de la Apărarea Specială, echipa pregătitoare îmi pune în grabă costumul de Gaiţă Zeflemitoare, îmi aranjează părul şi îmi aplică un machiaj minimal atât de repede, încât nici măcar nu mi se răceşte cafeaua. Peste zece minute, actorii şi echipa de filmare a noilor prop-uri se îndreaptă spre suprafaţă pe o cale ocolitoare. Pe drum îmi sorb cu zgomot cafeaua, descoperind că frişca şi zahărul îi oferă un gust mult mai bun. Când dau peste cap zaţul depus pe fund, am senzaţia că prin vene îmi aleargă ceva zumzăind uşor.

După ce urcăm ultimele trepte, Boggs apasă pârghia care deschide o trapă. Aerul proaspăt dă buzna înăuntru. Îl inspir cu lăcomie şi îmi permit pentru prima oară să simt cât de mult am detestat buncărul. Ieşim în pădure şi îmi trec mâinile prin frunzele de deasupra capului. Unele tocmai încep să-şi schimbe culoarea.

— În cât suntem azi?

Nu întreb pe cineva anume. Boggs îmi spune că săptămâna viitoare începe luna septembrie.

Septembrie. Asta înseamnă că Snow îl are pe Peeta în gheare de cinci sau chiar şase săptămâni. Studiez frunza pe care o ţin în palmă şi văd că tremur. Nu-mi pot impune să mă opresc. Dau vina pe cafea şi încerc să mă concentrez

asupra încetinirii respiraţiei, care e mult prea rapidă pentru ritmul în care merg.

Solul pădurii începe să fie presărat cu moloz. Ajungem la primul crater, cu un diametru de treizeci de metri şi nu pot aprecia cât de adânc. Foarte adânc. Boggs spune că oricine s-ar fi aflat pe primele zece niveluri ar fi fost ucis. Ocolim groapa şi ne continuăm drumul.

— Puteţi reconstrui? întreabă Gale.

— Nu prea curând. Bomba asta n-a distrus cine ştie ce. Câteva generatoare de rezervă şi o fermă de păsări, spune Boggs. O să izolăm pur şi simplu locul.

Copacii dispar când intrăm în zona din interiorul gardului. În jurul craterelor, dărâmăturile noi se contopesc cu cele vechi. Înainte de bombardament, deasupra solului se afla o foarte mică parte a actualului District 13. Câteva posturi de pază. Zona pentru antrenamente fizice. Cam treizeci de centimetri din etajul de sus al clădirii noastre – unde răspundea în afară fereastra lui Buttercup – cu un strat de oţel de un metru şi ceva deasupra. Care nu fusese gândit decât pentru a face faţă unui atac superficial.

— Ce avantaj v-a oferit avertismentul băiatului? întreabă Haymitch.

— Cam zece minute în plus faţă de momentul în care ar fi detectat sistemele noastre de avertizare rachetele, spune Boggs.

— Dar v-a fost de folos, nu? zic eu. N-o să pot suporta dacă spune nu.

— Indiscutabil, răspunde Boggs. Evacuarea civililor a fost completă. În timpul unui atac contează orice secundă. Zece minute înseamnă vieţi salvate.

Prim, mă gândesc. *Şi Gale.* Au ajuns în buncăr cu numai două minute înainte de a lovi prima rachetă. E posibil ca Peeta să-i fi salvat. Adaug numele lor pe lista lucrurilor pentru care nu voi înceta niciodată să-i fiu datoare.

Cressida are ideea să mă filmeze în faţa vechii clădiri a Justiţiei, ceea ce e un fel de glumă, de vreme de Capitoliul o

foloseşte de ani de zile drept fundal pentru ştirile false din emisiunile sale, pentru a arăta astfel că districtul nu mai există. Acum, după atac, clădirea se află la vreo zece metri distanţă de marginea unui nou crater.

Când ne apropiem de ceea ce era intrarea principală, Gale arată ceva şi întregul grup îşi încetineşte paşii. La început nu ştiu ce s-a întâmplat, apoi văd că pe pământ sunt presăraţi trandafiri proaspeţi, roz şi roşii.

— Nu-i atingeţi! ţip. Sunt pentru mine!

Mirosul îngreţoşător de dulce îmi izbeşte nările şi inima începe să-mi lovească pieptul ca un ciocan. Aşadar n-a fost doar în imaginaţia mea. Trandafirul de pe măsuţa de toaletă. A doua livrare a lui Snow mi se aşterne la picioare. Frumuseţi roz şi roşii, cu tulpini lungi, exact ca acelea de pe scena unde am dat eu şi Peeta primul interviu după victorie. Flori ce nu-i sunt destinate unei singure persoane, ci unei perechi de îndrăgostiţi.

Le explic celorlalţi cât de bine pot. Cercetate îndeaproape, florile par inofensive, deşi îmbunătăţite prin metode genetice. Două duzini de trandafiri. Uşor veştejiţi. Cel mai probabil aruncaţi după primul bombardament. O echipă în costume speciale îi adună şi îi transportă într-un cărucior. Sunt totuşi sigură că nu vor descoperi nimic extraordinar. Snow ştie exact ce-mi face. E ca atunci când a pus să fie bătut măr Cinna, în timp ce priveam scena din cilindrul meu de tribut. Vrea să mă dezechilibreze.

Ca şi atunci, încerc să mă controlez şi să ripostez. Dar, în timp ce Cressida îi plasează pe Castor şi Pollux la locul potrivit, simt cum îmi sporeşte neliniştea. Sunt atât de obosită, de încordată şi, de când am văzut trandafirii, atât de incapabilă să mă gândesc la altceva în afară de Peeta. Cafeaua a fost o greşeală imensă. Un stimulent era exact ceea ce nu-mi trebuia. Trupul îmi tremură vizibil şi nu reuşesc să-mi trag răsuflarea. După zilele petrecute în buncăr, strâng din ochi indiferent în ce direcţie m-aş uita,

iar lumina îmi provoacă durere. În ciuda vântului răcoros, sudoarea mi se prelinge pe obraji.

— Aşadar, de data asta ce mai e nevoie să fac? întreb.

— Vrem câteva replici scurte, care să arate că eşti în viaţă şi continui să lupţi, spune Cressida.

— OK.

Îmi ocup locul şi mă holbez la lumina roşie. O privesc. O privesc.

— Îmi pare rău. Nu-mi vine nimic în minte. Cressida se apropie de mine.

— Te simţi bine?

Dau din cap. Ea scoate din buzunar o batistă mică şi-mi şterge faţa.

— Ce zici de vechiul truc întrebare-răspuns?

— Da. Ar ajuta. Cred.

Îmi încrucişez braţele ca să-mi ascund tremurul. Mă uit la Finnick, care face semn ridicând degetul mare. Dar pare el însuşi destul de slăbit.

Cressida s-a reîntors la locul ei.

— Aşadar, Katniss. Ai supravieţuit bombardamentului Capitoliului asupra Districtului 13. Cum ţi s-a părut, în comparaţie cu ceea ce ai simţit fiind la suprafaţă, în Opt?

— De data asta ne-am aflat sub pământ, la o adâncime atât de mare încât n-a existat niciun pericol real. Districtul 13 e viu şi teafăr, aşa cum sunt şi…

Vocea mi se stinge cu un sunet sec, ascuţit. Inspir, încercând să-mping forţat aerul către diafragmă.

— Districtul e viu, aşa cum…

Nu, am greşit.

Jur că mai simt încă mirosul trandafirilor.

— Katniss, numai replica asta, şi-ai terminat pe ziua de azi. Îţi promit, spune Cressida. Districtul 13 e viu şi teafăr, aşa cum sunt şi eu.

Îmi legăn braţele, încercând să mă destind. Îmi sprijin pumnii pe şolduri. Apoi îi las să coboare pe lângă trup.

Saliva îmi umple gura într-un ritm ridicol şi îmi simt voma ajunsă în fundul gâtlejului.

Înghit cu greutate şi îmi întredeschid buzele, ca să pronunţ replica aia stupidă şi să plec să mă ascund în pădure şi… în momentul ăsta încep să plâng.

E imposibil să fiu Gaiţa Zeflemitoare. Imposibil să închei până şi această singură frază. Fiindcă acum ştiu că tot ce spun se răsfrânge direct asupra lui Peeta. Rezultatul e torturarea lui. Dar nu şi moartea, nu, nimic atât de milostiv. Snow o să se-asigure că viaţa lui e mai rea decât moartea.

— Stop, o aud pe Cressida spunând cu voce scăzută.

— Ce e cu ea? întreabă Plutarch, pe şoptite.

— A înţeles cum îl foloseşte Snow pe Peeta, spune Finnick.

Dinspre semicercul de oameni răsfirat în jurul meu se aude ceva ca un oftat colectiv, plin de regrete. Pentru că acum ştiu asta. Pentru că nu va exista niciodată o cale prin care s-ajung din nou să nu ştiu. Pentru că, mai presus de pierderea Gaiţei Zeflemitoare, care atrage după sine dezavantaje de natură militară, eu sunt zdrobită.

Mai multe perechi de braţe ar putea să mă cuprindă, singurul om de la care aş vrea cu adevărat să primesc alinare e Haymitch, pentru că îl iubeşte pe Peeta. Întind mâna spre el şi spun ceva care sună ca numele lui şi el e aici, ţinându-mă în braţe şi bătându-mă pe spate.

— E OK. O să fie OK, iubito.

Mă aşază pe o coloană de marmură, spartă şi căzută la pământ, şi mă cuprinde cu braţul în timp ce plâng cu sughiţuri.

— Nu pot să fac asta, îi spun.

— Ştiu, răspunde el.

— Singurul lucru la care pot să mă gândesc e… ce-i face lui Peeta… pentru că eu sunt Gaiţa Zeflemitoare! izbucnesc.

— Ştiu, spune Haymitch, şi braţul lui mă strânge mai tare.

— Ai văzut? Ai văzut ce straniu s-a purtat? Ce îi… fac? Între suspine mi se taie respiraţia, dar reuşesc să mai articulez o ultimă propoziţie. E vina mea!

Şi apoi trec dincolo de un hotar, mă cuprinde isteria, simt un ac înfigându-mi-se în braţ şi lumea alunecă, îndepărtându-se.

Indiferent ce mi-au injectat, e probabil foarte puternic, fiindcă trece o zi întreagă înainte de a mă trezi. N-am avut un somn liniştit, am impresia că ies dintr-o lume a întunericului, din locuri bântuite, prin care am călătorit de una singură. Haymitch stă pe un scaun, lângă patul meu, cu pielea ca de ceară, cu ochii injectaţi. Îmi aduc aminte de Peeta şi-ncep din nou să tremur.

Haymitch întinde mâna şi mă strânge de umăr.

— E în ordine. Încercăm să-l eliberăm pe Peeta.

— Cum?

Asta n-are niciun sens.

— Plutarch trimite o echipă de salvare. Are oameni în interior. Crede că-l putem recupera pe Peeta, viu, spune el.

— De ce n-am făcut-o mai devreme? întreb.

— Pentru că ne costă prea scump. Dar toată lumea e de acord că asta avem de făcut. E aceeaşi hotărâre pe care-am luat-o şi în arenă. Să facem orice e necesar ca să te păstrăm în viaţă. Nu putem pierde Gaiţa Zeflemitoare acum. Iar tu nu eşti în stare să-ţi joci rolul decât dacă ştii că Snow nu se poate răzbuna pe Peeta. Haymitch îmi întinde o cană. Poftim, bea ceva.

Mă ridic încet şi iau o înghiţitură de apă.

— Cum adică, ne costă prea scump?

El ridică din umeri.

— Acoperiri spulberate. S-ar putea să moară oameni. Dar ţine minte că mor oameni în fiecare zi. Şi nu e doar Peeta. O s-o aducem şi pe Annie, pentru Finnick.

— El unde e? întreb.

— Dincolo de draperie, doarme până trece efectul sedativului. Şi-a pierdut controlul imediat după ce te-am

adormit pe tine, îmi povesteşte Haymitch.

Zâmbesc uşor, simt că nu mai sunt chiar atât de nevolnică.

— Da, a ieşit o filmare într-adevăr excelentă. Voi doi cu mintea razna şi Boggs plecat să ducă la îndeplinire misiunea de salvare a lui Peeta. În versiune oficială, ne ocupăm de redifuzări.

— Ei, dacă o conduce Boggs, atunci e un atu în plus, spun eu.

— Oh, ţine totul sub control. A alcătuit grupul numai pe bază de voluntariat, dar s-a făcut că nu mă vede fluturându-mi mâna în aer. Vezi? A dat deja dovadă de o judecată sănătoasă.

Ceva nu e în ordine, Haymitch se străduieşte cam prea mult să mă înveselească. Nu e tocmai în stilul lui.

— Cine altcineva s-a mai oferit voluntar?

— Cred c-au fost şapte cu toţii, răspunde el, evaziv.

Un presentiment urât îmi strânge stomacul.

— Cine altcineva, Haymitch? insist.

El renunţă în sfârşit la rolul tipului blajin.

— Ştii cine, Katniss. Ştii cine-a făcut primul un pas înainte.

Bineînţeles că ştiu. Gale.

Capitolul 12

AZI I-AŞ PUTEA PIERDE PE AMÂNDOI.

Încerc să-mi imaginez o lume în care vocile lui Gale şi Peeta au amuţit deopotrivă. Mâinile le-au înţepenit. Ochii lor nu mai clipesc. Stau lângă trupurile lor, le arunc o ultimă privire, părăsesc încăperea în care zac. Iar când deschid uşa şi ies afară, în lume, nu mai găsesc decât un vid înspăimântător. În viitorul meu nu mai există decât cenuşiul spălăcit al neantului.

— Vrei să cer să fie sedat până când se termină totul? întreabă Haymitch.

Nu e o glumă. O spune un bărbat care şi-a petrecut viaţa de adult pe fundul unei sticle, încercând să se anestezieze ca să poată ignora crimele Capitoliului. Băiatul de şaisprezece ani care a câştigat al doilea Jubileu al Pacificării trebuie să fi ţinut la cineva – la familie, la prieteni, poate avea şi o iubită – la care s-a străduit să se-ntoarcă. Unde sunt cu toţii acum? Cum se face că în viaţa lui nu exista nimeni înainte de a da buzna eu şi Peeta?

— Nu, îi răspund. Vreau să merg la Capitoliu. Vreau să iau parte la misiunea de salvare.

— Au plecat, zice el.

— Acum cât timp? I-aş putea ajunge din urmă. Aş putea…

Ce? Ce-aş putea face? Haymitch clatină din cap.

— Asta n-o să se-ntâmple niciodată. Eşti prea valoroasă şi prea vulnerabilă. S-a discutat despre trimiterea ta în alt district, ca să distragem atenţia Capitoliului în timp ce e salvat Peeta. Dar nimeni n-a avut impresia că ai putea face faţă.

— Te rog, Haymitch! Acum îl implor. Trebuie să fac ceva. Nu pot să stau pur şi simplu locului, aşteptând să aflu dac-

au murit sau nu.

— Bine. Mă duc să vorbesc cu Plutarch. Tu rămâi aici.

Dar nu pot. Ecoul paşilor lui Haymitch încă mai răsună pe coridor când bâjbâi în căutarea deschiderii din draperia care ne desparte şi îl găsesc pe Finnick dormind pe burtă, cu picioarele depărtate şi cu mâinile contorsionate sub pernă. Deşi dau dovadă de laşitate – ba chiar de cruzime – scoţându-l din lumea întunecată şi mută a drogului ca să-l readuc pe tărâmul dezolant al realităţii, nu mă pot opri, o fac, pentru că nu sunt capabilă să înfrunt asta de una singură.

Îi explic ce se petrece şi agitaţia lui iniţială dispare treptat, misterios.

— Katniss, nu-ţi dai seama că asta o să hotărască lucrurile? Până la sfârşitul zilei, fie vor fi morţi, fie alături de noi. E… e mai mult decât puteam spera!

Ei, iată o imagine optimistă a situaţiei noastre. Dar ideea că acest chin s-ar putea încheia are totuşi ceva liniştitor.

Draperia se deschide dintr-o smucitură şi apare Haymitch. Are ceva de făcut pentru noi, dacă ne putem aduna. Încă mai au nevoie de prop-uri despre Districtul 13 după bombardament.

— Dacă le facem în următoarele câteva ore, Beetee o să le difuzeze, pregătind terenul pentru salvare, şi poate reuşim s-abatem atenţia Capitoliului în altă parte.

— Da, ca diversiune, spune Finnick. Un fel de capcană.

— De fapt, trebuie să fie atât de captivante încât nici măcar preşedintele Snow să nu se poată dezlipi de televizor. Găsiţi aşa ceva? întreabă Haymitch.

Primirea unei însărcinări care poate veni în ajutorul salvatorilor îmi redă brusc puterea de concentrare. În timp ce dau gata micul dejun şi sunt luată în primire de echipa pregătitoare, mă gândesc ce-aş putea spune. Preşedintele Snow se întreabă probabil ce efect au avut asupra mea podeaua împroşcată cu sânge şi trandafirii lui. Dar nu cred că-l voi convinge de ceva strigând două replici sfidătoare în

faţa camerei. Şi nici n-aş câştiga timp pentru grupul de salvatori. Răbufnirile sunt scurte. Poveştile durează mult.

Habar n-am dacă o să meargă, dar odată ce echipa de televiziune e pe poziţii la suprafaţă, îi propun Cressidei să-nceapă cu întrebări despre Peeta. Mă aşez pe aceeaşi coloană răsturnată pe care mă aflam când am avut căderea psihică şi aştept deopotrivă lumina roşie şi întrebarea Cressidei.

— Cum l-ai cunoscut pe Peeta?

Şi apoi fac ceea ce ar fi vrut Haymitch să se întâmple încă de la primul meu interviu. Îmi deschid sufletul.

— Când l-am cunoscut pe Peeta aveam unsprezece ani şi eram aproape moartă.

Vorbesc despre ziua îngrozitoare în care-am încercat să vând hainele de bebeluş în ploaie, povestesc cum m-a gonit mama lui Peeta din uşa brutăriei şi cum a mâncat el bătaie fiindcă mi-a adus acele pâini care ne-au salvat vieţile.

— Nu ne vorbiserăm niciodată. Am schimbat primele vorbe în trenul care ne-a adus la Jocuri.

— Dar el era deja îndrăgostit de tine, spune Cressida.

— Cred că da.

Îmi îngădui să zâmbesc uşor.

— Cum suporţi despărţirea? întreabă ea.

— În niciun caz bine. Ştiu că preşedintele Snow îl poate ucide în orice clipă. Mai ales de când a avertizat Districtul 13 despre bombardament. E cumplit să trăieşti cu asta, spun eu. Dar, din cauza suferinţelor pe care i le provoacă, nu mai am niciun fel de rezerve. Adică sunt gata de orice ca să distrug Capitoliul. Sunt în sfârşit liberă.

Îmi ridic privirea spre cer şi urmăresc un şoim care străbate văzduhul.

— Vorbind despre Capitoliu, preşedintele Snow a recunoscut o dată, în faţa mea, că e fragil. În momentul ăla n-am înţeles ce voia să spună. E greu să vezi limpede când eşti atât de speriat. Acum nu mai sunt. Capitoliul e fragil fiindcă depinde de districte pentru orice. Districtele îi oferă

mâncare şi energie, din districte vin până şi Apărătorii Păcii, cei care ne supraveghează. Dacă ne declarăm independenţa, Capitoliul se prăbuşeşte. Mulţumită ţie, preşedinte Snow, eu o declar astăzi oficial pe a mea.

M-am descurcat bine, dacă n-am fost cumva chiar impresionantă. Toată lumea e încântată de povestea cu pâinile. Dar mesajul meu către preşedintele Snow pune în funcţiune rotiţele din mintea lui Plutarch. Se grăbeşte să-i ia pe Finnick şi pe Haymitch deoparte şi au o discuţie scurtă, dar animată, care nu pare să-l facă fericit pe Haymitch. S-ar părea că Plutarch are câştig de cauză – în final, Finnick e palid, dar dă aprobator din cap.

Şi se duce să-şi ocupe locul în faţa camerei, timp în care Haymitch i se adresează.

— Nu eşti obligat s-o faci.

— Ba da. Dacă vreau s-o ajut. Finnick strânge frânghia ghemotoc în pumn. Sunt gata.

Nu ştiu la ce să m-aştept. La o poveste de dragoste despre Annie? La o relatare a abuzurilor din Districtul 4? Dar Finnick Odair porneşte pe un cu totul alt traseu.

— Preşedintele Snow îmi… vindea… trupul, asta e, începe el, pe un ton plat, distant. Nu eram singurul. Dacă un învingător e considerat dezirabil, preşedintele îl oferă ca recompensă, sau permite să fie cumpărat contra unei sume exorbitante. Dacă refuzi, ucide pe cineva care ţi-e drag. Aşa că o faci.

Atunci asta explică totul. Parada amantelor şi a amanţilor lui Finnick din Capitoliu. De fapt erau altceva. Oameni de soiul lui Cray, fostul comandant al Apărătorilor Păcii din districtul nostru, care cumpăra fete disperate, devorându-le şi apoi aruncându-le, fiindcă stătea în puterea lui s-o facă. Vreau să-ntrerup filmarea şi să-l implor pe Finnick să mă ierte pentru toate părerile greşite pe care le-am avut vreodată despre el. Dar acum trebuie să ne îndeplinim misiunea şi simt că rolul lui va fi mult mai eficient decât al meu.

— Nu eram singurul, dar aveam cel mai mare succes, adaugă el. Şi eram, poate, cel mai lipsit de apărare, fiindcă oamenii pe care-i iubeam erau atât de lipsiţi de apărare. Ca să se simtă mai bine, patronii mei îmi ofereau daruri în bani şi în bijuterii, dar eu am găsit o formă mult mai valoroasă de plată.

Secrete, mă gândesc. Aşa mi-a spus Finnick că era plătit, dar îmi închipuisem că întregul aranjament fusese alegerea lui.

— Secrete, continuă el, ca un ecou al gândurilor mele. Şi acum vreau să fii foarte atent, preşedinte Snow, fiindcă foarte multe sunt despre tine. Dar să începem cu câteva dintre tainele altora.

Finnick începe să ţească o tapiserie atât de bogată în detalii încât nu te poţi îndoi de autenticitatea ei. Poveşti despre preferinţe sexuale bizare, trădări în dragoste, lăcomie fără margini şi jocuri însângerate ale puterii. Secrete de beţivi, şoptite pe feţe de pernă transpirate în miez de noapte. Finnick era un tip cumpărat şi vândut. Un sclav din districte. Unul foarte frumos, cu siguranţă, dar în realitate inofensiv. Cui i-ar fi putut povesti? Şi, chiar dacă ar fi povestit, cine l-ar fi crezut? Iar unele secrete sunt prea delicioase ca să nu fie împărtăşite. Nu-i cunosc pe oamenii despre care vorbeşte – toţi par să fie cetăţeni de vază ai Capitoliului – dar, ascultând flecărelile echipei mele pregătitoare, mi-am dat seama în ce mare măsură poate capta atenţia cea mai mică diferenţă de opinie. Dacă o tunsoare prost făcută poate conduce la ore întregi de bârfe, ce urmări au acuzaţiile de incest, trădare, şantaj şi incendiere? În timp ce valurile şocului şi ale acuzaţiilor reciproce se rostogolesc peste Capitoliu, oamenii aşteaptă, aşa cum aştept şi eu, să afle secretele preşedintelui.

— Şi acum, despre bunul nostru preşedinte Coriolanus Snow, spune Finnick. Atât de tânăr când s-a ridicat la putere. Şi atât de abil când a fost vorba s-o păstreze. Vă-

ntrebaţi cum a reuşit? E de-ajuns un singur cuvânt. Spune tot ce trebuie să ştiţi de fapt. *Otravă.*

Finnick se întoarce la ascensiunea politică a lui Snow, despre care eu nu ştiu nimic, şi îi urmăreşte drumul către preşedinţie înşirând, una după alta, morţile misterioase ale adversarilor săi sau, şi mai rău, ale aliaţilor cu suficient potenţial ca să se transforme în ameninţări. Oameni căzând morţi în toiul banchetelor, sau declinul lent şi inexplicabil al altora, pe durata mai multor luni. Totul pus pe seama moluştelor toxice, a viruşilor derutanţi sau a unei sensibilităţi neglijate a aortei. Snow bea el însuşi din cupa otrăvită, ca să devieze suspiciunile. Dar antidoturile nu dau întotdeauna rezultatele dorite. Se spune că de asta poartă trandafirii, cu parfumul lor puternic. Se spune că aşa ascunde mirosul de sânge al rănilor pe care le are în gură şi care nu se vor vindeca niciodată. Se spune, se spune, se spune… Snow are o listă şi nimeni nu ştie cine va fi următorul.

Otravă. Arma perfectă pentru un şarpe.

Deoarece părerea mea despre Capitoliu şi despre nobilul său preşedinte e deja atât de proastă, nu pot spune că afirmaţiile lui Finnick mă şochează. Par să aibă mult mai mult efect asupra rebelilor strămutaţi din Capitoliu, ca Fulvia şi echipa mea pregătitoare – chiar şi Plutarch e uneori surprins, probabil întrebându-se cum de i-a scăpat o anumită bârfă picantă. Când termină Finnick, camerele rulează pur şi simplu mai departe, până într-un târziu, când e nevoit să spună el însuşi „Stop”.

Echipa de televiziune pleacă în grabă să prelucreze materialul, iar Plutarch îl ia pe Finnick deoparte pentru o discuţie, probabil ca să vadă dacă nu cumva ştie mai multe poveşti. Eu rămân cu Haymitch printre dărâmături, întrebându-mă dacă soarta lui Finnick n-ar fi ajuns într-o bună zi să fie şi a mea. Şi de ce nu? Snow ar fi obţinut un preţ într-adevăr bun pentru fata din foc.

— Asta ţi s-a întâmplat şi ţie? îl întreb pe Haymitch.

— Nu. Mama şi fratele meu mai mic. Iubita mea. La două săptămâni după ce-am fost încoronat ca învingător, erau morţi cu toţii. Din cauza trucului meu cu câmpul de forţă, răspunde el. Snow n-a avut pe cine să folosească împotriva mea.

— Mă surprinde că nu te-a ucis pe tine, spun eu.

— O, nu. Eu am fost exemplul. Omul expus în faţa unor tineri ca Finnick, sau Johanna sau Cashmere. Ca să le demonstreze ce i se poate întâmpla unui învingător care creează probleme. Dar ştia că n-are nicio putere asupra mea.

— Până când am apărut eu şi Peeta, spun, cu blândeţe.

Nu primesc drept răspuns nici măcar o ridicare din umeri.

Misiunea noastră odată încheiată, eu şi Finnick nu mai putem face nimic altceva decât să aşteptăm, încercăm să umplem minutele care se târăsc mergând la Apărarea Specială. Facem noduri. Ne învârtim mâncarea de prânz în castroane. Spulberăm obiecte în poligonul de tragere. Ca să nu fie detectată, echipa de salvare nu trimite niciun mesaj. La 15:00, ora stabilită, stăm încordaţi şi tăcuţi în partea din spate a unei încăperi pline cu ecrane şi computere şi îi urmărim pe Beetee şi pe membrii echipei sale în timp ce se străduiesc să domine eterul. Neatenţia şi neastâmpărul care îl caracterizează sunt înlocuite de o hotărâre de care nu l-am mai văzut dând dovadă vreodată. Cea mai mare parte a interviului meu nu reuşeşte să ajungă în emisie, dar restul e suficient ca să se demonstreze că sunt vie şi încă sfidătoare. Povestea lubrică şi sângeroasă spusă de Finnick despre Capitoliu e aceea care ne aduce victoria. Oare Beetee e din ce în ce mai abil? Sau adversarii lui din Capitoliu sunt ceva mai fascinaţi decât ar trebui şi nu vor să-l blocheze pe Finnick? În următoarele şaizeci de minute, în reţeaua de televiziune a Capitoliului pătrund, alternativ, obişnuita ediţie de ştiri a după-amiezii, Finnick şi încercările de a întrerupe cu desăvârşire emisia. Dar echipa

de tehnicieni a rebelilor reuşeşte să înfrângă până şi aceste tentative şi, ca un adevărat triumf, păstrează controlul pe aproape întreaga durată a atacului împotriva lui Snow.

— Gata! spune Beetee, azvârlindu-şi braţele în sus, şi abandonează transmisia, lăsând Capitoliul să reia controlul. Dacă n-au plecat de-acolo până acum, sunt morţi. Se răsuceşte în scaun, vrând să vadă reacţia mea şi a lui Finnick la cuvintele sale. Însă a fost un plan bun. Vi l-a arătat Plutarch?

Bineînţeles că nu. Beetee ne duce într-o altă încăpere şi ne demonstrează cum va încerca – a încercat – echipa, cu ajutorul rebelilor din interior, să-i elibereze pe învingători dintr-o închisoare subterană. Se pare că asta presupune folosirea unui gaz paralizant distribuit prin sistemul de ventilaţie, o întrerupere de curent, detonarea unei bombe într-o clădire guvernamentală aflată la câţiva kilometri distanţă de închisoare şi acum întreruperea emisiunilor televizate. Beetee e încântat fiindcă planul lui ni se pare greu de urmărit, gândindu-se că nu-l pot urmări nici duşmanii.

— Aşa cum s-a-ntâmplat şi cu capcana ta din arenă, cu electricitatea? îl întreb.

— Exact. Şi-ai văzut ce bine-a mers? zice el.

Ei… nu tocmai, mă gândesc.

Eu şi Finnick încercăm să rămânem la Comandament, unde va sosi cu siguranţă prima veste despre salvare, dar nu ni se permite, fiindcă se discută probleme grave de război. Refuzăm să plecăm de la Apărarea Specială şi sfârşim prin a aştepta noutăţile în încăperea cu păsările colibri.

Facem noduri. Facem noduri. Niciun cuvânt. Facem noduri. Tic-tac. Ăsta e un ceas. Nu te gândi la Gale. Nu te gândi la Peeta. Facem noduri. Nu vrem să mergem la cină. Degetele lui Finnick sunt jupuite şi sângerează. În cele din urmă renunţă şi se strânge ghem, în poziţia pe care a luat-o în arenă, în timpul atacului gaiţelor-limbute. Eu îmi

perfecţionez ştreangul miniatural. Cuvintele din „Copacul spânzuratului” mi se derulează în minte. Gale şi Peeta. Peeta şi Gale.

— Te-ai îndrăgostit de Annie la prima vedere, Finnick? întreb.

— Nu.

Şi se scurge o bună bucată de timp înainte de a adăuga:

— S-a apropiat de mine pe furiş.

Îmi cercetez inima, dar pe moment singura fiinţă pe care-o simt apropiindu-se pe furiş de mine e Snow.

Trebuie să fie miezul nopţii, trebuie să fi început deja ziua următoare, când Haymitch deschide uşa.

— S-au întors. Suntem aşteptaţi la spital.

Gura mi se deschide într-un potop de întrebări pe care el îl întrerupe, spunând:

— Asta e tot ce ştiu.

Vreau s-o rup la fugă, dar Finnick se poartă atât de ciudat, de parcă n-ar mai şti să meargă, aşa că îl iau de mână şi-l conduc ca pe un copilaş. Prin compartimentul de Apărare Specială, în liftul care merge în toate părţile şi în aripa care găzduieşte spitalul. Locul e un adevărat vacarm, cu doctori urlând ordine şi cu răniţi transportaţi pe coridoare în paturile lor cu rotile.

Suntem atinşi în treacăt de o targă împinsă pe lângă noi, purtând o femeie tânără, inconştientă, slabă moartă şi cu capul ras. Are pielea plină de vânătăi şi de răni supurânde. Johanna Mason. Care ştia într-adevăr secretele rebelilor. Cel puţin pe cel despre mine. Şi asta e ceea ce a primit în schimb.

Printr-o uşă deschisă, îl întrezăresc pe Gale, dezbrăcat până în talie şi cu transpiraţia şiroindu-i pe faţă în timp ce un doctor îi extrage ceva de sub claviculă, cu o pensetă lungă. Rănit, dar în viaţă. Îl strig şi mă îndrept spre el, până când o asistentă mă-mpinge înapoi şi-mi închide uşa în nas.

— Finnick!

E ceva între un ţipăt strident şi un strigăt de bucurie. O femeie tânără, frumoasă, deşi cumva murdară – păr negru încâlcit, ochi verzi ca marea – aleargă spre noi, fără alte haine în afara unui cearşaf.

— Finnick!

Şi, dintr-odată, e ca şi cum în lume n-ar mai exista nimeni în afară de ei doi, prăvălindu-se prin spaţiu ca să ajungă unul la altul. Se ciocnesc, se cuprind, îşi pierd echilibrul şi se izbesc de un perete, unde şi rămân. Agăţându-se unul de altul. Inseparabili.

Simt împunsătura geloziei. Nu sunt geloasă nici pe Finnick, nici pe Annie, ci pe certitudinea legăturii lor. Oricine îi vede nu se-ndoieşte că se iubesc.

Boggs, arătând cam obosit, dar fără nicio rană, ne găseşte pe mine şi pe Haymitch.

— I-am scos pe toţi. Cu excepţia Enobariei. Dar, fiindcă e din Doi, ne îndoim oricum că mai e reţinută. Peeta e la capătul culoarului. Efectele gazului tocmai dispar. Ar trebui să fiţi acolo când se trezeşte.

Peeta.

Viu şi sănătos – poate nu tocmai sănătos, dar viu şi aici. Departe de Snow. În siguranţă. Aici. Cu mine. Peste un minut îl pot atinge. Îi pot vedea zâmbetul. Îi pot auzi râsul.

Haymitch mă priveşte rânjind.

— Haide, atunci, îmi spune.

Sunt ameţită, îmi vâjâie capul. Ce-o să spun? Oh, cui îi pasă ce spun? Peeta o să fie în extaz, indiferent ce-aş face. Probabil c-o să mă sărute oricum. Mă întreb dacă o fie la fel ca ultimele sărutări de pe plaja din arenă, cele la care n-am îndrăznit să mă gândesc până în clipa asta.

Peeta s-a trezit deja, stă pe marginea patului, părând năucit în vreme ce trei doctori îl încurajează, îi proiectează fascicule luminoase în ochi, îi iau pulsul. Sunt dezamăgită fiindcă faţa mea nu i-a apărut prima în faţa ochilor, în momentul trezirii, dar o vede acum. Citesc pe chipul lui că nu-i vine să-şi creadă ochilor şi mai desluşesc şi altceva, mai

intens, pe care nu-l pot defini. Dorinţă? Disperare? Cu siguranţă amândouă, fiindcă îi împinge pe doctori într-o parte, sare în picioare şi se îndreaptă spre mine. Alerg să-i ies în întâmpinare, braţele mi se întind să-l strângă la piept. Şi mâinile lui se întind spre mine şi mă gândesc că vrea să-mi mângâie obrajii.

Buzele mi se întredeschid, începând să-i pronunţe numele, când degetele lui mi se strâng în jurul gâtului.

Capitolul 13

GULERUL RECE mi se freacă de gât şi îmi face tremurul încă şi mai greu de ţinut sub control. Cel puţin nu mai sunt în tubul claustrofobic, cu maşinării pocnind şi bâzâind, ascultând o voce fără trup care-mi spune să stau nemişcată în timp ce eu încerc să mă conving că încă mai pot respira.

Chiar şi acum, după ce am fost asigurată că nu s-a întâmplat nimic iremediabil, sunt însetată de aer.

Temerea principală a echipei de medici – vătămarea măduvei spinării, a tractului respirator, a venelor şi a arterelor – s-a diminuat. Vânătăile, răguşeala, durerea din laringe, uşoara tuse stranie – pentru toate astea nu trebuie să-şi facă griji. O să-mi revin întru totul. Gaiţa Zeflemitoare n-o să-şi piardă vocea. Dar aş vrea să-ntreb unde e medicul care poate stabili dac-o să-mi pierd sau nu minţile. Numai că acum n-am voie să vorbesc. Nu pot nici măcar să-i mulţumesc lui Boggs, care vine să vadă ce mai fac. Să mă examineze şi să-mi spună că soldaţii se aleg cu răni mult mai grave în timpul antrenamentelor, când învaţă să-şi sugrume duşmanii.

Boggs a fost cel care l-a doborât pe Peeta dintr-o singură lovitură înainte de a-mi face vreun rău ireparabil. Ştiu că Haymitch ar fi sărit în apărarea mea dacă n-ar fi fost luat întru totul prin surprindere. Nu se-ntâmplă prea des să ne prindă cineva, pe mine şi pe Haymitch, cu garda jos în acelaşi timp. Dar am fost atât de mistuiţi de grija salvării lui Peeta, atât de torturaţi de gândul că e în mâinile Capitoliului, încât încântarea de a-l avea din nou alături ne-a orbit. Dacă m-aş fi întâlnit cu Peeta între patru ochi, m-ar fi ucis. Acum, când e alienat mintal.

Nu, nu alienat, îmi readuc aminte. *Viespchestrat.* Ăsta e termenul folosit de Plutarch şi Haymitch, i-am auzit când

targa pe care eram transportată de-a lungul culoarului a fost împinsă pe lângă ei. *Viespchestrat.* Nu ştiu ce-nseamnă.

Prim, care şi-a făcut apariţia la câteva secunde după atac şi de atunci a stat atât de aproape de mine cât a fost cu putinţă, mă înveleşte cu încă o pătură.

— Cred că-ţi vor scoate gulerul în curând, Katniss. Atunci n-o să-ţi mai fie atât de frig.

Mama, care participă la o operaţie complicată, n-a fost încă anunţată de atacul lui Peeta. Prim îmi ia una dintre mâini, care are pumnul strâns, şi mi-o masează până când mi se descleştează degetele şi sângele reîncepe să-mi curgă prin ele. Tocmai e pe cale să facă acelaşi lucru cu al doilea pumn, când apar doctorii, îmi scot gulerul şi-mi injectează un medicament împotriva durerii şi a inflamaţiilor. Stau întinsă, cu capul nemişcat, aşa cum am fost instruită, ca să nu-mi agravez rănile din gât.

Plutarch, Haymitch şi Beetee au aşteptat pe coridor până ce le-au permis medicii să mă viziteze. Nu ştiu dacă i-au spus lui Gale, dar, de vreme ce nu e aici, presupun că n-au făcut-o. Plutarch îi conduce pe doctori afară şi încearcă să-i ordone lui Prim să plece, dar ea rămâne.

— Nu. Dacă mă obligi să plec, mă duc direct la chirurgie şi-i povestesc mamei tot ce s-a-ntâmplat. Şi te avertizez că n-are o părere prea bună despre un creator-de-joc care vrea să dirijeze viaţa lui Katniss. Mai ales când nici măcar nu-i poartă de grijă aşa cum ar trebui.

Plutarch pare ofensat, dar Haymitch chicoteşte.

— Eu aş lăsa-o baltă, Plutarch, spune el. Prim rămâne.

— Aşadar, Katniss, starea lui Peeta a fost un şoc pentru noi toţi, îmi explică Plutarch. La ultimele două interviuri, n-am avut cum să nu remarcăm că i se-nrăutăţise sănătatea. Era evident că fusese maltratat şi noi am luat asta drept explicaţie a stării lui psihologice. Acum credem c-a fost subiectul unei tehnici de tortură mai degrabă neobişnuite, cunoscută sub numele de *viespchestrare.* Beetee?

— Îmi pare rău, Katniss, dar nu-ţi pot descrie toate caracteristicile, spune Beetee. Capitoliul păstrează cu foarte mare grijă secretul în privinţa acestei forme de tortură şi cred că rezultatele sunt contradictorii. Asta o ştim. E un soi de condiţionare prin frică. Termenul e o combinaţie a cuvintelor *viespe* şi *sechestrare.* Credem c-a fost preferat pentru că tehnica implică folosirea veninului de viespoi-copoi. Te-au înţepat la primele tale Jocuri ale Foamei, aşa că, spre deosebire de cei mai mulţi dintre noi, tu ştii din proprie experienţă care sunt efectele veninului.

Groază. Halucinaţii. Viziuni de coşmar ale pierderii celor dragi. Fiindcă veninul afectează acea parte a creierului care adăposteşte frica.

— Sunt sigur că-ţi aduci aminte cât de-nspăimântător a fost. Ai suferit şi de confuzie mentală, ca efect întârziat? mă întreabă Beetee. Ai avut senzaţia că nu poţi aprecia ce era adevărat şi ce nu? Cei mai mulţi dintre oamenii înţepaţi care-au supravieţuit ca să povestească spun că li s-a întâmplat ceva de genul ăsta.

Da. Întâlnirea aceea cu Peeta. Chiar şi după ce mi s-a limpezit mintea n-am fost sigură dacă-mi salvase viaţa înfruntându-l pe Cato sau aşa îmi imaginasem.

— E foarte greu să-ţi aminteşti, fiindcă amintirile pot fi schimbate. Beetee se bate cu degetul pe frunte. Sunt aduse în partea din faţă a minţii, modificate şi imprimate încă o dată sub noua formă. Acum imaginează-ţi că te fac să-ţi reaminteşti ceva – fie prin sugestie verbală, fie impunându-ţi să priveşti înregistrarea unui anumit eveniment – şi, în timp ce îţi e împrospătată memoria, îţi injectez o doză de venin de viespoi-copoi. Nu atât de puternică încât să-ţi provoace pierderea cunoştinţei pentru trei zile. Suficientă doar ca să-ţi infiltreze în amintirea respectivă spaima şi îndoiala. Şi asta reţine creierul tău, pe termen lung.

Simt cum mi se face greaţă. Prim pune întrebarea pe care-o am în gând.

— Asta i-au făcut lui Peeta? I-au luat amintirile cu Katniss şi le-au distorsionat, ca să fie înspăimântătoare?

Beetee dă din cap.

— Atât de înspăimântătoare încât să creadă că ea îi ameninţă viaţa. Şi să încerce s-o ucidă. Da, în prezent, asta e teoria noastră.

Îmi acopăr faţa cu braţele, fiindcă aşa ceva nu se poate întâmpla. Nu e cu putinţă. Să-l facă pe Peeta să uite că mă iubeşte… nimeni n-ar izbuti.

— Dar puteţi inversa procesul, nu? spune Prim.

— Ăă… ştim foarte puţine despre asta, răspunde Plutarch. De fapt, nimic. Dacă s-au făcut vreodată încercări de refacere după *viespchestrare,* noi n-avem acces la informaţiile respective.

— Bine, dar aveţi de gând să încercaţi, nu-i aşa? insistă Prim. N-o să-l lăsaţi pur şi simplu să sufere, închis într-o cameră capitonată?

— Bineînţeles c-o să încercăm, Prim, spune Beetee. Numai că nu ştim în ce măsură vom reuşi. Dacă o să reuşim. Eu presupun că întâmplările îngrozitoare sunt cel mai dificil de scos din memorie. La urma urmelor, sunt cele pe care ni le reamintim, în mod firesc, cel mai bine.

— Şi încă nu ştim ce altceva au mai falsificat, în afară de amintirile despre Katniss, spune Plutarch. Alcătuim o echipă de specialişti în probleme de sănătate mintală şi de militari de profesie, ca să găsească o metodă de contracarare. Eu unul sunt optimist şi cred c-o să-şi revină pe deplin.

— Serios? întreabă Prim, cu sarcasm. Şi tu ce crezi, Haymitch?

Îmi mişc uşor braţele, ca să-i pot vedea expresia feţei prin golul îngust dintre ele. E obosit şi descurajat când recunoaşte:

— Cred că ar putea ajunge într-o stare cumva mai bună, dar… cred că n-o să mai fie niciodată acelaşi.

Îmi lipesc din nou braţele, astupând golul, lăsându-i pe toţi pe dinafară.

— Cel puţin e în viaţă, spune Plutarch, de parcă şi-ar fi pierdut răbdarea cu noi. Snow i-a executat în seara asta pe stilista lui Peeta şi pe membrii echipei lui pregătitoare, într-o emisiune în direct. N-avem idee ce s-a-ntâmplat cu Effie Trinket. Peeta nu e nevătămat, dar e aici. Cu noi. Ceea ce reprezintă o îmbunătăţire certă a situaţie sale, petrecută în ultimele douăsprezece ore. Să ţinem minte asta, da?

Încercarea lui Plutarch de a-mi ridica moralul – întreţesută cu vestea despre patru sau poate chiar cinci crime – are cumva un efect nedorit. Porţia. Echipa pregătitoare a lui Peeta. Effie. Gâtlejul îmi pulsează din cauza efortului de a-mi reţine lacrimile, până când mi se taie din nou răsuflarea.

În cele din urmă, n-au de ales şi sunt nevoiţi să mă sedeze.

Când mă trezesc, mă întreb dacă ăsta va fi de-acum încolo singurul mod în care voi reuşi să dorm, cu medicamente injectate în braţ. Mă bucur că n-am voie să vorbesc în următoarele câteva zile, fiindcă nu vreau să spun nimic. Nici să fac nimic. De fapt, sunt un pacient model, letargia mea fiind luată drept stăpânire de sine, drept respectare a indicaţiilor medicilor. Nu mai simt nevoia să plâng. De fapt, nu sunt în stare decât să-mi păstrez în minte un singur gând simplu: o imagine a feţei lui Snow, însoţită de o şoaptă din capul meu. *O să te ucid.*

Mama şi Prim mă îngrijesc cu schimbul, convingându-mă să mănânc bucăţele de hrană moale. Oamenii vin din când în când să-mi spună noutăţi despre starea lui Peeta. Cantitatea masivă de venin de viespoi-copoi e eliminată din organism.

E tratat numai de străini, localnici din Treisprezece – nimănui de acasă sau din Capitoliu nu i se permite să-l vadă – pentru a se împiedica declanşarea unor amintiri

periculoase. O echipă de specialişti lucrează, cu program prelungit, la elaborarea unei strategii de recuperare.

Nu e de aşteptat să fiu vizitată de Gale, care e ţintuit la pat de o rană la umăr. Dar, în a treia noapte, după ce mi s-au dat medicamentele şi intensitatea luminii a fost redusă pentru somn, el se strecoară fără zgomot în rezerva mea. Nu vorbeşte, îşi plimbă doar degetele peste vânătăile de pe gâtul meu, atingându-le cu delicateţea aripilor de fluture, mă sărută între ochi şi dispare.

În dimineaţa următoare sunt externată, cu indicaţia de a mă mişca încet şi de a vorbi cât mai puţin. Nu mi s-a imprimat niciun orar, aşa că hoinăresc fără nicio ţintă până când se învoieşte Prim de la spital şi mă conduce în ultimul compartiment repartizat familiei noastre, 2212. Identic cu precedentul, dar fără fereastră.

Lui Buttercup i s-au alocat o raţie zilnică de hrană şi o cratiţă cu nisip, plasată sub chiuveta din baie. Când mă instalează Prim în pat, îmi sare pe pernă, concurând cu mine ca să-i atragă atenţia. Ea îl ia în braţe, dar rămâne concentrată asupra mea.

— Katniss, ştiu că toată povestea asta cu Peeta e groaznică pentru tine. Dar ţine minte că Snow s-a ocupat de el vreme de mai multe săptămâni, pe când noi nu-l avem decât de câteva zile. Există o şansă ca vechiul Peeta, cel care te iubeşte, să fie încă înlăuntrul lui. Încercând să se-ntoarcă la tine. Nu renunţa la el.

Mă uit la surioara mea şi mă gândesc că a moştenit cele mai bune calităţi pe care i le-a putut oferi familia noastră: mâinile vindecătoare ale mamei, mintea echilibrată a tatei şi combativitatea mea. Dar mai este şi altceva, ceva care-i aparţine în întregime. O abilitate de a privi în harababura derutantă a vieţii şi de a vedea lucrurile drept ceea ce sunt. E posibil să aibă dreptate? Să se-ntoarcă Peeta la mine?

— Trebuie să plec din nou la spital, spune ea, aşezându-l pe Buttercup pe pat, alături de mine. Voi doi ţineţi-vă companie unul altuia, OK?

Motanul sare din pat şi o urmează către uşă, plângându-se zgomotos când e abandonat. Compania pe care ne-o ţinem unul altuia nu face nici măcar două parale. După nici treizeci de secunde, ştiu că nu pot suporta să fiu închisă în celula subterană şi îl las pe Buttercup de capul lui. Mă rătăcesc de mai multe ori, dar în cele din urmă reuşesc să găsesc drumul către Apărarea Specială.

Toţi cei pe care-i întâlnesc se holbează la vânătăile mele şi mă simt ruşinată într-o asemenea măsură, încât îmi trag gulerul în sus, până la urechi.

Probabil că şi Gale a ieşit din spital în dimineaţa asta, fiindcă îl găsesc într-una dintre sălile de cercetare, alături de Beetee. Sunt absorbiţi, fac o măsurătoare cu capetele aplecate asupra unui desen. Alte versiuni ale acestuia sunt împrăştiate pe masă şi pe podea. Iar alte desene de un anume fel sunt fixate de stratul izolator care acoperă pereţii sau umplu ecranele mai multor computere. Privind liniile trase la repezeală ale unuia dintre ele, recunosc laţurile de vânătoare folosite de Gale.

— Ce sunt astea? întreb, cu voce răguşită, distrăgându-le atenţia de la coala de hârtie.

— Ah, Katniss, ne-ai descoperit, spune vesel Beetee.

— Cum? Ăsta e un secret?

Ştiu că Gale îşi petrece foarte mult timp aici, jos, lucrând împreună cu Beetee, dar îmi închipuiam că-şi pierd timpul cu arcuri şi puşti.

— Nu tocmai. Dar mă simt oarecum vinovat. Ţi l-am răpit pe Gale atât de multă vreme, recunoaşte Beetee.

Fiindcă în marea majoritate a timpului petrecut în Treisprezece am fost dezorientată, îngrijorată, furioasă, la machiaj sau în spital, nu pot susţine că absenţele lui Gale au fost un inconvenient. Şi nici nu ne-am aflat în armonie, în sensul exact al cuvântului. Dar îl las pe Beetee să creadă că-mi e dator.

— Sper că i-ai folosit bine timpul, îi spun.

— Vino să vezi, mă îndeamnă el, arătându-mi ecranul unui computer cu o fluturare a mâinii.

Vasăzică asta fac ei. Iau ideile de la baza capcanelor lui Gale şi le adaptează la armele împotriva oamenilor. E vorba mai ales de bombe. Şi nu preiau atât mecanismele care pun cursele în funcţiune, cât psihologia aflată în spatele lor. Minarea unei zone în care se află ceva esenţial pentru supravieţuire. O sursă de apă sau de hrană. Înspăimântarea prăzii, astfel încât un număr foarte mare de indivizi să fugă către ceva cu mult mai distrugător. Punerea puilor în pericol, atrăgând astfel adulţii, care sunt adevărata ţintă. Atragerea victimelor într-un aparent paradis lipsit de primejdii – unde le aşteaptă moartea. La un moment dat, Gale şi Beetee lasă deoparte instinctele sălbăticiunilor şi se concentrează asupra unor impulsuri mult mai omeneşti. Cum e compasiunea. Explodează o bombă. Urmează un răgaz în care oamenii aleargă în ajutorul răniţilor. Şi atunci o a doua bombă, mult mai puternică, îi ucide pe toţi.

— Asta pare să treacă dincolo de un soi de limită, spun eu. Adică e permis orice?

Se holbează amândoi la mine – Beetee cu îndoială, Gale cu ostilitate.

— Presupun că nu există un cod de legi, cu o listă a acţiunilor inacceptabile, dacă se îndreaptă împotriva altei fiinţe umane.

— Bineînţeles că există. Eu şi Beetee am respectat acelaşi cod de legi folosit de preşedintele Snow când l-a *viespchestrat* pe Peeta, ripostează Gale.

Crud, dar direct la ţintă. Plec fără alte comentarii. Trebuie să ies neapărat în aer liber, am senzaţia că altminteri mă transform în rachetă balistică, dar sunt încă la Apărarea Specială când mă acostează Haymitch.

— Haide, îmi spune. Avem nevoie de tine la spital.

— Pentru ce? întreb.

— Facem o încercare cu Peeta, răspunde el. Trimitem înăuntru cea mai inofensivă persoană din Doisprezece pe

care-o putem găsi. Căutăm pe cineva cu care-mpărtăşeşte Peeta amintiri din copilărie, dar nimic prea intim. Acum e trecută în revistă toată lumea.

Ştiu că va fi o sarcină dificilă, fiindcă toţi cei care au amintiri din copilărie comune cu ale lui Peeta sunt probabil din centrul oraşului, o zonă în care n-a scăpat aproape nimeni de flăcări. Dar, când intrăm în salonul transformat în spaţiu de lucru pentru echipa de recuperare a lui Peeta, acolo e cineva care pălăvrăgeşte cu Plutarch. Delly Cartwright. Aşa cum se întâmplă de obicei, îmi zâmbeşte ca şi cum i-aş fi cea mai bună prietenă din lume.

— Katniss! exclamă ea.

— Salut, Delly, îi răspund.

Am auzit că ea şi fratele ei mai mic au supravieţuit. Părinţii lor, negustori de încălţăminte, n-au fost la fel de norocoşi. În hainele anoste din Treisprezece, care nu avantajează pe nimeni, pare mai bătrână, cu părul blond şi lung împletit într-o coadă care a luat, practic, locul buclelor. E ceva mai slabă decât mi-o aduc aminte, ea fiind una dintre puţinii copii din Doisprezece cu vreo două kilograme în plus. Dieta de aici, stresul, durerea pricinuită de pierderea părinţilor şi-au adus probabil contribuţia, ajutând-o să scape de ele.

— Cum îţi merge? o întreb.

— Oh, au fost atâtea schimbări dintr-odată. Ochii i se umplu de lacrimi. Dar toată lumea e cu adevărat drăguţă aici, în Treisprezece, nu crezi?

Delly vorbeşte serios. Ei îi plac sincer oamenii. Toţi oamenii, nu doar câţiva aleşi, în privinţa cărora s-a hotărât după ani de zile.

— Fac eforturi ca să ne simţim bine-veniţi, îi răspund. Mi se pare o afirmaţie corectă, fără exagerări. Tu eşti cea pe care-au ales-o ca să-l vadă pe Peeta?

— Cred că da. Bietul Peeta. Şi biata de tine. N-o să înţeleg niciodată Capitoliul, zice ea.

— Poate că e mai bine să nu-l înţelegi, îi spun.

— Delly îl cunoaşte pe Peeta de foarte multă vreme, zice Plutarch.

— Oh, da! Faţa lui Delly străluceşte. Ne-am jucat împreună încă de când eram foarte mici. Obişnuiam să le spun oamenilor că e fratele meu.

— Ce părere ai? mă întreabă Haymitch. Crezi că există ceva care i-ar putea declanşa o amintire despre tine?

— Am fost cu toţii în aceeaşi clasă. Dar n-am avut niciodată prea multe în comun.

— Katniss a fost întotdeauna atât de uluitoare. Nici măcar n-am visat vreodată c-o să mă remarce, zice Delly. Felul în care vâna, vizitele ei în Vatră, şi tot restul. Toată lumea o admira aşa de mult.

Atât eu, cât şi Haymitch o privim cu mare atenţie, încercând să ne convingem că nu glumeşte. Dacă te iei după descrierea pe care mi-o face, îţi închipui că n-aveam aproape niciun prieten fiindcă eram atât de excepţională încât intimidam pe toată lumea. Nu e adevărat. N-aveam aproape niciun prieten fiindcă nu eram prietenoasă. Dacă vreau să fiu preschimbată în ceva minunat, mă pot bizui pe Delly.

— Delly are mereu cea mai bună părere despre toată lumea, explic eu. Nu cred că Peeta ar putea avea vreo amintire neplăcută legată de ea. Pe urmă îmi aduc aminte. Aşteaptă. La Capitoliu. Când am recunoscut-o pe fata avox şi am minţit. Peeta m-a acoperit, spunând că semăna cu Delly.

— Ţin minte, zice Haymitch. Dar nu ştiu. Nu era adevărat. Delly nu se afla de fapt acolo. Nu cred că asta poate intra în competiţie cu amintirile din copilărie.

— Mai ales când e vorba de o companie atât de plăcută ca Delly, intervine Plutarch. Haideţi să-ncercăm.

Intru împreună cu Plutarch şi Haymitch în camera de observare de lângă rezerva în care e închis Peeta. E înghesuială, înăuntru sunt zece membri ai echipei de recuperare, înarmaţi cu stilouri şi blocnotesuri. Geamul

unidirecţional şi instalaţia audio ne permit să-l observăm pe Peeta fără s-o ştie. E întins în pat, cu braţele imobilizate de curele. Nu trage de legături, dar mâinile i se agită fără astâmpăr. Expresia feţei e mult mai lucidă decât în momentul când a încercat să mă stranguleze, dar continuă să nu se numere printre cele familiare.

Când uşa se deschide fără zgomot, face ochii mari, alarmându-se, apoi devine confuz. Delly traversează cu prudenţă încăperea, dar când se apropie de el chipul i se destinde firesc într-un zâmbet.

— Peeta? Sunt Delly. De-acasă.

— Delly? O parte dintre nori par să se-mprăştie. Delly. Tu eşti.

— Da! exclamă ea, evident uşurată. Cum te simţi?

— Groaznic. Unde ne aflăm? Ce s-a-ntâmplat? întreabă Peeta.

— Acum e-acum, face Haymitch.

— I-am spus să evite orice referire la Katniss şi la Capitoliu, specifică Plutarch. Să vedem câte amintiri despre casă va reuşi să-i trezească.

— Păi… suntem în Districtul 13. Aici locuim acum, răspunde Delly.

— Aşa îmi spun şi oamenii ăştia. Dar n-are sens. De ce nu suntem acasă? întreabă Peeta.

Delly îşi muşcă buzele.

— A fost… un accident. Şi mie mi-e foarte dor de casă. Chiar mă gândeam la desenele pe care le făceam pe pavaj, cu cretă. Ale tale erau superbe. Îţi aduci aminte când ne-ai desenat pe fiecare ca pe-un alt animal?

— Da. Porci, şi pisici, şi altele, zice Peeta. Vorbeai despre… un accident?

Văd fruntea lui Delly lucind de sudoare când încearcă să ocolească întrebarea.

— A fost rău. Nimeni… n-a putut rămâne acolo, răspunde ea, şovăind.

— Ţine-te tare, fetiţo, spune Haymitch.

— Dar sunt sigură c-o să-ţi placă aici, Peeta. Oamenii sunt într-adevăr drăguţi cu noi. Avem întotdeauna mâncare şi haine curate, iar la şcoală e mult mai interesant, continuă Delly.

— De ce n-a venit familia mea să mă vadă? întreabă Peeta.

— Nu poate. Delly se întrerupe din nou. Mulţi oameni n-au plecat din Doisprezece. Aşa că trebuie să ne facem o viaţă nouă aici. Sunt sigură că un brutar bun o să le fie de folos. Îţi aduci aminte când ne lăsa tatăl tău să modelăm fetiţe şi băieţei din aluat?

— A fost un incendiu, spune pe neaşteptate Peeta.

— Da, şopteşte ea.

— Doisprezece a ars din temelii, nu-i aşa? Din cauza ei, spune furios Peeta. Din cauza lui Katniss!

Începe să se smucească în legături.

— Oh, nu, Peeta. N-a fost vina ei.

— Ea ţi-a spus asta? şuieră el.

— Scoateţi-o de acolo, ordonă Plutarch.

Uşa se deschide imediat şi Delly începe să se retragă încet.

— N-a trebuit să-mi spună ea. Am fost…, începe Delly.

— Fiindcă ea minte! E-o mincinoasă! Nu poţi să crezi nimic din tot ce spune! E un soi de mutant creat de Capitoliu ca să-l folosească împotriva noastră, a celorlalţi! strigă Peeta.

— Nu, Peeta. Nu e…, încearcă din nou Delly.

— Să n-ai încredere în ea, Delly, spune Peeta, cu vocea unui nebun. Eu am avut, şi-a-ncercat să mă omoare. Mi-a ucis prietenii. Familia. Nici măcar să nu te-apropii de ea! E un mutant!

O mână se întinde în cameră, o trage pe Delly afară, apoi uşa se închide. Dar Peeta continuă să strige.

— Un mutant! E un mutant împuţit!

Nu numai că mă urăşte şi vrea să mă ucidă, nici măcar nu mai crede că sunt o fiinţă omenească. Strangularea a

fost mai puţin dureroasă decât asta.

În jurul meu, membrii echipei de recuperare scriu ca nebunii, notând fiecare cuvânt. Haymitch şi Plutarch mă înşfacă de braţe şi mă împing afară din încăpere. Mă reazemă de perete, pe holul tăcut. Dar ştiu să Peeta continuă să strige dincolo de uşă şi de geam.

Prim s-a înşelat. Peeta e irecuperabil.

— Nu mai pot sta aici, spun, amorţită. Dacă vreţi să fiu Gaiţa Zeflemitoare, trebuie să mă trimiteţi în altă parte.

— Unde vrei să pleci? mă întreabă Haymitch.

— La Capitoliu.

E singurul loc unde cred că am ceva de făcut.

— Nu se poate, spune Plutarch. Nu înainte ca toate districtele să fie considerate locuri sigure. Vestea bună e că luptele sunt aproape încheiate, peste tot, în afară de Doi. E totuşi o nucă greu de spart.

Are dreptate. Mai întâi în districte. Apoi la Capitoliu. Şi abia la urmă îl voi vâna pe Snow până-n pânzele albe.

— Perfect, spun. Trimiteţi-mă în Districtul 2.

Capitolul 14

DOI E UN DISTRICT MARE, aşa cum te-ai şi aştepta, alcătuit dintr-o serie de sate răsfirate prin munţi. La început, fiecare a fost asociat cu câte o mină sau cu câte o carieră de piatră, însă acum cele mai multe sunt dedicate găzduirii şi antrenării Apărătorilor Păcii. Fiindcă rebelii au de partea lor aviaţia Districtului 13, niciunul nu reprezintă o provocare deosebită, cu o singură excepţie: în centrul districtului se află un munte efectiv inexpugnabil, care adăposteşte inima forţei militare a Capitoliului.

Am supranumit muntele Nuca, de când le-am redat liderilor rebelilor epuizaţi şi descurajaţi de aici comentariul lui Plutarch: „O nucă greu de spart.” Nuca a luat fiinţă imediat după „Zilele Negre”, când Capitoliul pierduse Districtul 13 şi căuta cu disperare o nouă fortăreaţă subterană. O parte dintre resursele sale militare erau plasate în jurul propriei periferii – rachete nucleare, aeronave, trupe –, dar o fracţiune imensă a puterii lui de foc se afla în momentul acela sub controlul unui duşman. Bineînţeles că nu puteau spera să construiască un duplicat al Districtului 13, care îngloba munca mai multor secole. Însă au văzut în minele din apropierea Districtului 2 o oportunitate. Din aer, Nuca părea să nu fie decât un alt munte, cu câteva guri de peşteri pe versanţi. Dar în interior se aflau caverne vaste din care fuseseră tăiate lespezi de stâncă aduse apoi la suprafaţă şi cărate în josul drumurilor înguste şi alunecoase, spre a fi folosite la construcţia unor clădiri îndepărtate. Exista până şi o reţea de căi ferate pentru transportul minerilor din Nucă până în centrul principalului oraş din Districtul 2.

Ducea direct în piaţa unde am ajuns împreună cu Peeta în timpul Turneului Învingătorilor şi unde am stat pe

treptele late de marmură ale clădirii Justiţiei, încercând să nu ne uităm cu prea multă atenţie la familiile îndurerate ale lui Cato şi Clove, adunate în faţa noastră.

Năpăstuit de alunecări de noroi, de revărsări de ape şi de avalanşe, locul nu era nicidecum ideal. Însă avantajele atârnau mai greu în balanţă decât temerile. Săpând adânc în interiorul muntelui, minerii lăsaseră în urmă piloni groşi şi pereţi de piatră, pentru susţinerea infrastructurii. Capitoliul le-a consolidat şi a început să transforme muntele în noua sa bază militară. L-a umplut cu computere şi săli de şedinţe, cu cazărmi şi cu arsenale. A lărgit intrările, ca să permită ieşirea aeronavelor din hangare, a instalat lansatoare de rachete. Dar, în general, a lăsat exteriorul muntelui aproape neschimbat. O harababură de copaci şi de sălbăticiuni pe teren stâncos, accidentat. O fortăreaţă naturală care să-l apere de duşmani.

Judecând după standardele celorlalte districte, Capitoliul i-a tratat cu foarte mare blândeţe pe locuitorii din Doi. E suficient să te uiţi la rebelii din district ca să-ţi dai seama că în copilărie au fost bine hrăniţi şi li s-a purtat de grijă. Unii ajung să lucreze în carierele de piatră sau în mine.

Alţii sunt instruiţi pentru lucrul în Nucă sau incluşi în rândurile Apărătorilor Păcii. Sunt antrenaţi de mici şi fortificaţi pentru luptă. Jocurile Foamei le ofereau ocazia de a dobândi o bogăţie şi un soi de glorie nemaiîntâlnite altundeva. Bineînţeles că oamenii din Doi înghiţeau propaganda Capitoliului cu mai multă uşurinţă decât noi. Îi acceptau metodele. Dar, cu toate astea, în final erau tot sclavi. Iar tot ce nu-i afecta pe Apărătorii Păcii şi pe deţinătorii posturilor din Nucă era resimţit din plin de pietrari, care alcătuiesc coloana vertebrală a rezistenţei din acest district.

Lucrurile stau exact ca acum două săptămâni, la sosirea mea aici. Satele de la periferie sunt în mâinile rebelilor, oraşul e împărţit în două şi Nuca e mai de neatins ca oricând. Puţinele sale intrări sunt puternic fortificate, iar

muntele îi încercuieşte inima, păstrând-o în siguranţă. În vreme ce toate celelalte districte s-au smuls de sub controlul Capitoliului, Doi i-a rămas alături.

Fac în fiecare zi tot ce pot ca să fiu de ajutor. Vizitez răniţii. Înregistrez prop-uri scurte împreună cu echipa mea de televiziune. Nu mi se permite să iau efectiv parte la luptă, dar rebelii mă invită la discuţiile despre evoluţia războiului, ceea ce e cu mult mai mult decât făceau cei din Treisprezece. Aici e într-adevăr mai bine. Sunt mai liberă, nu am niciun orar pe braţ, timpul meu e mai puţin solicitat. Locuiesc deasupra pământului, în satele rebelilor, sau în peşterile din jur. Pentru siguranţa mea, sunt mutată des. Mi se îngăduie să vânez în timpul zilei, atât timp cât sunt însoţită de o gardă de corp şi nu hoinăresc prin locuri prea îndepărtate. În aerul rarefiat şi rece al muntelui, simt cum îmi recapăt o parte din forţa fizică şi mintea mi se limpezeşte, ieşind definitiv din ceaţă. Dar, odată cu această claritate, înţeleg din ce în ce mai bine ce i-au făcut lui Peeta.

Snow mi l-a furat, l-a deformat într-o asemenea măsură încât e de nerecunoscut şi mi l-a făcut cadou. Boggs, care m-a însoţit în Doi, mi-a povestit că Peeta a fost cam prea uşor de salvat, chiar şi aşa, cu tot planul lor minuţios. Şi e de părere că Treisprezece putea să nu facă acest efort, fiindcă Peeta mi-ar fi fost livrat oricum. Ar fi fost lăsat într-unul dintre districtele beligerante, sau chiar în Treisprezece. Legat cu panglici şi etichetat cu numele meu. Programat să mă ucidă.

Abia acum, când a fost transformat, îl apreciez pe deplin pe adevăratul Peeta. Chiar mai mult decât aş fi făcut-o dacă şi-ar fi pierdut viaţa. Bunătatea, statornicia, căldura dincolo de care ardea un foc nebănuit. În afară de Prim, de mama şi de Gale, câţi oameni din lumea asta mă iubesc necondiţionat? Niciunul – cred că, în cazul meu, ăsta ar putea fi acum răspunsul. Uneori, când sunt singură, scot perla din buzunar, locul unde sălăşluieşte, şi încerc să-mi aduc aminte de băiatul cu pâinea, de braţele puternice care

îmi alinau coşmarurile în tren, de sărutările din arenă. Încerc să dau un nume lucrului pe care l-am pierdut. Dar ce rost are? S-a dus. Peeta s-a dus. Indiferent ce-a existat între noi nu mai este. N-a mai rămas decât promisiunea mea de a-l ucide pe Snow. Îmi spun asta de zece ori pe zi.

În Treisprezece, recuperarea lui Peeta continuă. Chiar dacă nu întreb, Plutarch, optimist, mă pune la curent în timpul convorbirilor telefonice, spunând, de pildă:

— Veşti bune, Katniss! Aproape am reuşit să-l convingem că nu eşti mutant!

Sau:

— Azi i s-a permis să-şi mănânce budinca fără niciun ajutor!

Pe urmă vorbesc cu Haymitch, care recunoaşte că Peeta nu e mai bine. Singura rază de speranţă îndoielnică vine dinspre sora mea.

— Prim a avut ideea să încercăm o *viespchestrare* în sens invers, îmi povesteşte Haymitch. Aducem la lumină una dintre amintirile distorsionate despre tine şi apoi îi injectăm o doză puternică dintr-un calmant, cum ar fi morfina. Am încercat cu o singură amintire. I-am pus filmul cu voi doi în grotă, când i-ai povestit cum a ajuns Prim să aibă o capră.

— S-a observat vreo îmbunătăţire? întreb.

— Păi, da, dacă deruta dusă la extrem e o îmbunătăţire faţă de teroarea absolută, spune Haymitch. Numai că nu sunt sigur de reuşită. Timp de mai multe ore, n-a mai fost în stare să vorbească. A intrat într-un soi de apatie. Când şi-a revenit, singura întrebare pe care-a pus-o a fost despre capră.

— Corect, zic eu.

— Cum stau lucrurile acolo? se interesează el.

— Nu mişcă nimic, îi spun.

— Trimitem o echipă, ca să v-ajute în privinţa muntelui. Beetee şi câţiva. Ştii, creierele.

Când sunt selectate acestea din urmă, nu sunt surprinsă să văd pe listă numele lui Gale. M-am gândit că Beetee o să-

l aducă, nu pentru o expertiză tehnologică, ci cu speranţa că s-ar putea gândi la o cale de a atrage în cursă un munte. Gale s-a oferit la început să vină cu mine în Doi, dar mi-am dat seama că l-aş fi rupt de munca lui alături de Beetee. I-am spus să nu se lase dus de val şi să rămână acolo unde e cea mai mare nevoie de el. Nu i-am spus că-n prezenţa lui mi-ar fi fost încă şi mai greu să-l jelesc pe Peeta.

Gale soseşte seara târziu şi îmi dă de urmă. Stau pe un buştean, la marginea satului în care locuiesc acum, jumulind o gâscă. La picioarele mele sunt stivuite mai bine de o duzină de păsări. De când am sosit aici migrează în stoluri mari şi sunt uşor de vânat. Gale se aşază lângă mine fără niciun cuvânt şi începe să lase o pasăre fără pene. Am dat gata aproape jumătate din grămadă când mă întreabă:

— Avem vreo şansă să mâncăm astea?

— Da. Mergem la bucătăria de campanie, dar trebuie să le dau două gâşte celor care mă vor găzdui peste noapte, îi răspund. Pentru că mă primesc.

— Onoarea pe care le-o faci nu-i de-ajuns? zice el.

— Aşa ar fi de crezut. Dar se zvoneşte că gaiţele zeflemitoare dăunează sănătăţii.

Mai jumulim o vreme în tăcere. Pe urmă el spune:

— Ieri l-am văzut pe Peeta. Prin geam.

— Ce impresie ţi-a făcut?

— Mi-a inspirat un gând egoist.

— Că n-ai de ce să mai fii gelos pe el? Degetele mele smulg brusc penele, care plutesc în jurul nostru ca un nor.

— Nu. Exact contrariul. Gale îmi îndepărtează o pană din păr... Că n-o să pot concura niciodată cu aşa ceva. Indiferent cât de mult aş suferi. Răsuceşte o pană între degetul mare şi arătător. Cred că n-am nicio şansă dacă el nu-şi revine. N-o să fii niciodată în stare să-l abandonezi. O să te simţi întotdeauna vinovată fiindcă eşti cu mine.

— Aşa cum m-am simţit vinovată faţă de tine, ori de câte ori l-am sărutat, spun eu.

Gale îmi susţine privirea.

— Dacă aş şti că e adevărat, aproape că aş putea suporta restul.

— E adevărat, admit eu. Aşa cum e şi tot ce-ai spus despre Peeta.

Gale scoate un sunet care sugerează exasperarea. Totuşi, după ce predăm păsările şi ne oferim să ne-ntoarcem în pădure după vreascuri pentru focul din seara asta, mă trezesc cuprinsă de braţele lui. Îşi plimbă buzele pe vânătăile estompate de pe gâtul meu, apropiindu-se din ce în mai mult de gură. În ciuda a tot ceea ce simt pentru Peeta, acum accept pentru prima oară, în adâncul sufletului, că n-o să se mai întoarcă niciodată la mine. Sau că eu n-o să mă mai întorc niciodată la el. O să rămân în Doi până cade, o să plec la Capitoliu ca să-l ucid pe Snow şi apoi o să-mi găsesc o moarte căutată cu lumânarea. Iar el o să moară cu mintea rătăcită, urându-mă. Aşa că, în lumina din ce în ce mai palidă, închid ochii şi îl sărut pe Gale, fiindcă vreau o compensaţie pentru toate sărutările pe care mi le-am refuzat, şi fiindcă nu mai are importanţă, şi fiindcă disperarea singurătăţii e atât de intensă încât n-o mai pot suporta.

Atingerea, gustul şi căldura lui Gale îmi aduc aminte că măcar trupul meu e încă viu şi, pe moment, senzaţia e binevenită. O las să-mi alerge prin carne, cu mintea golită de gânduri, fericită să mă abandonez. Când Gale mă împinge uşor, înaintez ca să acopăr golul care ne desparte, dar îi simt mâna sub bărbie.

— Katniss, spune el.

În clipa când deschid ochii, lumea pare să se dezmembreze. Nici pădurea nu e pădurea noastră, nici muntele nu e al nostru, şi nici nu e ăsta felul nostru de a fi. Mâna mi se ridică automat spre cicatricea de pe tâmpla stângă, pe care o asociez cu confuzia.

— Acum sărută-mă.

Stau locului, uluită şi indiferentă, în timp ce el se apleacă şi îşi lipeşte scurt buzele de ale mele. Îmi studiază cu

atenţie chipul.

— Ce se petrece-n capul tău?

— Nu ştiu, şoptesc.

— Atunci e ca şi cum aş săruta pe cineva care s-a-mbătat. Nu se pune la socoteală, spune el, într-o firavă încercare de a izbucni în râs.

Ia o mână de vreascuri şi mi le pune în braţe, aducându-mă cu picioarele pe pământ.

— De unde ştii? întreb, mai degrabă ca să-mi acopăr stânjeneala. Ai sărutat pe cineva care se-mbătase?

Presupun că acasă, în Doisprezece, Gale ar fi putut săruta fete în dreapta şi-n stânga. Au fost, cu siguranţă, destule amatoare. Până acum nu m-am gândit niciodată prea mult la asta.

El se mulţumeşte să clatine din cap.

— Nu, dar nu e greu să-ţi imaginezi.

— Adică n-ai mai sărutat niciodată alte fete? întreb.

— N-am zis aşa ceva. Ştii, tu n-aveai decât doisprezece ani când ne-am cunoscut. Şi erai o adevărată belea. În afara clipelor în care vânam împreună, chiar aveam o viaţă, spune el, încărcându-se cu lemne de foc.

Devin dintr-odată sincer curioasă.

— Pe cine-ai sărutat? Şi unde?

— Au fost prea multe ca să le mai ţin minte. În spatele şcolii, pe mormanul de zgură, oriunde altundeva.

Îmi rostogolesc ochii.

— Şi când am devenit eu atât de specială? Când m-au pus în tren şi m-au dus la Capitoliu?

— Nu. Cu vreo şase luni înainte. Imediat după Anul Nou. Eram în Vatră, mâncam nişte supă la Sae Unsuroasa. Şi Darius te tachina, îţi propunea să-i vinzi un iepure pentru o sărutare. Iar eu mi-am dat seama că… asta mă deranja, îmi povesteşte.

Îmi aduc aminte de ziua aia. Era groaznic de frig şi la patru după-amiaza se lăsase deja întunericul. Fuseserăm la vânătoare, dar o ninsoare puternică ne trimisese înapoi, în

oraş. Vatra era ticsită de oameni care căutau un adăpost de vreme rea. Supa lui Sae Unsuroasa, făcută din zeama în care fierseseră pe îndelete oasele unui câine sălbatic împuşcat de noi cu o săptămână înainte, era sub standardele obişnuite. Însă era fierbinte, iar eu eram atât de înfometată încât o mâncam cu lăcomie, stând cu picioarele încrucişate pe tejgheaua lui Sae. Darius se sprijinea de stâlpul de susţinere al tarabei, gâdilându-mi obrazul cu capătul cozii mele împletite, în timp ce eu îl plesneam peste mână, străduindu-mă să i-o îndepărtez. Încerca să-mi explice că un sărut de-al lui merita un iepure, sau poate chiar doi, de vreme ce toată lumea ştie că bărbaţii roşcovani sunt cei mai virili. Iar eu şi Sae Unsuroasa râdeam fiindcă era atât de ridicol şi de insistent şi îmi arăta întruna tot felul de femei de prin Vatră, despre care spunea că plătiseră mult mai mult decât un iepure ca să savureze atingerea buzelor lui.

— Vezi? O vezi pe aia cu fular verde? Dute şi-ntreab-o. Dacă ai nevoie de referinţe.

S-a întâmplat la un milion de kilometri distanţă de aici, cu un miliard de zile în urmă.

— Darius glumea, spun.

— Probabil. Deşi probabil tu ai fi fost ultima care să-şi dea seama că nu era aşa, răspunde Gale. Uită-te la Peeta. Uită-te la mine. Sau chiar şi la Finnick. Începusem să-mi fac griji c-a pus ochii pe tine, dar acum pare să-şi fi revenit.

— Nu-l cunoşti pe Finnick dacă-ţi închipui că s-ar fi putut îndrăgosti de mine.

Gale ridică din umeri.

— Ştiu că era disperat. În asemenea cazuri, oamenii fac tot felul de lucruri nebuneşti.

Nu pot să nu mă gândesc că asta e o aluzie la mine.

În zorii zilei următoare, creierele se reunesc să evalueze problema Nucii. Sunt invitată la întrunire, deşi nu pot contribui cu cine ştie ce. Evit să mă aşez la masa de şedinţă şi mă cocoţ pe pervazul lat al ferestrei care dă spre muntele

în cauză. Comandanta din Doi, o femeie de vârstă mijlocie, pe nume Lyme, ne conduce într-un tur virtual al Nucii, al interiorului şi al fortificaţiilor, şi ne povesteşte despre încercările nereuşite de a o captura. De la sosirea mea, drumurile ni s-au încrucişat de vreo două ori şi am fost obsedată de senzaţia că am mai întâlnit-o. Lyme e destul de greu de uitat, are peste un metru optzeci şi cinci şi e foarte musculoasă. Dar abia când văd un clip cu ea pe câmpul de luptă, conducând un atac asupra intrării principale a Nucii, îmi dau seama că mă aflu în prezenţa unei alte învingătoare, tributul din Districtul 2 care a câştigat Jocurile Foamei cu mai bine de o generaţie în urmă. Ca să ne pregătească pentru Jubileul Pacificării, Effie ne-a trimis, printre altele, şi înregistrarea victoriei ei. Probabil că, de-a lungul anilor, am întrezărit-o în timpul transmisiunilor de la Jocuri, dar n-a ieşit niciodată în evidenţă. Ţinând cont de noile mele informaţii despre modul în care-au fost trataţi Haymitch şi Finnick, nu mă pot gândi decât la un singur lucru: Ce i-a făcut Capitoliul după ce-a câştigat?

Odată ce-şi încheie prezentarea, încep întrebările creierelor. Timpul se scurge, ora prânzului vine şi trece, iar ei încearcă s-ajungă la un plan realist de cucerire a Nucii. Dar, în timp ce Beetee crede că ar putea prelua controlul anumitor sisteme informaţionale şi se vorbeşte despre folosirea celor câtorva spioni din interior, nimeni n-are nicio idee inovatoare. Pe măsură ce după-amiaza înaintează către seară, discuţia se tot întoarce la o strategie care-a fost încercată în repetate rânduri – atacul asupra intrărilor. Îmi pot da seama că Lyme e din ce în ce mai frustrată, pentru că atât de multe variaţiuni ale acestui plan au dat deja greş şi atât de mulţi dintre soldaţii ei au pierit.

În cele din urmă răbufneşte:

— Următoarea persoană care sugerează să cucerim căile de acces ar face bine să găsească un mod genial de a le ataca, fiindc-o să conducă atacul ăla!

Gale, care e prea agitat ca să stea pe scaun mai mult de câteva ore, a şovăit între a măsura încăperea cu pasul şi a sta alături de mine la fereastră. Ceva mai devreme, a părut să accepte că intrările nu pot fi cucerite, aşa cum afirmă Lyme, şi s-a retras cu totul din discuţie. În ultima oră a stat liniştit, cu fruntea încruntată de concentrare, privind ţintă Nuca de la fereastră. În tăcerea care urmează după ultimatumul lui Lyme, i se aude glasul.

— E într-adevăr atât de necesar să cucerim Nuca? Sau ar fi suficient s-o scoatem din funcţiune?

— Ăsta ar fi un pas în sensul corect, spune Beetee. La ce te-ai gândit?

— M-am gândit la ea ca la o vizuină de câini sălbatici, continuă Gale. Nu vrei să intri acolo cu forţa. Aşa că ai două soluţii. Blochezi câinii înăuntru sau îi sperii, ca să iasă.

— Am încercat să bombardăm intrările, spune Lyme. Dar sunt instalaţi cu mult prea în interior ca să putem provoca vreo avarie gravă.

— Nu mă gândeam la asta, zice Gale. Mă gândeam să folosim muntele.

Beetee se ridică şi i se alătură în faţa ferestrei, uitându-se prin ochelarii care nu i se potrivesc defel.

— Vezi? De-a lungul versanţilor?

— Făgaşele avalanşelor, şopteşte Beetee. O să fie dificil. Va trebui să gândim secvenţa de detonare cu foarte mare grijă, iar odată ce-o să declanşăm explozia n-o să mai putem nici măcar spera să ţinem lucrurile sub control.

— Nu e necesar să le controlăm, de vreme ce renunţăm la ideea de a intra în posesia Nucii, spune Gale. Nu facem altceva decât s-o-nchidem.

— Deci sugerezi să declanşăm avalanşe şi să blocăm intrările? întreabă Lyme.

— Exact, răspunde Gale. Blocăm duşmanul în interior, îi tăiem orice posibilitate de aprovizionare. Îl împiedicăm să-şi lanseze aeronava.

În timp ce toată lumea se gândeşte la plan, Boggs răsfoieşte teancul de schiţe ale Nucii şi se încruntă.

— Rişti să ucizi pe toată lumea din interior. Uită-te la sistemul de ventilaţie. Nu se compară cu ce avem în Treisprezece. Depinde întru totul de pomparea aerului de pe coastele muntelui. Blochează supapele şi îi sufoci pe toţi cei aflaţi în interior.

— Ar putea totuşi să scape prin tunelul de cale ferată care dă în piaţă, zice Beetee.

— Nu şi dacă-l aruncăm în aer, spune scurt Gale. Intenţia lui devine pe de-a-ntregul foarte clară.

Nu e interesat să-i păstreze în viaţă pe cei aflaţi în Nucă. Nu e interesat să-şi pună prada în cuşcă, n-are nevoie de ea mai târziu.

Asta e una dintre capcanele lui mortale.

Capitolul 15

IMPLICAŢIILE SUGESTIEI lui Gale aduc tăcere în sală. Reacţia se citeşte pe feţele oamenilor. Variază de la încântare la suferinţă, de la amărăciune la satisfacţie.

— Muncitorii sunt, în cea mai mare parte, cetăţeni din Districtul 2, spune Beetee, pe un ton neutru.

— Şi ce dacă? întreabă Gale. Oricum n-o să mai putem avea încredere în ei niciodată.

— Ar trebui să aibă cel puţin şansa de a se preda, zice Lyme.

— E un lux de care n-am avut parte când au aruncat bombele incendiare în Treisprezece, ripostează Gale, dar aici sunteţi cu toţii mult mai prietenoşi când e vorba despre Capitoliu.

Judecând după expresia aşternută pe faţa lui Lyme, cred că ar fi în stare să-l împuşte, sau cel puţin să-i tragă un pumn. Ea ar fi probabil în avantaj, cu tot antrenamentul ei. Însă furia comandantei pare să nu facă altceva decât să-l scoată pe Gale din fire.

— Ne-am uitat la copiii care ardeau de vii şi n-am putut face nimic! strigă el.

Trebuie să-nchid ochii o clipă, în vreme ce imaginea mă străbate, sfâşiindu-mă. Are efectul scontat. Vreau să moară toţi cei din interiorul muntelui. Sunt pe punctul de a o spune. Şi totuşi... Sunt, în acelaşi timp, o fată din Doisprezece. Nu sunt preşedintele Snow. N-am ce face. Nu pot condamna pe nimeni la moartea sugerată de el.

— Gale, îi spun, luându-l de braţ şi încercând să-i vorbesc pe un ton prietenos. Nuca e o mină veche. Asta o să provoace un accident de minerit de proporţii considerabile.

Cuvintele mele sunt cu siguranţă eficiente pentru a-l face pe orice om din Districtul 12 să se gândească la plan de

două ori.

— Dar nu unul atât de rapid ca acela în care au murit taţii noştri, ripostează el. Asta e problema tuturor? Că duşmanii noştri vor avea la dispoziţie câteva ore în care să reflecteze asupra propriei morţi, în loc să fie pur şi simplu făcuţi fărâme?

În zilele de demult, când nu eram decât doi copii ieşiţi la vânătoare în afara Districtului 12, Gale spunea lucruri de genul ăsta, sau chiar mai rele. Dar atunci nu erau decât cuvinte. Acum, puse în practică, se preschimbă în fapte, care nu sunt reversibile.

— Nu ştii cum au ajuns oamenii din Districtul 2 în Nucă, îi spun. Poate-au fost constrânşi. Poate sunt ţinuţi acolo împotriva voinţei lor. Unii sunt spionii noştri. O să-i ucizi şi pe ei?

— Aş sacrifica o mică parte, da, ca să salvez restul, răspunde el. Iar dacă aş fi spion acolo, înăuntru, aş spune: „Declanşaţi avalanşele!”

Ştiu că e sincer. Că şi-ar sacrifica viaţa pentru cauză în felul ăsta – nimeni nu se îndoieşte. Poate am face cu toţii acelaşi lucru, dacă am fi spioni şi ni s-ar da de ales. Cred că eu aş face-o. Dar aici e vorba de o decizie luată cu sânge rece în numele altor oameni şi al celor care-i iubesc.

— Ai spus c-avem două soluţii, i se adresează Boggs. Să-i blocăm înăuntru sau să-i speriem ca să iasă. Eu aş zice să-ncercăm varianta cu avalanşele, dar să lăsăm liber tunelul de cale ferată. Oamenii vor putea fugi în piaţă, unde o să-i aşteptăm noi.

— Bine înarmaţi, sper, spune Gale. Nu puteţi şti cine-o să iasă.

— Bine înarmaţi. O să-i luăm prizonieri, încuviinţează Boggs.

— Să introducem acum în ecuaţie şi Districtul 13, sugerează Beetee. Să-i dăm preşedintei Coin ocazia de a interveni.

— O să vrea să blocăm tunelul, spune cu convingere Gale.

— Da, foarte probabil. Dar ştii, în prop-urile alea, Peeta chiar avea dreptate într-o anumită privinţă. E vorba de pericolul de a ne ucide până la unul. Eu m-am jucat cu nişte cifre. Am luat în considerare morţii şi răniţii şi… Cred că merită măcar o discuţie, spune Beetee.

O discuţie la care sunt invitaţi să ia parte numai câţiva oameni. Mie şi lui Gale ni se cere să părăsim sala alături de ceilalţi. Îl iau la vânătoare, să-şi poată descărca nervii, dar el nu vorbeşte despre asta. E probabil prea furios fiindcă l-am contrazis.

Convorbirea are loc, se ia o decizie şi, până la lăsarea serii, sunt îmbrăcată în costumul meu de Gaiţă Zeflemitoare, cu arcul atârnat de umăr şi cu o cască în ureche, ţinând astfel legătura cu Haymitch – pentru cazul că s-ar ivi o ocazie favorabilă pentru realizarea unui prop. Aşteptăm pe acoperişul Clădirii Justiţiei, de unde se vede perfect ţinta atacului.

La început, comandanţii din Nucă ignoră aeronavele noastre, fiindcă în trecut au avut ceva mai multe necazuri decât nişte muşte care bâzâie în jurul borcanului cu miere. Dar, după două runde de bombardamente asupra celor mai înalte piscuri ale muntelui, le acordă atenţie. În momentul când încep să tragă bateriile antiaeriene ale Capitoliului, e deja prea târziu.

Planul lui Gale depăşeşte toate aşteptările. Beetee a avut dreptate, avalanşele odată dezlănţuite, nimeni nu le mai poate controla. Coastele muntelui sunt oricum instabile, dar după ce le-au şubrezit exploziile devin aproape fluide. Porţiuni întregi ale Nucii se surpă chiar în faţa ochilor noştri, aruncând în uitare tot ce ar fi putut sugera că oamenii au pus vreodată piciorul în acele locuri. Tăcuţi, mărunţi şi insignifianţi, privim valurile de piatră care coboară muntele cu zgomote de tunet. Îngroapă intrările sub tone de stâncă. Înalţă un nor de ţărână şi de rocă

sfărâmată care înnegurează cerul. Transformă Nuca într-un mormânt.

Îmi imaginez iadul din interior. Sirenele urlând. Lanternele pâlpâind în întuneric. Praful de stâncă îmbâcsind aerul. Ţipetele fiinţelor umane captive, intrate în panică, poticnindu-se înnebunite în căutarea unei căi de scăpare, numai ca să găsească intrările, platoul de lansare şi înseşi puţurile de ventilaţie astupate cu pământul şi piatra ce îşi forţează drumul spre interior. Cablurile de curent electric atârnă libere, izbucnesc focuri, molozul transformă drumul cunoscut în labirint. Oameni izbindu-se unii de alţii, împingându-se, căţărându-se în patru labe, ca furnicile sub apăsarea muşuroiului surpat, care ameninţă cu strivirea carapacelor lor fragile.

— Katniss?

Vocea lui Haymitch în casca mea. Încerc să-i răspund şi descopăr că-mi apăs gura cu amândouă mâinile.

— Katniss!

În ziua când a murit tata, sirenele au început să sune când eram la şcoală, în pauza de prânz. Nimeni n-a aşteptat să i se dea voie să plece, dar nici nu era cazul. Reacţia declanşată de un accident în mină scăpa până şi de sub controlul Capitoliului. Am alergat în clasa lui Prim. Încă mi-o mai aduc aminte, micuţă pentru cei şapte ani ai ei şi foarte palidă, dar stând dreaptă, cu coatele îndoite pe pupitru. Aştepta să vin s-o iau, aşa cum îi promisesem că voi face dacă vor suna vreodată sirenele. A sărit de la locul ei, m-a înşfăcat de mâneca hainei şi ne-am făcut loc şerpuind prin şuvoiul de oameni care se scurgea pe străzi, revărsându-se apoi la intrarea principală a minei. Am găsit-o pe mama cu mâinile încleştate de frânghia întinsă în grabă, ca să ţină mulţimea la distanţă. Privind în urmă, cred că am ştiut chiar de-atunci că aveam un necaz. Fiindcă altminteri ce rost ar fi avut să ne uităm după mama?

Ascensoarele scrâşneau, mişcându-se în grabă în susul şi în josul cablurilor şi expectorând la lumina zilei mineri

înnegriţi de fum. La sosirea fiecărui grup izbucneau strigăte de uşurare, rudele se strecurau pe sub frânghie să-şi conducă acasă soţii, soţiile, copiii, părinţii, fraţii, surorile. Noi stăteam în aerul rece în timp ce norii se adunau pe cerul după-amiezii şi o ninsoare uşoară se aşternea ca un strat de praf. Ascensoarele se mişcau mai încet şi scoteau afară mai puţini oameni. Am îngenuncheat pe pământ şi mi-am apăsat palmele pe zgură, dorind din răsputeri să-mi eliberez tatăl. Dacă există un sentiment de neputinţă mai mare decât cel simţit când încerci să ajungi la cineva care ţi-e drag şi care e captiv sub pământ, eu nu pot să mi-l închipui. Răniţii. Cadavrele.

Aşteptarea în noapte. Străini care îţi înfăşoară pături în jurul umerilor. O cană cu ceva cald, din care nu poţi să bei. Şi apoi, într-un târziu, tocmai în zori, expresia îndureratăde pe chipul şefului minei, care nu poate însemna decât un singur lucru.

Ce-am făcut noi acum?

— Katniss! Eşti acolo?

Haymitch plănuieşte probabil să-mi găsească o cătuşă pentru cap chiar în clipa asta. Îmi las mâinile să cadă.

— Da.

— Intră-n clădire. Pentru cazul că urmează o încercare de ripostă a Capitoliului, cu forţele aeriene care i-au mai rămas, mă instruieşte el.

— Da, repet.

Cu excepţia soldaţilor din spatele mitralierelor, toată lumea de pe acoperiş începe să se retragă. În timp ce cobor treptele, nu rezist tentaţiei de a-mi plimba degetele pe pereţii imaculaţi, de marmură albă. Atât de reci şi atât de frumoşi. Nici măcar la Capitoliu nu există ceva pe măsura splendorii acestei clădiri vechi. Însă suprafaţa ei nu-mi oferă nimic – numai trupul meu o face, căldura lui este absorbită. Piatra cucereşte de fiecare dată omul.

Stau la baza uneia dintre coloanele uriaşe din imensul hol de la intrare. Prin uşile deschise pot zări cum marmura

albă se extinde până la treptele ce dau în scuar. Îmi amintesc cât de bolnavă m-am simţit în ziua când eu şi Peeta am acceptat aici felicitările pentru câştigarea Jocurilor. Epuizată de Turneul Învingătorilor, eşuând în încercarea de a linişti districtele, înfruntând amintirea lui Clove şi a lui Cato, şi mai ales înfiorătoarea şi prelungita moarte a lui Cato în ghearele mutanţilor.

Boggs se ghemuieşte lângă mine, palid, în umbră.

— Ştii, n-am bombardat intrarea tunelului de cale ferată. Probabil că o parte dintre ei vor ieşi.

— Şi îi vom împuşca imediat ce-şi vor face apariţia? îl întreb.

— Numai dacă vom fi nevoiţi, răspunde el.

— Am putea trimite noi înşine trenuri. Ca s-ajute la salvarea răniţilor.

— Nu. S-a hotărât să lăsăm tunelul în mâinile lor. Aşa pot folosi toate liniile pentru evacuarea oamenilor. În plus, câştigăm timp, ca să ducem restul soldaţilor în piaţă.

Cu câteva ore în urmă, piaţa era teritoriul nimănui, linia frontului de luptă dintre rebeli şi Apărătorii Păcii. După ce planul lui Gale a primit aprobarea lui Coin, rebelii au lansat un atac violent şi au împins forţele Capitoliului la câteva cvartale distanţă, ca să putem controla gara în cazul căderii Nucii. Ei bine, cade. Adevărul a devenit limpede. Toţi supravieţuitorii vor fugi către piaţă. Aud din nou focuri de armă, când Apărătorii Păcii încearcă, fără nicio îndoială, să vină în ajutorul camarazilor lor. Soldaţii noştri sunt mobilizaţi să le ţină piept.

— Eşti rece, spune Boggs. Mă duc să caut o pătură.

Pleacă înainte de a apuca să protestez. Nu vreau nicio pătură, deşi marmura continuă să-mi absoarbă căldura din trup.

— Katniss, îmi spune Haymitch în ureche.

— Sunt încă aici, îi răspund.

— În după-amiaza asta, lucrurile au luat o întorsătură interesantă în privinţa lui Peeta. M-am gândit c-ai vrea să

afli, spune el.

Interesant nu înseamnă bine. Nu înseamnă mai bine. Dar adevărul e că n-am de ales, nu pot decât s-ascult.

— I-am arătat clipul în care cânţi „Copacul spânzuratului”. N-a fost difuzat niciodată, Capitoliul nu l-a putut folosi când a fost *viespchestrat.* A spus că recunoaşte cântecul.

Pentru o clipă îmi stă inima. Apoi îmi dau seama că nu e decât o altă confuzie datorată serului cu venin de viespoi-copoi.

— N-are cum să-l recunoască, Haymitch. Nu m-a auzit niciodată cântându-l.

— Nu pe tine. Pe tatăl tău. L-a auzit cântându-l într-una din zilele când a venit la brutărie, să facă un troc. Peeta era mic, avea probabil şase sau şapte ani, dar îşi aduce aminte fiindcă l-a ascultat ca să vadă dacă amuţesc păsările, îmi explică Haymitch. Presupun c-au făcut-o.

Şase sau şapte ani. Trebuie să fi fost înainte de a ne interzice mama cântecul. Poate chiar pe vremea când îl învăţam.

— Eram şi eu acolo?

— Nu cred. Oricum, n-a pomenit numele tău. Dar e prima legătură cu tine care nu-i declanşează un dezastru mintal. E totuşi ceva, Katniss.

Tata. Azi e pretutindeni. Moare în mină. Pătrunde cântând în conştiinţa tulbure a lui Peeta. Licăreşte în privirea pe care mi-o aruncă Boggs când îmi înfăşoară protector pătura în jurul umerilor. Îi simt lipsa cu atâta tărie încât mă doare.

Afară focurile de armă se înteţesc cu adevărat. Gale trece pe lângă noi în grabă, cu un grup de rebeli, nerăbdător să intre în luptă. Nu cer să mă alătur trupelor, nu fiindcă nu mi s-ar permite. Oricum n-am niciun chef, nimic nu-mi înfierbântă sângele. Aş vrea să fi fost aici Peeta – vechiul Peeta – fiindcă el ar fi ştiut să spună de ce e atât de rău să faci schimb de focuri în timp ce oamenii,

indiferent ce oameni, se zbat să-şi croiască drum afară din munte. Sau propria mea poveste e aceea care mă face atât de sensibilă? Nu suntem în război? Nu e ăsta doar un alt mod de a ne ucide duşmanii?

Noaptea se lasă cu repeziciune. Sunt aprinse proiectoare imense, strălucitoare, umplând scuarul de lumină. Probabil că şi în gară ard toate becurile, la putere maximă. Până şi din poziţia pe care o ocup în partea opusă a pieţei pot vedea clar prin frontonul de sticlă al clădirii lungi şi înguste. Ar fi imposibil să-ţi scape sosirea trenului, sau chiar a unei singure persoane. Dar orele trec şi nu apare nimeni. Cu fiecare minut, e tot mai greu să-ţi imaginezi că a supravieţuit cineva atacului asupra Nucii.

E trecut cu mult de miezul nopţii când Cressida vine să-mi ataşeze un microfon special de costum.

— Pentru ce-i ăsta? întreb. Explicaţia mi-o dă vocea lui Haymitch.

— Ştiu că n-o să-ţi placă, dar trebuie să ţii un discurs.

— Un discurs? exclam, simţindu-mă imediat îngreţoşată.

— O să ţi-l suflu eu, cuvânt cu cuvânt, mă asigură el. Tu nu trebuie decât să repeţi ce-ţi spun. Uite, din interiorul muntelui nu vine niciun semn de viaţă. Am câştigat, dar lupta continuă. Aşa că ne-am gândit că, dacă ieşi pe treptele Clădirii Justiţiei şi spui cum stau lucrurile – anunţi pe toată lumea că Nuca a fost înfrântă, că s-a terminat cu prezenţa Capitoliului în Districtul 2 –, în felul acesta ai putea convinge restul trupelor lor să se predea.

Scrutez întunericul de dincolo de piaţă.

— Nici măcar nu văd restul trupelor.

— Pentru asta e microfonul, spune el. Totul o să se difuzeze, atât vocea ta, prin sistemul audio pentru urgenţe, cât şi imaginea, în orice loc unde există un ecran.

Ştiu că aici, în scuar, sunt două ecrane imense. Le-am văzut în timpul Turneului Învingătorilor. Ar putea merge treaba, dacă aş fi bună la aşa ceva. Dar nu sunt. Au încercat

să-mi sufle replicile şi în primele experienţe cu prop-uri, şi a fost un eşec.

— Ai putea salva o mulţime de vieţi, Katniss, spune în final Haymitch.

— Bine, accept eu. O să fac o-ncercare.

E ciudat să stau afară, în vârful scărilor, în costum complet şi sub o lumină strălucitoare, fără niciun public căruia să-i vorbesc. Ca şi cum aş da un spectacol pentru Lună.

— S-o facem cât mai repede, spune Haymitch. Eşti prea expusă.

Echipa mea de televiziune, plasată în piaţă cu camere speciale, face semn că e gata. Îi spun lui Haymitch să-i dea drumul, apoi îmi deschid microfonul şi îl ascult cu atenţie citindu-mi fraza de început a discursului. Când rostesc primele cuvinte, unul dintre ecranele de deasupra pieţei se luminează şi afişează imaginea mea imensă.

— Locuitori ai Districtului 2, sunt Katniss Everdeen şi vă vorbesc de pe treptele Clădirii Justiţiei din oraşul vostru, unde…

Două trenuri intră în gară şi se opresc unul lângă celălalt, în scrâşnet de frâne. Uşile glisante se deschid şi oamenii se rostogolesc afară, într-un nor de fum pe care l-au adus din Nucă. Probabil că au cel puţin o bănuială despre ceea ce îi aşteaptă în piaţă, fiindcă îi văd încercând să acţioneze cât mai derutant. Cei mai mulţi se lipesc de podea şi o rafală de gloanţe stinge luminile din gară. Sunt înarmaţi, aşa cum a prezis Gale, dar sunt şi răniţi. Gemetele se înalţă în aerul nopţii, altminteri tăcută.

Cineva stinge lumina de pe scări, lăsându-mă la adăpostul întunericului. În gară înfloreşte o vâlvătaie – unul dintre trenuri trebuie să fi luat foc – şi un fum gros şi negru tălăzuieşte către geamuri. Nemaiavând de ales, oamenii încep să năvălească în piaţă, sufocându-se, dar agitându-şi sfidători armele. Privirea mi se îndreaptă fulgerător către acoperişurile clădirilor din jur. Toate au fost fortificate cu

cuiburi de mitraliere ale rebelilor. Lumina Lunii se reflectă în ţevile unse.

Un bărbat tânăr iese din gară clătinându-se, apăsându-şi o cârpă însângerată pe obraz şi târând cu mâna cealaltă o puşcă. Când se împiedică şi cade cu faţa în jos, îi văd urmele de arsură de pe spatele cămăşii şi carnea roşie de dedesubt. Şi, dintr-odată, nu mai e decât o altă victimă arsă a unui accident din mină.

Picioarele mă poartă în goană în josul treptelor şi o iau la fugă spre el.

— Opriţi-vă! le strig rebelilor. Nu trageţi! Microfonul îmi amplifică vocea şi cuvintele mele reverberează în jurul pieţei şi dincolo de ea.

— Opriţi-vă!

Mă apropii de tânăr, întinzând mâna să-l ajut, când se saltă în genunchi şi îşi îndreaptă puşca spre capul meu.

Mă retrag instinctiv cu câţiva paşi şi îmi ridic arcul mai sus de creştet, ca să-i dovedesc că intenţiile mele sunt paşnice. Acum, când îşi ţine amândouă mâinile pe armă, observ că are în obraz o gaură zdrenţuită lăsată de ceva – poate o piatră în cădere – care i-a străpuns carnea. Miroase a tot felul de lucruri arse, păr, carne, combustibil. Are privirea înnebunită de durere şi de spaimă.

— Nu te mişca, îmi şopteşte vocea lui Haymitch în ureche.

Îi ascult ordinul, înţelegând că asta vede acum întregul District 2, sau poate tot Panemul. Gaiţa Zeflemitoare la mila unui bărbat care n-are nimic de pierdut.

Cuvintele lui trunchiate sunt aproape de neînţeles.

— Dă-mi un singur motiv pentru care să nu te ucid.

Restul lumii se pierde în depărtare. Nu mai sunt decât eu, uitându-mă în ochii plini de jale ai unui bărbat din Nucă, un bărbat care nu vrea decât un singur motiv. Îi pot înşira mii, cu siguranţă. Dar cuvintele care mi se desprind de pe buze sunt:

— Nu pot.

Într-o succesiune logică a lucrurilor, bărbatul ar trebui să apese acum pe trăgaci, dar el e nedumerit, încearcă să dea un sens cuvintelor mele. Şi eu sunt la fel de derutată când îmi dau seama că am spus un adevăr, iar impulsul nobil care m-a făcut să traversez piaţa se preschimbă în disperare.

— Nu pot. Asta e problema, nu-i aşa? Îmi las arcul în jos. Noi v-am aruncat în aer mina. Voi mi-aţi ars districtul din temelii. Avem toate motivele să ne ucidem unul pe altul. Aşa că ucide-mă. Fă Capitoliul fericit. Am încetat să le mai omor sclavii în locul lor.

Îmi las arcul să cadă pe pământ şi îl împing cu piciorul. Alunecă pe pietrele pavajului şi se opreşte lângă genunchiul lui.

— Nu sunt sclavul lor, bombăne bărbatul.

— Eu sunt, îi spun. De asta l-am ucis pe Cato… şi de asta l-a ucis el pe Tresh… şi de asta a ucis-o Tresh pe Clove… şi de asta a-ncercat ea să mă ucidă pe mine. Se repetă iarăşi şi iarăşi, şi cine câştigă? Nu noi. Nu districtele. Întotdeauna Capitoliul. Dar m-am săturat să fiu un pion în Jocurile lor.

Peeta. Pe acoperiş, în noaptea de dinaintea primelor noastre Jocuri ale Foamei. El a înţeles totul înainte de a pune piciorul în arenă. Sper că se uită acum, că îşi aduce aminte de noaptea în care s-a întâmplat, că poate mă iartă în clipa morţii mele.

— Vorbeşte în continuare. Spune-i cum ai privit muntele prăbuşindu-se, insistă Haymitch.

— În noaptea asta, când am văzut muntele căzând, m-am gândit… că au reuşit încă o dată. M-au împins să vă ucid pe voi – oamenii din districte. Dar de ce-am făcut-o? Districtul 12 şi Districtul 2 n-au motive să se lupte, în afară de cele date de Capitoliu.

Tânărul mă priveşte clipind nedumerit. Mă las în genunchi în faţa lui, vorbind cu voce joasă, insistentă.

— Şi de ce te lupţi tu cu rebelii de pe acoperişuri? Cu Lyme, care a câştigat Jocurile pentru districtul vostru? Cu

oameni care ţi-au fost vecini, poate chiar cu rudele?

— Nu ştiu, răspunde el.

Dar rămâne cu puşca îndreptată spre mine. Mă ridic şi mă rotesc încet, adresându-mă oamenilor din cuiburile de mitraliere.

— Şi voi, acolo sus? Eu vin dintr-un oraş de mineri. De când condamnă minerii alţi mineri la o asemenea moarte şi de când stau la pândă, să-i ucidă pe toţi cei care reuşesc să iasă târâş dintre dărâmături?

— Cine e duşmanul? şopteşte Haymitch.

— Oamenii ăştia – arăt către răniţii din piaţă – nu sunt duşmanii voştri. Mă răsucesc brusc către gară. Rebelii nu sunt duşmanii voştri! Avem cu toţii un singur duşman, şi acela e Capitoliul! Asta e şansa noastră de a pune capăt puterii lui, dar ca s-o putem face avem nevoie de toţi oamenii din districte!

Camerele îmi urmăresc fiecare mişcare când arăt către bărbat, către răniţi, către rebelii ezitanţi din întregul Panem.

— Vă rog! Veniţi alături de noi! Cuvintele mele răsună în aer. Mă uit spre ecran, sperând să văd un soi de undă a împăcării traversând mulţimea.

Mă văd în schimb pe mine însămi, împuşcată în transmisie directă.

Capitolul 16

— ÎNTOTDEAUNA.

În crepusculul din lumea morfinei, Peeta şopteşte un cuvânt şi eu plec în căutarea lui. E o lume transparentă, cu o tentă violet, fără nicio muchie dură şi cu multe ascunzişuri. Îmi fac loc printre troiene de nori, mă călăuzesc după urme aproape şterse, simt miros de scorţişoară şi de mărar. Odată îi simt mâna pe obraz şi încerc să i-o reţin, dar mi se evaporă printre degete, ca o ceaţă.

Când încep în sfârşit să mă ridic la suprafaţă, revenind în camera sterilă de spital din Treisprezece, îmi aduc aminte. Eram sub influenţa siropului somnifer. Mă rănisem la călcâi când mă urcasem pe o creangă de deasupra gardului electrificat şi mă lăsasem să cad înapoi, în Doisprezece. Peeta a fost nevoit să mă urce-n pat şi l-am rugat să rămână cu mine până adorm. El a şoptit ceva pe care n-am reuşit să-l înţeleg prea bine. Dar o parte a creierului meu a captat acest unic cuvânt al replicii şi îl lasă să-mi plutească acum prin vise, sâcâindu-mă – *întotdeauna.*

Morfina atenuează orice emoţie extremă, aşa că, în loc să simt împunsătura amărăciunii, abia dacă mă simt pustiită. Un petic de pământ sterp cu tufe moarte acolo unde era cândva plin de flori. Din nefericire, în vene nu mi-a mai rămas destul drog ca să-mi ignor durerea din partea stângă a trupului. Acolo m-a lovit glonţul. Degetele îmi bâjbâie pe deasupra bandajelor groase din jurul coastelor şi mă întreb ce mai caut încă aici.

N-a fost el, bărbatul îngenuncheat în faţa mea în piaţă, bărbatul ars din Nucă. N-a apăsat el pe trăgaci. A tras cineva aflat mai departe, în mulţime. Senzaţia n-a fost de penetrare, mi s-a părut mai degrabă că m-a izbit un baros.

După momentul impactului, totul e confuzie ciuruită de focuri de arme. Încerc să mă ridic, dar nu reuşesc decât să gem.

Draperia albă care îmi desparte patul de al pacientului de alături se retrage brusc şi Johanna Mason se uită în jos, către mine. La început mă simt ameninţată, pentru că m-a atacat în arenă. Trebuie să-mi reamintesc că a făcut-o ca să-mi salveze viaţa. Atacul era inclus în planul rebelilor. Totuşi, asta nu înseamnă că nu mă dispreţuieşte. Oare modul în care s-a purtat cu mine n-a fost decât o înscenare adresată Capitoliului?

— Trăiesc, spun, cu voce răguşită.

— Nu zău, cap sec.

Johanna se apropie şi se trânteşte pe patul meu, stârnindu-mi pulsaţii dureroase de-a curmezişul pieptului. Când rânjeşte văzându-mi suferinţa, ştiu că nu urmează o scenă călduroasă de revedere.

— Încă te mai doare puţin?

Cu o mână expertă, detaşează furtunaşul de perfuzie cu morfină de braţul meu şi îl cuplează la un racord fixat în scobitura cotului ei.

— Au început să-mi dilueze porţia acum câteva zile. Se tem să n-ajung ca unul dintre ciudaţii ăia din Şase. Am fost nevoită să-mprumut de la tine când am avut cale liberă. M-am gândit că n-o să te superi.

Să mă supăr? Cum să mă supăr când Snow a torturat-o aproape până la moarte după Jubileul Pacificării? N-am niciun drept să mă supăr, şi ea o ştie.

Johanna suspină când îi pătrunde morfina în sânge.

— Poate că ăia din Şase descoperiseră ceva. Drogheză-te şi pictează-ţi flori pe trup. Nu e o viaţă chiar atât de rea. Oricum, păreau mai fericiţi decât noi, ceilalţi.

În săptămânile care-au trecut de când am plecat din Treisprezece, a mai câştigat ceva în greutate. Pe capul ras i-a crescut păr, ca un puf moale, ascunzându-i o parte dintre

cicatrice. Dar, dacă îmi soarbe morfina, înseamnă că duce o luptă interioară.

— Au un doctor de nebuni care vine pe-aici în fiecare zi. Se presupune că m-ajută să mă refac. Ca şi cum un tip care şi-a petrecut viaţa în crescătoria asta de iepuri ar fi în stare să mă vindece. Un idiot desăvârşit. La fiecare şedinţă îmi reaminteşte cel puţin de douăzeci de ori că sunt în deplină siguranţă.

Reuşesc să zâmbesc. E într-adevăr stupid să spui aşa ceva, mai ales unui învingător. De parcă ar exista aşa ceva, undeva, pentru cineva.

— Dar tu, Gaiţă Zeflemitoare? Te simţi în deplină siguranţă?

— Oh, da. Exact până-n clipa când sunt împuşcată.

— Te rog. Glonţul ăla nu te-a atins. Cinna s-a ocupat de asta, spune ea.

Mă gândesc la straturile de protecţie din costumul meu de Gaiţă Zeflemitoare. Dar durerea vine de undeva.

— Coaste rupte?

— Nici măcar. Bine învineţite. Impactul ţi-a rupt splina. N-au putut să ţi-o repare. Îşi flutură mâna într-un gest de respingere. Nu-ţi face griji, n-ai nevoie de ea. Iar dacă ai fi avut, ţi-ar fi făcut rost de una, nu-i aşa? Toată lumea are sarcina să te păstreze-n viaţă.

— De-asta mă urăşti? o întreb.

— În parte, recunoaşte ea. Invidia e cu siguranţă inclusă. Cred eşti şi cam greu de acceptat. Cu drama ta siropos de romantică şi cu rolul tău de apărătoarea-neajutoraţilor. Numai că nu e un rol, ceea ce te face şi mai insuportabilă. Te rog, nu te sfii, ia asta la modul personal.

— Tu ar fi trebuit să fii Gaiţa Zeflemitoare. Ţie n-ar fi trebuit să-ţi sufle nimeni replicile, spun eu.

— E adevărat. Numai că eu nu sunt pe placul nimănui.

— Totuşi au avut încredere în tine. Ca să mă scoţi din arenă, îi reamintesc. Şi se tem de tine.

— Aici, poate. La Capitoliu, tu eşti cea de care le e frică în momentul de faţă.

Gale apare în cadrul uşii şi Johanna se deconectează cu dibăcie, apoi mă recuplează la perfuzia cu morfină.

— Vărului tău nu-i e frică de mine, îmi spune, confidenţial.

Se grăbeşte să coboare din patul meu şi traversează încăperea către uşă, atingând în trecere piciorul lui Gale cu şoldul.

— Nu-i aşa, frumosule?

O auzim râzând când dispare pe coridor. Ridic întrebător din sprâncene când Gale îmi ia mâna.

— Sunt îngrozit, articulează el, fără glas.

Râd, dar râsul mi se transformă într-o strâmbătură de durere.

— Uşurel. Îmi mângâie faţa, în timp ce durerea se calmează. Trebuie să încetezi să o mai cauţi cu lumânarea.

— Ştiu. Dar cineva a aruncat în aer un munte, ripostez.

În loc să se retragă, Gale se apleacă mai mult către mine, studiindu-mi faţa.

— Mă crezi lipsit de inimă.

— Ştiu că nu eşti aşa. Dar n-o să-ţi spun nici că e OK, răspund.

Acum se retrage, aproape nervos.

— Katniss, ce diferenţă e, realmente, între a-ţi strivi duşmanul într-o mină şi a-i doborî aeronava cu una dintre săgeţile lui Beetee? Rezultatul e acelaşi.

— Nu ştiu. În primul rând, în Opt am fost atacaţi. Spitalul era atacat.

— Da, şi aeronavele veneau din Districtul 2, spune el. Aşa că, omorându-i, am împiedicat alte atacuri.

— Dar modul ăsta de gândire… îl poţi transforma într-un argument care să justifice, oricând, uciderea oricui. Poate justifica trimiterea copiilor la Jocurile Foamei, ca să-mpiedici districtele să-şi facă de cap.

— Nu cred asta, spune el.

— Eu cred, ripostez. Trebuie să fie din cauza excursiilor în arenă.

— Perfect. Ştim să ne certăm. Am ştiut întotdeauna. Poate e bine. Între noi stă acum Districtul 2.

— Serios?

Pentru o clipă, în mine se aprinde un sentiment de triumf. Apoi mă gândesc la oamenii din piaţă.

— După ce-am fost împuşcată a avut loc o luptă?

— Nu cine ştie ce. Muncitorii din Nucă s-au întors împotriva soldaţilor Capitoliului. Rebelii au stat pur şi simplu şi s-au uitat, spune el. De fapt, toată ţara a stat şi s-a uitat.

— Ei, la asta se pricep cel mai bine, comentez eu.

S-ar putea crede că pierderea unui organ important îţi dă dreptul să rămâi în pat câteva săptămâni, dar, dintr-un anumit motiv, doctorii mei vor să mă ridic şi să mă mişc aproape imediat. Chiar şi cu morfină, durerea din interior e puternică în primele câteva zile, însă se reduce apoi considerabil. Dar coastele învineţite continuă să mă doară. Începe să-mi displacă ori de câte ori intră Johanna în rezerva mea de morfină, dar o las totuşi să ia cât vrea.

Zvonurile despre moartea mea se răspândesc cu frenezie, aşa că echipa de televiziune e trimisă să mă filmeze în patul de spital. Îmi expun cusăturile şi vânătăile impresionante şi felicit districtele pentru succesul lor în lupta pentru unitate. Pe urmă avertizez Capitoliul să ne-aştepte în curând.

Ca parte a tratamentului din convalescenţă, fac în fiecare zi câte o scurtă plimbare la suprafaţă. Plutarch mi se alătură într-o după-amiază şi mă pune la curent cu situaţia actuală. Acum, când Districtul 2 s-a aliat cu noi, rebelii au încetat luptele, îşi acordă un răgaz, pentru regrupare. Fortifică traseele de aprovizionare, se ocupă de răniţi, îşi reorganizează trupele. Aşa cum s-a întâmplat cu Treisprezece în timpul Zilelor Negre, Capitoliul e complet izolat, fără niciun ajutor din afară, în timp ce continuă să îşi

ameninţe duşmanii cu un atac nuclear. Dar, spre deosebire de Treisprezece, poziţia în care se află Capitoliul nu-i permite s-o ia de la început şi să se descurce singur.

— Oh, oraşul ar putea s-o scoată la capăt pentru o vreme, spune Plutarch. Există cu siguranţă provizii pentru situaţii de urgenţă. Dar între Treisprezece şi Capitoliu există o diferenţă semnificativă, şi anume cerinţele populaţiei. Treisprezece era obişnuit cu greutăţile, pe când la Capitoliu lumea nu ştie nimic altceva în afară de *panem et circenses.*

— Ce-nseamnă asta?

Recunosc cuvântul *Panem,* fireşte, dar restul e lipsit de sens.

— E o zicală veche de mii de ani, scrisă într-o limbă numită latină, şi vorbeşte despre un loc numit Roma, îmi explică el. *Panem et circenses* înseamnă „pâine şi circ”. Scriitorul spunea că, în schimbul burţilor pline şi al distracţiei, poporul lui a renunţat la responsabilităţile politice şi, prin urmare, la putere.

Mă gândesc la Capitoliu. La excesul de mâncare. Şi la distracţia supremă. Jocurile Foamei.

— Deci ăsta e rolul districtelor. Să ofere pâine şi circ.

— Da. Atâta vreme cât asta a mers fără oprire, Capitoliul şi-a putut controla imperiul. În momentul de faţă nu poate oferi nimic, cel puţin nu la standardele cu care sunt obişnuiţi oamenii, spune Plutarch. Noi avem mâncarea şi eu sunt pe cale să regizez un prop distractiv, care se va bucura cu siguranţă de popularitate. La urma urmelor, nunţile le plac tuturor.

Încremenesc locului, îngreţoşată de ideea din spatele sugestiei lui. Punerea în scenă, într-un fel sau altul, a unei nunţi perverse între Peeta şi mine. De când m-am întors, nu m-am simţit în stare să mă apropii de acel geam unidirecţional şi, la cererea mea, nu mai primesc informaţii despre starea lui Peeta decât de la Haymitch. El îmi vorbeşte foarte puţin despre asta. Au fost încercate diverse

tehnici. Nu va exista niciodată cu adevărat o cale de vindecare. Şi acum vor să mă mărit cu Peeta pentru un prop?

Plutarch se grăbeşte să mă liniştească.

— Oh, nu, Katniss. Nu nunta ta. Nunta lui Finnick cu Annie. Tu nu trebuie decât să-ţi faci apariţia şi să pretinzi că te bucuri pentru ei.

— Ăsta e unul dintre puţinele lucruri pentru care nu e nevoie să mă prefac, Plutarch, îi spun.

Următoarele câteva zile aduc cu ele un potop de activităţi, pe măsură ce e pregătit evenimentul.

Ocazie cu care diferenţele dintre Capitoliu şi Treisprezece ies în evidenţă, puternic reliefate. Când spune „nuntă”, Coin vorbeşte despre doi oameni care semnează o hârtie şi cărora li se repartizează apoi un nou compartiment. Plutarch se gândeşte la sute de oameni îmbrăcaţi în haine de gală şi la o petrecere de trei zile. E amuzant să-i vezi tocmindu-se pentru fiecare amănunt. Plutarch trebuie să se lupte pentru fiecare oaspete, pentru fiecare notă muzicală. După ce Coin îşi foloseşte dreptul de veto împotriva petrecerii, a spectacolului şi a alcoolului, Plutarch strigă:

— Ce rost mai are prop-ul ăsta dacă nimeni nu se distrează?!

E greu să-i impui unui creator-de-joc un buget. Dar până şi o ceremonie discretă produce agitaţie în Treisprezece, unde se pare că n-au niciun fel de sărbătoare. Când se anunţă că e nevoie de copii care să interpreteze un cântec de nuntă din Patru, îşi fac apariţia practic toţi copiii din district. Şi nu e nicidecum lipsă de voluntari care să ajute la împodobirea sălii. În timpul meselor, toată lumea vorbeşte entuziasmată despre ceremonie.

Poate nu e vorba doar de petrecere. Poate nădăjduim cu atâta sete să se întâmple ceva bun, încât dorim să fim incluşi în eveniment. Asta ar explica de ce – când Plutarch face o criză de furie în privinţa hainelor pe care le va purta

mireasa – mă ofer s-o duc pe Annie în casa mea din Doisprezece, unde Cinna a lăsat tot felul de veşminte de seară într-un dulap mare de la parter. Toate rochiile de mireasă create pentru mine au fost duse înapoi, la Capitoliu, dar au rămas cele pe care le-am purtat în Turneul Învingătorilor. Am câteva mici dubii în privinţa ideii de a mă afla în compania lui Annie, fiindcă nu ştiu cu adevărat despre ea decât că Finnick o iubeşte şi că toată lumea o consideră nebună. În timpul călătoriei cu aeronava, decid că nu e atât nebună, cât instabilă. Râde în momente ciudate ale conversaţiei, sau o abandonează, distrată. Ochii ei verzi privesc un anumit punct cu o asemenea intensitate, încât te pomeneşti încercând să descoperi ce vede acolo unde nu e decât aerul gol-goluţ. Uneori îşi apasă fără niciun motiv ambele mâini peste urechi, ca şi cum ar vrea să oprească un sunet dureros. E într-adevăr ciudată, dar, dacă Finnick o iubeşte, pentru mine e de-ajuns.

Capăt permisiunea să fim însoţite de echipa mea pregătitoare, aşa că scap de povara luării unei decizii în materie de vestimentaţie. Când deschidem dulapul, amuţim cu toţii, fiindcă prezenţa lui Cinna e atât de puternică încât se revarsă din fiecare ţesătură. Octavia cade în genunchi, îşi freacă tivul unei fuste de obraz şi izbucneşte în lacrimi.

— A trecut atât de mult timp de când n-am mai văzut nimic frumos, suspină ea.

În ciuda rezervelor lui Coin, care o consideră prea extravagantă, şi ale lui Plutarch, căruia i se pare prea lipsită de fast, nunta e un succes zdrobitor. Cei trei sute de invitaţi norocoşi selectaţi din Treisprezece şi numeroşii refugiaţi poartă hainele lor de zi cu zi, decoraţiunile sunt făcute din frunze de toamnă, muzica e oferită de un cor de copii acompaniaţi de un singur lăutar, care a reuşit să scape din Doisprezece luându-şi vioara cu sine. Aşa că, după standardele Capitoliului, totul e simplu şi frugal. Dar nu contează, fiindcă nimic nu poate concura cu frumuseţea cuplului. N-are legătură cu hainele împrumutate – Annie e

îmbrăcată cu rochia verde de mătase purtată de mine în Cinci, iar Finnick cu unul dintre costumele lui Peeta, modificat ca să i se potrivească –, deşi sunt remarcabile. Dar cine se poate uita la altceva în afară de feţele radioase ale celor doi oameni pentru care existenţa unei asemenea zile era cândva practic o imposibilitate? Dalton, crescătorul de vite din Zece, conduce ceremonia, fiindcă e similară cu nunţile din districtul lui. Dar există şi tuşe specifice Districtului 4. Un năvod împletit din fire lungi de iarbă care acoperă cuplul în timp ce îşi rosteşte jurămintele, apa sărată cu care îşi ating unul altuia buzele, străvechiul cântec de nuntă care asemuieşte căsătoria cu o călătorie pe mare.

Nu, nu e nevoie să mă prefac că sunt fericită pentru ei.

După ce îşi pecetluiesc unirea cu un sărut, după urale şi după un toast cu suc de mere, lăutarul începe o melodie care atrage toate privirile din Doisprezece. Poate că suntem cel mai mic şi cel mai sărac district din Panem, dar ştim să dansăm. În programul oficial nu există aşa ceva, dar Plutarch, care coordonează prop-ul din camera de control, îşi ţine probabil degetele încrucişate. Cum era de aşteptat, Sae Unsuroasa îl înşfacă pe Gale de mână, îl duce în mijlocul încăperii şi se aşază în faţa lui. Un şuvoi de oameni li se alătură, alcătuind două şiruri lungi. Şi începe dansul.

Stau deoparte, bătând tactul din palme, când o mână osoasă mi se încleştează deasupra cotului. Johanna se încruntă la mine.

— Ai de gând să pierzi ocazia de a dansa sub ochii lui Snow?

Are dreptate. Ce ne-ar putea trâmbiţa victoria cu mai multă putere decât o Gaiţă Zeflemitoare fericită, învârtindu-se în ritmul muzicii? O găsesc pe Prim în mulţime. Fiindcă serile de iarnă ne-au oferit o grămadă de timp în care să exersăm, suntem o pereche foarte potrivită. Îi alung temerile în privinţa coastelor mele şi ne ocupăm locurile în

şir. Mă doare, dar satisfacţia de a şti că Snow mă priveşte dansând cu surioara mea spulberă orice altă senzaţie.

Dansul ne transformă. Le arătăm paşii oaspeţilor din Districtul 13. Cerem cu insistenţă un dans special, pentru mire şi mireasă. Ne prindem de mâini, alcătuind o imensă horă, şi toată lumea etalează talentul cu care îşi mişcă picioarele. Nimic atât de frivol, de vesel sau de distractiv nu s-a mai întâmplat de atât de multă vreme. Ar putea să continue toată noaptea, dacă n-ar exista un ultim eveniment planificat pentru prop-ul lui Plutarch. Unul despre care eu n-am auzit nimic, pentru că a fost pregătit ca surpriză.

Patru oameni aduc dintr-o încăpere alăturată o masă pe rotile, cu un tort de nuntă imens. Cei mai mulţi dintre oaspeţi se trag deoparte, făcând loc pentru această raritate, pentru această orbitoare creaţie a unor valuri glazurate, albastre-verzui, cu creste albe de spumă, străbătute de peşti şi de bărci cu pânze, de foci şi de anemone-de-mare. Dar eu mă împing prin mulţime ca să-mi confirm bănuiala trezită la prima vedere. Pe cât e de sigur că broderia de pe rochia lui Annie e creată de Cinna, pe atât sunt de convinsă că florile de pe tort au fost făcute de mâna lui Peeta.

E posibil să pară un fleac, dar ceea ce se află în spatele lui ar putea umple volume întregi. Haymitch mi-a ascuns foarte multe. Băiatul pe care l-am văzut ultima oară, urlând cât îl ţinea gura şi încercând să se smulgă din legături, n-ar fi reuşit niciodată să facă aşa ceva. N-ar fi fost în stare să se concentreze, să-şi stăpânească mâinile, să conceapă ceva atât de desăvârşit pentru Finnick şi Annie. De parcă mi-ar fi anticipat reacţia, Haymitch a apărut alături de mine.

— Hai să stăm de vorbă, îmi spune.

Pe coridor, departe de camerele de filmat, îl întreb:

— Ce se-ntâmplă cu el?

Haymitch clatină din cap.

— Nu ştiu. Nimeni nu ştie. Uneori e aproape raţional şi apoi, fără niciun motiv, o ia din nou razna. Lucrul la tort a

fost un fel de terapie. A muncit la el câteva zile. L-am urmărit şi… părea aproape la fel ca înainte.

— Înseamnă că e liber să umble pe unde vrea? întreb.

Ideea îmi creează o stare de agitaţie, pe vreo cinci niveluri diferite.

— Oh, nu. E foarte bine păzit. Şi e încă sub cheie. Dar am stat de vorbă cu el, spune Haymitch.

— Faţă-n faţă? Şi nu şi-a ieşit din minţi?

— Nu. Era foarte supărat pe mine, însă numai din motive justificate. Pentru că nu i-am spus despre complotul rebelilor şi pentru altele. Haymitch se întrerupe o clipă, ca şi cum ar lua o decizie. Zice c-ar vrea să te vadă.

Sunt pe o barcă glazurată, aruncată în toate părţile de valuri albastre-verzui, cu puntea legănându-mi-se sub picioare. Palmele mi se proptesc de perete, în căutarea echilibrului. Asta nu făcea parte din plan. În Doi l-am scos din scenariu pe Peeta. Pe urmă trebuia să merg la Capitoliu, să-l ucid pe Snow şi să fiu eu însămi ucisă, împuşcătura n-a fost decât o piedică temporară. Nu era de aşteptat s-aud vreodată cuvintele *zice c-ar vrea să te vadă.* Însă acum, după ce le-am auzit, nu pot refuza sub nicio formă.

La miezul nopţii, stau dincolo de uşa celulei lui. O cameră de spital. Trebuie s-aşteptăm să-şi încheie Plutarch difuzarea filmului nunţii, de care e mulţumit, în ciuda lipsei a ceea ce el numeşte tămbălău.

— Cea mai bună urmare a faptului că, în toţi anii ăştia, Capitoliul a ignorat, în esenţă, Districtul 12, e dramul de spontaneitate pe care vi l-aţi păstrat. Publicul îl devorează. Ca atunci când a anunţat Peeta că e îndrăgostit de tine, sau când ai făcut trucul cu fructele de pădure. E perfect pentru televiziune.

Mi-aş dori să mă fi putut întâlni cu Peeta între patru ochi. Dar auditoriul alcătuit din medici s-a adunat dincolo de geamul unidirecţional, cu blocnotesurile pregătite şi cu stilourile pe poziţie. Când aud OK-ul lui Haymitch în cască, deschid încet uşa.

Ochii albaştri se fixează imediat asupra mea. Peeta e legat cu câte trei curele de fiecare braţ şi conectat la un furtunaş prin care i se poate inocula un medicament paralizant, dacă îşi pierde cumva controlul. Însă nu se zbate să se elibereze, mă studiază doar, cu privirea prudentă a cuiva care n-a exclus încă posibilitatea de a se afla în prezenţa unui mutant. Mă apropii până ce ajung cam la un metru distanţă de pat. N-am ce face cu braţele, aşa că înainte de a vorbi mi le încrucişez, protejându-mi coastele.

— Salut.

— Salut, răspunde el.

Vocea seamănă cu a lui, e aproape vocea lui, numai că i s-a adăugat ceva nou. O tentă de suspiciune şi de reproş.

— Haymitch mi-a spus că vrei să-mi vorbeşti.

— Vreau să mă uit la tine, pentru-nceput.

E ca şi cum s-ar aştepta să mă transform, sub ochii lui, într-un lup hibrid, cu botul plin de bale. Se holbează la mine un timp atât de îndelungat încât încep să arunc priviri furişe către geamul unidirecţional, sperând să primesc indicaţii din partea lui Haymitch, dar casca din urechea mea continuă să tacă.

— Nu eşti prea voinică, nu-i aşa? Sau deosebit de frumoasă?

Ştiu că Peeta a bătut drumul până-n iad şi înapoi, şi totuşi observaţia lui mă irită, aşa cum n-ar trebui.

— Ei, şi tu arătai mai bine pe vremuri. Haymitch mă sfătuieşte să bat în retragere, dar vorbele lui sunt acoperite de râsul lui Peeta.

— Şi nici pe departe amabilă. Să-mi spui aşa ceva după toate cele prin care am trecut.

— Mda. Toţi am trecut prin multe. Şi tu erai cel renumit pentru amabilitate, nu eu.

Fac totul pe dos. Nu ştiu de ce simt atât de tare nevoia să fiu în defensivă. El a fost torturat! A fost *viespchestrat!* Ce e cu mine? Mă gândesc dintr-odată că e posibil să-ncep să ţip

la el – nici măcar nu sunt sigură în privinţa asta – aşa că mă hotărăsc să plec de-aici.

— Uite ce e, nu mă simt prea bine. Poate trec pe la tine mâine.

Sunt în pragul uşii când vocea lui mă opreşte.

— Katniss. Mi-am adus aminte de pâine. Pâinea. Singurul moment în care ne-am aflat cu adevărat în legătură, înainte de Jocurile Foamei.

— Ţi-au arătat înregistrarea în care vorbesc despre ea, spun eu.

— Nu. Există o asemenea înregistrare? De ce n-a folosit-o Capitoliul împotriva mea? întreabă el.

— Am făcut-o în ziua salvării tale, îi răspund. Durerea din piept îmi cuprinde coastele ca o menghină.

Dansul n-a fost o idee bună.

— Şi ce ţi-ai adus aminte?

— Tu. În ploaie, spune el, cu blândeţe. Căutând în lăzile noastre de gunoi. Eu arzând pâinea. Mama pocnindu-mă. Eu, luând pâinea ca să i-o duc porcului, dar dându-ţi-o în schimb ţie.

— Aşa e. Aşa a fost, spun eu. A doua zi, la şcoală, am vrut să-ţi mulţumesc. Dar n-am ştiut cum.

— Eram afară la sfârşitul zilei. Am încercat să-ţi surprind privirea. Tu te-ai uitat în altă parte. Şi apoi… dintr-un anumit motiv, ai cules o păpădie.

Dau din cap. Îşi aminteşte într-adevăr. Eu n-am vorbit niciodată despre asta.

— Probabil că te iubeam foarte mult.

— Mă iubeai.

Vocea mi se frânge şi mă prefac că tuşesc.

— Dar tu mă iubeai? întreabă el.

Rămân cu ochii la podeaua de mozaic.

— Toată lumea spune că da. Şi că de asta te-a torturat Snow. Ca să mă zdrobească.

— Ăsta nu e un răspuns, spune el. N-am ştiut ce să cred când mi-au arătat o parte dintre înregistrări. S-ar părea că

atunci, când am fost prima oară în arenă, ai încercat să mă ucizi cu viespoi-copoii ăia.

— Am încercat să vă ucid pe toţi, îi răspund. Eram încolţită.

— Pe urmă sunt o mulţime de sărutări. Nu par foarte sincere, din partea ta. Ţi-a făcut plăcere să mă săruţi? mă întreabă.

— Uneori, recunosc eu. Ştii că acum ne privesc mai mulţi oameni?

— Ştiu. Şi ce e cu Gale? continuă el.

Mă cuprinde din nou furia. Puţin îmi pasă de convalescenţa lui – asta nu e treaba oamenilor de dincolo de geam.

— Nici el nu sărută rău, răspund, cu bruscheţe.

— Şi crezi că pentru fiecare dintre noi a fost OK? Să ştim că îl săruţi pe celălalt?

— Nu. N-a fost OK pentru niciunul dintre voi. Dar nu v-am cerut permisiunea.

Peeta râde din nou, rece, distant.

— Ei, eşti uimitoare, nu-i aşa?

Haymitch nu protestează când plec. Străbat coridorul. Traversez stupul de compartimente. Găsesc o spălătorie, cu o ţeavă caldă după care să mă ascund. Trece mult timp până ce reuşesc să-mi dau seama de ce sunt atât de întoarsă pe dos. Toate acele luni în care am fost sigură că Peeta mă crede minunată s-au sfârşit. În cele din urmă, mă poate vedea aşa cum sunt. Brutală. Bănuitoare. Manipulatoare. Letală.

Şi îl urăsc pentru asta.

Capitolul 17

ATACATĂ PE LA SPATE. Aşa mă simt când Haymitch îmi dă vestea, la spital. Zbor în josul treptelor, către Comandament, cu gândurile alergându-mi cu un kilometru şi jumătate pe minut, şi dau buzna în plin consiliu de război.

— Cum adică eu nu merg la Capitoliu? Trebuie să merg! Sunt Gaiţa Zeflemitoare! exclam.

Coin abia dacă-şi ridică privirea de pe ecranul din faţa ei.

— Şi, ca Gaiţă Zeflemitoare, principalul tău scop, unirea districtelor împotriva Capitoliului, a fost atins. Nu-ţi face griji – dacă totul merge bine, te trimitem acolo pentru capitulare.

Capitulare?

— O să fie prea târziu! O să pierd toate luptele. E nevoie de mine – sunt cel mai bun ţintaş pe care-l aveţi! strig.

De obicei nu mă laud cu asta, dar trebuie să fie cel puţin foarte aproape de adevăr.

— Dar Gale se duce.

— Gale s-a dus la instrucţie în fiecare zi, dacă n-a avut alte îndatoriri autorizate. Sunt sigură că se poate descurca pe câmpul de luptă. La câte ore de instrucţie apreciezi că ai participat tu?

La niciuna. Ăsta e răspunsul.

— Păi, uneori am fost la vânătoare. Şi… m-am antrenat cu Beetee, la Apărarea Specială.

— Nu e acelaşi lucru, Katniss, spune Boggs. Ştim cu toţii că eşti inteligentă şi curajoasă şi că ţinteşti bine. Dar pe câmpul de luptă avem nevoie de soldaţi. Tu nu ştii nimic despre modul în care se execută un ordin şi nu se poate spune că eşti în cea mai bună formă fizică.

— Asta nu v-a deranjat când am fost în Opt. Sau în Doi, ripostez eu.

— Iniţial, n-ai fost autorizată să iei parte la luptă, în niciunul dintre cazuri, spune Plutarch, avertizându-mă din priviri că sunt pe cale să dezvălui prea multe.

Nu, lupta cu bombardierele din Opt şi intervenţia mea din Doi au fost spontane, nesăbuite şi categoric neautorizate.

— Şi în ambele cazuri ai fost rănită, îmi reaminteşte Boggs.

Mă văd dintr-odată prin ochii lui. O fată mărunţică de şaptesprezece ani, care nu e în stare să-şi recapete răsuflarea, fiindcă nu i s-au vindecat pe deplin coastele. Îmbrăcată neglijent. Indisciplinată. În convalescenţă. Nu un soldat, ci un om căruia trebuie să i se poarte de grijă.

— Dar trebuie să merg, spun.

— De ce? mă întreabă Coin.

Nu-i pot spune că vreau să-mi duc la bun sfârşit răzbunarea personală împotriva lui Snow. Sau că nu pot suporta ideea de a rămâne aici, în Treisprezece, cu cea mai recentă versiune a lui Peeta, în timp ce Gale merge la război. Dar nu duc lipsă de motive care mă-ndeamnă să lupt împotriva Capitoliului.

— Din cauza districtului meu. Pentru că l-au distrus.

Preşedinta se gândeşte o clipă. Mă studiază.

— Ei bine, ai la dispoziţie trei săptămâni. Nu e mult, dar poţi să-ncepi instrucţia. Dacă te va declara aptă Comisia de Repartizare, poate vom reconsidera cazul tău.

Asta e. Mai mult de-atât nu pot să sper. Cred că e vina mea. Mi-am nesocotit orarul în fiecare zi, în afara cazurilor când conţinea câte ceva pe placul meu. Când se petreceau atât de multe lucruri, nu mi s-a părut că alergarea pe câmp cu o armă în mână ar fi fost o prioritate. Iar acum plătesc pentru neglijenţă.

Când mă-ntorc la spital, o găsesc pe Johanna într-o stare similară cu a mea, şi spumegând de furie. Îi povestesc ce-a spus Coin.

— Cred c-ai putea să vii şi tu la instrucţie.

— Perfect. O să vin. Dar o să merg în împuţitul ăla de Capitoliu chiar dac-o să fiu nevoită să ucid echipajul unei aeronave şi s-o pilotez singură, zice Johanna.

— Cred că e mai bine să n-aduci vorba despre asta la instrucţie, îi spun. Dar e plăcut să ştiu c-o să am un mijloc de transport.

Johanna rânjeşte şi simt că în relaţia noastră intervine o schimbare, uşoară, dar semnificativă.

Nu ştiu dacă suntem cu adevărat prietene, dar e posibil ca „aliate” să fie cuvântul potrivit. Ceea ce e bine. O să am nevoie de un aliat.

A doua zi dimineaţă, la 7:30, când ne prezentăm la antrenament, realitatea mă plesneşte peste obraz. Am fost repartizate într-o grupă alcătuită mai degrabă din începători, puşti de paisprezece sau cincisprezece ani, ceea ce pare oarecum insultător până când devine evident că toţi sunt într-o formă mult mai bună decât noi. Gale şi ceilalţi oameni selectaţi pentru plecarea la Capitoliu sunt într-o cu totul altă fază, de instrucţie intensivă. După ce facem încălzirea – ceea ce doare – urmează două ore de exerciţii de fortificare – dureroase – şi o alergare de opt kilometri – ucigătoare. Deşi sunt îmboldită de insultele Johannei, trebuie să renunţ după un kilometru şi jumătate.

— Coastele mele sunt de vină, îi explic antrenoarei, o femeie practică, între două vârste, căreia trebuie să-i spunem „soldat York”. Sunt încă pline de vânătăi.

— Ei, soldat Everdeen, astea mai au nevoie de încă o lună, cel puţin, ca să se vindece singure, ascultă-mă pe mine, zice ea.

Eu clatin din cap.

— N-am la dispoziţie o lună.

Ea mă măsoară de sus până jos.

— Doctorii nu ţi-au prescris niciun tratament?

— Există un tratament? întreb. Au spus că trebuie să se vindece de la sine.

— Aşa zic ei. Dar, la recomandarea mea, ar putea accelera procesul. Însă te previn că n-o să fie distractiv, îmi spune ea.

— Te rog. Trebuie s-ajung la Capitoliu, insist eu.

Soldatul York nu pune la îndoială asta.

Scrie ceva pe un blocnotes şi mă trimite direct la spital. Ezit. Nu vreau să lipsesc din nou de la instrucţie.

— O să mă-ntorc la şedinţa de după-amiază, promit.

Ea se mulţumeşte să strângă din buze.

Ceva mai târziu, cu douăzeci şi patru de ace înfipte în cuşca toracică, zac lată în patul meu de spital, scrâşnind din dinţi ca să nu implor să-mi fie adusă înapoi perfuzia cu morfină. A stat lângă patul meu, ca să-mi pot administra o doză ori de câte ori simţeam nevoia, însă în ultima vreme n-am mai folosit-o, am păstrat-o doar pentru Johanna. Astăzi mi-au făcut o analiză a sângelui, ca să se asigure că nu mai conţine nicio urmă de calmant, pentru că amestecul celor două medicamente – morfina şi indiferent ce-o fi substanţa care-mi trimite acum în coaste o durere arzătoare – are efecte secundare periculoase. Mi s-a spus clar c-o să am două zile grele. Însă eu le-am cerut să continue.

În camera noastră, noaptea e groaznică. Somnul iese din discuţie. Eu am impresia că simt efectiv mirosul degajat de inelul de carne în flăcări ce-mi înconjoară pieptul, iar Johanna se luptă cu simptomele renunţării la drog. Ceva mai devreme, când i-am cerut scuze fiindcă am lăsat-o fără rezerva de morfină, şi-a fluturat mâna a respingere, spunând că oricum trebuia să se-ntâmple. Dar la ora trei dimineaţa sunt ţinta tuturor înjurăturilor colorate care s-au rostit vreodată în Districtul 7. Iar dimineaţa mă trage jos din pat, hotărâtă s-ajungem la instrucţie.

— Nu cred că sunt în stare, îi mărturisesc.

— Ba poţi. Putem amândouă. Doar suntem învingătoare, nu-i aşa? Noi putem supravieţui, indiferent ce-ar arunca asupra noastră, mârâie ea.

Are tenul de un verde îngreţoşător şi tremură ca o frunză. Mă îmbrac.

Trebuie să fim învingătoare ca să putem trece de dimineaţa asta. Când ne dăm seama că afară plouă, mă gândesc c-o s-o pierd pe Johanna. Faţa ei devine cadaverică şi pare să nu mai respire.

— Nu e decât apă. N-o să ne omoare, îi spun.

Ea strânge din dinţi şi calcă apăsat prin noroi.

Ploaia ne udă până la piele în timp ce ne antrenăm trupurile, apoi parcurgem cu greu traseul de alergare. Eu mă retrag din nou după un kilometru şi jumătate şi rezist tentaţiei de a-mi scoate cămaşa pentru ca apa rece să-mi sfârâie pe coastele încinse. Mă silesc să-mi înghit prânzul primit pe teren, peşte şi tocană de vită, ambele murate de apă. Johanna reuşeşte să-şi mănânce jumătate din porţie înainte de a o voma. După-amiază învăţăm să ne montăm armele. Eu reuşesc, dar ea nu-şi poate opri tremurul mâinilor atât cât e nevoie ca să asambleze componentele. O ajut când se întoarce York cu spatele. Deşi ploaia nu se opreşte, după-amiază avem parte de o îmbunătăţire, fiindcă suntem într-un poligon de tragere. În sfârşit ceva la care mă pricep. E nevoie de câtva timp ca să treci de la arc la o armă de foc, dar, până la sfârşitul zilei, am cele mai bune rezultate din grupa noastră.

Tocmai am intrat în incinta spitalului când o aud pe Johanna vorbind pe un ton solemn:

— Trebuie să terminăm cu asta. Să nu mai locuim în spital. Toată lumea nu vede în noi decât nişte paciente.

Pentru mine nu e o problemă. Mă pot muta oricând în compartimentul familiei mele, dar Johannei nu i-a fost niciodată repartizat vreunul. Când încearcă să-şi obţină externarea, nu vor s-o lase să locuiască singură, chiar dacă se întoarce în fiecare zi, pentru o discuţie cu doctorul de nebuni. Cred c-au reuşit să pună lucrurile cap la cap în privinţa morfinei, ceea ce nu face decât să le întărească părerea că e labilă.

— N-o să fie singură. O să locuiesc în cameră cu ea, anunţ.

Apar disensiuni, dar Haymitch trece de partea noastră şi, la ora de culcare, avem un compartiment vizavi de cel ocupat de Prim şi de mama, care e de acord să stea cu ochii pe noi.

Îmi termin duşul, iar Johanna se şterge cu o cârpă umedă, după care face o inspecţie sumară a locului. Când trage sertarul cu cele câteva obiecte pe care le posed, se grăbeşte să-l închidă.

— Îmi cer scuze.

Mă gândesc că în sertarul ei nu e nimic, în afara hainelor primite de la guvern. Că, în toată lumea asta, nu există niciun obiect care să-i aparţină.

— E OK. Dacă vrei, te poţi uita la lucrurile mele.

Ea îmi deschide medalionul şi studiază poza lui Gale, pe a lui Prim şi pe a mamei. Desface paraşuta argintie, ia caneaua şi şi-o pune pe degetul mic.

— Mi se face sete numai când o privesc.

Pe urmă găseşte perla pe care mi-a dat-o Peeta.

— Asta e…?

— Da, răspund. Am reuşit cumva să trec peste asta.

Nu vreau să vorbesc despre Peeta. Una dintre părţile bune ale instrucţiei e faptul că mă-mpiedică să mă gândesc la el.

— Haymitch zice că e din ce în ce mai bine, spune ea.

— Poate, dar s-a schimbat.

— Aşa cum te-ai schimbat şi tu. Şi eu. Şi Finnick, şi Haymitch, şi Beetee. Ca să nu-ncep cu Annie Cresta. Arena ne-a dat bine peste cap pe toţi, nu crezi? Sau te mai simţi încă la fel ca fata care s-a oferit voluntar în locul surorii ei? mă întreabă.

— Nu, îi răspund.

— Ăsta e singurul lucru în privinţa căruia s-ar putea să aibă dreptate doctorul meu de nebuni. Nu există

întoarcere. Prin urmare putem s-acceptăm lucrurile aşa cum sunt acum.

Îmi aşază suvenirele la loc în sertar, în ordine, şi se urcă în patul de vizavi de al meu exact când se sting luminile.

— Nu ţi-e teamă c-o să te-omor la noapte?

— De parcă eu nu ţi-aş putea face de petrecanie, îi răspund.

Pe urmă râdem, fiindcă amândouă ne simţim atât de schilodite, încât pare un miracol dac-o să ne putem scula mâine dimineaţă. Dar putem. Reuşim în fiecare zi. Şi, până la finele săptămânii, coastele mele sunt aproape ca noi, iar Johanna e în stare să-şi monteze puşca fără ajutor.

La sfârşitul zilei, soldatul York dă aprobator din cap, către noi amândouă.

— Excelentă treabă, soldaţi.

— Cred c-a fost mai uşor să câştigăm Jocurile, bombăne Johanna, când am ajuns destul de departe ca să nu mai putem fi auzite.

Dar privirea ei spune că e încântată.

De fapt, suntem aproape binedispuse când intrăm în sala de mese, unde mă aşteaptă Gale, să mâncăm împreună. Rămân în toane la fel de bune şi când primesc o porţie uriaşă de tocană de vită.

— Primele transporturi de hrană au sosit în dimineaţa asta, îmi spune Sae Unsuroasa. Asta e carne de vacă adevărată, din Districtul 10. Nu unul dintre câinii voştri sălbatici.

— Nu-mi amintesc să fi refuzat tu vreunul, ripostează Gale.

Ne alăturăm unui grup din care fac parte Delly, Annie şi Finnick. Transformarea lui Finnick de după căsătorie e impresionantă. Celelalte încarnări ale sale – idolul decadent pe care l-am întâlnit înainte de Jubileul Pacificării, aliatul enigmatic din arenă, tânărul zdrobit care a-ncercat să m-ajute să rezistăm împreună – toţi aceştia au fost înlocuiţi de cineva care radiază de viaţă. Îşi etalează pentru prima oară

adevăratul farmec, umorul discret şi firea plăcută. Nu dă niciodată drumul mâinii lui Annie. Nici când merg, nici când mănâncă. Mă îndoiesc că are de gând s-o facă vreodată. Ea e pierdută într-un soi de uimire fericită. Încă mai sunt momente când îţi dai seama că în creierul ei se produce o alunecare şi o altă lume îi atrage privirea. Dar câteva cuvinte adresate de Finnick o aduc înapoi.

Delly, pe care o cunosc de când eram mică, dar la care nu m-am gândit niciodată prea mult, a crescut în ochii mei. I s-a povestit ce mi-a spus Peeta în noaptea de după nuntă, dar nu e bârfitoare. Haymitch spune că e cea mai bună apărătoare pe care-o am ori de câte ori explodează Peeta într-un soi de furie ucigaşă contra mea. Îmi ia întotdeauna apărarea, dând vina pe percepţiile lui negative, inoculate de tortura Capitoliului. Are mai multă influenţă asupra lui decât oricine altcineva, fiindcă pe ea o cunoaşte cu adevărat. Oricum, chiar dacă Delly îmi înfrumuseţează părţile bune, apreciez asta. Sincer vorbind, am nevoie de o uşoară înfrumuseţare.

Sunt moartă de foame şi tocana e delicioasă – carne de vită, cartofi, napi şi ceapă într-un sos gros – aşa că trebuie să-mi impun să mestec mai încet. În toată sala de mese se simte efectul revigorant al unei mâncări gustoase. Modul în care îi face pe oameni mai prietenoşi, mai amuzanţi, mai optimişti, reamintindu-le că nu e o greşeală să continue să trăiască. E mai bună decât orice medicament. Mă străduiesc s-o savurez cât mai multă vreme şi mă alătur conversaţiei. Îmi înmoi pâinea în sos şi ciugulesc din ea ascultându-l pe Finnick spunând o poveste caraghioasă, despre o broască ţestoasă de mare, care a plecat înot cu pălăria lui. Încep să râd înainte să-mi dau seama că el e aici. Stă exact în partea opusă a mesei, în spatele locului gol de lângă Johanna. Privindu-mă. Mă sufoc pentru o clipă, când pâinea înmuiată în sos mi se opreşte în gât.

— Peeta! exclamă Delly. Îmi pare atât de bine să te văd afară… şi lângă noi.

În spatele lui stau doi paznici voinici. El îşi ţine tava cu stângăcie, în echilibru pe vârfurile degetelor, fiindcă are încheieturile mâinilor încătuşate, cu un lanţ scurt între ele.

— Ce-i cu brăţările astea elegante? întreabă Johanna.

— Încă nu sunt tocmai demn de încredere, îi explică Peeta. Nu pot nici măcar să stau aici fără permisiunea voastră.

Arată către paznici cu o mişcare a capului.

— Sigur că poţi să stai aici. Suntem prieteni vechi, spune Johanna, bătând cu palma pe locul de lângă ea. La Capitoliu, eu şi Peeta am fost ţinuţi în celule învecinate. Suntem foarte familiarizaţi unul cu ţipetele altuia.

Annie, care stă de partea cealaltă a Johannei, îşi acoperă urechile, gestul prin care părăseşte realitatea. Finnick îi aruncă o privire furioasă Johannei şi o cuprinde cu braţul pe Annie.

— Cum? Doctorul meu de nebuni spune că nu trebuie să-mi cenzurez gândurile. Face parte din terapie, ripostează Johanna.

Mica noastră petrecere şi-a pierdut însufleţirea. Finnick murmură tot felul de lucruri către Annie, până când ea îşi îndepărtează uşor mâinile. Urmează un lung răstimp de tăcere, în care toată lumea se preface că mănâncă.

— Annie, spune radioasă Delly, ştii că Peeta ţi-a împodobit tortul de nuntă? La noi în oraş, familia lui deţinea o brutărie, iar el făcea glazurile.

Annie se uită cu prudenţă dincolo de Johanna.

— Mulţumesc, Peeta. A fost minunat.

— Cu plăcere, Annie, răspunde el, şi îi aud în glas acea notă de blândeţe pe care-o crezusem dispărută pentru totdeauna.

Chiar dacă nu mi se adresează mie. Totuşi există.

— Dacă vrem să ne-ncadrăm în timp cu plimbarea aia, am face bine să mergem, îi spune Finnick soţiei sale. Aranjează ambele tăvi astfel încât să le poată duce cu o

singură mână, în timp ce strânge mâna ei cu cealaltă. Mi-a părut bine să te văd, Peeta.

— Să te porţi frumos cu ea, Finnick. Altminteri s-ar putea să-ncerc să ţi-o iau.

Ar fi putut fi o glumă, dacă tonul n-ar fi fost atât de rece. Tot ce transmite e ceva negativ. Neîncrederea făţişă în Finnick, aluzia că Peeta a pus ochii pe Annie, că Annie l-ar putea părăsi pe Finnick, că eu nu exist.

— Oh, Peeta, spune Finnick, cu detaşare. Nu mă face să regret că ţi-am repornit inima.

Se îndepărtează conducând-o pe Annie, după ce îmi aruncă o privire îngrijorată.

— Ţi-a salvat într-adevăr viaţa, Peeta. Nu numai o dată, spune Delly după plecarea lor, cu reproş în glas.

— Pentru ea. Peeta arată spre mine cu o mişcare uşoară a capului. Pentru rebeliune. Nu de dragul meu. Nu-i datorez nimic.

N-ar trebui să muşc momeala, dar o fac.

— Poate că nu. Dar Mags a murit şi tu eşti încă aici. Asta ar trebui să-nsemne ceva.

— Da, o mulţime de lucruri ar putea însemna altceva decât par, Katniss. Am nişte amintiri cărora nu le pot da niciun sens, şi nu cred c-au fost alterate de Capitoliu. O mulţime de nopţi din tren, de exemplu, ripostează el.

Alte aluzii. Că în tren s-ar fi întâmplat mai multe decât în realitate. Ceea ce s-a întâmplat într-adevăr – nopţile alea în care mi-aş fi pierdut minţile dacă nu m-ar fi ţinut în braţe – nu mai contează. Totul e o minciună, totul e un mod de a abuza de el.

Peeta schiţează un gest cu lingura, făcând legătura dintre Gale şi mine.

— Voi doi sunteţi acum oficial un cuplu, sau încă mai tărăsc povestea cu îndrăgostiţii născuţi sub o stea potrivnică?

— O mai tărăsc, spune Johanna.

Cuprins de spasme, Peeta îşi încleştează pumnii, pentru a şi-i destinde apoi cu un gest bizar. E tot ce poate face ca să îi ţină departe de gâtul meu? Simt muşchii lui Gale încordându-se lângă mine, mă tem de o ceartă.

Dar el se mulţumeşte să spună:

— N-aş fi crezut dacă n-aş fi văzut cu ochii mei.

— Ce-ai văzut? întreabă Peeta.

— Pe tine, răspunde Gale.

— Va trebui să fii ceva mai explicit, spune Peeta. Ce-i cu mine?

— Te-au înlocuit cu o altă versiune a ta, cu un mutant rău, spune Johanna.

Gale îşi bea tot laptele.

— Ai terminat? mă întreabă.

Mă ridic şi traversăm sala, ducându-ne tăvile la locul lor. La uşă mă opreşte un bătrân, fiindcă încă mai strâng în pumn restul de pâine înmuiată în sos. Ceva din expresia mea, sau poate faptul că n-am încetat să ascund pâinea, îl face să mă trateze cu băgare de seamă. Mă lasă să-mi îndes bucata în gură şi-mi văd de drum. Aproape am ajuns la uşa compartimentului meu când începe Gale din nou să vorbească.

— Nu m-am aşteptat la asta.

— Ţi-am spus că mă urăşte, zic eu.

— E vorba de felul în care te urăşte. E atât de… familiar. Şi eu simţeam aşa, recunoaşte el. Când te vedeam sărutându-l pe ecran. Însă eu ştiam că, în parte, eram nedrept. El nu-şi dă seama de asta.

Ajungem la uşă.

— Poate mă vede pur şi simplu aşa cum sunt în realitate. Trebuie să dorm.

Gale mă prinde de braţ înainte de-a apuca să dispar.

— Aşa gândeşti tu acum?

Ridic din umeri.

— Katniss, sunt cel mai vechi prieten al tău, crede-mă când îţi spun că nu te vede aşa cum eşti în realitate.

Mă sărută pe obraz şi pleacă.

Stau pe pat, încercând să-mi îndes în cap informaţiile din manualele de tactică militară, în timp ce amintirile nopţilor din tren, alături de Peeta, îmi distrag atenţia. Peste vreo douăzeci de minute soseşte Johanna şi se aruncă de-a latul patului meu, la picioare.

— Ai pierdut ce-a fost mai frumos. Delly s-a-nfuriat pe Peeta, pentru că te-a tratat aşa. I s-a piţigăiat vocea. A fost ca şi cum ar fi înjunghiat cineva un şoarece cu furculiţa, de mai multe ori la rând. Toată lumea din sală o privea ţintă.

— Şi Peeta ce-a făcut? întreb.

— A-nceput să se certe cu el însuşi, de parcă ar fi fost doi oameni în acelaşi timp. Paznicii s-au văzut nevoiţi să-l scoată afară. Partea bună a fost că nimeni n-a băgat de seamă când i-am dat eu gata tocana.

Johanna îşi freacă pântecul proeminent cu palma. Mă uit la stratul de negreală de sub unghiile ei. Şi mă-ntreb dacă oamenii din Şapte fac vreodată baie.

Petrecem două ore punându-ne una alteia întrebări despre termenii militari. Le vizitez pe mama şi pe Prim pentru o vreme. Când sunt din nou în compartimentul meu, după duş, privind ţintă întunericul, întreb în sfârşit:

— Johanna, l-ai auzit într-adevăr ţipând?

— Făcea parte din tortură, spune ea. Ca gaiţele-limbute din arenă. Numai că era real. Şi nu se oprea după o oră. Tic-tac.

— Tic-tac, şoptesc eu drept răspuns. Trandafiri. Lupi mutanţi. Tributuri. Delfini glazuraţi. Prieteni. Gaiţe zeflemitoare. Stilişti. Eu.

În noaptea asta, toate ţipă în visele mele.

Capitolul 18

MĂ DEDIC INSTRUCŢIEI cu sete de răzbunare. Antrenamentele, simulările, exerciţiile de mânuire a armelor, prelegerile despre tactică sunt hrana mea, aerul meu, viaţa mea. Câţiva dintre noi suntem mutaţi într-o grupă suplimentară, ceea ce mă face să sper că mă număr printre cei propuşi să ia parte la adevăratul război. Soldaţii i-au găsit un nume simplu, Cvartalul, dar în orarul tatuat pe braţul meu se numeşte L.S.S., ceea ce înseamnă Lupte de Stradă Simulate. În adâncurile Districtului 13 s-a construit un cvartal fictiv al Capitoliului. Instructorul ne împarte în grupe de câte opt şi încercăm să ne îndeplinim misiunile – ocuparea unei poziţii, distrugerea unei ţinte, percheziţionarea unei locuinţe – ca şi cum am lupta într-adevăr în războiul împotriva Capitoliului. Totul e aranjat astfel încât oricare dintre faptele tale poate avea consecinţe nefaste. Un pas greşit declanşează o mină de teren, pe un acoperiş apare un lunetist, ţi se blochează puşca, un ţipăt de copil te atrage într-o ambuscadă, comandantul detaşamentului tău – care e o simplă voce inclusă în program – e lovit de un mortier şi trebuie să intuieşti ce ai de făcut fără să mai primeşti ordine. O parte din tine ştie că totul e o simulare şi că n-o să fii ucis. Dacă declanşezi erupţia unei mine de teren, auzi explozia şi trebuie să te prefaci că te prăbuşeşti mort la pământ. Dar din alte puncte de vedere totul pare cât se poate de real – soldaţii duşmani în uniforme de Apărători ai Păcii, deruta provocată de o bombă fumigenă. Suntem şi gazaţi. Numai eu şi Johanna reuşim să ne punem măştile la timp. Tot restul detaşamentului nostru îşi pierde cunoştinţa pentru zece minute. Şi presupusul gaz inofensiv cu care mi-am umplut

de câteva ori plămânii îmi dă o durere groaznică de cap pe toată durata zilei.

Cressida şi echipa ei ne filmează pe mine şi pe Johanna în poligonul de tragere. Ştiu că Gale şi Finnick sunt filmaţi la rândul lor. Totul face parte dintr-o nouă serie de prop-uri, care-i arată pe rebeli pregătindu-se pentru invazia Capitoliului. În ansamblu, lucrurile merg foarte bine.

La instrucţia de dimineaţă începe să-şi facă apariţia şi Peeta. Cătuşele au dispărut, dar continuă să fie însoţit fără încetare de doi paznici. După prânz, îl văd în partea opusă a terenului, antrenându-se împreună cu un grup de începători. Nu ştiu ce-au de gând. Dacă o ciorovăială cu Delly îl poate face să se certe cu sine însuşi, n-are ce căuta la o lecţie despre asamblarea unei arme.

Când ajung faţă-n faţă cu Plutarch, mă asigură că totul e pentru camerele de filmat. Au filme cu Annie măritându-se şi cu Johanna trăgând la ţintă, dar întregul Panem se-ntreabă ce e cu Peeta. Trebuie să-l vadă luptând pentru rebeli, nu pentru Snow. Şi poate reuşesc să filmeze şi câteva secvenţe cu noi doi, nu neapărat sărutându-ne, dar părând măcar fericiţi că suntem din nou împreună…

Întrerup pe loc discuţia şi plec. Asta n-o să se-ntâmple.

În rarele mele momente de inactivitate, privesc cu nelinişte pregătirile pentru invazie. Văd cum sunt adunate echipamentele şi proviziile, cum sunt alcătuite diviziile. Îţi poţi da seama când primeşte cineva ordin de recrutare, fiindcă e tuns foarte scurt, acesta fiind semnul distinctiv al unui om care pleacă la luptă. Se discută foarte mult despre începerea ofensivei, primul obiectiv fiind preluarea controlului tunelurilor de cale ferată care alimentează Capitoliul.

Cu numai câteva zile înainte de a se pune în mişcare primele trupe, York ne anunţă pe neaşteptate pe mine şi pe Johanna că, la recomandarea ei, am fost înscrise la examen şi că trebuie să ne prezentăm imediat. Sunt patru probe: o cursă cu obstacole pentru evaluarea condiţiei fizice, o

lucrare scrisă despre tactică, un test de dexteritate în mânuirea armelor şi o situaţie de luptă simulată în Cvartal. Nici măcar n-apuc să am emoţii pentru primele trei, şi le trec cu bine, însă la Cvartal avem de aşteptat, ceva nu e încă gata. Se lucrează la un soi de baubau tehnic. Ne adunăm grămadă şi facem schimb de informaţii. Se pare că ăsta e adevărul, într-o foarte mare măsură. Intri singur. Nu ştii nimic despre situaţia în care-o să te afli. Un băiat ne dezvăluie, pe şoptite, c-a auzit că se ia drept ţintă cel mai slab punct al fiecăruia dintre noi.

Punctele mele slabe? Asta e o uşă pe care nici măcar nu vreau s-o deschid. Dar găsesc un loc liniştit şi-ncerc să stabilesc care sunt. Lungimea listei e deprimantă. Lipsa forţei fizice. Instrucţia redusă la minimum. Şi, cumva, statutul meu proeminent de Gaiţă Zeflemitoare nu pare să fie un avantaj în situaţia când se încearcă să fim incluşi cu toţii într-un grup. Aş putea fi pusă la colţ pentru foarte multe lucruri.

Johanna e chemată cu trei persoane înaintea mea şi o încurajez cu un semn al capului. Aş fi vrut să fiu prima de pe listă, fiindcă acum încep să reanalizez totul. În momentul când e strigat numele meu, habar n-am ce strategie o să adopt. Din fericire, odată ce pătrund în Cvartal, o anumită parte a instrucţiei îmi e într-adevăr de folos. E vorba de o ambuscadă. Apărătorii Păcii îşi fac apariţia aproape imediat şi trebuie să-mi croiesc drum către un punct de întâlnire cu detaşamentul meu împrăştiat. Străbat încet străzile, lichidând Apărătorii Păcii pe măsură ce înaintez. Doi pe acoperişul din stânga, un altul în pragul unei uşi, chiar în faţa mea. E provocator, dar nu atât de dificil cum m-am aşteptat. Am sentimentul sâcâitor că totul e prea simplu. Probabil că-mi scapă esenţa. Când nu mă mai despart de ţintă decât două clădiri, lucrurile încep să se-nfierbânte. O jumătate de duzină de Apărători ai Păcii dau buzna de după un colţ. Au mai multă putere de foc decât mine, dar observ ceva. Un bidon cu benzină abandonat neglijent în rigolă. În

asta constă testul meu. Trebuie să-mi dau seama că aruncarea în aer a bidonului e singurul mod de a-mi îndeplini misiunea. Tocmai când sunt gata s-o fac, comandantul detaşamentului, care până în momentul ăsta nu mi-a fost absolut de niciun ajutor, îmi ordonă cu voce scăzută să m-arunc la pământ. Toate instinctele mele urlă, îndemnându-mă să-i ignor glasul, să apăs pe trăgaci, să declanşez o explozie care să-i trimită pe Apărătorii Păcii în înaltul cerului. Şi realizez dintr-odată care e, în viziunea unui militar, punctul meu cel mai slab. Începând cu prima clipă a Jocurilor, când am alergat către rucsacul portocaliu, şi terminând cu tirul din Opt şi cu traversarea impulsivă a pieţei din Doi. Nu sunt în stare să respect ordinele.

Izbesc pământul cu atâta forţă şi atât de repede, încât voi fi nevoită să-mi smulg pietrişul întrat în bărbie încă o săptămână de acum înainte. Altcineva aruncă în aer bidonul cu benzină. Apărătorii Păcii mor. Eu ajung la punctul de întâlnire. Când ies din Cvartal prin capătul opus, un soldat mă felicită, îmi imprimă pe mână numărul detaşamentului 451 şi-mi spune să mă prezint la Comandament. Aproape ameţită de succes, fug pe coridoare, trec dincolo de fiecare colţ derapând, alerg în josul scărilor fiindcă liftul merge prea încet. Dau buzna în încăpere înainte de a conştientiza stranietatea situaţiei. N-ar fi trebuit să fiu la Comandament; ar fi trebuit să merg să-mi tund părul. Oamenii adunaţi în jurul mesei nu sunt recruţi, sunt cei care iau deciziile.

Când îmi fac apariţia, Boggs zâmbeşte şi clatină din cap.

— Ia să văd.

Acum nesigură, îi întind mâna marcată.

— Eşti cu mine. Într-o unitate specială de trăgători de elită. Alătură-te detaşamentului tău.

Face semn din cap către un grup aliniat lângă perete. Gale. Finnick. Alţi cinci, pe care nu-i cunosc. Detaşamentul meu. Nu numai că am fost admisă, o să acţionez sub ordinele lui Boggs. Împreună cu prietenii mei. Îmi impun să

mă apropii de ei cu paşi calmi, soldăţeşti, în loc să sar într-un picior de bucurie.

Şi probabil că avem un rol important, fiindcă ne aflăm la Comandament, iar asta n-are nimic de-a face cu o anumită Gaiţă Zeflemitoare. Plutarch stă lângă un panou mare, plat, din centrul mesei. Ne dă explicaţii despre natura lucrurilor cu care ne vom confrunta la Capitoliu. Mă gândesc că prezentarea e groaznică – fiindcă nici măcar ridicându-mă pe vârfuri nu reuşesc să văd ce e pe panou – până când apasă pe un buton. Imaginea holografică a unui cvartal din Capitoliu e proiectată în aer.

— De exemplu, asta e zona din jurul unei cazărmi a Apărătorilor Păcii. Nu e lipsită de importanţă, dar nu reprezintă o ţintă crucială şi, cu toate acestea, uitaţi-vă.

Plutarch tastează un soi de cifru şi încep să clipească o serie de lumini. Sunt de culori diferite şi pâlpâie la intervale diferite.

— Fiecare dintre lumini este numită cocon. Şi reprezintă un obstacol care poate fi orice, de la o bombă până la o haită de mutanţi. Şi, fără doar şi poate, indiferent ce ar conţine, e menit fie să vă prindă în cursă, fie să vă ucidă. Unele există încă din Zilele Întunecate, altele au fost realizate de-a lungul anilor. Ca să fiu sincer, am creat eu însumi un mare număr. Acest program, sustras de unul dintre oamenii noştri când am părăsit Capitoliul, e cea mai recentă informaţie pe care-o deţinem. Ei nu ştiu că-l avem. Dar chiar şi aşa, e posibil să fi fost activaţi coconi noi în ultimele luni. Cu asta o să vă confruntaţi.

Îmi dau seama că picioarele m-au purtat către masă abia când ajung la câţiva centimetri distanţă de hologramă. Mâna mi se întinde şi ia în căuşul palmei o lumină verde, care clipeşte cu foarte mare viteză.

Lângă mine e cineva, cu trupul încordat. Finnick, fireşte. Fiindcă numai un învingător putea să vadă ceea ce am văzut eu atât de repede. Arena, împodobită cu o dantelă de

coconi concepuţi de creatorii-de-joc. Degetele lui Finnick mângâie o lumină roşie, neîntreruptă, de deasupra unei uşi.

— Doamnelor şi domnilor…

Vocea lui e scăzută, însă a mea răsună în întreaga încăpere:

— Începe cea de-a Şaptezeci şi şasea Ediţie a Jocurilor Foamei!

Izbucnesc în râs. Repede. Înainte de a avea cineva timp să reţină ceea ce se ascunde sub cuvintele pe care abia le-am pronunţat. Înainte de a se înălţa sprânce-ne, de a fi formulate obiecţii, de a se pune lucrurile cap la cap, ajungându-se la concluzia că trebuie să fiu ţinută cât mai departe cu putinţă de Capitoliu. Pentru că un învingător furios, obişnuit să gândească singur, cu un ţesut de cicatrice psihologice prea gros pentru a fi străpuns, este, poate, ultima persoană pe care ţi-o doreşti în detaşament.

— Plutarch, nici măcar nu ştiu de ce te-ai mai obosit să ne trimiţi pe mine şi pe Finnick la instrucţie, spun.

— Da, suntem deja cei mai potriviţi soldaţi pe care-i ai, adaugă Finnick, cu semeţia unui cocoş.

— Să nu credeţi că mi-a scăpat asta, zice el, cu o fluturare nerăbdătoare a mâinii. Acum la loc comanda, soldat Odair şi soldat Everdeen. Am de terminat o prezentare.

Ne retragem la locurile noastre, ignorând privirile întrebătoare aruncate către noi pe traseu. Adopt o atitudine de extremă concentrare când Plutarch continuă, dând când şi când din cap, schimbându-mi poziţia ca să văd mai bine, spunându-mi tot timpul că trebuie să rezist până ce mă pot duce în pădure, să urlu. Sau să-njur. Sau să plâng. Sau poate toate în acelaşi timp.

Dacă ăsta a fost un test, atunci l-am trecut şi eu, şi Finnick. După ce termină Plutarch şi se suspendă şedinţa, trec printr-un moment cumplit când aflu că există un ordin special, dat anume pentru mine. Dar stipulează pur şi simplu că sunt scutită de tunsoarea militară, fiindcă se

doreşte ca, în momentul anticipatei capitulări, Gaiţa Zeflemitoare să semene cât mai mult cu putinţă cu fata din arenă. Pentru camerele de luat vederi, bineînţeles. Ridic din umeri şi comunic că problema reprezentată de lungimea părului meu mi-e total indiferentă. Mi se îngăduie să plec fără alte comentarii.

Pe hol, eu şi Finnick gravităm unul în jurul altuia.

— Ce-o să-i spun lui Annie? mă întreabă el pe şoptite.

— Nimic, îi răspund. Exact asta vor afla de la mine mama şi sora mea.

E destul de rău să ştim c-o să ne întoarcem într-o arenă complet echipată. N-are sens să le-o spunem pe neaşteptate celor dragi.

— Dacă ea vede hologramа aia…, începe Finnick.

— N-o s-o vadă. E o informaţie secretă. Trebuie să fie, spun eu. Oricum, nu se compară cu adevăratele Jocuri. Numărul supravieţuitorilor poate fi oricât de mare. Reacţia noastră a fost exagerată, pentru că… ei, ştii de ce. Încă mai vrei să mergi, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Vreau să-l ucid pe Snow la fel de mult ca şi tine.

— N-o să fie ca în celelalte dăţi, spun cu voce fermă, încercând să mă conving în aceeaşi măsură şi pe mine însămi.

Şi atunci mi se dezvăluie adevărata frumuseţe a situaţiei.

— De data asta Snow o să facă parte dintre jucători.

Înainte de a avea timp să mai spunem ceva, îşi face apariţia Haymitch. N-a participat la şedinţă, nu e preocupat de arenă, ci de cu totul altceva.

— Johanna e din nou la spital.

Îmi închipuiam că Johanna e bine, că a trecut examenul, dar că n-a fost repartizată în unitatea trăgătorilor de elită. E extrem de periculoasă când aruncă o secure, însă când e vorba de arme de foc e un ţintaş de talie medie.

— E rănită? Ce-a păţit?

— S-a întâmplat când era în Cvartal. Se încearcă descoperirea slăbiciunilor potenţiale ale fiecărui soldat. Aşa c-au inundat strada, spune Haymitch.

Asta nu mă lămureşte. Johanna ştie să-noate. Cel puţin eu îmi aduc aminte că am văzut-o înotând la Jubileul Pacificării. Nu ca Finnick, fireşte, dar pe el nu-l egalează niciunul dintre noi.

— Şi ce dacă?

— Aşa au torturat-o la Capitoliu. Au udat-o leoarcă şi-au folosit şocuri electrice, îmi explică Haymitch. În Cvartal şi-a adus brusc aminte. A intrat în panică, n-a mai ştiut unde se află. Acum e din nou sedată.

Eu şi Finnick stăm pur şi simplu neclintiţi, ca şi cum ne-am fi pierdut darul vorbirii. Mă duc cu gândul la faptul că Johanna nu face niciodată duş.

Îmi amintesc de ziua când şi-a impus să iasă în ploaie, de parcă picăturile ar fi fost de acid. Atunci am pus starea ei pe seama renunţării la morfină.

— Ar trebui să mergeţi s-o vedeţi. Îi sunteţi cei mai apropiaţi prieteni, spune Haymitch.

Asta înrăutăţeşte lucrurile. Nu ştiu ce e de fapt între Johanna şi Finnick. Dar eu abia dac-o cunosc. N-are familie. N-are prieteni. N-are nici măcar un simbol din Districtul 7, pe care să-l pună lângă uniforma din sertarul anonim. Nimic.

— Mai bine mă duc să-l anunţ pe Plutarch. N-o să fie încântat, continuă Haymitch. Vrea să pătrundă în Capitoliu cât mai mulţi învingători cu putinţă, pentru camerele de luat vederi. Crede că e indicat, pentru un spectacol de televiziune cât mai reuşit.

— Tu şi Beetee mergeţi? îl întreb.

— Cât mai mulţi învingători tineri şi frumoşi cu putinţă, se corectează el. Aşa că nu. Noi vom sta aici.

Finnick se duce direct la Johanna, însă eu mai zăbovesc câteva minute, până iese din sală Boggs. El e acum comandantul meu, prin urmare bănuiesc că lui trebuie să-i

cer o favoare specială. Când îi spun ce am de gând, îmi scrie un permis, adică îmi îngăduie să merg în pădure în timpul Meditaţiei, cu condiţia să nu ies din raza vizuală a paznicilor. Alerg în compartimentul meu, gândindu-mă să folosesc paraşuta, dar e prea încărcată de amintiri urâte. Traversez în schimb coridorul şi iau una dintre feşele albe de bumbac pe care le-am adus din Doisprezece. Pătrată. Rezistentă. Exact ce-mi trebuie.

În pădure găsesc un pin şi desprind de pe crengi pumni întregi de ace parfumate. După ce adun o grămăjoară în mijlocul feşei, îi unesc marginile, le răsucesc şi le leg strâns cu o coardă de viţă, făcând un ghemotoc de dimensiunile unui măr.

Odată ajunsă în uşa camerei de spital, o privesc o clipă pe Johanna şi realizez că impresia de cruzime se datorează mai ales atitudinii ei dezagreabile. Acum, când asta îi lipseşte, nu e decât o femeie tânără, slabă, cu ochii mari luptându-i-se să rămână deschişi, în ciuda puterii medicamentelor. Îngrozită de ceea ce i-ar putea aduce somnul. Mă apropii şi îi întind ghemotocul.

— Ce e asta? întreabă, cu voce răguşită. Vârfurile umede ale părului îi acoperă fruntea ca nişte ace minuscule.

— L-am făcut pentru tine. Ca să ţi-l pui în sertar. I-l aşez în palmă. Miroase-l.

Îşi duce ghemotocul la nas şi inspiră cu prudenţă.

— Parfumul de acasă.

I se umplu ochii de lacrimi.

— Asta şi speram. Fiindcă eşti din Şapte, spun eu. Îţi aduci aminte cum ne-am cunoscut? Erai un copac. Ei, numai pentru scurt timp.

Ea îmi prinde pe neaşteptate încheietura mâinii într-o strânsoare de fier.

— Trebuie să-l ucizi, Katniss.

— Nu-ţi face griji.

Rezist tentaţiei de a-mi elibera mâna dintr-o smucitură.

— Jură-mi. Pe ceva la care ţii, şuieră ea.

— Jur. Pe viaţa mea.

Dar ea continuă să-mi reţină braţul.

— Pe viaţa familiei tale, insistă.

— Pe viaţa familiei mele, repet.

Presupun că grija pentru propria mea supravieţuire nu e destul de convingă-toare. Ea îmi dă drumul şi îmi frec încheietura.

— Oricum, de ce crezi că plec acolo, cap sec?

Asta o face să zâmbească uşor.

— Aveam pur şi simplu nevoie s-o aud.

Îşi apasă ghemotocul cu ace de pin pe nări şi închide ochii.

Zilele rămase trec într-un vârtej. După cele câteva exerciţii fizice din fiecare dimineaţă, detaşamentul meu stă în poligon pe întreaga durată a timpului de instrucţie. Exersez mai ales tirul cu arma, dar o oră pe zi e rezervată pentru armamentul special, ceea ce înseamnă că eu îmi folosesc arcul de Gaiţă Zeflemitoare, iar Gale trage cu arcul lui perfect adaptat pentru uz militar.

Tridentul conceput de Beetee pentru Finnick are o mulţime de caracteristici speciale, dar cel mai remarcabil e faptul că, după ce îl aruncă, nu e nevoit să alerge după el, fiindcă revine în mâna lui la simpla apăsare a unui buton plasat pe o brăţară metalică.

Uneori tragem în manechine cu uniforme de Apărători ai Păcii, ca să ne familiarizăm cu hibele echipamentului lor de protecţie. Cu crăpăturile armurii, ca să spun aşa. Dacă nimereşti carnea, eşti răsplătit cu o răbufnire de sânge fals. Manechinele noastre sunt murate în lichid roşu.

E liniştitor să vezi până unde se înalţă nivelul de precizie al detaşamentului nostru. Alături de Finnick şi Gale, include cinci soldaţi din Treisprezece. Jackson, o femeie de vârstă mijlocie care e locţiitoarea lui Boggs, pare oarecum apatică, dar poate lovi obiecte pe care noi, ceilalţi, nu suntem în stare să le zărim nici măcar cu luneta. Prezbitism, spune ea. Două surori cu vârsta între douăzeci şi treizeci de ani, pe

nume Leeg – le spunem Leeg 1 şi Leeg 2 ca să simplificăm lucrurile –, seamănă atât de bine când sunt îmbrăcate în uniformă încât eu nu le pot deosebi înainte de a observa că Leeg 1 are în ochi nişte pete mici, gălbui. Doi bărbaţi mai vârstnici, Mitchell şi Homes, nu vorbesc niciodată prea mult, dar îţi pot nimeri un fir de praf de pe cizme de la cincizeci de metri. Văd şi alte detaşamente de trăgători, de asemenea destul de bune, dar nu înţeleg pe deplin care e statutul nostru până în dimineaţa când ni se alătură Plutarch.

— Detaşament Patru-Cinci-Unu, aţi fost selectaţi pentru o misiune specială, începe el.

Îmi muşc interiorul buzei, sperând nebuneşte că e vorba de asasinarea lui Snow.

— Avem foarte mulţi trăgători de elită, dar e mare criză de echipaje de cameramani. De aceea v-am ales pe voi opt pentru a fi ceea ce numim noi „detaşamentul-vedetă”. Voi veţi fi feţele invaziei – pe ecran.

Dezamăgirea, şocul şi chiar furia străbat întregul grup.

— De fapt spui că n-o să luăm parte cu adevărat la luptă, se răsteşte Gale.

— O să luaţi parte la luptă, dar poate nu întotdeauna în prima linie. Dacă în acest tip de război există aşa ceva, spune Plutarch.

— Niciunul dintre noi nu vrea asta.

Remarca lui Finnick e urmată de un murmur general de aprobare, dar eu păstrez tăcerea.

— O să mergem la luptă.

— O să fiţi cât se poate de utili pentru acţiunile militare, zice Plutarch. Şi s-a hotărât deja că sunteţi mult mai valoroşi în apariţiile televizate. Numai uitaţi-vă ce eficientă a fost Katniss umblând peste tot în costumul de Gaiţă Zeflemitoare. A modificat cursul întregii rebeliuni. Observaţi că ea e singura care nu se plânge? Pentru că-nţelege cât de mare e puterea ecranului.

În realitate, Katniss nu se plânge fiindcă n-are de gând să rămână în „detaşamentul-vedetă”, dar îşi dă seama că e necesar să ajungă la Capitoliu înainte de a-şi putea duce planul la îndeplinire. Însă dacă e prea ascultătoare poate stârni suspiciuni în aceeaşi măsură.

— Dar n-o să fie totul numai prefăcătorie, nu-i aşa? întreb. Ar fi o irosire a talentului nostru.

— Nu-ţi face griji, îmi spune Plutarch. O s-aveţi o mulţime de ţinte reale pe care să le luaţi în bătaia armei. Dar ai grijă să nu sari în aer. Am destule pe cap şi fără să fiu nevoit să te-nlocuiesc. Acum mergeţi la Capitoliu şi puneţi în scenă un spectacol bun.

În dimineaţa îmbarcării, îmi iau rămas-bun de la familia mea. Nu le-am spus că sistemele de apărare ale Capitoliului seamănă perfect cu armele din arenă, dar plecarea mea la război e, în sine, suficient de îngrozitoare. Mama mă strânge cu putere în braţe timp îndelungat. Îi simt lacrimile pe obraji, ceea ce nu s-a întâmplat când am fost aleasă pentru Jocuri.

— Nu-ţi face griji, o să fiu în siguranţă, în ceea mai mare măsură posibilă. O să fac parte dintre marionetele televizate de Plutarch, o liniştesc eu.

Prim mă conduce până la uşile spitalului.

— Cum te simţi?

— Mai bine, ştiind că eşti într-un loc unde nu te poate atinge Snow, îi răspund.

— Când ne vom revedea, vom fi deja eliberate de sub teroarea lui, spune Prim cu fermitate. Apoi îşi aruncă braţele în jurul gâtului meu. Fii prudentă.

Mă gândesc dacă să-mi iau rămas-bun de la Peeta şi hotărăsc că n-ar fi indicat pentru niciunul dintre noi. Dar îmi strecor perla în buzunarul uniformei. Un simbol al băiatului cu pâinea. Dintre toate locurile din lume, aeronava ne duce în Doisprezece, unde a fost amenajată o zonă improvizată de transport, departe de front. Fără trenuri de lux de data asta, ci cu un vagon de marfă, plin de soldaţi în

uniforme de un gri întunecat, care dorm cu capetele pe rucsacuri. După o călătorie de două zile, suntem debarcaţi într-unui dintre tunelurile care duc la Capitoliu, şi parcurgem alte şase ore de drum pe jos, având grijă să călcăm numai pe o linie trasată cu o vopsea de un verde-strălucitor, care marchează un culoar sigur de trecere prin care se poate ajunge deasupra, în aer liber.

Ieşim în tabăra rebelilor, o întindere alcătuită din zece cvartale de lângă gara în care am ajuns eu şi Peeta, în toate dintre călătoriile noastre de până acum. Locul mişună deja de soldaţi. Detaşamentului 451 i se repartizează un loc în care să-şi ridice corturile. Zona e considerată sigură de peste o săptămână. Rebelii i-au îndepărtat pe Apărătorii Păcii, pierzând în luptă sute de vieţi. Forţele Capitoliului s-au retras şi s-au regrupat mai departe, în profunzimea oraşului. Între noi se întind străzile minate, pustii şi ademenitoare. Toate trebuie să fie curăţate de coconi înainte de a putea avansa.

Mitchell întreabă de bombardamentele aeriene – ne simţim foarte golaşi cu corturile întinse sub cerul liber – dar Boggs îi spune că asta este o falsă problemă. Cea mai mare parte a flotei aeriene a fost distrusă în Doi, sau în timpul invaziei. Dacă a mai rămas vreo navă, atunci e păstrată la loc sigur. Probabil pentru ca Snow şi oamenii lui de încredere să poată fugi în ultima clipă, într-un buncăr prezidenţial de aiurea, dacă o să fie necesar. Propriile noastre nave au fost lăsate la sol după ce proiectilele antiaeriene ale Capitoliului ne-au decimat primele valuri de asalt. Războiul ăsta se va purta pe străzi, cu speranţa că urmările se vor reduce la avarii minore ale infrastructurii şi la un minim de victime omeneşti. Rebelii vor Capitoliul, exact aşa cum voia Capitoliul Districtul 13.

După trei zile, o mare parte a detaşamentului 451 riscă să dezerteze de plictiseală. Cressida şi oamenii ei ne filmează în timp ce tragem. Ni se spune că facem parte din echipa de dezinformare. Dacă rebelii nu distrug decât

coconii lui Plutarch, Capitoliului îi vor fi de ajuns două minute ca să-şi dea seama că avem hologramа. Aşa că petrecem foarte mult timp spulberând lucruri lipsite de importanţă, ca să-i punem pe o pistă falsă. Ne mulţumim, cu precădere, să sporim mormanele de sticlă-curcubeu provenită de la exploziile din clădirile de culoarea bomboanelor. Presupun că în film sunt intercalate momentele distrugerii unor ţinte semnificative. Din când în când se pare că e într-adevăr nevoie de serviciile unui ţintaş de elită. Opt mâini se ridică, dar eu, Gale şi Finnick nu suntem aleşi niciodată.

— E vina ta, fiindcă te-ai născut cu o faţă gata pregătită pentru aparatul de filmat, îi spun lui Gale.

Dacă privirile ar putea ucide…

Cred că de fapt nu ştiu ce să facă cu noi trei, mai ales cu mine. Mi-am adus costumul de Gaiţă Zeflemitoare, dar n-am fost filmată decât în uniformă. Uneori folosesc o puşcă, alteori mi se cere să trag cu arcul. E ca şi cum n-ar vrea să piardă Gaiţa Zeflemitoare pe de-a-ntregul, dorind în acelaşi timp să-mi minimalizeze rolul, reducându-mă la un simplu infanterist. De vreme ce puţin îmi pasă, e mai degrabă amuzant decât supărător să-mi imaginez disputele care se desfăşoară în Treisprezece.

În timp ce îmi manifest nemulţumirea pentru lipsa noastră de participare reală la luptă, sunt preocupată de propriile mele planuri. Fiecare dintre noi are asupra sa harta Capitoliului, pe hârtie. Oraşul e de forma unui pătrat aproape perfect. Caroiajul împarte harta în pătrate mai mici, cu litere în partea de sus şi cu numere în lateral, astfel încât să formeze o reţea. O folosesc, memorând fiecare intersecţie şi fiecare stradă laterală, dar e un material care poate fi îmbunătăţit. Comandanţii folosesc hologramа lui Plutarch. Fiecare are câte o şmecherie portabilă, numită holo, care generează imagini de genul celor pe care le-am văzut la Comandament. Pot totodată să mărească o anumită porţiune a reţelei, văzând astfel ce coconi îi aşteaptă.

Un holo e un aparat simplu, de fapt o hartă înfrumuseţată, care nu poate transmite sau recepţiona mesaje. Însă îi e cu mult superior versiunii mele pe hârtie.

Un holo este activat de vocea unui comandant care-şi pronunţă numele. Odată pus în funcţiune, răspunde şi la comenzile altor voci din detaşament, astfel încât să poată fi preluat de altcineva dacă, să zicem, Boggs este ucis sau grav rănit. Dacă cineva din detaşament repetă de trei ori la rând cuvintele „lacătul-întunericului”, holo-ul explodează, aruncând în aer tot ce se află în jur, pe o rază de cinci metri. Asta din motive de securitate, sau pentru cazul capturării. E de la sine înţeles că oricare dintre noi e capabil să dea comanda asta, fără nicio ezitare.

Aşadar tot ce am de făcut e să fur holo-ul lui Boggs, gata activat, şi să dispar înainte să-şi dea seama. Dar cred c-ar fi mai uşor să-i fur dinţii.

În cea de-a patra dimineaţă, soldatul Leeg 2 trage într-un cocon greşit etichetat. Coconul nu eliberează un roi de ţânţari mutanţi, pentru care rebelii sunt pregătiţi, ci expulzează în toate părţile o rafală de săgeţi de metal, ca razele solare. Una nimereşte în creierul lui Leeg. Moare înainte de a ajunge la ea vreun medic. Plutarch promite c-o va înlocui urgent.

În seara următoare soseşte noul membru al detaşamentului nostru. Fără cătuşe. Fără paznici. Ieşind din gară agale, cu arma legănându-i-se de cureaua agăţată de umăr. Urmează un şoc, derută, împotrivire, dar numărul 451 e marcat cu cerneală proaspătă pe dosul mâinii lui Peeta. Boggs îi ia arma şi pleacă să dea un telefon.

— N-o să conteze, ne spune Peeta nouă, celorlalţi. Preşedinta în persoană mi-a încredinţat misiunea. A hotărât că prop-urile au nevoie de ceva mai fierbinte.

Poate că au. Dar, dacă l-a trimis pe Peeta aici, Coin a mai luat şi altă decizie. Că îi sunt mai de folos moartă decât vie.

Partea a treia
ASASINATUL

Capitolul 19

PÂNĂ ACUM, nu mi s-a mai întâmplat niciodată cu adevărat să-l văd pe Boggs furios. Nici când i-am nesocotit ordinele, nici când am vomitat pe el, nici măcar când i-a spart Gale nasul. Dar e furios când se întoarce, după ce a vorbit la telefon cu preşedinta. Primul lucru pe care-l face e s-o instruiască pe Jackson, locţiitoarea lui, cerându-i să alcătuiască o gardă din două persoane care să-l păzească pe Peeta zi şi noapte. Apoi mă ia la o plimbare, şerpuind printre corturile răsfirate din tabără până când detaşamentul nostru rămâne cu mult în urmă.

— O să-ncerce să mă ucidă oricum, îi spun. Mai ales aici. Unde există atât de multe amintiri urâte care să-l stârnească.

— O să-l izolez, Katniss, spune Boggs.

— De ce vrea acum Coin să mă vadă moartă? întreb.

— Nu recunoaşte că asta vrea.

— Dar noi ştim că e adevărat. Şi trebuie să ai măcar o teorie.

Înainte de a răspunde, Boggs mă priveşte lung, intens.

— Uite ce ştiu. Preşedintei nu-i placi. Nu i-ai plăcut niciodată. A vrut să-l salvăm pe Peeta din arenă, dar nimeni altcineva n-a fost de acord. Lucrurile s-au înrăutăţit când i-ai cerut să le acorde imunitate celorlalţi învingători. Dar până şi peste asta s-ar fi putut trece cu vederea, ţinând cont cât de bine ţi-ai interpretat rolul.

— Atunci care e motivul? insist eu.

— Cândva, în viitorul apropiat, războiul se va sfârşi. Şi va fi ales un nou lider, spune Boggs.

Îmi dau ochii peste cap.

— Boggs, nimeni nu-şi închipuie că eu voi fi liderul.

— Da. Aşa e, încuviinţează el. Dar o să susţii pe cineva. O să fie preşedinta Coin? Sau altcineva?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Dacă răspunsul tău spontan nu e Coin, atunci reprezinţi o ameninţare. Eşti chipul rebeliunii. S-ar putea să ai mai multă influenţă decât orice altă persoană, spune Boggs. După toate aparenţele, n-ai făcut niciodată nimic mai mult decât s-o suporţi.

— Aşa c-o să mă ucidă ca să-mi închidă gura. În clipa în care rostesc cuvinte-le, ştiu că sunt adevărate.

— În momentul ăsta, nu mai are nevoie de tine ca factor de raliere. Aşa cum a spus, obiectivul tău principal, unirea districtelor împotriva Capitoliului, a fost atins, îmi reaminteşte el, prop-urile de acum se pot realiza şi fără tine. N-ai mai putea face decât un singur lucru ca să-nsufleţeşti rebeliunea.

— Să mor, spun, cu voce scăzută.

— Da. Daţi-ne un martir pentru care să luptăm, zice Boggs. Ceea ce n-o să se-ntâmple atâta vreme cât stau eu de veghe, soldat Everdeen. Eu am plănuit să ai o viaţă îndelungată.

— De ce?

Un asemenea mod de gândire n-o să-i aducă decât necazuri.

— Nu-mi datorezi nimic, adaug.

— Pentru că ţi-ai câştigat dreptul ăsta, spune el. Acum întoarce-te la detaşamentul tău.

Ştiu c-ar trebui să-i fiu recunoscătoare lui Boggs fiindcă e dispus să-şi rişte capul pentru mine, dar adevărul e că nu mă simt decât frustrată. Adică, după toate astea, cum aş mai putea să-i fur holo-ul şi să dezertez? Era oricum destul de complicat să-l trădez, chiar şi fără acest nou nivel al îndatorării. Îi sunt deja datoare fiindcă mi-a salvat viaţa.

Odată întoarsă la locul nostru, dau cu ochii de cauza noii mele dileme înălţându-şi calmă cortul şi mă înfurii.

— Când e rândul meu să-l păzesc? o întreb pe Jackson.

Ea închide pe jumătate ochii, privindu-mă cu îndoială, sau poate încearcă pur şi simplu să-şi focalizeze privirea asupra mea.

— Nu te-am inclus în ture.

— De ce? întreb.

— Nu sunt sigură c-ai fi într-adevăr în stare să-l împuşti pe Peeta, dacă ar fi necesar, răspunde ea.

Vorbesc tare, ca să m-audă clar tot detaşamentul.

— Nu pe Peeta l-aş împuşca. El nu mai există.

Johanna are dreptate. N-aş împuşca decât un alt mutant de-al Capitoliului.

Mă simt bine spunând cu voce tare şi în public ceva oribil despre el, după toată umilinţa pe care-am simţit-o de când s-a-ntors.

— Ei, nici ţie nu-ţi face cinste genul ăsta de comentariu, zice ea.

— Pune-o în ture, se aude Boggs, din spatele meu.

Jackson clatină din cap şi notează ceva.

— De la miezul nopţii la patru. Eşti în tură cu mine.

Se aude fluierul care anunţă cina, aşa că eu şi Gale ne aşezăm la rând, la cantină.

— Vrei să-l ucid? mă întreabă el, fără ocolişuri.

— Asta ne-ar trimite pe amândoi înapoi, cu siguranţă, răspund, dar, cu toate că sunt furioasă, brutalitatea ofertei mă năuceşte. Sunt în stare să mă descurc cu el.

— Vrei să spui c-o să te descurci până pleci? Tu şi harta ta pe hârtie, şi poate un holo, dacă reuşeşti să pui mâna pe unul?

Vasăzică lui Gale nu i-au scăpat pregătirile mele. Sper că pentru ceilalţi n-au fost la fel de evidente. Însă, spre deosebire de Gale, niciunul dintre ei nu ştie cum gândesc eu.

— N-ai de gând să pleci fără mine, nu-i aşa?

Până-n clipa asta aveam. Dar să fiu însoţită de partenerul meu de vânătoare, care să-mi păzească spatele, nu-i o idee rea.

— În calitate de camarad de arme, te sfătuiesc cu tărie să rămâi alături de detaşamentul tău. Dar nu te pot opri să vii cu mine, nu?

El rânjeşte.

— Nu. Dacă nu vrei cumva s-alertez toată armata.

Detaşamentul 451 şi echipa de televiziune îşi iau cina de la cantină şi se strâng în cerc să mănânce. La început mă gândesc că Peeta ne face să nu ne simţim în largul nostru, dar către sfârşitul mesei îmi dau seama că mai multe priviri ostile se îndreaptă direct către mine. Ceea ce reprezintă o răsturnare rapidă de situaţie, fiindcă sunt sigură că, la apariţia lui Peeta, întregul detaşament era îngrijorat de pericolul pe care-l reprezintă, mai ales pentru mine. Dar nu înţeleg ce se petrece decât după ce primesc un telefon de la Haymitch.

— Ce-ncerci să faci? Îl provoci să treacă la atac? mă întreabă el.

— Sigur că nu, răspund. Nu vreau decât să mă lase-n pace.

— Păi, nu poate. Nu după tot ce i-a făcut Capitoliul, zice Haymitch. Uite ce e, poate Coin l-o fi trimis acolo cu speranţa c-o să te ucidă, dar el nu ştie asta. Peeta nu-nţelege ce se-ntâmplă cu el. Aşa că nu-l poţi condamna…

— Nu-l condamn.

— Ba da! Îl pedepseşti iarăşi şi iarăşi pentru lucruri care-i scapă de sub control. Ei, nu spun că nu trebuie să ai la-ndemână o armă încărcată, douăzeci şi patru de ore pe zi. Dar cred că e timpul să-ţi plimbi prin cap un mic scenariu. Dacă tu ai fi fost luată de Capitoliu şi viespchestrată, şi dacă apoi ai fi-ncercat să-l omori pe Peeta, crezi că aşa te-ar fi tratat el?

Amuţesc. Nu, el nu m-ar fi tratat nicidecum aşa. Ar fi-ncercat să mă redobândească, cu orice preţ. Nu m-ar fi exclus din viaţa lui, nu m-ar fi abandonat, nu m-ar fi întâmpinat cu ostilitate la tot pasul.

— Noi doi am făcut o înţelegere, am promis că vom încerca să-l salvăm. Îţi aduci aminte? întreabă Haymitch. Fiindcă nu răspund, închide după ce adaugă, scurt: încearcă să o faci.

Aerul înviorător al zilei de toamnă devine rece. Cea mai mare parte a detaşamentului se adăposteşte în sacii de dormit. Unii se culcă sub cerul liber, în apropierea sursei de căldură aflate în centrul taberei, în vreme ce alţii se retrag în corturi. Moartea surorii sale a făcut-o în cele din urmă pe Leeg 1 să-şi piardă controlul şi hohotele ei înăbuşite străbat pânza groasă a cortului, ajungând până la noi. Eu mă ghemuiesc în cortul meu, cu gândul la cuvintele lui Haymitch. Îmi e ruşine când îmi dau seama că, din cauza ideii mele fixe de a-l asasina pe Snow, mi-am permis să ignor o problemă mult mai dificilă. Încercarea de a-l salva pe Peeta din lumea tenebroasă în care l-a aruncat viespchestrarea. Nu ştiu cum să-l găsesc, ca să nu mai vorbesc de a-l călăuzi pe drumul către ieşire. Nu sunt nici măcar în stare să fac un plan. Pe lângă asta, traversarea arenei pline de capcane, găsirea lui Snow şi trimiterea unui glonţ în ţeasta lui par un joc de copii.

La miezul nopţii, ies din cort şi-mi ocup locul pe un scaun pliant de lângă aerotermă, intrând în tura de pază împreună cu Jackson. Boggs i-a spus lui Peeta să doarmă afară, la vedere, unde putem sta cu toţii cu ochii pe el. Însă Peeta nu doarme. Stă în schimb în capul oaselor, cu sacul de dormit ridicat până la piept, încercând cu stângăcie să facă noduri pe o bucată scurtă de sfoară. Îmi e foarte cunoscută. E cea pe care mi-a împrumutat-o Finnick în noaptea petrecută în buncăr. Când o văd în mâinile lui, e ca şi cum Finnick ar repeta vorbele lui Haymitch, spunându-mi că l-am abandonat pe Peeta. Acum ar fi un moment potrivit să-ncerc să repar lucrurile. Dacă m-aş putea gândi la nişte cuvinte potrivite. Dar nu pot. Aşa că tac. Mă mulţumesc să las noaptea să se umple de sunetul răsuflărilor soldaţilor.

După vreo oră, aud glasul lui Peeta.

— Ultimii doi ani trebuie să fi fost istovitori pentru tine. Tot încercând să te hotărăşti dacă să mă ucizi sau nu. Când una, când alta. Când da, când ba.

Asta sună grosolan de nedrept şi mă simt mai întâi îmboldită să-i dau un răspuns tăios. Dar îmi reamintesc discuţia cu Haymitch şi încerc să fac un prim pas prudent către Peeta.

— N-am vrut niciodată să te ucid. În afara momentelor când am crezut că-i ajutai pe profesionişti să mă omoare. Pe urmă m-am gândit la tine ca la… un aliat.

E un cuvânt potrivit, nu atrage după sine niciun pericol. Nu sugerează nicio implicare sentimentală şi nu e ameninţător.

— Aliată. Peeta pronunţă cuvântul pe îndelete, savurându-l. Prietenă. Iubită. Învingătoare. Duşmană. Logodnică. Ţintă. Mutant. Vecină. Vânător. Tribut. Aliată. O să-l adaug pe lista cuvintelor de care mă folosesc când încerc să te descifrez, îşi împleteşte frânghia pe degete, înfăşurând-o şi desfăşurând-o. Necazul e că nu mai pot discerne între ce e real şi ce e inventat.

Întreruperea respiraţiilor ritmice sugerează fie că oamenii s-au trezit, fie că de fapt nu dormeau. Bănuiesc că a doua variantă reprezintă adevărul.

Vocea lui Finnick se ridică dintr-o moviliţă plasată în umbră.

— Ar trebui să-ntrebi, Peeta. Annie aşa face.

— Pe cine să-ntreb? zice el. În cine pot avea încredere?

— Începe cu noi, propune Jackson. Suntem detaşamentul tău.

— Sunteţi paznicii mei, subliniază Peeta.

— Şi asta, recunoaşte ea. Dar ai salvat o mulţime de vieţi în Treisprezece. Nu uităm astfel de lucruri.

În tăcerea care urmează, încerc să-mi imaginez cum ar fi dacă n-aş putea să deosebesc iluzia de realitate. Cum ar fi să nu ştiu dacă mama sau Prim mă iubesc. Dacă Snow e duşmanul meu. Dacă omul din partea opusă a aerotermei

m-a salvat sau m-a sacrificat. Cu foarte puţin efort, viaţa mea se preschimbă rapid în coşmar, îmi doresc dintr-odată să-i pot spune lui Peeta totul, să-i explic cine e el, şi cine sunt eu, şi cum am ajuns amândoi aici. Dar nu ştiu cum să-ncep. Nu sunt bună de nimic. De nimic.

Când au mai rămas doar câteva minute până la ora patru, Peeta se întoarce din nou spre mine.

— Culoarea ta preferată… e verdele?

— Întocmai. Mă gândesc să adaug ceva. Iar a ta e portocaliul.

— Portocaliul? Nu pare convins.

— Nu portocaliul strălucitor. Pastelat. Ca apusul de soare, îi explic. Cel puţin aşa mi-ai spus cândva.

— Oh. Închide o clipă ochii, poate încercând să invoce acel apus de soare, apoi dă din cap. Mulţumesc.

Însă dintre buzele mele se rostogolesc şi alte cuvinte.

— Eşti pictor. Eşti brutar. Îţi place să dormi cu ferestrele deschise. Nu pui niciodată zahăr în ceai. Şi îţi înnozi întotdeauna şireturile de două ori.

Pe urmă mă reped în cort, înainte de a face ceva stupid, cum ar fi să plâng.

În dimineaţa următoare trag în geamurile clădirilor, împreună cu Finnick şi Gale, pentru echipa de televiziune. Când ne întoarcem în tabără, îl găsim pe Peeta stând în cerc, alături de soldaţii din Treisprezece, care sunt înarmaţi, dar discută deschis cu el. Jackson a inventat un joc numit „Real sau imaginar”, ca să-l ajute pe Peeta. El aminteşte o întâmplare pe care o crede adevărată, iar ei îi spun dacă e aşa sau nu, adăugând de obicei o scurtă explicaţie.

— Majoritatea oamenilor din Doisprezece au murit în incendiu.

— Adevărat. Mai puţin de nouă sute au reuşit s-ajungă vii în Treisprezece.

— Incendiul a izbucnit din vina mea.

— Nu e adevărat. Preşedintele Snow a distrus Districtul 12 exact aşa cum a făcut cu Treisprezece, ca să le trimită rebelilor un mesaj.

Ideea mi se pare bună până când îmi dau seama că eu sunt singura care poate confirma sau nega ceea ce îl apasă. Jackson ne împarte în schimburi de pază. Ne pune pe mine, pe Finnick şi pe Gale împreună cu câte un soldat din Treisprezece. În felul ăsta, Peeta are mereu acces la cineva care îl cunoaşte într-un mod mult mai personal. Îşi petrece foarte mult timp luând în considerare informaţii mărunte, cum ar fi locul de unde cumpărau săpun oamenii din districtul nostru. Gale îl pune la curent cu o mulţime de lucruri despre Doisprezece; Finnick e expert în privinţa ambelor ediţii ale Jocurilor la care a participat Peeta, fiindcă a fost mentor în prima şi tribut în a doua. Însă cele mai importante confuzii din mintea lui Peeta mă au pe mine ca obiect – iar explicaţiile nu sunt întotdeauna simple –, aşa că schimburile noastre de cuvinte sunt dureroase şi pline de tot felul de semnificaţii, deşi nu ne referim decât la cele mai superficiale detalii. Culoarea rochiei purtate de mine în Districtul 7. Slăbiciunea mea pentru checurile cu brânză. Numele profesorului nostru de matematică din primii ani de şcoală. Reconstruirea amintirilor lui despre mine e chinuitoare. Poate că nici măcar nu e posibilă, după tot ce i-a făcut Snow. Dar cred că e datoria mea să-l ajut să încerce.

În după-amiaza următoare, suntem anunţaţi că e nevoie de întregul detaşament ca să punem în scenă un prop într-adevăr complicat. Peeta a avut dreptate în privinţa unui singur lucru: Coin şi Plutarch sunt supăraţi din cauza calităţii filmelor primite de la detaşamentul-vedetă. Foarte plictisitoare. Nu stârnesc câtuşi de puţin interesul. Răspunsul evident e că nu ne lasă niciodată să facem nimic altceva în afară de a trage cu arma de dragul spectacolului. Însă acum nu e vorba să aducem argumente în apărarea noastră, ci să realizăm un prop utilizabil. Aşa că astăzi a fost ales pentru filmare un cvartal special. Conţine chiar şi doi

coconi activi. Unul dezlănţuie o rafală de focuri de armă. Celălalt aruncă o plasă asupra invadatorilor şi îi capturează pentru interogatoriu sau pentru execuţie, în funcţie de preferinţe. Totuşi, nu e decât un cvartal rezidenţial, unde nu există nimic de importanţă strategică.

Echipa de televiziune vrea să sugereze existenţa unui risc de mai mari proporţii declanşând bombe fumigene şi adăugând focuri de armă în fundal, ca efect sonor. Toată lumea, inclusiv cameramanii, îşi pune echipamentul de protecţie de categorie grea, de parcă ar trebui s-ajungem în inima luptei. Ni se permite să luăm armele speciale, împreună cu puştile. Boggs merge chiar până la a-i înapoia arma lui Peeta, deşi are grijă să-i spună cu voce sonoră că nu e încărcată decât cu gloanţe oarbe.

Peeta se mulţumeşte să ridice din umeri.

— Oricum nu sunt cine ştie ce ţintaş.

Pare preocupat să-l privească pe Pollux, ajungând până în punctul în care situaţia devine oarecum stânjenitoare când dezleagă misterul şi începe să vorbească agitat.

— Eşti un avox, nu-i aşa? Îmi dau seama după felul în care înghiţi. În închisoare, cu mine, erau doi avocşi. Darius şi Lavinia, dar paznicii le spuneau de obicei roşcaţii. Au fost servitorii noştri la Centrul de Antrenament, aşa că i-au arestat şi pe ei. I-am privit când au fost torturaţi până la moarte. Ea a avut noroc. Au folosit un voltaj prea mare şi i s-a oprit imediat inima. Dar ca să-l dea gata pe Darius a fost nevoie de zile-ntregi. L-au bătut, au tăiat bucăţi din el. Îi puneau întruna întrebări, numai că el nu putea să vorbească, scotea pur şi simplu nişte sunete înfiorătoare, animalice. Dar nu voiau informaţii, înţelegeţi? Voiau doar să văd eu totul.

Peeta se uită în jur, la feţele noastre uluite, ca şi cum ar aştepta un răspuns. Fiindcă nimeni nu vine în întâmpinarea dorinţei lui, întreabă:

— Adevărat sau nu?

Lipsa de reacţie îl tulbură şi mai mult.

— Adevărat sau nu? insistă.

— Adevărat, spune Boggs. Adică, din câte informaţii am eu… e adevărat.

Peeta îşi gârboveşte umerii.

— Mi-am închipuit. Amintirea asta n-avea nimic… strălucitor.

Se îndepărtează de noi fără nicio ţintă, bombănind ceva despre degetele de la mâini şi de la picioare.

Mă îndrept spre Gale, îmi apăs fruntea de echipamentul lui de protecţie acolo unde trebuie să-i fie pieptul şi îi simt braţele strângându-se în jurul meu. Ştiu în sfârşit numele fetei răpite de Capitoliu din pădurea Districtului 12 sub ochii mei, ştiu ce soartă a avut Apărătorul Păcii care mi-a fost prieten şi care s-a străduit să salveze viaţa lui Gale. Nu e un moment potrivit pentru evocarea amintirilor plăcute. Şi-au pierdut vieţile din cauza mea. Îi adaug pe lista mea personală de victime, care a început în arenă şi cuprinde acum mii de oameni. Când ridic ochii, văd că asupra lui Gale efectul a fost cu totul altul. Expresia lui spune că nu sunt destui munţi de năruit, destule oraşe de distrus. Promite moarte.

Având povestea sinistră spusă de Peeta proaspătă în minte, înaintăm pe cioburile de sticlă ce ne scrâşnesc sub tălpi până ce ajungem la ţinta noastră, cvartalul pe care trebuie să-l luăm în stăpânire. E un obiectiv real, deşi neînsemnat. Ne adunăm în jurul lui Boggs şi studiem proiecţia străzii, redată de holo. De coconul cu focuri de armă ne desparte cam o treime din lungimea cvartalului, e chiar deasupra marchizei unui apartament. Ar trebui să-l dezlănţuim cu câteva gloanţe. Celălalt cocon e în capătul opus, la următorul colţ al străzii. Pentru ăsta va fi nevoie de cineva care să declanşeze mecanismul senzorului de persoane. Toată lumea se oferă voluntar, cu excepţia lui Peeta, care pare să nu ştie prea bine ce se petrece. Nu sunt aleasă eu. Sunt trimisă la Messalla, care îmi fardează uşor faţa în vederea prim-planurilor ce vor urma.

Detaşamentul îşi ocupă poziţiile indicate de Boggs şi trebuie să aşteptăm până când îşi plasează şi Cressida cameramanii. Sunt amândoi în stânga noastră, Castor în partea din faţă a şirului şi Pollux în coada coloanei, ca să fie siguri că nu se filmează unul pe altul. Messalla aprinde două fumigene, pentru atmosferă. Fiindcă este atât o misiune, cât şi o filmare, sunt pe punctul de a întreba cine e şeful, comandantul sau regizorul, când Cressida strigă:

— Motor!

Ne punem încet în mişcare pe strada învăluită în ceaţă, exact ca într-o simulare din Cvartal.

Toată lumea are la dispoziţie cel puţin un grup de ferestre pe care să le facă ţăndări, dar adevărata ţintă îi e încredinţată lui Gale. Când nimereşte coconul, ne adăpostim – ne ghemuim în cadrul câte unei uşi sau ne lipim de pietrele frumoase ale pavajului, portocaliu-deschis cu rozaliu – în timp ce grindina de gloanţe zboară în toate direcţiile pe deasupra capetelor noastre. După o vreme, Boggs ne ordonă să înaintăm.

Cressida ne opreşte înainte de a ne ridica, fiindcă are nevoie de câteva prim-planuri. Ne reconstituim pe rând acţiunile. Ne aruncăm la pământ, ne schimonosim feţele, repezindu-ne în firide. Ştim că totul e cât se poate de serios, însă pare oarecum ridicol. Mai ales când se dovedeşte că nu sunt eu cel mai prost actor din detaşament. Nicidecum. Râdem cu atâta poftă când Mitchell încearcă să exprime disperarea, care în viziunea lui implică scâşnete de dinţi şi nări umflate, încât Boggs trebuie să ne pună la punct.

— Stăpâniţi-vă, Patru-Cinci-Unu, spune el, cu fermitate.

Dar îl vedem reţinându-şi un zâmbet în timp ce verifică pentru a doua oară coconul următor, îşi poziţionează holo-ul, căutând cea mai bună lumină în văzduhul ceţos. E încă cu faţa spre noi când se retrage cu un pas, lipindu-şi talpa de pavajul portocaliu. Şi declanşează bomba care-i spulberă picioarele.

Capitolul 20

E CA ŞI CUM O FEREASTRĂ pictată s-ar sparge cât ai clipi, dezvăluind hidoşenia lumii de dincolo de ea. Râsetele se preschimbă în ţipete, sângele pătează pietrele pastelate, fumul adevărat întunecă fundalul creat de efectele speciale pentru televiziune.

O a doua explozie pare să despice aerul şi mă lasă cu urechile răsunând. Dar nu reuşesc să-mi dau seama de unde-a venit.

Ajung prima lângă Boggs, încerc să dau un înţeles cărnii sfârtecate, membrelor lipsă, să găsesc ceva cu care să opresc torentul roşu care i se scurge din trup. Homes mă împinge la o parte şi deschide dintr-o smucitură o trusă de prim ajutor. Boggs mă apucă de încheietura mâinii. Faţa lui cadaverică şi plină de cenuşă pare să se îndepărteze. Dar următorul lui cuvânt e un ordin:

— Holo-ul.

Holo-ul. Cercetez locul mergând de-a buşilea, săpând printre bucăţi de dale lucind de sânge şi cutremurându-mă când dau peste fărâme calde de carne. Îl găsesc aruncat pe nişte scări, alături de una dintre cizmele lui Boggs. Îl recuperez, îl curăţ cu mâinile goale în timp ce mă-ntorc la comandant.

Homes a înfăşurat ciotul coapsei stângi a lui Boggs într-un soi de comprese, pe care sângele le-a îmbibat deja în întregime. Încearcă să i-l strângă pe celălalt cu un garou, deasupra genunchiului supravieţuitor. Restul detaşamentului s-a adunat într-o formaţie protectoare, în jurul nostru şi al echipei de televiziune. Finnick se străduieşte să-l resusciteze pe Messalla, pe care explozia l-a izbit de un perete. Jackson se răsteşte într-un comunicator portabil, încercând fără succes să alerteze tabăra, ca să

trimită medici, dar eu îmi dau seama că e prea târziu. Privind-o pe mama la lucru, am învăţat încă din copilărie că atunci când balta de sânge a atins o anumită dimensiune, nu mai există întoarcere.

Îngenunchez alături de Boggs, pregătită să repet rolul pe care l-am jucat pentru Rue şi pentru morfinomana din Districtul 6, oferindu-i pe cineva de care să se agaţe când îl părăseşte viaţa. Dar el îşi foloseşte ambele mâini ca să se ocupe de holo. Tastează o comandă, îşi apasă degetul pe un ecran pentru recunoaşterea amprentei, pronunţă o serie de litere şi de numere ca răspuns la un mesaj al aparatului. Din acesta răbufneşte o rază de lumină, scăldându-mi faţa.

— Inapt pentru comandă, spune el. Transfer autorizaţia de protecţie către soldatul Katniss Everdeen din detaşamentul Patru-Cinci-Unu.

Se străduieşte să-ntoarcă holo-ul către mine.

— Spune-ţi numele.

— Katniss Everdeen, zic eu, în raza verde. Sunt dintr-odată captivă în lumina ei. Nu pot să mă mişc, nu pot nici măcar să clipesc în timp ce imaginile se perindă prin faţa mea cu repeziciune. Mă scanează? Mă înregistrează? Mă orbesc? Dispar, şi eu scutur din cap, limpezindu-mi mintea.

— Ce-ai făcut?

— Pregătiţi retragerea! strigă Jackson.

Finnick îi răspunde strigând la rândul lui ceva şi arătând către acel capăt al cvartalului prin care am intrat. O substanţă neagră, uleioasă, erupe ca un gheizer din pavaj, tălăzuind între clădiri şi dând naştere unui zid impenetrabil de întuneric. Pare să nu fie nici lichid, nici gaz, nici generat de o maşinărie, nici natural. Dar e cu siguranţă letal. Nu ne putem întoarce pe unde am venit.

Împuşcăturile mă asurzesc când Gale şi Leeg 1 încep să tragă, creând o potecă de-a lungul dalelor de pavaj, către capătul opus al străzii. Nu-mi dau seama ce fac până când nu explodează o altă bombă, la zece metri distanţă, deschizând o gaură în caldarâm. Atunci pricep că e o

încercare rudimentară de îndepărtare a minelor. Îl înşfac pe Boggs împreună cu Homes şi începem să-l târâm pe urmele lui Gale. Agonia pune stăpânire pe el şi ţipă de durere, iar eu aş vrea să mă opresc, să găsesc o metodă mai bună, dar negreala se înalţă deasupra clădirilor, umflându-se şi rostogolindu-se către noi ca un val.

Sunt smucită înapoi, îl scap din mâini pe Boggs, mă izbesc de pavaj. Peeta se uită în jos, către mine, pierdut, înnebunit, recăzut fulgerător în lumea viespchestrării, cu arma ridicată deasupra mea, coborând-o ca să-mi zdrobească ţeasta. Mă rostogolesc, aud patul puştii lovind în caldarâm, surprind cu coada ochiului căderea unor trupuri când Mitchell îl trânteşte pe Peeta, ţintuindu-l la pământ. Dar Peeta, întotdeauna puternic şi acum stimulat de nebunia veninului viespoilor-copoi, îşi strânge picioarele sub pântecul lui Mitchell şi îl aruncă în lungul străzii.

Coconul se declanşează cu pocnetul sonor al unei capcane. Patru cabluri ataşate de şine fixate pe clădiri ies printre pietrele pavajului înălţând plasa care-l acoperă pe Mitchell. E lipsit de sens – trupul lui însângerat dintr-odată – până când zăresc cârligele care ies din plasa de sârmă. Le recunosc imediat. Împodobeau partea de sus a gardului din jurul Districtului 12. În timp ce îi strig să nu se mişte, simt mirosul sufocant al negrelii, dense, ca gudronul. Valul şi-a înălţat creasta şi începe să se prăvălească.

Gale şi Leeg 1 trag în încuietoarea uşii principale a clădirii de pe colţ, apoi în cablurile care susţin plasa lui Mitchell. Alţii îl imobilizează acum pe Peeta. Mă întind din nou către Boggs şi, împreună cu Homes, îl târăsc în apartament, printr-un salon îmbrăcat în catifea roz şi albă, de-a lungul unui coridor pe care atârnă fotografii de familie şi pe podeaua de marmură a bucătăriei, unde ne prăbuşim. Castor şi Pollux aduc între ei un Peeta care se zbate. Jackson reuşeşte cumva să-i pună cătuşe, dar asta îl înnebuneşte mai tare şi sunt nevoiţi să-l închidă într-o debara.

În salon, uşa din faţă se trânteşte, oamenii ţipă. Pe coridor se aud paşi în timp ce valul negru vâjâie pe lângă clădire. Din bucătărie, auzim ferestrele gemând şi spărgându-se. Mirosul nociv de gudron umple aerul. Finnick îl cară pe Messalla. Leeg 1 şi Cressida intră după ei, împleticindu-se şi tuşind.

— Gale! ţip eu.

El e acolo, trântind uşa bucătăriei în urma lui şi rostind un singur cuvânt cu voce sugrumată.

— Gaze.

Castor şi Pollux înşfacă prosoape şi şorţuri de bucătărie pe care le îndeasă în crăpături, în timp ce Gale vomită într-o chiuvetă de un galben strălucitor.

— Mitchell? întreabă Homes.

Leeg 1 se mulţumeşte să clatine din cap.

Boggs îmi îndeasă holo-ul în mână. Buzele i se mişcă, dar nu reuşesc să înţeleg ce spune, îmi aplec urechea spre gura lui, ca să-i desluşesc şoapta răguşită.

— Nu te încrede în ei. Nu te întoarce. Ucide-l pe Peeta. Fă ceea ce ai venit să faci.

Mă retrag ca să-i pot vedea faţa.

— Cum? Boggs? Boggs?

Are ochii încă deschişi, dar e mort. Îndesat în palma mea, lipit cu sângele lui, e holo-ul.

Izbind în uşa debaralei, picioarele lui Peeta întrerup zgomotul poticnit al respiraţiilor celorlalţi. Dar forţele par să i se împuţineze chiar în timp ce ascultăm. Pe urmă nu se mai aude nimic. Mă întreb dacă n-a murit şi el.

— S-a stins? întreabă Finnick, coborându-şi privirea spre Boggs.

Eu dau din cap.

— Trebuie să plecăm de-aici, adaugă el. Imediat. Tocmai am declanşat o întreagă stradă de coconi. Puteţi face pariu c-am fost înregistraţi de camerele de supraveghere.

— Contează pe asta, spune Castor. Toate străzile sunt pline de camere de supraveghere. Pariez c-au trimis valul

negru manual, când ne-au văzut filmând prop-ul.

— Comunicatoarele noastre radio au ieşit din funcţiune aproape instantaneu. Probabil din cauza unui aparat cu impulsuri electromagnetice. Dar vă conduc înapoi, în tabără. Dă-mi holo-ul.

Jackson întinde mâna după dispozitiv, dar eu îl strâng la piept.

— Nu. Boggs mi l-a dat mie.

— Nu fi ridicolă, se răsteşte ea.

Crede că e al ei, bineînţeles. E locţiitoarea comandantului.

— E adevărat, spune Homes. I-a transferat ei autorizaţia principală de protecţie, când era pe moarte. Am văzut.

— De ce-ar fi făcut asta? întreabă Jackson.

Într-adevăr, de ce? Mi se învârteşte capul din cauza evenimentelor din ultimele câteva minute – Boggs mutilat, pe moarte, mort. Furia ucigaşă a lui Peeta. Mitchell însângerat, captiv în plasă şi înghiţit de valul negru. Mă întorc spre Boggs, simt o nevoie cumplită să fie din nou viu. Sunt dintr-odată sigură că el, şi poate numai el, era complet de partea mea. Mă gândesc la ultimele lui ordine…

Nu te încrede în ei. Nu te întoarce. Ucide-l pe Peeta. Fă ceea ce ai venit să faci.

Ce-a vrut să spună? În cine să nu mă încred?

În rebeli? În Coin? În oamenii care mă privesc chiar acum? N-o să mă-ntorc, dar el trebuie să fi ştiut că nu pot trage pur şi simplu un glonţ în capul lui Peeta. Pot? Ar trebui s-o fac? Boggs ştia că de fapt am venit aici ca să dezertez şi să-l ucid pe Snow pe cont propriu?

Nu pot să desluşesc toate astea acum, aşa că mă hotărăsc să respect primele două ordine: să n-am încredere în nimeni şi să pătrund mai adânc în Capitoliu. Dar cum pot justifica asta? Cum îi pot convinge să mă lase să păstrez holo-ul?

— Fiindcă mă aflu aici într-o misiune specială, încredinţată de preşedinta Coin. Cred că Boggs era

singurul care ştia.

Explicaţia n-o convinge nicidecum pe Jackson.

— În ce misiune?

De ce să nu le spun adevărul? E tot atât de plauzibil ca orice aş putea inventa. Dar trebuie să sune a misiune adevărată, nu a răzbunare.

— Trebuie să-l asasinez pe preşedintele Snow înainte ca pierderile de vieţi omeneşti din acest război să pună populaţia noastră în situaţia de a nu-şi mai putea asigura subzistenţa.

— Nu te cred, spune Jackson. Fiind comandantul tău din acest moment, îţi ordon să-mi transferi mie autorizaţia principală de protecţie.

— Nu, mă-mpotrivesc eu. Ar fi o violare directă a ordinelor preşedintei Coin.

Armele sunt aţintite. Jumătate de detaşament le-a îndreptat spre Jackson, iar cealaltă jumătate spre mine. Cineva e gata să-şi piardă viaţa, când intervine Cressida.

— E adevărat. De aceea suntem noi aici. Plutarch vrea să se televizeze totul. Crede că dacă reuşim s-o filmăm pe Gaiţa Zeflemitoare omorându-l pe Snow o să punem capăt războiului.

Ceea ce o amuţeşte până şi pe Jackson. Apoi arată cu arma către dulap.

— Şi el ce caută aici?

Cu asta mă dă gata. Nu mă pot gândi la niciun motiv raţional pentru care ar trimite Coin un băiat labil, programat să mă ucidă, alături de mine într-o asemenea misiune-cheie. Aşa ceva îmi şubrezeşte într-adevăr povestea. Cressida îmi vine din nou în ajutor.

— Pentru că ambele interviuri luate de Caesar Flickerman după Jocuri au fost filmate în apartamentul preşedintelui Snow. Plutarch crede că Peeta ne poate fi într-o anumită măsură de ajutor într-un loc despre care avem puţine informaţii.

Vreau s-o întreb pe Cressida de ce minte pentru mine, de ce se zbate ca să ne lansăm într-o misiune pe care mi-am atribuit-o singură. Dar nu e momentul potrivit.

— Trebuie să plecăm! spune Gale. Eu o urmez pe Katniss. Dacă nu vreţi să mergeţi, întoarceţi-vă în tabără. Dar să ne mişcăm odată!

Homes descuie debaraua şi îşi saltă pe umăr un Peeta inconştient.

— Gata.

— Boggs? întreabă Leeg 1.

— Nu-l putem lua cu noi. El ar fi fost de acord, răspunde Finnick.

Desprinde arma de pe umărul lui Boggs şi îi atârnă cureaua peste cureaua propriei arme.

— Condu-ne, soldat Everdeen.

Nu ştiu cum să-i călăuzesc. Mă uit la holo, căutând indicaţii. E încă activat, dar pentru mine e ca şi cum n-ar fi. N-am timp să-i apăs la nimereală butoanele, încercând să descopăr cum să-l manevrez.

— Nu ştiu să folosesc ăsta. Boggs a zis c-o să mă ajuţi, îi spun lui Jackson. A zis că pot conta pe tine.

Ea se încruntă, îmi smulge instrumentul din mână şi tastează o comandă. Apare o intersecţie.

— Dacă ieşim pe uşa bucătăriei, dăm într-o curte mică, apoi ajungem în spatele unui alt bloc cu apartamente de pe colţ. Asta e vederea de sus a celor patru străzi care se intersectează.

Încerc să mă orientez în timp ce privesc ţintă secţiunea transversală a hărţii, cu coconi în toate direcţiile. Şi sunt marcaţi numai aceia de care ştie Plutarch. Holo-ul nu ne-a indicat nici că cvartalul pe care abia l-am părăsit era minat, nici că exista gheizerul negru, nici că plasa era din sârmă ghimpată. Pe lângă asta, s-ar putea să ne confruntăm cu Apărătorii Păcii, acum, când ştiu unde ne aflăm. Îmi muşc interiorul buzei, simţind că toată lumea se uită la mine.

— Puneţi-vă măştile. Ieşim pe unde-am intrat.

Obiecţii instantanee. Îmi ridic vocea, acoperindu-le.

— Dacă valul a fost atât de puternic, probabil a declanşat şi a absorbit toţi ceilalţi coconi de pe traseu.

Îmi cântăresc cu toţii spusele. Pollux face câteva semne grăbite către fratele lui.

— E posibil să fi scos din funcţiune şi camerele de supraveghere, traduce Castor. A acoperit lentilele.

Gale îşi sprijină o cizmă de masă şi studiază stropii negri de pe bombeu. Îi răzuieşte cu un cuţit de bucătărie din grămada de pe masă.

— Nu e o substanţă corozivă. Cred că era menită fie să ne sufoce, fie să ne otrăvească.

— E probabil cea mai bună decizie pe care-o putem lua, spune Leeg 1.

Ne fixăm măştile. Finnick o potriveşte pe a lui Peeta pe chipul lipsit de viaţă. Cressida şi Leeg 1 sprijină între ele un Messalla năucit.

Aştept să deschidă cineva drumul când îmi aduc aminte că asta cade acum în sarcina mea. Împing uşa bucătăriei şi nu întâmpin nicio rezistenţă. Un strat ceva mai gros de un centimetru din substanţa neagră, vâscoasă, s-a scurs din salon pe aproape trei sferturi din lungimea culoarului. Când îl testez, atingându-l delicat cu vârful cizmei, descopăr că are consistenţa gelului. Îmi ridic piciorul şi, după ce o întind uşor, substanţa recade la locul ei. Fac trei paşi prin gel şi mă uit înapoi. Tălpile mele n-au lăsat nicio urmă. E primul lucru bun care se-ntâmplă astăzi. După ce traversez salonul, stratul de gel se îngroaşă la loc. Deschid uşor uşa din faţă, aşteptându-mă ca înăuntru să se reverse substanţă din belşug, dar gelul negru îşi păstrează forma.

Cvartalul roz cu portocaliu pare să fi fost afundat într-o vopsea neagră, lucioasă, şi lăsat să se usuce. Gelul acoperă pavajul, clădirile, chiar şi acoperişurile. Deasupra străzii atârnă o picătură imensă, ca o lacrimă. În afara ei se conturează două forme. A unei ţevi de armă şi a unei mâini

omeneşti. Mitchell. Aştept pe trotuar, holbându-mă la el până ce mi se alătură întregul grup.

— Dacă vrea cineva să se-ntoarcă, din indiferent ce motiv, acum e momentul, spun. Fără-ntrebări, fără resentimente.

Nimeni nu pare înclinat să se retragă. Aşa că mă îndrept spre interiorul Capitoliului, ştiind că n-avem prea mult timp. Gelul e mai adânc aici, are între zece şi cincisprezece centimetri şi scoate un sunet de absorbţie de fiecare dată când îţi ridici piciorul, dar continuă să ne acopere urmele.

Valul trebuie să fi fost imens, acţionat de o forţă înspăimântătoare, fiindcă a afectat mai multe cvartale din faţa noastră. Şi, cu toate că păşesc cu prudenţă, mă gândesc că instinctul nu m-a înşelat în privinţa declanşării celorlalţi coconi. Un cvartal e presărat cu trupuri aurii de viespoi-copoi. Probabil au fost eliberaţi numai ca să fie apoi ucişi de gaze. Ceva mai încolo, un întreg bloc de apartamente s-a prăbuşit şi zace grămadă sub gel. Traversez intersecţia în fugă, cerându-le celorlalţi printr-o ridicare a mâinii să aştepte în timp ce caut orice ar putea sugera c-o să avem necazuri, dar valul pare să fi dezactivat coconii cu mult mai bine decât un detaşament de rebeli.

În al cincilea cvartal, îmi dau seama că am ajuns în punctul unde încep să dispară urmele valului. Adâncimea gelului s-a redus la doi centimetri şi jumătate şi zăresc acoperişurile de un albastru-verzui palid trăgând cu ochiul de dincolo de intersecţie. Lumina după-amiezii s-a împuţinat şi avem mare nevoie să găsim o ascunzătoare şi să facem un plan. Aleg un apartament aflat la o distanţă de două treimi din lungimea cvartalului. Homes forţează încuietoarea şi le ordon celorlalţi să intre. Eu rămân în stradă pentru încă vreo câteva minte, privind cum dispar ultimele noastre urme, apoi trec pragul şi închid uşa.

Lanternele încastrate în arme luminează un salon amplu, şi pereţii acoperiţi de oglinzi ne trimit la fiecare pas înapoi

imaginile propriilor feţe. Gale verifică ferestrele, care par intacte, şi îşi scoate masca.

— E în ordine. Mirosul se simte, dar nu e atât de puternic.

Planul locuinţei pare identic cu al primului apartament în care ne-am adăpostit. Gelul opreşte lumina naturală din partea din faţă, dar prin jaluzelele din bucătărie se strecoară totuşi o licărire.

De-a lungul coridorului se află două dormitoare, cu camere de baie. Din salon porneşte o scară în spirală, ducând spre un spaţiu necompartimentat, care ocupă o mare parte a primului etaj. Acolo nu există ferestre, dar lumina a fost lăsată aprinsă, probabil de cineva evacuat în grabă. Un ecran de televiziune imens, gol, dar strălucind uşor, ocupă un perete întreg. Prin încăpere sunt împrăştiate fotolii de pluş şi canapele. Ăsta e locul unde ne adunăm, trântindu-ne pe mobila capitonată şi încercând să ne recăpătăm răsuflarea.

Jackson îşi ţine arma îndreptată spre Peeta, deşi e tot încătuşat şi inconştient, atârnând de-a curmezişul canapelei albastre pe care l-a depus Homes. Ce-o să fac cu el? Dar cu echipa de televiziune? Ca să fiu sinceră, cu toată lumea, în afară de Gale şi Finnick? Pentru că o să-mi fie mai uşor să dau de urma lui Snow cu ajutorul lor decât fără ei. Dar nu pot conduce zece oameni prin Capitoliu, n-aş putea nici dacă aş şti să folosesc holo-ul. Ar fi trebuit, aş fi putut să-i trimit înapoi când am avut ocazia? Sau ar fi fost periculos? Atât pentru ei, cât şi pentru misiunea mea? Poate n-ar fi trebuit să-l ascult pe Boggs, fiindcă e posibil să fi fost victima unei iluzii din clipele dinaintea morţii. Poate ar fi fost cazul să mărturisesc adevărul, însă atunci Jackson ar fi preluat comanda şi aş fi sfârşit prin a ajunge înapoi, în tabără. Unde aş fi fost nevoită să-i dau socoteală lui Coin.

În momentul când complexitatea încurcăturii în care am atras pe toată lumea începe să-mi împovăreze mintea, o

succesiune de explozii îndepărtate îşi trimit vibraţiile în încăpere.

— N-a fost aproape, ne asigură Jackson. La cel puţin patru sau cinci cvartale distanţă.

— Acolo unde l-am lăsat pe Boggs, spune Leeg 1. Cu toate că nimeni n-a făcut nicio mişcare către el, televizorul prinde viaţă, emiţând un ţiuit strident şi ridicând în picioare jumătate din grupul nostru.

— E în ordine, strigă Cressida. Nu e decât o transmisiune de urgenţă. În asemenea cazuri, toate televizoarele din Capitoliu se deschid automat.

Pe ecran suntem noi, imediat după ce bomba l-a doborât pe Boggs. O voce din afara cadrului le explică telespectatorilor la ce se uită în timp ce noi încercăm să ne regrupăm, reacţionăm la apariţia gelului negru expulzat din pavaj, pierdem controlul situaţiei. Privim haosul care urmează până când mânjeşte valul camerele. Ultima imagine e a lui Gale, singur pe stradă, încercând să tragă printre cablurile care-l ţin suspendat pe Mitchell.

Reporterul ne identifică pe mine, pe Gale, pe Finnick, pe Boggs, pe Peeta şi pe Cressida după nume.

— Nu e nicio vedere aeriană. Boggs a avut probabil dreptate în privinţa capacităţii lor de zbor, spune Castor.

N-am remarcat asta, dar presupun că e genul de amănunt pe care-l sesizează un cameraman.

Reportajul continuă cu imagini din curtea din spatele apartamentului în care ne-am adăpostit. Apărătorii Păcii sunt aliniaţi pe acoperişul aflat vizavi de fosta noastră ascunzătoare. Sunt lansate proiectile către şirul de apartamente, declanşând exploziile pe care le-am auzit, şi clădirea se surpă, transformându-se într-un morman de moloz şi praf.

Imaginea dispare, înlocuită de o transmisie în direct. O reporteră stă pe acoperiş, alături de Apărătorii Păcii. În spatele ei arde blocul de apartamente. Pompierii încearcă

să ţină incendiul sub control stropind cu furtunuri. Suntem declaraţi morţi.

— În sfârşit un strop de noroc, spune Homes.

Cred că are dreptate. E cu siguranţă mai bine decât s-avem Capitoliul pe urmele noastre. Dar îmi tot imaginez ce efecte va avea asta în Treisprezece. Unde mama şi Prim, Hazelle şi copiii, Annie, Haymitch şi toţi ceilalţi îşi închipuie că tocmai ne-au văzut murind.

— Tata. Abia a pierdut-o pe sora mea, şi acum…, spune Leeg 1.

Îi urmărim redifuzând reportajul în repetate rânduri. Sărbătorindu-şi victoria, mai ales asupra mea. Se întrerup ca să prezinte un montaj despre ascensiunea Gaiţei Zeflemitoare către putere în rândul rebelilor – cred că aveau partea asta pregătită de o bună bucată de vreme, fiindcă pare foarte bine cizelată – apoi trec la o altă emisiune în direct, pentru ca doi reporteri să poată discuta despre binemeritatul meu sfârşit violent. Preşedintele Snow va face o declaraţie oficială ceva mai târziu, promit ei. Imaginea se estompează şi ecranul revine la strălucirea dinainte.

Rebelii n-au făcut nicio încercare de pătrundere în timpul emisiei, ceea ce mă face să cred că au considerat ştirea adevărată. Dacă e aşa, suntem într-adevăr pe cont propriu.

— Ei, acum, când suntem morţi, care e următoarea noastră mişcare? întreabă Gale.

— Nu e evident?

Niciunul dintre noi n-a observat că Peeta şi-a recăpătat cunoştinţa. Nu ştiu de când a început să privească emisiunea, dar după expresia lui nefericită îmi dau seama că şi-a revenit de suficientă vreme ca să nu-i scape cele petrecute pe stradă. Cum şi-a pierdut minţile, cum a-ncercat să mă pocnească în cap şi cum l-a azvârlit pe Mitchell în cocon. Se saltă în capul oaselor cu un efort dureros şi i se adresează lui Gale.

— Următoarea noastră mişcare… e uciderea mea.

Capitolul 21

CEEA CE ÎNSEAMNĂ CĂ moartea lui Peeta a fost pomenită de două ori în mai puţin de o oră.

— Nu fi ridicol, îi spune Jackson.

— Tocmai am ucis un membru al detaşamentului nostru! strigă el.

— L-ai împins ca să te eliberezi. N-aveai de unde să ştii c-o să ajungă exact în punctul de declanşare a plasei, intervine Finnick, încercând să-l calmeze.

— Cui îi pasă? E mort, nu-i aşa?

Pe faţa lui Peeta încep să curgă lacrimi.

— N-am ştiut. Până acum nu m-am mai văzut niciodată aşa. Katniss are dreptate. Eu sunt monstrul. Mutantul. Cel transformat de Snow în armă!

— Nu e vina ta, Peeta, spune Finnick.

— Nu mă puteţi lua cu voi. O să ucid pe altcineva, e numai o chestiune de timp. Peeta se uită în jur, citeşte pe feţele noastre lupta ce se dă în noi. Poate vă gândiţi că aţi da dovadă de blândeţe abandonându-mă pur şi simplu undeva. Ca să-mi încerc norocul. Dar e ca şi cum m-aţi preda Capitoliului. Credeţi că mi-aţi face o favoare trimiţându-mă înapoi, la Snow?

Peeta. Din nou în mâinile lui Snow. Torturat, împins în agonie, până când nicio fărâmă din fostul lui sine nu va mai ieşi vreodată la suprafaţă.

Dintr-un anumit motiv, ultima strofă din „Copacul spânzuratului” începe să-mi răsune în minte. Cea în care bărbatul preferă să-şi ştie iubita mai degrabă moartă decât înfruntând răul care o aşteaptă în lume.

Te întreb de-ai vrea să vii
La copacul răzleţit

C-un colier dintr-o frânghie, cu colanul
meu leit.
Mai ciudat decât ce fost-a
N-o să pară, negreşit,
Că noi doi, în miez de noapte, în copac
ne-am regăsit.

— O să te ucid înainte de-a se-ntâmpla asta, spune Gale. Îţi promit.

Peeta ezită, de parcă s-ar întreba cât de demnă de încredere e oferta.

— Nu e de niciun folos. Dacă n-o să fii acolo, ca s-o faci? Vreau una dintre pilule alea otrăvite pe care le-aveţi toţi.

Lacătul-întunericului. Am o pilulă în tabără, într-un locaş special de pe umărul costumului meu de Gaiţă Zeflemitoare. Dar mai există încă una în buzunarul de la piept al uniformei. E interesant că nu i s-a dat şi lui Peeta. Poate Coin s-a gândit că e posibil s-o înghită înainte de a avea ocazia să mă ucidă. Nu e clar dacă Peeta vrea să spună că s-ar sinucide acum, ca să nu fim nevoiţi să-l omorâm noi, sau numai dacă ar ajunge din nou prizonierul Capitoliului. În starea în care e, m-aş aştepta s-o facă mai degrabă mai curând decât mai târziu. Ceea ce ar uşura cu siguranţă lucrurile pentru noi, ceilalţi. N-am fi nevoiţi să-l împuşcăm. Şi s-ar simplifica fără îndoială problema ridicată de impulsurile lui criminale episodice.

Nu ştiu dacă e din cauza coconilor, sau a faptului că l-am privit pe Boggs murind, dar simt arena pretutindeni în jurul meu. De fapt, e ca şi cum n-aş fi părăsit-o niciodată. Mă lupt din nou nu numai pentru supravieţuirea mea, ci şi pentru a lui Peeta. Ce satisfăcător, ce distractiv ar fi pentru Snow să mă facă să-l ucid. Să am moartea lui pe conştiinţă pentru indiferent cât timp mi-a mai rămas de trăit.

— Nu e vorba de tine, îi spun. Avem o misiune. Şi prezenţa ta e necesară pentru îndeplinirea ei. Mă uit la

restul grupului. Credeţi că am putea găsi pe-aici ceva de mâncare?

În afară de trusele de prim ajutor şi de camerele de filmat, n-avem asupra noastră decât uniformele şi armele.

Jumătate dintre noi rămân să-l păzească pe Peeta şi să aştepte transmisia în care va apărea Snow, în timp ce restul caută ceva comestibil. Messalla se dovedeşte a fi cel mai preţios, fiindcă a locuit într-un apartament aproape identic cu ăsta şi ştie unde e mai probabil să fie ascunse provizii. Ştie că există un spaţiu de depozitare mascat de o oglindă din baie, sau cât de uşor e să îndepărtezi grilajul orificiului de ventilaţie de pe coridor. Aşa că, deşi dulapurile din bucătărie sunt goale, găsim mai bine de treizeci de conserve şi mai multe cutii cu prăjituri.

Stocarea proviziilor îi dezgustă pe soldaţii crescuţi în Treisprezece.

— Nu e ilegal? întreabă Leeg 1.

— Dimpotrivă, la Capitoliu se consideră că e o prostie să n-o faci, îi explică Messalla. Oamenii începuseră chiar dinainte de Jubileul Pacificării să stocheze obiecte greu de găsit.

— În timp ce alţii nu mai aveau deloc, spune Leeg 1.

— Da, încuviinţează el. Aşa merg lucrurile aici.

— Din fericire, fiindcă altfel n-am fi putut cina, comentează Gale. Luaţi fiecare câte-o conservă.

Unii par să ezite, dar e o metodă la fel de bună ca oricare alta. Adevărul e că n-am dispoziţia necesară pentru a împărţi totul în unsprezece părţi egale, luând în considerare vârsta, greutatea şi efortul fizic depus. Scotocesc prin morman, fiind gata să aleg nişte supă de cod, când Peeta îmi întinde una dintre conserve.

— Poftim.

O iau, neştiind la ce să mă aştept. Pe etichetă scrie *TOCANĂ DE MIEL.*

Strâng din buze amintindu-mi de ploaia care picura printre pietre, de încercările mele prosteşti de flirt şi de

aroma acelui fel de mâncare de la Capitoliu pe care-l prefer. Înseamnă că şi în memoria lui Peeta trebuie să mai existe câte ceva. Cât de fericiţi, cât de flămânzi, cât de apropiaţi eram când a apărut coşul de picnic în faţa grotei noastre.

— Mulţumesc. Desfac conserva.

— Are până şi prune uscate.

Îndoi capacul, transformându-l într-o lingură improvizată, şi îmi duc o bucată la gură. Acum locul ăsta are şi gustul arenei.

Dăm din mână-n mână o cutie cu prăjituri fanteziste, umplute cu frişcă, când începe din nou ţiuitul. Stema Panemului luminează ecranul şi rămâne acolo în timp ce se cântă imnul. Apoi sunt difuzate imaginile morţilor, exact aşa cum se procedează cu tributurile din arenă. Încep cu feţele echipei noastre de televiziune, urmate de a lui Boggs, a lui Gale, a lui Finnick, a lui Peeta şi a mea. Cu excepţia lui Boggs, nu se obosesc să-i arate pe soldaţii din Treisprezece, fie pentru că n-au idee cine sunt, fie pentru că n-ar însemna nimic pentru public. După care apare individul însuşi, aşezat la propriul birou, cu un steag drapat în spatele lui, cu un trandafir alb proaspăt cules strălucindu-i pe rever. Mă gândesc că a mai rezolvat recent nişte probleme, fiindcă are buzele mai umflate decât de obicei. Iar echipa lui pregătitoare ar trebui într-adevăr să-i pună mai puţină roşeaţă în obraji.

Snow îi felicită pe Apărătorii Păcii pentru o misiune îndeplinită cu abilitate, le aduce onoruri fiindcă au scăpat ţara de ameninţarea numită Gaiţa Zeflemitoare. Prezice că moartea mea va aduce o întorsătură a mersului războiului, de vreme ce rebelilor demoralizaţi nu le-a mai rămas nimeni pe care să-l urmeze. Şi ce-am fost eu de fapt? O fată săracă şi labilă, cu un oarecare talent în mânuirea arcului şi a săgeţilor. Nicidecum o gânditoare genială, nici o capacitate intelectuală a rebeliunii, ci un simplu chip extras din gloată fiindcă am captat atenţia mulţimii cu bufoneriile din timpul Jocurilor. Dar am fost necesară, extrem de

necesară, fiindcă în rândurile rebelilor nu există niciun lider adevărat.

Undeva, în Districtul 13, Beetee apasă pe un comutator, fiindcă acum de pe ecran nu ne mai priveşte preşedintele Snow, ci preşedinta Coin. Se prezintă în faţa Panemului, se identifică drept conducătoarea rebeliunii, apoi trece la elogiul meu. Laude pentru fata care le-a supravieţuit deopotrivă traiului din Filon şi Jocurilor Foamei, care a transformat apoi o ţară de sclavi într-o armată de luptători pentru libertate.

— Moartă sau vie, Katniss Everdeen va fi întotdeauna chipul acestei rebeliuni. Dacă simţiţi vreodată că vi se clatină hotărârea, gândiţi-vă la Gaiţa Zeflemitoare şi veţi găsi în ea puterea de care aveţi nevoie pentru a scăpa Panemul de asupritorii săi.

— N-am avut idee cât de mult însemn pentru ea, spun, ceea ce-l face pe Gale să izbucnească în râs şi-mi atrage privirile întrebătoare ale celorlalţi.

Apare fotografia mea, puternic retuşată, frumoasă şi îndârjită, cu un mănunchi de flăcări pâlpâind în spatele meu. Fără cuvinte. Fără sloganuri. Chipul meu e tot ce le trebuie acum.

Beetee lasă din nou hăţurile în mâinile unui Snow foarte stăpân pe sine. Am sentimentul că preşedintele considera canalul de televiziune pentru urgenţe impenetrabil şi că în noaptea asta cineva va plăti cu viaţa pentru breşa apărută.

— Mâine dimineaţă, când vom scoate din cenuşă cadavrul lui Katniss Everdeen, vom vedea cu exactitate cine e Gaiţa Zeflemitoare. O fată moartă, care n-a fost în stare să salveze pe nimeni, nici măcar pe ea însăşi.

Stemă, imn şi încheierea transmisiunii.

— Numai că n-o s-o găsiţi, i se adresează Finnick ecranului gol, dând glas gândului care trece probabil prin capetele tuturor.

Perioada noastră de graţie va fi scurtă. Odată ce vor săpa în cenuşa aia şi vor vedea că lipsesc unsprezece leşuri, vor

şti că am scăpat.

— Cel puţin avem un avans faţă de ei, spun. Mă simt dintr-odată atât de obosită. Tot ce-mi doresc e să mă-ntind pe canapeaua din pluş verde de alături şi să dorm. Să mă acopăr cu o cuvertură din blană de iepure şi puf de gâscă. În schimb, scot holo-ul şi îi cer insistent lui Jackson să mă-nveţe comenzile de bază – care se referă pur şi simplu la introducerea coordonatelor celei mai apropiate intersecţii de pe harta cu caroiaj – astfel încât măcar să-ncep să-l folosesc eu însămi. Când aparatul proiectează zona din jurul nostru, simt cum mi se strânge încă şi mai tare inima. Ne apropiem probabil de ţintele cruciale, fiindcă numărul de coconi a crescut considerabil. Cum am putea să-naintăm prin acest buchet de lumini pâlpâitoare fără să fim detectaţi? Nu e cu putinţă. Şi, dacă nu e cu putinţă, suntem captivi ca păsările într-o plasă. Decid că e mai bine să nu adopt un soi de atitudine de superioritate faţă de aceşti oameni. Mai ales când ochii îmi tot alunecă spre canapeaua verde. Aşa că întreb:

— Vreo idee?

— Ce-ar fi să-ncepem să excludem opţiunile? propune Finnick. Strada nu e o opţiune.

— Iar acoperişurile sunt o idee la fel de proastă, spune Leeg 1.

— Am putea avea totuşi şansa să ne retragem, să ne întoarcem pe unde-am venit, zice Homes. Dar asta ar însemna că misiunea a eşuat.

Simt împunsătura unui sentiment de vinovăţie, de vreme ce aşa-numita misiune e invenţia mea.

— Nu s-a plănuit niciodată să mergem cu toţii mai departe. Aţi avut doar ghinionul să fiţi împreună cu mine.

— Ei, asta rămâne de discutat. Acum suntem cu tine, spune Jackson. Nu ne putem deplasa în sus. Nu ne putem deplasa în lateral. Cred că nu ne mai rămâne decât o singură opţiune.

— Pe sub pământ, spune Gale.

Sub pământ. Detest asta. Aşa cum detest minele şi tunelurile din Treisprezece. Sub pământ, unde mi-e groază să mor, ceea ce e o prostie, fiindcă şi dacă o să mor la suprafaţă următorul lucru pe care-l vor face va fi să mă-ngroape tot în pământ.

Holo-ul poate arăta atât coconii subterani, cât şi pe cei de la nivelul străzii. Când studiem zona subpământeană, liniile clare şi neîndoielnice ale străzilor se împletesc cu o harababură întortocheată de tuneluri. Însă coconii sunt totuşi mai puţini. Cu două uşi mai încolo, o conductă verticală conectează şirul nostru de apartamente cu tunelurile. Ca s-ajungem în apartamentul cu conducta va trebui să ne strecurăm printr-un pasaj de serviciu, care se întinde pe toată lungimea clădirii. Putem pătrunde în el prin partea din spate a unei debarale de la etaj.

— OK, atunci. Să creăm impresia că n-am trecut niciodată pe-aici, spun eu.

Ştergem toate indiciile şederii noastre. Aruncăm conservele goale pe toboganul care coboară în containerul cu gunoi, le punem pe cele pline în buzunare, pentru mai târziu, întoarcem pe partea opusă pernele pătate de sânge de pe canapele, ştergem urmele de gel de pe dalele podelei. N-avem cum să reparăm încuietoarea uşii din faţă, dar tragem un al doilea zăvor, care măcar va împiedica uşa să se deschidă la prima atingere.

În cele din urmă, nu ne mai rămâne decât să-l convingem pe Peeta. Se instalează pe canapeaua albastră şi refuză să se mişte.

— Nu vin. Fie o să vă trădez poziţia, fie o să fac rău altcuiva.

— Te vor găsi oamenii lui Snow, îi spune Finnick.

— Atunci lăsaţi-mi o pilulă. N-o s-o iau decât dac-o să fiu nevoit.

— Asta nu e o opţiune. Vii cu noi, zice Jackson.

— Şi dacă nu? O să mă-mpuşcaţi?

— O să te pocnim ca să leşini şi-o să te târâm după noi, îi răspunde Homes. Ceea ce o să ne-ncetinească şi-o să ne pună în acelaşi timp în pericol.

— Terminaţi cu generozitatea! Nu-mi pasă dacă mor! Se întoarce spre mine, acum implorând: Katniss, te rog. Nu vezi că vreau să ies din povestea asta?

Necazul e că văd *într-adevăr.* De ce nu-l pot lăsa pur şi simplu să plece? De ce nu-i strecor o pilulă, de ce nu apăs pe trăgaci? Pentru că ţin prea mult la el, sau pentru că-mi doresc prea mult să nu câştige Snow? L-am transformat într-un pion din Jocurile mele personale? Ar fi o mârşăvie, dar nu garantez că sunt mai presus de ea. Dacă e adevărat, ar fi un gest mai blând să-l ucid pe Peeta aici şi acum. Dar, la bine şi la rău, nu sunt motivată de blândeţe.

— Pierdem timpul. Vii de bunăvoie sau te pocnim?

Peeta îşi îngroapă faţa în palme pentru câteva minute, apoi se ridică să ni se alăture.

— Să-i eliberăm mâinile? întreabă Leeg 1.

— Nu!

Peeta mârâie la ea, trăgându-şi cătuşele mai aproape de trup.

— Nu, repet eu. Dar vreau cheia.

Jackson mi-o întinde fără niciun cuvânt. Mi-o strecor în buzunarul pantalonilor, unde se ciocneşte de perlă.

După ce forţează Homes mica uşă metalică a pasajului de serviciu, ne lovim de o altă problemă. Carapacele insectelor nu vor trece sub nicio formă prin culoarul ăsta îngust. Castor şi Pollux şi le scot şi detaşează camerele de rezervă, pentru urgenţe. Fiecare e de dimensiunile unei cutii de pantofi şi funcţionează probabil tot atât de bine. Lui Messalla nu-i vine în gând nicio ascunzătoare mai potrivită pentru carapacele masive, aşa că sfârşim prin a le arunca în debara. Mă simt frustrată fiindcă lăsăm în urmă un indiciu atât de uşor de urmărit, dar ce altceva am putea face?

Chiar şi mergând în şir şi ţinându-ne rucsacurile şi echipamentul în lateral, abia dacă avem loc. Trecem pe

lângă primul apartament şi intrăm cu forţa în al doilea. Aici unul dintre dormitoare are în loc de cameră de baie o uşă pe care scrie *SERVICIUL PUBLIC.* În încăperea de dincolo de ea e intrarea în conductă.

Messalla se încruntă la capacul larg, rotund, întorcându-se pentru o vreme în lumea lui înzorzonată.

— De-asta nu vrea nimeni, niciodată, apartamentul din centru. Muncitorii vin şi pleacă oricând, şi n-ai a doua baie. Dar chiria e considerabil mai mică. Pe urmă observă expresia amuzată a lui Finnick şi adaugă: N-are importanţă.

Capacul conductei e uşor de descuiat. O scară lată, cu trepte cauciucate, permite coborârea uşoară şi rapidă în măruntaiele oraşului. Ne adunăm la baza ei, aşteptând să ni se obişnuiască ochii cu lumina slabă izvorâtă din mai multe şiruri de becuri şi respirând un amestec de chimicale, mucegai şi canal.

Palid şi transpirat, Pollux întinde braţul şi se agaţă strâns de încheietura lui Castor. Ca şi cum ar fi gata să se prăbuşească fără sprijinul altcuiva.

— Fratele meu a lucrat aici, jos, după ce-a devenit avox, spune Castor.

Bineînţeles. Pe cine altcineva ar putea trimite în aceste pasaje umede şi urât mirositoare, minate cu coconi?

— Am avut nevoie de cinci ani ca să putem plăti pentru mutarea lui la nivelul solului. În tot timpul ăsta, n-a văzut nici măcar o singură dată soarele.

În alte condiţii, într-o zi cu mai puţine orori şi cu mai multă odihnă, cineva ar fi găsit, fireşte, ceva de spus. Acum stăm cu toţii locului vreme îndelungată, încercând să formulăm un răspuns.

În cele din urmă, Peeta se-ntoarce spre Pollux.

— Ei, atunci tocmai ai devenit bunul nostru cel mai de preţ.

Castor râde, iar Pollux reuşeşte să zâmbească.

Suntem la jumătatea drumului prin primul tunel când îmi dau seama de ce mi s-au părut cuvintele lui Peeta atât de

remarcabile. A vorbit ca şi cum ar fi redevenit cel dinainte, cel care se putea gândi întotdeauna la o replică potrivită, atunci când nimeni altcineva nu era în stare. Ironic, încurajator, uşor amuzant, dar fără să facă haz pe seama nimănui. Arunc o privire înapoi, către el, în timp ce îşi târşeşte picioarele sub supravegherea paznicilor, Gale şi Jackson, cu ochii în jos, cu umerii gârboviţi. Atât de descurajat. Dar pentru o clipă a fost cu adevărat aici.

Peeta a avut dreptate. Pollux dovedeşte că valorează cât zece holo-uri. Există o reţea simplă, în corespondenţă directă cu planul străzilor principale de la suprafaţă, alcătuită din tuneluri late plasate sub bulevardele importante şi sub străzile care le întretaie. E numită Transferul, fiindcă e folosită de camioane de dimensiuni reduse, care livrează marfă în oraş. În timpul zilei, numeroşii săi coconi sunt dezactivaţi, dar pe durata nopţii e un câmp minat. Însă sute de tuneluri suplimentare, de pasaje de întreţinere, de şine de cale ferată şi de conducte de canalizare dau naştere unui labirint cu mai multe niveluri. Pollux ştie amănunte a căror ignorare ar însemna un dezastru pentru un nou-venit, cum ar fi ramificaţiile în care ai nevoie de masca de gaze, sau unde există cabluri de înaltă tensiune, sau şobolani de talia castorilor. Ne atrage atenţia asupra şuvoiului de apă care străbate periodic canalizarea, ştie la ce ore fac avocşii schimb de tură, ne conduce prin conducte umede şi întunecate, ca să ne ferim de trenurile de marfă silenţioase. Şi, cel mai important, ştie unde se află camerele de supraveghere. Cu excepţia Transferului, nu sunt prea multe în locul ăsta sumbru şi ceţos. Dar ne menţinem la o distanţă sigură de ele.

Sub îndrumarea lui Pollux scoatem un timp bun – remarcabil, prin comparaţie cu traseul parcurs la suprafaţă. După şase ore, oboseala îşi spune cuvântul. E trei dimineaţa, aşa că îmi închipui că mai avem încă la dispoziţie câteva ore până când se descoperă lipsa cadavrelor noastre, se răscoleşte molozul întregului bloc,

avându-se în vedere că e posibil să fi încercat să fugim prin canale, şi începe vânătoarea.

Când propun să ne odihnim, nu obiectează nimeni. Pollux găseşte o încăpere mică şi călduroasă, unde zumzăie maşini pline de pârghii şi de cadrane. Îşi ridică degetele, ca să ne arate că trebuie să plecăm peste patru ore. Jackson stabileşte plantoanele şi, de vreme ce nu sunt în prima tură, mă înghesui în spaţiul strâmt dintre Gale şi Leeg 1, unde adorm imediat.

Am impresia că au trecut numai câteva minute când Jackson mă trezeşte zgâlţâindu-mă şi mă anunţă că e rândul meu să stau de veghe.

E şase dimineaţa şi peste o oră trebuie să fim plecaţi. Îmi spune să mănânc o conservă şi să stau cu ochii pe Pollux, care a insistat să facă de gardă toată noaptea.

— Nu poate dormi aici, jos.

Intru într-o stare de relativă alertă, mănânc o conservă de tocană de cartofi şi fasole şi mă reazem de perete, cu faţa spre uşă. Pollux pare cât se poate de treaz. Probabil şi-a petrecut noaptea retrăind cei cinci ani de întemniţare. Scot holo-ul şi reuşesc să introduc coordonatele noastre de pe caroiaj şi să inspectez tunelurile. Aşa cum era de aşteptat, pe măsură ce ne apropiem de centrul Capitoliului, apar tot mai mulţi coconi. Pentru o vreme, eu şi Pollux inspectăm imaginea proiectată de holo, văzând care sunt capcanele şi unde se află. Când am senzaţia că mi se învârteşte capul, îi întind lui aparatul şi mă las pe spate, sprijinindu-mă de perete. Mă uit în jos, către cei care dorm, soldaţi, membri ai echipei de televiziune şi prieteni, şi mă întreb câţi dintre noi vor mai vedea vreodată soarele.

Când îmi cad ochii pe Peeta, al cărui cap se odihneşte la picioarele mele, văd că e treaz. Îmi doresc să-i pot citi gândurile, să-i pot pătrunde în minte şi să descâlcesc amestecul de minciuni. Pe urmă optez pentru ceva pe care-l pot face.

— Ai mâncat? îl întreb.

O uşoară clătinare a capului îmi dă de înţeles că nu. Deschid o conservă de supă de pui cu orez, păstrând capacul, ca nu cumva să încerce să-şi taie venele cu el, sau altceva de genul ăsta. El se ridică şi înclină cutia de tablă, apoi înghite zgomotos supa, fără să se ostenească de fapt să mestece. Fundul cutiei reflectă luminile maşinăriilor şi îmi aduc aminte de ceva care mă râcâie încă de ieri într-un ungher al minţii.

— Peeta, când ai întrebat despre cele întâmplate cu Darius şi Lavinia, iar Boggs ţi-a răspuns că sunt adevărate, ai zis că aşa credeai şi tu. Fiindcă amintirea n-are nimic strălucitor. Ce-ai vrut să spui?

— Oh. Nu ştiu exact cum să-ţi explic. La început, îmi povesteşte el, totul nu era decât o învălmăşeală deplină. Acum pot să sortez o serie de lucruri. Cred că se conturează un tipar. Amintirile pe care mi le-au alterat cu venin de viespoi-copoi au o caracteristică stranie. Ca şi cum ar fi foarte intense, sau imaginile ar fi instabile. Îţi aduci aminte cum a fost când te-au înţepat viespoii?

— Copacii se spulberau. Vedeam fluturi uriaşi, coloraţi. Am căzut într-o groapă cu bule portocalii.

Mă gândesc la asta.

— Bule portocalii strălucitoare.

— Exact. Dar nimic din ce-mi amintesc despre Darius sau despre Lavinia nu e aşa. Cred că încă nu-mi dăduseră venin, spune el.

— Păi, asta-i bine, nu? îl întreb. Dacă poţi separa cele două tipuri, înseamnă că-ţi poţi da seama ce e adevărat şi ce nu.

— Da. Şi dacă mi-ar creşte aripi, aş putea să zbor. Numai că oamenilor nu le pot creşte aripi, zice el. Adevărat sau nu?

— Adevărat, îi răspund. Dar oamenii n-au nevoie de aripi ca să supravieţuiască.

— Gaiţele Zeflemitoare au.

Îşi termină supa şi îmi înapoiază cutia. În lumina fluorescentă, cearcănele de sub ochii lui par vânătăi.

— Încă mai e timp. Ar trebui să dormi.

Nu se împotriveşte, se întinde din nou pe spate, dar se holbează la acul de pe un cadran, urmărindu-i zvâcnirile într-o parte şi într-alta. Încet, ca şi cum m-aş afla alături de un animal rănit, mâna mi se întinde şi îi îndepărtează o şuviţă de păr de pe frunte. El înmărmureşte la atingerea mea, dar nu se fereşte. Aşa că nu mă opresc, continui să-i netezesc uşor părul către spate. De când ne-am aflat ultima oară în arenă, acum îl ating de bunăvoie pentru prima dată.

— Încă mai încerci să mă protejezi. Adevărat sau nu? şopteşte el.

— Adevărat, îi răspund.

Pare să aibă nevoie de mai multe explicaţii.

— Pentru că asta facem, şi tu, şi eu. Ne protejăm unul pe altul.

După un minut îl fură somnul.

Cu puţin timp înainte de ora şapte, eu şi Pollux trecem printre ceilalţi, deşteptându-i. Îi aud căscând şi oftând, aşa cum se întâmplă de obicei când te trezeşti din somn. Dar urechile mele mai sesizează şi altceva. Aproape ca un şuierat. Poate nu e decât aburul scăpat dintr-o ţeavă, sau şuierul unui tren îndepărtat…

Le cer tuturor să facă linişte, ca s-aud mai bine. E un şuierat, da, dar nu e vorba de un singur sunet prelungit. Sunt, mai degrabă, mai multe exalări, care formează cuvinte. Un singur cuvânt. Reverberând prin tuneluri. Un cuvânt. Un nume. Repetat iarăşi şi iarăşi.

— *Katniss.*

Capitolul 22

PERIOADA DE GRAŢIE S-A ÎNCHEIAT. Poate Snow i-a pus să sape în timpul nopţii. Sau, oricum, imediat ce s-a stins focul. Au găsit rămăşiţele lui Boggs, s-au liniştit pentru scurt timp, iar apoi, pe măsură ce s-au scurs orele fără să mai apară alte trofee, au devenit bănuitori. La un moment dat, au înţeles că au fost păcăliţi. Şi preşedintele Snow nu poate accepta să cadă drept prost. N-are importanţă dacă ne-au luat urma până la al doilea apartament sau au presupus că am intrat direct sub pământ. Ştiu că suntem aici, jos, şi au dezlănţuit ceva, probabil o haită de mutanţi, cărora li s-a vârât în cap că trebuie să mă găsească.

— *Katniss.*

Tresar fiindcă sunetul s-a auzit atât de aproape.

Îmi rotesc nebuneşte privirea ca să-i descopăr sursa, cu arcul încărcat, în căutarea unei ţinte.

— *Katniss.*

Buzele lui Peeta abia dacă se mişcă, dar nu există niciun dubiu, el mi-a pronunţat numele. Tocmai când mă gândeam că pare într-o stare ceva mai bună, că e posibil să se întoarcă încet-încet la mine, iată o dovadă a profunzimii atinse de otrava lui Snow.

— *Katniss.*

Peeta e programat să-i răspundă corului de şuierături, să se alăture vânătorii. Începe să se agite. N-am de ales. Îmi poziţionez săgeata ca să-i străpungă creierul. N-o să simtă nimic. Se saltă pe neaşteptate în capul oaselor, cu ochii mari de spaimă, cu răsuflarea tăiată.

— Katniss!

Îşi întoarce brusc capul către mine, dar nu pare să observe arcul, săgeata în aşteptare.

— Katniss! Pleacă de-aici!

Ezit. E alarmat, dar vocea nu e a unui nebun.

— De ce? Ce scoate sunetul ăsta?

— Nu ştiu. Ştiu doar că trebuie să te ucidă, spune Peeta. Fugi! Ieşi de-aici! Pleacă!

După propriul meu moment de confuzie, ajung la concluzia că nu e necesar să-l ucid. Slăbesc coarda arcului. Observ feţele neliniştite din jurul meu.

— Indiferent ce-ar fi, mă caută pe mine. Poate e momentul potrivit să ne despărţim.

— Suntem escorta ta, spune Jackson.

— Şi echipa ta de filmare, adaugă Cressida.

— Eu nu te părăsesc, anunţă Gale.

Mă uit la echipa de televiziune, înarmată doar cu camere de luat vederi şi blocnotesuri. Şi iată-l pe Finnick, cu două puşti şi un trident. Îi sugerez să-i dea una dintre puşti lui Castor. Scot cartuşele oarbe din arma lui Peeta, o încarc cu gloanţe adevărate şi i-o încredinţez lui Pollux. De vreme ce eu şi Gale avem arcurile, întindem armele noastre către Messalla şi Cressida. Nu e timp să-i învăţăm mai mult decât să ochească şi să apese pe trăgaci, dar, în spaţiu restrâns, ar putea fi suficient. E mai bine decât să fie lipsiţi de apărare. Peeta e acum singurul rămas fără armă, care oricum nu-i e necesară cuiva care-mi şopteşte numele în cor cu o ceată de mutanţi.

Părăsim încăperea nelăsând înăuntru nimic altceva în afară de propriul miros. Pe moment n-avem cum să-l îndepărtăm. Mă gândesc că aşa ne iau urma creaturile şuierătoare, fiindcă pe traseul nostru au rămas foarte puţine indicii materiale. Mirosul mutanţilor e anormal de ascuţit, dar timpul pe care ni l-am petrecut înaintând cu greu prin apa din conductele de evacuare ne-ar putea ajuta să scăpăm de ei.

Odată ieşiţi din camera plină de zumzetul maşinilor, şuieratul devine mai clar. Însă ne putem da mai bine seama unde se află mutanţii. Sunt în spatele nostru, la o distanţă încă destul de mare. Snow le-a dat probabil drumul sub

pământ în apropierea locului unde a găsit trupul lui Boggs. Teoretic, ar trebui să avem un avans considerabil, deşi se ştie cu certitudine că sunt mult mai rapizi decât noi. Mintea îmi zboară la creaturile asemănătoare cu lupii din primele mele Jocuri, la maimuţele din Jubileul Pacificării, la monstruozităţile pe care le-am văzut la televizor în decursul anilor, şi mă întreb ce formă au luat cei de acum. Ar putea fi orice îşi închipuie Snow că mă sperie cel mai mult.

Eu şi Pollux am făcut un plan pentru următoarea etapă a călătoriei şi, de vreme ce ne îndepărtează de şuierături, nu văd de ce l-am modifica. Dacă ne mişcăm repede, poate reuşim s-ajungem la vila lui Snow înainte de a ne găsi mutanţii. Dar viteza implică o oarecare neglijenţă: un pas greşit, având ca urmare zgomotul apei împroşcate de un bocanc, zăngănitul unei arme izbite accidental de o ţeavă, chiar şi propriile mele ordine, date cu o voce cam prea sonoră pentru cineva care are nevoie de discreţie.

Am străbătut aproape încă trei cvartale printr-o conductă de deversare şi pe o şină de tren abandonată, când încep ţipetele. Groase, guturale. Reverberând de pereţii tunelului.

— Avocşi, spune imediat Peeta. Aşa urla Darius când îl torturau.

— Probabil i-au găsit mutanţii, zice Cressida.

— Atunci n-o caută doar pe Katniss, intervine Leeg 1.

— Presupun că ucid pe oricine. Numai că nu se vor opri înainte de a ajunge la ea, spune Gale.

După orele lui de studiu cu Beetee, e foarte posibil să aibă dreptate.

Şi iată-mă din nou. Cu oameni care mor din cauza mea. Prieteni, aliaţi, sau cu desăvârşire străini, pierzându-şi vieţile pentru Gaiţa Zeflemitoare.

— Lăsaţi-mă să plec singură. Să-i îndepărtez. O să-i transfer holo-ul lui Jackson. Voi, ceilalţi, puteţi duce misiunea la bun sfârşit.

— Nimeni n-o să fie de acord cu aşa ceva! exclamă exasperată Jackson.

— Pierdem timp! spune Finnick.

— Ascultaţi, şopteşte Peeta.

Ţipetele au încetat şi, în absenţa lor, numele meu reverberează iarăşi, uimitor de aproape. Acum e deopotrivă sub noi şi în spatele nostru.

— *Katniss.*

Îi dau lui Pollux un ghiont în umăr şi o rupem la fugă. Necazul e că am plănuit să ne continuăm drumul pe un nivel inferior, ceea ce e acum imposibil. Ajungem în dreptul scării care coboară şi folosesc holo-ul, căutând o alternativă împreună cu Pollux, când încep să mă sufoc.

— Puneţi-vă măştile! ordonă Jackson.

Dar nu e necesar. Respirăm cu toţii acelaşi aer. Eu sunt singura care-şi varsă tocana abia mâncată, fiindcă eu sunt singura care reacţionează la miros. Pluteşte în susul scărilor. Pătrunde în canalizare. Trandafiri. Încep să tremur.

Fac un salt în lateral, fug de mireasmă şi aterizez împleticindu-mă în Transfer. Străzi netede, pavate cu dale în culori pastelate, exact ca acelea de la suprafaţă, numai că nu sunt mărginite de case, ci de ziduri din cărămidă albă. Un drum pe care vehiculele cu marfă se pot deplasa cu uşurinţă, evitând aglomeraţia din Capitoliu. Acum pustiu, cu excepţia noastră. Îmi încordez arcul şi arunc în aer primul cocon cu o săgeată explozivă, ceea ce distruge cuibul de şobolani carnivori din interior. Apoi sprintez spre următoarea intersecţie, unde ştiu că un pas greşit poate declanşa dezintegrarea pavajului, trimiţându-ne în ceva etichetat drept *MAŞINA DE TOCAT CARNE.* Strig către ceilalţi, avertizându-i să stea lângă mine. Intenţia mea este să ocolim locul, trecând după colţ, şi apoi să detonez Maşina de Tocat Carne, dar un alt cocon nemarcat e în aşteptare.

Se întâmplă pe tăcute. Nici măcar nu l-aş fi observat, dacă Finnick nu m-ar fi tras înapoi, oprindu-mă.

— Katniss!

Mă răsucesc brusc, cu săgeata gata să-şi ia zborul, dar ce s-ar putea face? Două dintre săgeţile lui Gale zac deja, inutile, alături de un fascicul amplu de lumină aurie care radiază din plafon, căzând pe caldarâm. Messalla e captiv în interiorul lui, neclintit ca o statuie, în echilibru pe un călcâi, cu capul dat pe spate. Nu pot spune dacă urlă sau nu, deşi are gura larg deschisă. Privim, cu desăvârşire neajutoraţi, în timp ce carnea i se topeşte de pe trup, precum ceara lumânărilor.

— Nu-l putem ajuta! Peeta începe să ne împingă înainte. Nu putem!

E uluitor, dar el e singurul încă destul de lucid ca să ne pună în mişcare. Nu ştiu de ce îşi păstrează el controlul, când ar trebui să-şi piardă minţile şi să mă pocnească, împrăştiindu-mi creierii, dar asta s-ar putea întâmpla în orice clipă. Simt apăsarea mâinii lui pe umăr şi îmi desprind privirea de obiectul înfiorător care a fost Messalla; îmi impun să-mi mişc picioarele, repede, atât de repede încât abia reuşesc să mă opresc, alunecând, în faţa următoarei intersecţii.

O rafală de gloanţe stârneşte o ploaie de tencuială. Capul îmi zvâcneşte dintr-o parte într-alta, căutând coconul, înainte de a mă întoarce ca să dau cu ochii de detaşamentul de Apărători ai Păcii care se apropie de noi pe Transfer, călcând apăsat. Cu retragerea blocată de Maşina de Tocat, nu putem face altceva decât să răspundem cu foc. Sunt cu unul sau doi mai mulţi decât noi, dar din grupul nostru încă mai fac parte şase dintre membrii iniţiali ai detaşamentului-vedetă, care nu încearcă să fugă şi să tragă în acelaşi timp.

Peşti în butoi, îmi spun, în vreme ce pe uniformele lor albe înfloresc pete roşii. Trei sferturi s-au prăbuşit sau sunt morţi când alţii încep să se scurgă dintr-un tunel lateral, acelaşi prin care am fugit eu însămi de miros, de…

Ăştia nu sunt Apărători ai Păcii.

Sunt albi, cu patru membre, cam de dimensiunile unui om ajuns la maturitate, dar asemănările încetează aici.

Dezbrăcaţi, cu gheare lungi de reptilă, cu spinări arcuite, cu ţestele proiectate înainte. Mişună printre Apărătorii Păcii, morţi sau vii, le prind gâturile între fălci şi smulg capetele protejate de căşti. După toate aparenţele, statutul de cetăţean al Capitoliului e aici tot atât de nefolositor ca în Districtul 13. S-ar părea că n-au trecut mai mult de câteva secunde înainte de a fi decapitaţi cu toţii. Mutanţii se lasă pe burtă şi aleargă spre noi în patru labe.

— Pe aici! strig, luând zidul în braţe şi întorcându-mă brusc spre dreapta, ca să evit coconul.

După ce mi se alătură toată lumea, trag o săgeată în intersecţie şi Maşina de Tocat se activează. Dinţi metalici uriaşi ies din pavaj şi mestecă dalele, transformându-le în praf. Asta ar trebui să-i împiedice pe mutanţi să ne urmeze, dar nu sunt sigură. Lupii şi maimuţele cu care-am avut de-a face erau în stare să sară incredibil de departe.

Şuieratul îmi arde timpanele şi mirosul de trandafiri face pereţii să se rotească.

Îl înşfac pe Pollux de braţ.

— Lasă baltă misiunea. Care e cel mai scurt drum către suprafaţă?

Nu e timp să folosim holo-ul. Îl urmăm pe Pollux, alergăm vreo zece metri prin Transfer şi trecem dincolo de o uşă. Îmi dau seama că dalele de piatră sunt înlocuite de beton, că ne târâm printr-o conductă îngustă şi urât mirositoare, înaintând pe o bordură lată de vreun metru şi ceva. Suntem în canalul colector principal. Cu un metru mai jos, clocoteşte un amestec otrăvitor de dejecţii umane, gunoi şi chimicale. Câteva porţiuni ale suprafeţei sunt în flăcări, altele emit vapori nocivi, sau cel puţin aşa par. O singură privire îţi spune că odată căzut înăuntru nu mai poţi ieşi nicicând. Mişcându-ne pe cât de repede îndrăznim pe bordura alunecoasă, ajungem la un pod îngust şi îl traversăm. Pollux loveşte cu palma într-o scară şi arată în susul puţului. Asta e. Drumul spre ieşire.

O privire rapidă asupra grupului nostru îmi spune că lipseşte cineva.

— Staţi! Unde sunt Jackson şi Leeg 1?

— Au rămas la Maşina de Tocat, să-i reţină pe mutanţi, spune Homes.

— Cum?

Mă îndrept către pod, fiindcă nu vreau să las pe nimeni în ghearele monştrilor, dar el mă smuceşte înapoi.

— Nu le irosi vieţile, Katniss. Pentru ele e prea târziu. Uite!

Homes dă din cap către conductă, unde mutanţii alunecă pe bordură.

— Retrageţi-vă! strigă Gale.

Săgeţile lui explozive desprind capătul opus al podului de fundaţie. Restul se scufundă printre bulbuci, exact în clipa când ajung mutanţii.

Le arunc pentru prima oară o privire atentă. Sunt un amestec de om cu şopârlă şi cine ştie cu mai ce. Albi, cu pielea tare, de reptilă, pătată de sânge închegat, cu gheare la mâini şi la picioare, cu o harababură de trăsături nepotrivite în loc de faţă. Şuierând şi strigându-mi numele cu voci piţigăiate, cu trupurile contorsionate de furie. Biciuind aerul cu cozile şi cu ghearele, muşcând hălci mari din alţii sau din propriile trupuri cu guri largi, pieloase, înnebuniţi de dorinţa de a mă distruge. Mirosul meu trebuie să fie pentru ei la fel de sugestiv cum e al lor pentru mine. Sau mai sugestiv, fiindcă, în ciuda toxicităţii canalului împuţit, încep să se arunce în el.

Pe malul nostru, toată lumea deschide focul, îmi aleg săgeţile la întâmplare, obişnuite, incendiare sau explozive, lansându-le deopotrivă către mutanţi. Sunt muritori, dar mor greu. Nicio creatură naturală n-ar continua să se apropie cu două duzini de gloanţe în ea. Da, până la urmă îi putem ucide, numai că sunt prea mulţi, se revarsă la nesfârşit din conductă, aruncându-se fără nicio ezitare în lichidul mizerabil.

Dar mâinile nu-mi tremură din cauza numărului lor.

Niciun mutant nu e bun. Toţi sunt creaţi ca să-ţi facă rău. Unii îţi iau viaţa, ca maimuţele. Alţii îţi iau minţile, ca viespoii-copoi. Însă adevăratele atrocităţi, cele mai înspăimântătoare, încorporează o distorsiune psihologică perversă, menită să îngrozească victima. Apariţia lupilor mutanţi, având ochii tributurilor moarte. Gaiţele-limbute imitând ţipetele de durere ale lui Prim. Mirosul trandafirilor lui Snow, amestecat cu sângele victimelor. Purtat de-a lungul canalului de evacuare. Penetrându-i duhoarea. Făcându-mi inima să bată nebuneşte, îngheţându-mi pielea, împiedicându-mi plămânii să inspire. E ca şi cum Snow mi-ar răsufla în faţă, spunându-mi că mi-a sosit ceasul morţii.

Ceilalţi ţipă la mine, dar s-ar părea că nu sunt în stare să răspund. Braţe puternice mă ridică în vreme ce spulber capul unui mutant care mi-a zgâriat glezna. Sunt izbită de scară, mâinile îmi sunt împinse spre trepte. Mi se ordonă să urc. Membrele mele de marionetă se supun. Mişcarea m-ajută încet-încet să-mi vin în fire. Văd că deasupra mea e cineva. Pollux. Peeta şi Cressida sunt mai jos. Ajungem pe o platformă. Urcăm pe o a doua scară. Treptele sunt alunecoase, pline de sudoare şi de mucegai. Pe următoarea platformă mi se limpezeşte mintea şi sunt izbită de adevărul celor petrecute, încep să-i trag cu frenezie pe ceilalţi în susul scării. Peeta, Cressida. Atât.

Ce-am făcut? Ce se-ntâmplă cu cei pe care i-am abandonat? Mă agăţ din nou de scară şi cobor, până când unul dintre bocancii mei loveşte pe cineva.

— Urcă!

Gale se răsteşte la mine. Urc iarăşi, îl trag pe palier, scrutez întunericul în căutarea celorlalţi.

— Nu.

Gale îmi întoarce faţa spre el şi clatină din cap. Uniformă zdrenţuită. Rană căscată în partea laterală a gâtului.

De jos se aude un ţipăt omenesc.

— Cineva e încă în viaţă, implor eu.

— Nu, Katniss. Nu mai vine nimeni, spune el. Doar mutanţii.

Nu-i pot accepta spusele, aşa că îndrept lanterna încorporată în arma Cressidei în josul puţului. Departe, jos, îl desluşesc pe Finnick, străduindu-se să se ţină de scară în timp ce e sfârtecat de trei mutanţi. Când unul îşi dă capul pe spate, pregătindu-se pentru muşcătura fatală, se întâmplă ceva bizar. E ca şi cum eu aş fi Finnick, privind străfulgerările unor imagini din viaţa mea. Catargul unei bărci, o paraşută argintie, Mags râzând, un cer rozaliu, tridentul lui Beetee, Annie în rochia de mireasă, valuri spărgându-se de stânci. Apoi se termină.

Îmi scot holo-ul din centură şi spun cu voce sugrumată:

— Lacătul-întunericului, lacătul-întunericului, lacătul-întunericului.

Îl las să cadă. Mă ghemuiesc lângă zid, alături de ceilalţi, în timp ce explozia zguduie platforma şi suntem împroşcaţi de bucăţile de carne omenească şi de mutant azvârlite din conductă.

Se aude un zăngănit când Pollux o astupă trântind capacul, pe care apoi îl blochează. Pollux, Gale, Cressida, Peeta şi eu. Doar noi am mai rămas. Sentimentele omeneşti se vor face simţite mai târziu. Acum nu sunt conştientă decât de nevoia animalică de a păstra restul grupului în viaţă.

— Nu ne putem opri aici.

Cineva scoate un bandaj. Îl legăm în jurul gâtului lui Gale. Îl ridicăm în picioare. O singură siluetă rămâne chircită lângă perete.

— Peeta, îl strig eu.

Niciun răspuns. A leşinat? Mă ghemuiesc în faţa lui, trag de mâinile încătuşate care îi acoperă chipul.

— Peeta?

Ochii lui sunt lacuri întunecate, cu pupilele atât de dilatate încât irisurile albastre aproape au dispărut. Muşchii încheieturilor sunt tari ca metalul.

— Lăsaţi-mă aici, şopteşte. Nu sunt în stare să merg mai departe.

— Ba da. Poţi! insist.

Peeta clatină din cap.

— Îmi pierd controlul. O să-nnebunesc. Ca ei. Ca mutanţii. Ca un animal turbat căruia i-a intrat în cap să-mi sfâşie gâtul. Şi aici, în cele din urmă aici, în locul ăsta, în aceste împrejurări, o să fiu într-adevăr nevoită să-l ucid. Şi Snow o să câştige. Mă străbate ura, arzătoare şi amară. Snow a câştigat deja prea mult astăzi.

E un risc imens, poate e sinucidere, dar fac singurul lucru care-mi vine în minte. Mă aplec şi îl sărut pe Peeta din plin, pe gură. Începe să tremure din tot trupul, dar continui să-mi apăs buzele de ale lui până când rămân fără aer. Palmele îmi alunecă pe încheieturile lui până când ajung să-i strâng mâinile într-ale mele.

Peeta răsuflă cu greutate, luptându-se cu coşmarurile care îi tulbură mintea.

— Nu. Nu vreau să…

Îi strâng mâinile până în punctul unde începe durerea.

— Rămâi cu mine.

Pupilele i se contractă, devenind vârfuri de ac, i se dilată din nou, foarte repede, apoi se întorc la ceva care aduce a normalitate.

— Întotdeauna, murmură.

Îl ajut să se ridice şi mă întorc spre Pollux.

— Cât mai avem până la nivelul străzii?

Îmi face semn că e chiar deasupra noastră. Mă urc pe ultima scară şi împing capacul, săltându-l în debaraua unui apartament. Când mă ridic în picioare, o femeie deschide brusc uşa. Poartă un halat de mătase de un turcoaz-strălucitor, pe care sunt brodate păsări exotice. Părul ei roşu aprins e înfoiat ca un nor şi împodobit cu fluturi poleiţi cu aur. Grăsimea cârnatului pe jumătate mâncat pe care-l ţine în mână i-a întins rujul. Expresia feţei îmi spune că m-a recunoscut. Deschide gura să strige după ajutor.

Îi trag o săgeată în inimă fără să ezit.

Capitolul 23

PE CINE VOIA FEMEIA să cheme rămâne un mister, fiindcă după ce căutăm în tot apartamentul descoperim că era singură. Poate strigătul îi era adresat vecinului de alături, sau nu era decât o expresie a spaimei. În orice caz, aici nu e nimeni, n-avea cine s-o audă.

Apartamentul ar putea fi o ascunzătoare excelentă pentru o vreme, dar nu ne putem permite un asemenea lux.

— Cât timp credeţi c-avem la dispoziţie până când îşi vor da seama că e posibil să fi supravieţuit unii dintre noi? întreb.

— Cred că şi-ar putea face apariţia aici oricând, spune Gale. Ştiau că urcam la suprafaţă. Explozia o să-i deruteze probabil pentru câteva minute, apoi vor începe să caute locul prin care-am ieşit.

Mă apropii de fereastra dinspre stradă şi, când mă uit printre jaluzele, nu dau cu ochii de Apărători ai Păcii, ci de o mulţime de oameni grăbiţi, care-şi văd de treburile lor. În timpul călătoriei noastre subterane, am lăsat cu mult în urmă părţile evacuate şi am ieşit la suprafaţă într-o zonă aglomerată a Capitoliului. Mulţimea ne oferă singura şansă de scăpare. Nu am un holo, dar o am pe Cressida. Ea mi se alătură lângă fereastră, îmi confirmă că ştie unde ne aflăm şi îmi dă o veste bună spunând că nu ne mai despart multe cvartale de vila preşedintelui.

E suficient să arunc o singură privire către însoţitorii mei ca să-mi dau seama că momentul nu e potrivit pentru un atac pe ascuns împotriva lui Snow. Gale continuă să piardă sânge din rana de la gât, pe care n-am apucat s-o curăţăm. Peeta e aşezat pe o canapea de catifea, cu dinţii încleştaţi de o pernă, fie luptându-se cu nebunia, fie stăpânindu-şi un ţipăt. Pollux plânge, sprijinit de poliţa unui şemineu bogat

ornamentat. Cressida stă hotărâtă alături de mine, dar e atât de palidă încât are buzele livide. Mie ura îmi dă aripi. Când energia ei o să intre în declin, n-o să mai fiu bună de nimic.

— Să ne uităm în dulapuri, spun.

Într-un dormitor găsim sute de haine femeieşti şi de perechi de pantofi, un curcubeu de peruci, fard suficient ca să vopsim o casă. În dormitorul din partea opusă a holului e un sortiment similar pentru bărbaţi. Poate lucrurile sunt ale soţului ei. Sau ale unui iubit care-a avut norocul să lipsească de-acasă în dimineaţa asta.

Îi chem de ceilalţi să se îmbrace. La vederea încheieturilor însângerate ale mâinilor lui Peeta, îmi caut în buzunar cheia cătuşelor, dar el se îndepărtează brusc.

— Nu, îmi spune. Nu face asta. Mă ajută să mă adun.

— S-ar putea să ai nevoie de mâini, zice Gale.

— Când simt că alunec, îmi apăs încheieturile de cătuşe şi durerea mă ajută să mă concentrez, ne explică Peeta.

I le las.

Din fericire afară e frig, aşa că paltoanele şi pelerinele bogate ne acoperă cea mai mare parte a uniformelor şi a armelor. Ne agăţăm bocancii de gât cu ajutorul şireturilor, ascunzându-i, şi ne încălţăm în schimb cu pantofi caraghioşi. Însă adevărata provocare e reprezentată, bineînţeles, de feţele noastre. Cressida şi Pollux riscă să fie recunoscuţi de cunoştinţe. Figura lui Gale le-ar putea fi familiară celor care l-au văzut în prop-uri şi la ştiri, iar pe mine şi pe Peeta ne ştiu toţi locuitorii Panemului. Ne ajutăm în grabă unii pe alţii, aplicându-ne straturi groase de fard şi punându-ne peruci şi ochelari de soare. Cressida se ocupă de mine şi de Peeta, înfăşurându-ne eşarfe în jurul nasului şi al gurii.

Simt din nou tic-tac-ul ceasului, dar întârzii câteva minute ca să-mi umplu buzunarele cu mâncare şi cu articole de prim ajutor.

— Nu vă răzleţiţi, spun, la uşa din faţă.

Apoi ieşim direct în stradă.

A început să ningă în rafale. Pe lângă noi se învârtejesc oameni neliniştiţi, vorbind despre rebeli, despre foamete şi despre mine cu accentul lor afectat din Capitoliu. Traversăm strada, trecem pe lângă alte câteva apartamente. Exact când dăm colţul, pe lângă noi se perindă trei duzini de Apărători ai Păcii. Ne grăbim să ne retragem din calea lor, aşa cum fac cetăţenii veritabili, aşteptând până când îşi reia mulţimea fluxul normal, şi ne continuăm drumul.

— Cressida, şoptesc. Te poţi gândi repede la o ascunzătoare?

— Încerc, răspunde ea.

Parcurgem un alt cvartal, apoi încep să sune sirenele. Prin fereastra unui apartament, vedem un comunicat urgent şi fotografiile noastre afişate pe ecran într-o succesiune rapidă. Încă n-au identificat morţii, fiindcă îi vedem şi pe Castor şi pe Finnick. În curând, orice trecător va fi la fel de periculos ca un Apărător al Păcii.

— Cressida?

— Există un loc. Nu e ideal. Dar putem încerca, spune ea.

O urmăm de-a lungul mai multor cvartale şi intrăm pe o poartă în ceea ce pare a fi o reşedinţă particulară. Însă e vorba de un soi de scurtătură, fiindcă, după ce trecem printr-o grădină bine îngrijită, ajungem la o altă poartă şi ieşim pe o străduţă laterală, care uneşte două bulevarde principale. Vedem câteva magazine mărunte – unul care cumpără obiecte uzate, altul care vinde bijuterii false. Nu întâlnim decât doi oameni, care nu ne dau nicio atenţie. Cressida începe să pălăvrăgească cu voce stridentă despre lenjeria din blană, subliniind ce importantă e în lunile de iarnă.

— Aşteaptă să vezi preţurile! Crede-mă, sunt la jumătate faţă de cât plăteşti pe bulevarde!

Ne oprim în faţa unei vitrine murdare, plină de manechine în lenjerie de blană. Magazinul nici măcar nu

pare să fie deschis, dar Cressida împinge uşa din faţă şi intră, declanşând sunetul disonant al unui clopoţel. În prăvălia întunecoasă şi îngustă, cu pereţii plini de rafturi cu marfă, mirosul de piele neprelucrată îmi umple nările. Probabil că afacerile nu merg prea bine, fiindcă suntem singurii clienţi. Cressida se îndreaptă direct către o siluetă gârbovită, aflată în spatele sălii. Eu o urmez, măturând cu degetele veşmintele moi.

În spatele unei tejghele stă cea mai bizară fiinţă omenească pe care am văzut-o vreodată. E un exemplu extrem de îmbunătăţire chirurgicală eşuată, fiindcă e sigur că faţa ei nu e considerată frumoasă nici măcar la Capitoliu. Pielea a fost puternic întinsă şi tatuată cu dungi negre şi aurii. Nasul e atât de turtit încât abia dacă mai există. Am mai văzut mustăţi de pisică la oamenii din Capitoliu, dar niciunele atât de lungi. Rezultatul e o mască grotescă, semifelină, care ne studiază acum bănuitoare, cu ochii îngustaţi.

Cressida îşi scoate peruca, dezvăluindu-şi lujerii.

— Tigris, spune ea, avem nevoie de ajutor.

Tigris. În adâncul minţii mele, numele aprinde un beculeţ. A fost un personaj bine cunoscut – ca versiune mai tânără şi mai puţin tulburătoare a ei înseşi, în timpul celei mai vechi ediţii a Jocurilor Foamei de care-mi aduc aminte. O stilistă, cred. Nu-mi amintesc pentru ce district. A făcut probabil cu o operaţie prea mult, trecând hotarul în teritoriul repulsiei.

Prin urmare, iată unde ajung stiliştii dacă trăiesc mai mult decât sunt necesari. În magazine deprimante de lenjerie, unde îşi aşteaptă moartea. Sau faima.

Mă holbez la faţa ei, întrebându-mă dacă Tigris e într-adevăr numele pe care i l-au ales părinţii, inspirându-i mutilarea, sau dacă şi-a ales stilul şi şi-a schimbat apoi numele, căutând unul potrivit cu dungile.

— Plutarch a spus că putem avea încredere în tine, adaugă Cressida.

Grozav, se numără printre oamenii lui Plutarch. Aşa că, dacă prima ei mişcare n-o să fie alertarea Capitoliului, atunci o să-l anunţe pe Plutarch şi, prin extensie, pe Coin, unde ne aflăm. Nu, Tigris nu e ideală, dar e tot ce avem pe moment. Dacă o să ne ajute. Ne studiază cu atenţie printre tejghea şi un televizor vechi, parcă întrebându-se de unde să ne ia. Ca să-i dau o mână de ajutor, îmi trag în jos eşarfa, îmi scot peruca şi mă apropii cu încă un pas, astfel încât lumina ecranului să-mi cadă pe faţă.

Tigris scoate un mârâit gros, nu prea deosebit de cel cu care m-ar fi întâmpinat Buttercup. Se lasă să alunece de pe taburetul ei şi dispare în spatele unui stelaj cu jambiere căptuşite cu blană. Se aude ceva alunecând, apoi apare mâna ei, făcându-ne semn să înaintăm. Cressida se uită la mine, parcă întrebându-mă: *Eşti sigură?* Dar ce alternativă avem? În condiţiile astea, întoarcerea pe străzi înseamnă capturarea sau moartea. Îmi fac loc printre blănuri şi văd că Tigris a împins în spate un panou de la baza peretelui. Dincolo de el pare să fie ultima treaptă a unei scări din piatră. Ea îmi face semn să intru.

Întreaga situaţie miroase a capcană. Am un moment de panică şi mă întorc spre Tigris, cercetându-i ochii de culoarea pielii tăbăcite. De ce face asta? Nu e un soi de Cinna, nu e dornică să se sacrifice pentru alţii. A fost întruchiparea superficialităţii Capitoliului. A fost una dintre stelele Jocurilor Foamei până când… până când n-a mai fost. Şi atunci, despre ce e vorba? Amărăciune? Ură? Răzbunare? De fapt, ideea mă linişteşte. Nevoia de răzbunare te mistuie îndelung, e fierbinte. Mai ales când o reînnoieşte fiecare privire în oglindă.

— Snow ţi-a interzis să iei parte la Jocuri? întreb.

Ea se mulţumeşte să se holbeze la mine. Undeva, coada ei de tigru se agită a nemulţumire.

— Fiindcă o să-l omor, ştii?

Gura i se lăţeşte în ceea ce iau drept zâmbet. Asigurată că gestul meu nu e nebunie curată, mă strecor în spaţiul

arătat.

Cam pe la jumătatea treptelor, dau cu nasul de un lănţişor atârnat şi trag de el, răspândind în încăpere lumina pâlpâitoare a unui bec fluorescent. Locul e o pivniţă mică, fără uşi şi fără ferestre. Scundă şi lată. Probabil nimic altceva decât un gol între două niveluri ale clădirii. Un loc a cărui existenţă poate trece neobservată, dacă nu ai un simţ foarte ascuţit al volumului. E rece şi umed, plin cu mormane de blănuri netăbăcite, despre care presupun că n-au mai văzut lumina zilei de ani buni. Dacă Tigris nu ne trădează, cred că aici nu ne poate găsi nimeni. În clipa când pun piciorul pe podeaua de beton, însoţitorii mei sunt pe trepte. Panoul alunecă la locul lui. Aud scârţâitul rotilelor stelajului cu lenjerie de blană, căruia tocmai i se alege poziţia potrivită. Apoi paşii lui Tigris către taburet. Am fost înghiţiţi de magazinul ei.

Exact la timp, fiindcă Gale pare gata să leşine. Îi facem un pat din blănuri, îl scăpăm de arme şi îl ajutăm să se întindă pe spate. În capătul pivniţei e un robinet plasat cam la treizeci de centimetri deasupra podelei, cu un orificiu de scurgere dedesubt. Îl deschid şi, după ce scuipă o grămadă de aer şi lasă să se reverse rugină din belşug, apa începe să curgă curată. Curăţ rana de pe gâtul lui Gale şi îmi dau seama că nu e de-ajuns să-l bandajez. O să aibă nevoie de câteva cusături. În trusa de prim ajutor sunt un ac şi aţă sterilă, ceea ne lipseşte e un vindecător. Îmi trece prin minte s-o recrutez pe Tigris. Ca stilistă, trebuie să ştie cum să folosească un ac. Dar asta ar însemna să nu mai rămână nimeni în magazin, şi ea face deja destul pentru noi. Accept că eu sunt probabil cea mai calificată persoană pentru o asemenea misiune, strâng din dinţi şi fac o cusătură în zigzag. N-arată bine, dar e funcţională. O ung cu alifie şi o bandajez. Îi dau lui Gale nişte tranchilizante.

— Acum poţi să te odihneşti. Locul e sigur, îi spun.

Adoarme imediat, ca acţionat de un comutator.

În timp ce Cressida şi Pollux fac câte un cuib de blană pentru fiecare dintre noi, mă ocup de încheieturile mâinilor lui Peeta. Curăţ cu delicateţe sângele, pun un antiseptic şi îl bandajez pe sub cătuşe.

— Trebuie să le ţii curate, altfel infecţia se poate răspândi şi…

— Ştiu ce e o infecţie a sângelui, Katniss, zice Peeta. Deşi mama mea nu e o vindecătoare.

Sunt aruncată înapoi, în timp, către o altă rană, către alte bandaje.

— Ai spus exact acelaşi lucru în arenă, la primele Jocuri ale Foamei. Adevărat sau nu?

— Adevărat, răspunde el. Iar tu ţi-ai riscat viaţa ca să-mi aduci medicamentul care m-a salvat?

— Adevărat. Ridic din umeri. Datorită ţie eram vie şi puteam s-o fac.

— Oare?

Comentariul îl aruncă într-o stare de confuzie. Probabil că o amintire strălucitoare se zbate ca să-i capteze atenţia, fiindcă trupul i se crispează şi încheieturile proaspăt bandajate i se încordează în cătuşe. Pe urmă toată vigoarea i se scurge din corp.

— Sunt atât de obosit, Katniss.

— Culcă-te, îi spun.

N-o face, până când nu îi repotrivesc cătuşele, înlănţuindu-l de unul dintre stâlpii de susţinere ai scării. Nu poate fi confortabil, să stea întins aşa, cu braţele deasupra capului. Dar peste câteva minute adoarme şi el.

Cressida şi Pollux au pregătit paturi pentru noi, au aranjat mâncarea şi medicamentele şi acum mă întreabă cum vreau să facem de pază. Mă uit la chipul palid al lui Gale, la cătuşele lui Peeta. Pollux n-a dormit de mai multe zile, iar eu şi Cressida n-am aţipit decât câteva ore. Dacă la uşă apare o trupă de Apărători ai Păcii, o să fim prinşi în cursă ca nişte şobolani. Suntem pe deplin la mila unei

femei-tigru decrepite, condusă de ceea ce sper că este o dorinţă întru totul mistuitoare de a-l vedea mort pe Snow.

— Ca să fiu sinceră, nu cred că e necesar să stea cineva de pază. Să-ncercăm pur şi simplu să dormim, spun.

Ei încuviinţează amorţiţi şi ne afundăm cu toţii în blănuri. Focul meu interior s-a stins pâlpâind, luându-mi cu sine toată puterea. Mă abandonez în blana moale, mucegăită, şi în uitare.

Am un singur vis pe care-l ţin minte. Ceva nesfârşit, obositor, în care încerc să ajung în Districtul 12. Casa mea, pe care o caut, e intactă, oamenii sunt în viaţă. Effie Trinket, care atrage privirile cu o perucă de un roz strălucitor şi cu hainele ei de comandă, călătoreşte împreună de mine. Încerc să scap de ea în repetate rânduri, dar îmi reapare inexplicabil alături, repetând insistent că, în calitatea ei de însoţitoare, poartă răspunderea încadrării mele în program. Numai că programul se schimbă întruna, luând-o razna pentru că ne lipseşte o viză oficială, sau fiind decalat când Effie îşi rupe unul dintre tocurile înalte. Ne facem tabăra, pentru mai multe zile, pe o bancă din gara cenuşie a Districtului 7, aşteptând un tren care nu mai vine niciodată. Când mă trezesc, mă simt cumva mai vlăguită după visul ăsta decât după obişnuitele mele coşmaruri din tărâmul sângelui şi al groazei.

Cressida, singura care e trează, îmi spune că suntem către sfârşitul după-amiezii. Mănânc o conservă cu tocană de vită şi beau multă apă. Pe urmă mă sprijin de peretele pivniţei şi reconstitui evenimentele zilei. Mergând de la o moarte la alta. Le număr pe degete. Unu, doi – Mitchell şi Boggs, pe care i-am pierdut în cvartal. Trei – Messalla, topit de cocon. Patru, cinci – Leeg 1 şi Jackson, sacrificându-se la Maşina de Tocat. Şase, şapte, opt – Castor, Homes şi Finnick, decapitaţi de şopârlele-mutant cu miros de trandafiri. Opt morţi în douăzeci şi patru de ore. Ştiu că s-a întâmplat, şi totuşi pare ireal. Castor doarme cu siguranţă sub grămada aia de blănuri, Finnick o să apară peste un

minut, coborând treptele în fugă, Boggs o să-mi spună cum a plănuit să scăpăm de aici.

Să-i cred morţi înseamnă să accept că i-am omorât. OK, poate nu pe Mitchell şi pe Boggs – au murit în timpul unei misiuni reale. Dar ceilalţi şi-au pierdut vieţile apărându-mă, în cadrul unei misiuni inventate de mine. Planul meu de a-l asasina pe Snow pare acum atât de stupid. Atât de stupid, încât stau în pivniţa asta tremurând, ţinând scorul pierderilor şi jucându-mă cu ciucurii cizmelor argintii, înalte până la genunchi, pe care le-am furat din casa femeii. Oh, da – uitasem de asta. Şi pe ea am ucis-o. Acum am început să omor oameni neînarmaţi.

Mă gândesc că e timpul să mă predau.

Când se trezeşte în sfârşit toată lumea, mărturisesc. Că am minţit în privinţa misiunii, că mi-am urmărit răzbunarea punându-i pe ceilalţi în pericol. După ce termin, se lasă o tăcere îndelungată. Pe urmă Gale spune:

— Katniss, ştiam cu toţii că minţi, că nu te-a trimis Coin să-l asasinezi pe Snow.

— Poate că voi ştiaţi. Dar soldaţii din Treisprezece nu ştiau, ripostez.

— Tu chiar crezi că Jackson a crezut că aveai ordine de la Coin? întreabă Cressida. Bineînţeles că nu. Dar avea încredere în Boggs, şi era clar că el voia să mergi mai departe.

— Nu i-am spus niciodată lui Boggs ce plan aveam!

— Le-ai spus-o tuturor celor din Comandament! exclamă Gale. A fost una dintre condiţiile pe care le-ai pus ca să fii Gaiţa Zeflemitoare. *Pe Snow îl ucid eu.*

Mi se pare că e vorba despre două lucruri fără nicio legătură între ele. Negocierea cu Coin pentru privilegiul de a-l executa pe Snow după război şi această goană neautorizată prin Capitoliu.

— Dar nu aşa, spun. E un dezastru total.

— Eu cred că poate fi considerat o misiune de mare succes, mă contrazice Gale. Ne-am infiltrat în tabăra

duşmanului, demonstrând că în sistemul de apărare al Capitoliului se pot crea breşe. I-am făcut să difuzeze reportaje despre noi în toate emisiunile lor de ştiri. Am aruncat în haos întregul oraş, în încercarea de a ne găsi.

— Crede-mă, Plutarch e încântat, adaugă Cressida.

— Pentru că lui Plutarch nu-i pasă cine moare, subliniez eu. Atâta vreme cât Jocurile lui sunt un succes.

Cressida şi Gale aduc tot felul de argumente încercând să mă convingă. Pollux îi susţine dând din cap ca să le întărească cuvintele. Numai Peeta nu-şi spune părerea.

— Tu ce crezi, Peeta? îl întreb, în cele din urmă.

— Cred… tu încă n-ai idee. Nu ştii ce efect ai asupra altora. Îşi împinge cătuşele în josul stâlpului de susţinere şi se trage în poziţia şezând. Niciunul dintre oamenii pe care i-am pierdut nu era idiot. Ştiau cu toţii ce fac. Te-au urmat fiindcă erau convinşi că-l poţi ucide pe Snow.

Nu ştiu de ce vocea lui ajunge la mine atunci când nicio alta nu reuşeşte. Dar dacă are dreptate, şi cred că are, am faţă de ceilalţi o datorie care nu se poate plăti decât într-un singur mod. Îmi scot harta de hârtie din buzunarul uniformei şi o întind pe podea cu o nouă hotărâre.

— Unde suntem, Cressida?

Magazinul lui Tigris se află la vreo cinci cvartale distanţă de Piaţa Oraşului şi de vila lui Snow.

Distanţa e uşor de străbătut, într-o zonă în care coconii au fost dezactivaţi pentru siguranţa rezidenţilor. Deghizările care ne stau la dispoziţie, poate cu câteva îmbunătăţiri din stocul de blănuri deţinut de Tigris, ne pot ajuta să ajungem la destinaţie fără riscuri. Dar pe urmă ce facem? Vila e cu siguranţă foarte bine păzită, supravegheată în permanenţă de camere de luat vederi şi dotată cu o reţea de coconi care prind viaţă la o simplă apăsare pe comutator.

— Să-l scoatem afară, la loc deschis – de asta avem nevoie, îmi spune Gale. Pe urmă unul dintre noi îl poate doborî.

— Mai apare în public? întreabă Peeta.

— Nu cred, răspunde Cressida. Cel puţin în toate discursurile recente pe care le-am văzut era în vilă. Chiar şi înainte de a ajunge rebelii aici. Cred că a devenit mult mai vigilent de când i-a dezvăluit Finnick crimele la televizor.

Are dreptate. Acum în Capitoliu nu sunt doar cei ca Tigris care să-l urască pe Snow, există o întreagă reţea de oameni care ştiu ce le-a făcut prietenilor şi rudelor lor. Afară nu l-ar putea momi decât ceva aproape miraculos. Cum ar fi…

— Pariez că ar ieşi din casă pentru mine, spun. Dacă aş fi capturată. Ar dori să facă din asta un spectacol cât mai public cu putinţă. I-ar plăcea să mă execute pe treptele din faţă ale vilei, îmi las cuvintele să-şi facă efectul.

— Pe urmă Gale l-ar putea împuşca din rândurile spectatorilor.

Peeta clatină din cap.

— Scenariul ăsta poate avea prea multe deznodăminte alternative. Snow ar putea decide să te păstreze şi să-ţi smulgă informaţii prin tortură. Sau să te execute public fără să fie de faţă. Sau să te omoare în vilă şi să-ţi expună apoi cadavrul.

— Gale? întreb.

— În cazul unei asemenea soluţii extreme, nu mi se pare potrivit să luăm o decizie imediată, răspunde el. Poate numai dacă orice altceva dă greş. Să ne mai gândim.

În tăcerea care urmează, aud deasupra capului paşii uşori ai lui Tigris. Probabil e ora închiderii. Încuie magazinul, poate zăvorăşte obloanele. O clipă mai târziu, panoul din capul scărilor glisează, deschizându-se.

— Veniţi sus, spune o voce hârjâită. Am ceva de mâncare pentru voi.

De când am sosit, vorbeşte pentru prima oară. Nu ştiu dacă glasul ei a fost aşa dintotdeauna sau e rezultatul mai multor ani de exerciţiu, dar are ceva din torsul unei pisici.

— Ai luat legătura cu Plutarch, Tigris? întreabă Cressida în timp ce urcăm scările.

— N-am cum. Gazda noastră ridică din umeri. O să deducă el că sunteţi într-o casă sigură. Nu vă faceţi griji.

Să-mi fac griji? Simt o imensă uşurare aflând că nu voi primi ordine directe din Treisprezece – şi nu voi fi nevoită să le ignor. Sau să născocesc o justificare viabilă a deciziilor pe care le-am luat în ultimele două zile.

Pe tejgheaua magazinului se află câteva felii de pâine veche, o bucată triunghiulară de brânză mucegăită şi o jumătate de sticlă de muştar. Ceea ce îmi aduce aminte că, în prezent, nu mai există pentru toată lumea din Capitoliu mâncare din belşug. Mă simt obligată să-i spun despre rezervele de hrană care ne-au rămas, dar ea îmi respinge obiecţiile cu o fluturare a mâinii.

— Eu mănânc foarte puţin, aproape nimic. Şi, oricum, numai carne crudă.

Mi se pare că se identifică puţin cam prea mult cu personajul, dar nu pun întrebări despre asta. Mă mulţumesc să răzui mucegaiul de pe brânză şi împart mâncarea între noi, ceilalţi.

În timp ce mâncăm, urmărim ultimele ştiri difuzate de Capitoliu. Guvernul a redus numărul rebelilor supravieţuitori la noi cinci. Se oferă recompense enorme pentru orice informaţie care ar putea ajuta la capturarea noastră. Reporterii subliniază cât de periculoşi suntem. Arată schimbul nostru de focuri cu Apărătorii Păcii, dar nu şi mutanţii care smulg capetele. Îi aduc un elogiu tragic femeii care zace acolo unde am lăsat-o noi, cu săgeata mea încă înfiptă în inimă. Cineva i-a refăcut machiajul pentru camerele de filmat.

Districtul 13 lasă emisiunea Capitoliului să ruleze fără întreruperi.

— Rebelii au făcut vreo declaraţie astăzi? o întreb pe Tigris.

Ea clatină din cap.

— Mă îndoiesc că preşedinta Coin ştie ce să facă cu mine acum, după ce a aflat că sunt încă în viaţă.

Tigris îmi răspunde cu un chicotit gutural.

— Nimeni nu ştie ce să facă cu tine, fetiţo.

Pe urmă mă convinge să accept o pereche de jambiere îmblănite, deşi nu le pot plăti. E genul de dar care nu se poate refuza. Şi, oricum, e frig în pivniţa aia.

După cină, la subsol, continuăm să ne stoarcem creierii în căutarea unui plan. Nu avem nicio idee destul de bună, dar cădem de acord că nu mai putem continua să acţionăm ca un singur grup de cinci persoane şi că ar trebui să încercăm o infiltrare în vila preşedintelui înainte de a mă transforma pe mine însămi în momeală. Accept acest al doilea punct ca să evit alte discuţii. Dacă o să hotărăsc să mă predau, n-o să cer nici permisiunea, nici participarea altcuiva.

Schimbăm bandajele, îl încătuşăm din nou pe Peeta de stâlpul scării şi ne instalăm în culcuşuri. Peste câteva ore mă trezesc şi îmi dau seama că două persoane discută cu voci scăzute. Peeta şi Gale. Nu pot să nu trag cu urechea.

— Mulţumesc pentru apă, spune Peeta.

— Nicio problemă, răspunde Gale. Oricum mă trezesc de zece ori pe noapte.

— Ca să te asiguri că n-a plecat Katniss? întreabă Peeta.

— Cam aşa ceva, recunoaşte Gale.

Urmează o pauză lungă, înainte de a vorbi din nou Peeta.

— A fost amuzat, ştii, ce-a zis Tigris. Că nimeni nu ştie ce să facă cu ea.

— Ei, noi doi n-am ştiut niciodată, spune Gale.

Râd amândoi. E ciudat să-i aud stând de vorbă aşa. Aproape ca nişte prieteni. Ceea ce nu sunt. N-au fost niciodată. Deşi nu sunt nici tocmai duşmani.

— Te iubeşte, ştii, zice Peeta. Aproape că mi-a spus-o după ce te-au biciuit.

— Nu cred, ripostează Gale. Felul în care te-a sărutat la Jubileul Pacificării… ei bine, pe mine nu m-a sărutat

niciodată aşa.

— A făcut pur şi simplu parte din spectacol, îi spune Peeta, deşi în vocea lui se simte o umbră de îndoială.

— Nu, tu ai câştigat-o. Ai renunţat la orice pentru ea. Poate numai aşa se convinge c-o iubeşti. Urmează o altă pauză îndelungată. Ar fi trebuit să mă ofer voluntar în locul tău, în primele Jocuri. Şi apoi s-o protejez.

— N-ai fi putut, spune Peeta. Nu te-ar fi iertat niciodată. Trebuia să ai grijă de sora şi de mama ei. Pentru ea sunt mai importante decât propria viaţă.

— Ei, asta n-o să mai fie multă vreme o problemă. Cred că e puţin probabil să supravieţuim toţi trei până la sfârşitul războiului. Şi, dac-o să supravieţuim, o să fie problema lui Katniss. Pe cine să aleagă. Gale cască. Ar trebui să dormim.

— Da. Aud cătuşele lui Peeta alunecând în josul stâlpului de susţinere când se întinde în culcuş. Mă întreb cum o să se hotărască.

— Oh, asta o ştiu. Abia desluşesc ultimele cuvinte ale lui Gale, care răzbat printr-un strat de blană. Katniss o să-l aleagă pe cel fără de care crede ea că nu poate supravieţui.

Capitolul 24

MĂ STRĂBATE UN FIOR DE GHEAŢĂ. Sunt într-adevăr atât de rece şi de calculată? Gale n-a spus: „Katniss o să-l aleagă pe cel la care nu poate să renunţe, fiindcă i se frânge inima”, sau măcar „fără de care nu poate trăi”. Asta ar fi indicat că sunt motivată de un soi de pasiune. Dar cel mai bun prieten al meu prezice c-o să aleg bărbatul „fără de care nu pot supravieţui”. Fără nici cea mai mică aluzie că la mijloc ar fi dragostea, sau dorinţa, sau măcar compatibilitatea. O să iau pur şi simplu în considerare ceea ce-mi pot oferi potenţialii parteneri. Ca şi cum în final s-ar pune întrebarea cine mă poate ajuta să trăiesc mai mult, un brutar sau un vânător. E oribil din partea lui Gale să spună aşa ceva, şi din a lui Peeta să nu-l contrazică. Mai ales după ce toate emoţiile mele au fost luate în considerare şi exploatate de Capitoliu sau de rebeli. Pe moment, alegerea ar fi simplă. Pot supravieţui în condiţii foarte bune fără niciunul dintre ei.

În dimineaţa următoare, n-am nici timpul, nici energia necesare ca să mă ocup de sentimentele mele rănite. Luăm micul dejun înainte de a se ivi zorile, mâncând pateu de ficat şi prăjituri, adunaţi în jurul televizorului pentru una dintre pătrunderile lui Beetee în reţea. Războiul a luat o nouă întorsătură. După toate aparenţele inspiraţi de valul negru, câţiva comandanţi rebeli întreprinzători au venit cu ideea de a confisca automobilele abandonate, pentru a le trimite apoi pe străzi fără oameni la bord. Maşinile nu declanşează toţi coconii, dar îi pun în funcţiune pe cei mai mulţi. În jurul orei patru dimineaţa, rebelii încep să croiască trei căi diferite de acces – numite simplu liniile A, B şi C – către inima Capitoliului. Ca urmare, iau în stăpânire cvartal după cvartal, cu foarte puţine pierderi de vieţi omeneşti.

— Asta nu poate dura, spune Gale. De fapt sunt surprins c-a mers atât de mult. Capitoliul o să se adapteze, dezactivând anumiţi coconi şi declanşându-i apoi manual când pătrund ţintele în raza de acţiune.

La numai câteva minute după predicţia lui, o vedem materializându-se pe ecran. Un detaşament trimite o maşină, care parcurge un cvartal, declanşând patru coconi. Totul pare să meargă perfect. E urmată de trei cercetaşi, care ajung cu bine în celălalt capăt al străzii. Dar grupul de douăzeci de soldaţi rebeli care le calcă pe urme e aruncat în aer de un şir de tufe de trandafiri plantate în ghivece în faţa unei florării.

— Fac pariu că Plutarch moare de ciudă fiindcă de data asta nu e în camera de control, spune Peeta.

Beetee lasă Capitoliul să-şi reia controlul asupra emisiei şi o reporteră cu chip sumbru anunţă din ce cvartale trebuie evacuaţi civilii. Între anunţul ei şi reportajul precedent, am avut timp să marchez pe hartă poziţiile relative ale celor două armate.

Aud zgomot de paşi învălmăşiţi pe stradă, mă duc la fereastră şi trag cu ochiul printr-o crăpătură din oblon. În lumina zorilor, văd un spectacol bizar. Refugiaţii din cvartalele acum cucerite ale Capitoliului se revarsă către centru. Cei cuprinşi de panică într-o mai mare măsură nu poartă nimic altceva în afară de cămăşi de noapte şi papuci, în timp ce alţii, mai bine pregătiţi, sunt împachetaţi în numeroase straturi de haine. Sunt împovăraţi cu de toate, de la câini de casă până la cutii cu bijuterii şi plante în ghivece. Un bărbat într-un halat pufos cară un bananier bătrân. Copii derutaţi, somnoroşi, merg împleticindu-se pe lângă părinţii lor, prea buimaci sau prea nedumeriţi ca să plângă. Văd frânturi din ei trecând prin dunga la care se reduce câmpul meu vizual. Doi ochi mari, căprui. Un braţ strângând păpuşa preferată. Două picioare desculţe, învineţite de frig, împiedicându-se de pietrele inegale ale pavajului. Vederea lor îmi aduce aminte de copiii din

Doisprezece, care-au murit fugind de bombele incendiare. Plec de la fereastră.

Tigris se oferă să fie spionul nostru în timpul zilei, de vreme ce e singura pe capul căreia nu s-a pus o recompensă. După ce ne lasă la subsol, în siguranţă, pleacă în oraş, să adune informaţii utile.

Măsor pivniţa cu pasul, de la un cap la altul, înnebunindu-i pe ceilalţi. Ceva îmi spune că e o greşeală să nu profităm de fluxul de refugiaţi. Ce altă acoperire mai bună am putea găsi? Pe de altă parte, fiecare dintre oamenii plecaţi către un alt adăpost vânzolindu-se pe străzi înseamnă o altă pereche de ochi în căutarea celor cinci rebeli aflaţi în libertate. Şi totuşi, ce câştigăm stând aici? Nu facem nimic altceva decât să ne epuizăm mica rezervă de hrană şi să aşteptăm… ce? Să cucerească rebelii Capitoliul? Până atunci ar putea trece săptămâni, şi nu ştiu sigur ce-aş face dacă s-ar întâmpla. Coin m-ar expedia înapoi, în Treisprezece, înainte de a apuca să spun „lacătul-întunericului, lacătul-întunericului, lacătul-întunericului”. Şi n-am bătut atâta drum, şi n-am pierdut atâţia oameni, ca să mă predau în mâinile acelei femei. *Pe Snow îl ucid eu.* În plus, nu mi-ar fi uşor să găsesc explicaţii pentru o grămadă de lucruri petrecute în ultimele câteva zile. Iar printre acestea există câteva care, odată ieşite la lumină, ar anula cu desăvârşire înţelegerea care garantează imunitatea învingătorilor. Şi, lăsându-mă deoparte pe mine, am sentimentul că alţii vor avea nevoie de ea. Cum ar fi Peeta. Indiferent cum ai răsuci lucrurile, poate fi văzut în înregistrarea filmată aruncându-l pe Mitchell în coconul ăla cu plasa de sârmă. Îmi pot imagina ce-ar scoate din asta tribunalul de război al lui Coin.

Către sfârşitul după-amiezii, neliniştea începe să pună stăpânire pe noi, fiindcă absenţa lui Tigris se prelungeşte atât de mult. Stăm de vorbă, spunându-ne că e posibil să fi fost arestată, să ne fi trădat de bunăvoie, sau să fi fost rănită în mijlocul valului de refugiaţi. Dar pe la ora şase o

auzim întorcându-se. Deasupra capetelor noastre răsună paşi, apoi ea deschide panoul. Mirosul încântător de carne friptă umple aerul. Ne-a pregătit o musaca din şuncă şi cartofi. E prima masă caldă de care avem parte după zile întregi şi, în timp ce aştept să-mi umple farfuria, sunt în pericol să-ncep să salivez.

Mestec încercând să-mi concentrez atenţia asupra lui Tigris, care ne povesteşte cum a făcut rost de mâncare, dar reţin în primul rând că lenjeria de blană a devenit pe moment o marfă de valoare. Mai ales pentru cei care şi-au părăsit casele dezbrăcaţi. Mulţi sunt încă afară, pe străzi, încercând să-şi găsească un adăpost pentru noapte. Locatarii apartamentelor elegante din centru nu şi-au deschis uşile ca să-i găzduiască pe cei rămaşi pe drumuri. Dimpotrivă, cei mai mulţi şi le-au zăvorât şi şi-au lăsat obloanele, pretinzând că lipsesc de acasă. Piaţa Oraşului e acum ticsită de refugiaţi şi Apărători ai Păcii îi repartizează, mergând din uşă-n uşă şi spărgându-le atunci când sunt nevoiţi.

La televizor vedem un comandant al Apărătorilor Păcii expunând pe scurt o serie de reguli legate de numărul de oameni pe metru pătrat pe care trebuie să-i adăpostească fiecare rezident. Le reaminteşte cetăţenilor Capitoliului că în timpul nopţii temperatura va scădea cu mult sub punctul de îngheţ şi îi avertizează că preşedintele lor se aşteaptă ca, în aceste momente de criză, să fie cu toţii gazde nu doar binevoitoare, ci şi entuziaste. Apoi sunt prezentate câteva instantanee dramatice în care cetăţeni plini de solicitudine îi întâmpină pe refugiaţii recunoscători la intrarea în casele lor. Comandantul Apărătorilor Păcii spune că preşedintele însuşi a ordonat ca o parte a vilei sale să fie pregătită pentru găzduirea refugiaţilor, începând de mâine. Şi adaugă că proprietarii magazinelor trebuie să fie gata să-şi dea spaţiul cu împrumut, dacă li se va cere.

— Tigris, asta ţi s-ar putea întâmpla şi ţie, spune Peeta.

Îmi dau seama că are dreptate. Că până şi prăvălia asta ca un culoar îngust ar putea fi rechiziţionată dacă se îngroaşă numărul refugiaţilor. Şi atunci am fi cu adevărat captivi în pivniţă, riscând în permanenţă să fim descoperiţi. Câte zile mai avem la dispoziţie? Una? Poate două?

Comandantul Apărătorilor Păcii revine, cu alte instrucţiuni pentru populaţie. Se pare că în seara asta a avut loc un incident tragic, mulţimea a omorât în bătaie un tânăr care semăna cu Peeta. De acum înainte, orice asemănare cu rebelii va fi anunţată imediat autorităţilor, care se vor ocupa de identificarea şi de arestarea suspectului. Arată o fotografie a victimei. În afară de buclele evident oxigenate, seamănă cu Peeta cam atât cât semăn eu.

— Oamenii au înnebunit, murmură Cressida.

Urmărim o ştire succintă, prezentată de rebeli, din care aflăm că astăzi au mai fost luate în stăpânire o serie de cvartale. Notez intersecţiile pe hartă şi o studiez.

— Linia C e la numai patru cvartale de aici, anunţ.

Asta mă nelinişteşte cumva mult mai mult decât gândul la Apărătorii Păcii în căutare de gazde pentru refugiaţi. Devin foarte binevoitoare.

— Spăl eu vasele.

— Îţi dau o mână de ajutor. Gale strânge farfuriile.

Simt privirile lui Peeta urmărindu-ne când părăsim încăperea. În bucătăria strâmtă din spatele magazinului lui Tigris, umplu chiuveta cu apă fierbinte şi clăbuc.

— Crezi că e adevărat? întreb. Că Snow o să primească refugiaţi în vila lui?

— Cred că acum trebuie s-o facă, măcar pentru aparatul de filmat, spune Gale.

— Plec mâine dimineaţă, îl anunţ.

— Vin cu tine. Ce facem cu ceilalţi?

— Pollux şi Cressida ne-ar putea fi de folos. Sunt ghizi buni.

De fapt, nu sunt ei problema.

— Dar Peeta e prea…

— Imprevizibil, completează Gale. Crezi că încă mai e de acord să-l lăsăm în urmă?

— Am putea argumenta că ne pune în pericol. E posibil să rămână aici, dacă suntem convingători.

Peeta se dovedeşte extrem de raţional în privinţa sugestiei noastre. E imediat de acord că prezenţa lui e un risc pentru ceilalţi patru. Mă gândesc c-o să meargă, că poate rămâne până la sfârşitul războiului în pivniţa lui Tigris, când el ne anunţă că va pleca pe cont propriu.

— Şi ce vrei să faci? întreabă Cressida.

— Nu ştiu cu certitudine. Singurul lucru totuşi util pe care l-aş putea face ar fi să creez o diversiune. Aţi văzut ce s-a-ntâmplat cu bărbatul care semăna cu mine.

— Şi dacă… îţi pierzi controlul? spun eu.

— Adică… dacă mă transform în mutant? Păi, dacă simt că sunt pe cale s-o fac, încerc să mă-ntorc aici, mă asigură el.

— Şi dacă te prinde iarăşi Snow? întreabă Gale. Nici măcar n-ai o armă.

— O să risc, răspunde Peeta. Ca şi voi, ceilalţi.

Cei doi se privesc îndelung, apoi Gale îşi duce mâna în buzunarul de la piept. Îşi pune tableta lacătul-întunericului în mâna lui Peeta. El o ţine în palma deschisă, fără s-o respingă şi fără s-o accepte.

— Şi tu?

— Nu-ţi face griji. Beetee m-a învăţat să detonez săgeţile explozive cu mâna. Iar dacă asta dă greş, am cuţitul. Şi o s-o am pe Katniss, spune Gale cu un zâmbet. Ea n-o să le dea satisfacţia să mă prindă viu.

Gândul la Apărătorii Păcii târându-l pe Gale departe de mine îmi aduce din nou în minte cântecul…

Te întreb de-ai vrea să vii
La copacul răzleţit.

— Ia-o, Peeta, îl îndemn, cu voce nefirească, întind mâna şi îi închid degetele deasupra pilulei. N-o să aibă cine să te-ajute.

Petrecem o noapte agitată, în care coşmarurile fiecăruia dintre noi îi trezesc pe ceilalţi, iar planurile pentru ziua de mâine ne zumzăie în minte. Mă simt uşurată când soseşte ora cinci şi putem începe indiferent ce ne va aduce ziua de azi. Mâncăm din toate câte ceva, punând laolaltă proviziile care ne-au mai rămas – piersici conservate, pişcoturi şi melci – şi lăsăm o conservă de somon pentru Tigris, ca slabă mulţumire pentru tot ce-a făcut. Gestul pare s-o impresioneze într-un anumit fel. Faţa i se contorsionează în mod ciudat şi trece la acţiune. Îşi petrece următoarea oră remodelându-ne pe toţi cinci. Ne reîmbracă, astfel încât hainele obişnuite ne ascund uniformele chiar înainte de a ne pune paltoanele şi pelerinele. Ne acoperă bocancii militari cu un soi de şoşoni din blană. Ne fixează perucile cu agrafe.

Ne curăţă rămăşiţele fardului de prost gust pe care ni l-am aplicat pe feţe cu atâta grabă şi ne machiază din nou. Ne drapează veşmintele exterioare ca să ne-ascundă armele. Apoi ne dă genţi şi boccele cu diverse mărunţişuri. În final, arătăm exact ca refugiaţii care fug de rebeli.

— Să nu subestimezi niciodată puterea unui stilist genial, zice Peeta.

E greu de spus, dar cred că s-ar putea ca Tigris să fi roşit cu adevărat sub dungile ei.

Televizorul nu ne oferă nicio ştire utilă, dar aleea pare să fie la fel de plină de refugiaţi ca în dimineaţa precedentă. Planul nostru e să ne strecurăm în mulţime în trei grupuri. Mai întâi Cressida şi Pollux, care ne vor servi drept ghizi şi vor deschide drumul, păstrând o distanţă sigură faţă de noi. Pe urmă eu şi Gale, cu intenţia de a ne plasa printre refugiaţii repartizaţi azi în vila preşedintelui. Şi apoi Peeta, care va merge în urma noastră, gata să creeze agitaţie dacă va fi necesar.

Tigris se uită prin crăpătura oblonului, pândind momentul potrivit, trage zăvorul uşii şi face un semn din cap către Cressida şi Pollux.

— Fiţi prudenţi, spune Cressida, şi cei doi dispar.

Îi vom urma peste un minut. Scot cheia, descui cătuşele lui Peeta şi mi le îndes în buzunar.

El îşi freacă încheieturile. Şi le roteşte. Simt cum mă cuprinde un soi de disperare. De parcă m-aş fi întors la Jubileul Pacificării, în momentul când Beetee ne-a dat mie şi Johannei bobina de sârmă.

— Ascultă-mă, îi spun. Să nu faci vreo prostie.

— Nu. Pilula e pentru situaţii disperate. Doar pentru aşa ceva.

Îl cuprind cu braţele de gât şi le simt pe ale lui ezitând înainte de a mă îmbrăţişa. Nu sunt la fel de ferme ca altădată, dar sunt încă afectuoase şi puternice. O mie de clipe îmi trec prin minte. Toate momentele în care braţele astea au fost singurul meu refugiu din lume. Poate nu pe deplin apreciat atunci, dar atât de dulce în amintire, şi apoi pierdut pentru totdeauna.

— Bine.

Îi dau drumul.

— E timpul, spune Tigris.

O sărut pe obraz, îmi închei pelerina roşie cu glugă, îmi trag eşarfa peste nas şi ies în urma lui Gale în aerul îngheţat.

Fulgii de zăpadă înţepători şi reci ca gheaţa îmi muşcă pielea expusă. Soarele abia răsărit încearcă să străpungă întunecimea fără prea mare succes. Lumina e suficientă ca să vezi siluetele înfofolite aflate alături sau cu puţin mai departe. Condiţii cu adevărat perfecte, numai că nu-i pot descoperi pe Cressida şi pe Pollux. Eu şi Gale ne lăsăm capetele în jos şi ne târşâim picioarele alături de alţi refugiaţi. Aud ceea ce mi-a scăpat ieri, când trăgeam cu ochiul din spatele oblonului. Ţipete, gemete, respiraţii greoaie. Şi, nu prea departe, focuri de armă.

— Unde mergem, unchiule? i se adresează un băieţel înfrigurat unui bărbat împovărat de un mic seif.

— La vila preşedintelui. Ne vor repartiza o altă locuinţă, gâfâie bărbatul.

Ieşim de pe alee în mijlocul gloatei ce se revarsă pe unul dintre bulevardele principale.

— Rămâneţi pe dreapta, ordonă o voce şi văd Apărătorii Păcii răspândiţi prin mulţime, dirijând fluxul de oameni.

Feţe speriate privesc din vitrinele magazinelor deja ocupate de numeroşi refugiaţi. În ritmul ăsta, Tigris ar putea avea oaspeţi noi înainte de prânz. E mai bine pentru toată lumea că am plecat la timp.

Acum e mai multă lumină, chiar şi cu ninsoarea care continuă să cadă. Îi întrezăresc pe Cressida şi pe Pollux la vreo treizeci de metri în faţa noastră, înaintând cu greu prin mulţime. Îmi întind gâtul şi îmi rotesc capul, încercând să-l localizez pe Peeta. Nu reuşesc, dar întâlnesc privirea iscoditoare a unei fetiţe cu un palton galben ca lămâia. Îl înghiontesc pe Gale şi îmi încetinesc întru câtva paşii, lăsând să se formeze între noi un zid de oameni.

— S-ar putea să fim nevoiţi să ne despărţim, şoptesc. O fată…

Gloanţele spintecă mulţimea şi mai mulţi oameni de lângă mine cad grămadă la pământ. Ţipetele străpung aerul când o a doua rafală seceră un alt grup din spatele nostru. Eu şi Gale ne aruncăm pe caldarâm, apoi alergăm pe cei zece metri care ne despart de magazine şi ne găsim adăpost în spatele vitrinei cu cizme cu toc cui din faţa unui magazin cu încălţăminte.

Un şir de încălţări cu pene blochează vederea lui Gale.

— Cine trage? Vezi? mă întreabă.

Tot ce văd, printre perechi de cizme de culoarea levănţicii, alternând cu altele, verzi ca menta, e o stradă plină de cadavre. Fetiţa care mă privea îngenunchează alături de o femeie nemişcată, ţipând şi încercând s-o trezească. Un alt val de gloanţe brăzdează pieptul

paltonului ei galben, pătându-l cu roşu, trântind-o pe spate. Privindu-i silueta măruntă, mototolită la pământ, îmi pierd pentru o clipă capacitatea de a articula cuvinte. Gale mă împunge cu cotul.

— Katniss?

— Se trage de pe acoperişul de deasupra noastră, îi spun.

Privesc alte câteva rafale, văd uniformele albe prăbuşindu-se pe străzile acoperite de zăpadă.

— Încearcă să lichideze Apărătorii Păcii, dar nu s-ar putea spune că sunt trăgători de elită. Trebuie să fie rebelii.

Nu mă simt cuprinsă de bucurie, deşi teoretic aliaţii mei au străpuns apărarea oraşului. Sunt paralizată de imaginea paltonului galben ca lămâia.

— Dacă începem să tragem, s-a zis, spune Gale. Toată lumea o să ştie cine suntem.

E adevărat. Suntem înarmaţi numai cu arcurile noastre fabuloase. A slobozi o săgeată ar fi totuna cu a anunţa ambele părţi că suntem aici.

— Nu, spun, cu tărie. Trebuie s-ajungem la Snow.

— Atunci ar fi mai bine să ne punem în mişcare înainte de a sări în aer tot cvartalul.

Ne continuăm drumul de-a lungul străzii lipiţi de perete. Numai că peretele e alcătuit mai ales din vitrine. Un model cu palme asudate şi feţe cu gurile căscate de uimire lipite de geam. Îmi trag eşarfa mai sus, peste pomeţi, în timp ce alergăm în salturi de la o vitrină exterioară la alta.

În spatele unui stelaj cu fotografiile lui Snow înrămate dăm peste un Apărător al Păcii rănit, sprijinit de fâşia din cărămidă a zidului. Ne cere ajutor. Gale îl loveşte cu genunchiul în tâmplă şi îi ia pistolul. Într-o intersecţie împuşcă un alt Apărător al Păcii, şi avem amândoi arme de foc.

— Şi acum cine se presupune că suntem? îl întreb.

— Cetăţeni disperaţi ai Capitoliului, îmi răspunde el. Apărătorii Păcii îşi vor imagina că suntem de partea lor şi să

sperăm că rebelii vor avea ţinte mai interesante.

În vreme ce traversăm în fugă intersecţia, meditez asupra înţelepciunii de care dăm dovadă asumându-ne acest ultim rol, dar, odată ajunşi în cvartalul următor, nu mai contează cine suntem noi. Cine e oricine altcineva. Fiindcă nimeni nu mai priveşte chipurile. Rebelii sunt aici, fără nicio îndoială. Se revarsă pe bulevard, se adăpostesc în cadrele uşilor, în spatele vehiculelor, trag fără încetare, dau ordine cu voci răguşite, pregătindu-se să înfrunte o armată de Apărători ai Păcii care mărşăluieşte către noi. Prinşi în focul încrucişat sunt refugiaţii, neînarmaţi, dezorientaţi, majoritatea răniţi.

În faţa noastră, un cocon activat eliberează un şuvoi de abur care îi opăreşte pe toţi cei de pe traseul lui, lăsând în urmă victime de culoarea roz a intestinelor, şi cât se poate de moarte. Apoi puţina ordine care mai exista dispare. Când şuviţele de aburi rămase se împletesc cu zăpada, vizibilitatea se extinde exact până la vârful ţevii propriei arme. Apărător al Păcii, rebel, cetăţean, cine poate şti? Tot ce mişcă e o ţintă. Oamenii trag din reflex, iar eu nu fac excepţie. Cu inima bubuind, cu adrenalina arzându-mi în tot trupul, oricine îmi e duşman. Cu excepţia lui Gale. Tovarăşul meu de vânătoare, singurul om care îmi vede spatele. Nu ne rămâne nimic altceva decât să înaintăm, omorând pe oricine ne stă în drum. Oameni urlând, oameni sângerând, morţi pretutindeni. Când ajungem la colţul următor, întregul cvartal din faţa noastră e scăldat într-o strălucire bogată, purpurie. Batem în retragere, ne ghemuim şi privim cu ochii mijiţi în lumină. Cu cei pe care-i cuprinde se întâmplă ceva. Sunt atacaţi de… ce? Un sunet? O undă? Un laser? Armele le cad din mâini, degetele li se încleştează de faţă în timp ce sângele le ţâşneşte din toate orificiile vizibile – ochi, nas, gură, urechi. În mai puţin de un minut, toată lumea e moartă şi lumina dispare. Strâng din dinţi şi alerg, sărind peste leşuri, cu tălpile alunecându-mi pe sângele închegat. Vântul învârtejeşte zăpada în trombe orbitoare,

dar nu acoperă zgomotul unui alt val de bocanci care vine spre noi.

— La pământ! îi şuier lui Gale.

Ne aruncăm imediat pe caldarâm. Faţa îmi aterizează într-o baltă de sânge cald încă, dar o fac pe moarta, rămân neclintită în timp ce bocancii mărşăluiesc către noi. Unii ocolesc cadavrele. Alţii îmi apasă mâna, spatele, îmi pocnesc în trecere ţeasta. Când zgomotul paşilor se pierde în depărtate, deschid ochii şi fac un semn din cap către Gale.

În cvartalul următor, întâlnim refugiaţi mai îngroziţi, dar mai puţini soldaţi. Tocmai când se pare că s-ar putea să avem parte de un răgaz, se aude un trosnet, ca atunci când loveşti un ou de marginea unui castron, dar amplificat de o mie de ori. Ne oprim şi ne uităm în jur, după cocon. Nu se vede nimic. Apoi încep să-mi simt vârfurile bocancilor înclinându-se uşor.

— Fugi! îi strig lui Gale.

Nu e timp pentru explicaţii, dar în câteva secunde natura coconului devine clară pentru toată lumea. În centrul cvartalului s-a desfăcut pavajul. Cele două jumătăţi ale străzii pavate cu dale se lasă în jos ca nişte trape, aruncând încet oamenii în indiferent ce s-o fi aflând dedesubt.

Nu ştiu dacă să alerg în linie dreaptă spre următoarea intersecţie, sau să-ncerc s-ajung la uşile de pe margine şi să intru cu forţa într-o clădire. Ca urmare, sfârşesc prin a înainta uşor în diagonală. Pe măsură ce trapa continuă să se încline, descopăr că picioarele mele fac eforturi din ce în ce mai puternice ca să se poată propulsa în susul dalelor alunecoase. E ca şi cum ai alerga pe gheaţa de pe coasta unui deal care devine din ce în ce mai abrupt la fiecare pas. Ambele mele destinaţii – intersecţia şi clădirile – se află la nici doi metri distanţă, când simt trapa fugindu-mi de sub tălpi. Nu mai e nimic de făcut, în afară de a folosi ultimele mele secunde de contact cu dalele ca să mă împing spre intersecţie. În timp ce mâinile mi se încleştează de margine,

îmi dau seama că trapele s-au rotit şi atârnă drept în jos. Picioarele mi se leagănă în aer, fără niciun sprijin nicăieri. De jos, de la cincisprezece metri adâncime, se înalţă şi-mi izbeşte nările o duhoare scârboasă, de hoituri putrezite în căldura verii. În întuneric se târăsc siluete negre, amuţindu-i pe toţi cei care au supravieţuit căderii.

Din gâtlej îmi iese un strigăt sugrumat. Nimeni nu-mi vine în ajutor. Simt că nu mă mai pot ţine de marginea rece ca gheaţa, când văd că mă aflu la ceva mai puţin de doi metri de colţul coconului. Mă străduiesc să ignor zgomotele îngrozitoare care se aud de dedesubt şi îmi deplasez încet mâinile pe muchie. Când le simt la colţ, îmi balansez piciorul drept şi bocancul îmi ajunge dincolo de margine. Se agaţă de ceva şi mă salt, cu mare efort, până la nivelul străzii. Gâfâind şi tremurând, mă târăsc afară şi îmi înfăşor braţele în jurul unui stâlp de felinar, deşi terenul e perfect plat.

— Gale? strig către abis, fără să-mi pese că am putea fi recunoscuţi. Gale?

— Aici!

Mă uit uimită în stânga. Flapsul susţinea tot ce se afla pe stradă, chiar până la baza clădirilor. În jur de o duzină de oameni au reuşit s-ajungă până acolo şi acum atârnă de orice s-au putut agăţa. De mânerele uşilor, de inelele ce ţin loc de sonerie, de fantele cutiilor de scrisori. La trei apartamente distanţă de mine, Gale se ţine de grilajul decorativ de fier din jurul uşii. Ar putea intra cu uşurinţă dacă ar fi deschisă. Dar, deşi o loveşte cu picioarele în repetate rânduri, nimeni nu-i vine în ajutor.

— Fereşte-te!

Îmi ridic arma. El se răsuceşte şi eu trag în încuietoare, până ce văd uşa deschizându-se spre interior. Gale se leagănă în cadrul ei, aterizând dintr-un salt pe podea. Jubilez pentru o clipă, crezându-l salvat. Pe urmă e înşfăcat de mâini cu mănuşi albe.

Gale îmi întâlneşte privirea şi buzele lui mimează ceva pe care nu pot să-l desluşesc. Nu ştiu ce să fac. Nu-l pot părăsi, dar nici nu pot ajunge la el.

Buzele lui se mişcă din nou. Clatin din cap, dând de înţeles că sunt derutată. Apărătorii Păcii pot realiza în orice clipă pe cine au capturat. Acum îl târăsc în interior.

— Pleacă! îl aud strigând.

Mă răsucesc şi fug, îndepărtându-mă de cocon. De data asta cu desăvârşire singură. Gale e prizonier. Cressida şi Pollux ar fi putut muri până acum de zece ori. Şi Peeta? N-am dat cu ochii de el de când am plecat de la Tigris. Mă agăţ de ideea că e posibil să se fi întors. A simţit apropierea unui atac şi s-a retras în pivniţă, câtă vreme încă se mai putea controla. Şi-a dat seama că nu e nevoie de o diversiune când Capitoliul ne oferă atât de multe. Nu e necesar să fie momeală şi să se vadă nevoit să ia lăcătul-întunericului – lăcătul-întunericului! Gale nu mai are nicio pilulă. Cât despre detonarea săgeţilor cu mâna, n-o să aibă niciodată ocazia. Primul lucru pe care-l vor face Apărătorii Păcii va fi să-i ia armele.

Mă prăbuşesc pe pragul unei uşi, cu lacrimile înţepându-mi ochii. *Împuşcă-mă.* Asta a mimat el. Era de aşteptat să-l împuşc! Asta era misiunea mea. Era promisiunea noastră nerostită, a tuturor, unii faţă de alţii. Dar eu n-am făcut-o şi acum Capitoliul o să-l ucidă, sau o să-l tortureze sau o să-l viespchestreze sau – fisurile încep să-şi întindă ramificaţiile în interiorul meu, ameninţând să mă spargă în bucăţi. Nu mai am decât o singură speranţă. Să cadă Capitoliul, să depună armele şi să elibereze prizonierii înainte de a-i face vreun rău lui Gale. Dar nu văd cum s-ar putea întâmpla asta atâta vreme cât trăieşte Snow.

Doi Apărători ai Păcii trec pe lângă mine în fugă, abia aruncând o privire către fata din Capitoliu care plânge ghemuită sub cadrul unei uşi. Îmi înăbuş lacrimile, le şterg pe cele care mi-au ajuns pe obraji înainte de a apuca să îngheţe şi reuşesc să mă adun din nou. OK, încă mai sunt o

refugiată anonimă. Sau Apărătorii Păcii care l-au capturat pe Gale m-au întrezărit cumva când am rupt-o la fugă? Îmi scot pelerina şi o întorc pe dos, lăsând la vedere căptuşeala neagră în locul exteriorului roşu. Îmi aranjez gluga, astfel încât să-mi ascundă faţa. Inspectez cvartalul, strângându-mi arma mai tare la piept. Nu văd decât o mână de soldaţi răzleţiţi, cu figuri uluite. Merg la mică distanţă în spatele a doi bătrâni, care nici măcar nu mă observă. Nimeni nu s-ar aştepta să mă aflu în compania unor oameni în vârstă. Când ajungem la următoarea intersecţie, se opresc brusc şi sunt cât pe ce să dau peste ei. E Piaţa Oraşului. Dincolo de întinderea vastă, înconjurată de clădiri impozante, se află vila preşedintelui.

Piaţa e plină de oameni care se foiesc, se văicăresc sau stau pur şi simplu, lăsând zăpada să se troienească în jurul lor. E un loc în care mă încadrez perfect. Mă îndrept spre vilă pe o traiectorie şerpuitoare, păşind peste comori abandonate sau peste crengi acoperite de zăpadă îngheţată. După ce străbat cam jumătate din distanţă, devin conştientă de existenţa unei baricade din beton. Are cam un metru şi un sfert înălţime şi conturează un dreptunghi imens în faţa vilei preşedintelui. Te-ai aştepta să fie gol, dar e ticsit de refugiaţi. Poate e grupul ales pentru a fi adăpostit în clădire. Dar, când ajung mai aproape, observ altceva. În interiorul baricadei sunt numai copii. De la ţânci până la adolescenţi. Speriaţi şi pe jumătate îngheţaţi. Îngrămădiţi în grupuri sau legănându-se amorţiţi, aşezaţi pe pământ. Nu li se îngăduie să intre în vilă. Sunt ţinuţi în ţarc, păziţi din toate părţile de Apărători ai Păcii. Ştiu imediat că nu îi protejează. Dacă intenţia Capitoliului ar fi fost să-i plaseze într-un loc sigur, s-ar afla undeva, într-un buncăr. Aici e vorba de protecţia lui Snow. Copiii alcătuiesc scutul lui uman.

Se stârneşte agitaţia şi mulţimea curge spre stânga. Sunt prinsă între trupuri mai puternice, purtată în lateral, abătută din drum. Aud strigându-se „Rebelii! Rebelii!” şi

ştiu că trebuie să fi străpuns apărarea centrului. Sunt împinsă, impulsul mă izbeşte de stâlpul unui steag, şi mă agăţ de el. Mă folosesc de frânghia care atârnă din vârf şi mă cocoţ deasupra îngrămădelii de trupuri. Da, văd armata rebelilor revărsându-se în piaţă, împingând refugiaţii înapoi, pe bulevarde. Inspectez zona, în căutarea unor coconi care se vor declanşa cu siguranţă. Dar asta nu se întâmplă. Iată ce se petrece:

O aeronavă purtând stema Capitoliului se materializează exact deasupra copiilor baricadaţi. Spre ei coboară în ploaie zeci de paraşute argintii. Până şi în haosul ăsta, copiii ştiu ce conţin paraşutele. Mâncare. Medicamente. Daruri. Le ridică nerăbdători în mâini, degetele lor îngheţate se luptă cu sforile. Aeronava dispare, trec cinci secunde, apoi în jur de douăzeci de paraşute explodează simultan.

Din mulţime se înalţă un vaiet. Zăpada e roşie şi presărată cu bucăţi de trupuri subdimensionate. Mulţi copii mor pe loc, dar alţii zac pe pământ, în agonie. Alţii ezită, tăcuţi, holbându-se la restul paraşutelor, pe care le ţin în mâini, de parcă încă s-ar mai gândi că ascund ceva preţios. Îmi dau seama că Apărătorii Păcii nu se aşteptau să se întâmple aşa ceva, fiindcă smulg baricadele, creând o cale de ieşire pentru copii. Prin deschidere pătrunde un alt grup de uniforme albe. Dar nu sunt Apărători ai Păcii. Sunt medici. Medici rebeli. Aş recunoaşte uniformele oricând. Mişună printre copii, cu truse medicale în mâini.

Mai întâi îi întrezăresc coada împletită, blondă, atârnându-i pe spate. Pe urmă, când îşi scoate haina ca s-acopere un copil care plânge, observ cămaşa care îi iese peste centură, ca o coadă de raţă. Reacţionez exact ca în momentul când i-am auzit numele strigat de Effie Trinket, la extragere. Sau cel puţin cred că îmi pierd vlaga, fiindcă mă trezesc la baza stâlpului, incapabilă să-mi aduc aminte ce s-a întâmplat în ultimele câteva secunde. Pe urmă mă împing prin mulţime, exact aşa cum am făcut înainte. Încerc să-i strig numele, acoperind vacarmul. Când ajung la mică

distanţă, aproape lângă baricadă, am impresia că mă aude. Fiindcă mă întrezăreşte pentru o clipă şi buzele ei îmi articulează numele.

Şi atunci explodează restul paraşutelor.

Capitolul 25

ADEVĂRAT SAU NU? Sunt în foc. Globurile de flăcări au erupt din paraşute trecând peste baricade, au zburat prin văzduhul plin de zăpadă şi au aterizat în mulţime. Mă întorsesem să fug când unul m-a prins, şi-a trecut limba pe spatele meu şi m-a transformat în ceva nou. O creatură tot atât de nestins precum soarele.

Pentru un mutant de foc nu există decât o singură senzaţie: agonia. Nicio imagine, niciun sunet, nimic sesizat de simţuri, cu excepţia arderii neînduplecate a cărnii. Poate apar perioade de inconştienţă, dar ce importanţă are dacă nu-mi găsesc refugiu în ele? Sunt pasărea lui Cinna, incandescentă, zburând nebuneşte, în încercarea de a scăpa de inevitabil. Mişcările aripilor mele nu fac altceva decât să înteţească vâlvătaia. Mă mistui, dar nu până la capăt.

În cele din urmă, aripile încep să-mi şovăie, pierd înălţime şi gravitaţia mă atrage într-o mare înspumată, de culoarea ochilor lui Finnick. Plutesc pe spate, care continuă să-mi ardă sub apă, dar agonia se domoleşte, devenind durere. Pe urmă mă aflu la bunul plac al valurilor, incapabilă să-mi aleg direcţia, şi atunci vin ei. Morţii.

Cei pe care i-am iubit zboară ca păsările în văzduhul liber de deasupra mea. Avântându-se, fluturându-şi aripile, chemându-mă alături de ei. Îmi doresc cu atâta tărie să-i urmez, dar apa sărată îmi îmbibă aripile, mi-e imposibil să le ridic. Celor pe care i-am urât le place apa, sunt creaturi oribile, solzoase, îmi sfâşie carnea sărată cu dinţi ca nişte ace. Muşcându-mă iarăşi şi iarăşi. Trăgându-mă la fund.

O pasăre mică, albă, cu o tentă roz, plonjează, îşi înfige ghearele în pieptul meu şi încearcă să mă ţină la suprafaţă.

— *Nu, Katniss! Nu! Nu mă poţi părăsi!*

Dar cei care mă urăsc câştigă şi, dacă se agaţă de mine, o să fie pierdută şi ea.

— *Prim, dă-mi drumul!*

Şi în cele din urmă o face.

În adâncul apei, sunt părăsită de toţi. Nu mai rămâne decât sunetul respiraţiei mele, imensul efort de care e nevoie ca să trag apa în plămâni şi să o expulzez apoi. Vreau să mă opresc, vreau să-mi ţin răsuflarea, dar apa intră şi iese împotriva voinţei mele.

— *Lasă-mă să mor. Lasă-mă să-i urmez pe ceilalţi,* mă rog de indiferent ce mă reţine.

Nu primesc răspuns.

Captivă vreme de zile, de ani, poate de secole. Moartă, dar fără să mi se îngăduie să mor. Vie, dar ca şi moartă. Atât de singură încât oricine, orice, oricât de dezgustător, ar fi bine-venit. Însă, când am în sfârşit un oaspete, e unul încântător. Morfina. Scurgându-mi-se prin vene, uşurându-mi durerea, uşurându-mi trupul, astfel încât se înalţă iarăşi către aer, se odihneşte din nou pe spumă.

Spumă. Plutesc într-adevăr în spumă. O simt sub vârfurile degetelor, îmi leagănă porţiuni din trupul gol. E multă durere, dar mai e şi ceva care aduce a realitate. Şmirghelul din gâtul meu. Mirosul de medicament împotriva arsurilor de la prima arenă. Glasul mamei. Toate astea mă înspăimântă şi încerc să mă întorc în adânc, ca să le pot da sens. Dar nu există întoarcere. Sunt treptat silită să mă accept aşa cum sunt. O fată cu arsuri grave, fără aripi. Fără foc. Fără nicio soră.

Sunt în spitalul de un alb orbitor al Capitoliului şi medicii îşi folosesc asupra mea magia. Îmi acoperă carnea vie cu straturi noi de piele. Ademenesc celulele, făcându-le să creadă că îmi aparţin, îmi manipulează părţile trupului, îmi curbează şi îmi întind membrele, asigurându-se că se potrivesc. Aud spunându-se iarăşi şi iarăşi cât de norocoasă sunt. Ochii mi-au fost cruţaţi. Cea mai mare parte a feţei a

scăpat neatinsă. Plămânii mei răspund la tratament. Voi fi ca şi nouă.

Când pielea mea delicată devine destul de rezistentă ca să suporte presiunea cearşafurilor, sosesc mai mulţi vizitatori. Morfina le deschide deopotrivă uşa celor morţi şi celor vii. Haymitch, galben la faţă şi fără niciun zâmbet. Cinna, lucrând la o nouă rochie de nuntă. Delly, trăncănind despre amabilitatea oamenilor. Tata, cântând toate cele patru strofe ale „Copacului spânzuratului” şi reamintindu-mi că mama – care doarme pe un scaun între două schimburi de lucru – nu trebuie să ştie nimic despre asta.

Într-o zi mă trezesc, aşa cum era de aşteptat, şi ştiu că nu mi se va îngădui să trăiesc pe tărâmul viselor mele. Trebuie să mă hrănesc folosindu-mi gura. Să îmi mişc propriii muşchi. Să mă duc la baie. O scurtă apariţie a preşedintei Coin bate asta în cuie.

— Nu-ţi face griji, spune ea. L-am păstrat pentru tine.

Doctorii sunt din ce în ce mai uimiţi, neînţelegând de ce nu pot vorbi. Se fac o mulţime de analize şi se constată că, deşi arsurile mi-au atins coardele vocale, nu e ăsta motivul. În cele din urmă, Aurelius, un doctor de nebuni, lansează o teorie, susţinând că am devenit o avox de natură mai degrabă mentală decât fizică. Că tăcerea mea se datorează unei traume emoţionale. Cu toate că prezintă o listă cu o sută de remedii propuse, le spune să mă lase în pace. Aşa că eu nu întreb despre nimeni şi despre nimic, dar oamenii îmi oferă informaţii în flux continuu. Despre război: Capitoliul a căzut în ziua când au explodat paraşutele, preşedinta Coin conduce acum Panemul, trupele au fost trimise în exterior, să anihileze micile enclave în care Capitoliul mai opune rezistenţă. Despre preşedintele Snow: E prizonier, îşi aşteaptă procesul şi, fără îndoială, execuţia. Despre echipa implicată de mine în asasinat: Cressida şi Pollux au fost trimişi în districte, să facă reportaje despre ruinele lăsate în urmă de război. Gale, care a încasat două gloanţe încercând să evadeze, îi lichidează pe Apărătorii

Păcii din Districtul 2. Peeta e încă în secţia de arşi a spitalului. Până la urmă, a reuşit să ajungă în Piaţa Oraşului. Despre familia mea: Mama îşi îngroapă suferinţa în muncă.

Neavând ce să muncesc, pe mine mă îngroapă suferinţa. Singurul lucru care mă ţine la suprafaţă e promisiunea lui Coin. Că îl pot ucide pe Snow. Iar după ce se va întâmpla asta, n-o să mai rămână nimic.

Într-un târziu mi se dă drumul din spital şi primesc o cameră în vila preşedintelui, pe care o împart cu mama. Ea nu e aproape niciodată acolo, mănâncă şi doarme la muncă. Cade în sarcina lui Haymitch să-mi poarte de grijă, să se asigure că mănânc şi că îmi iau medicamentele. Îmi regăsesc obiceiurile din Districtul 13. Hoinăresc prin vilă fără să cer permisiunea. Intru în dormitoare şi în birouri, în săli de bal şi în camere de baie. Caut ascunzători minuscule, bizare. Un dulap cu blănuri. Un altul, din bibliotecă. O cadă de baie, de mult abandonată într-o încăpere cu mobilă uzată. Ascunzătorile mele sunt întunecoase, tăcute şi imposibil de descoperit. Mă ghemuiesc, mă fac mică, încerc să dispar cu desăvârşire, învăluită de linişte, îmi răsucesc în jurul încheieturii brăţara pe care scrie Dezorientată Mental.

Mă numesc Katniss Everdeen. Am şaptesprezece ani. Casa mea e în Districtul 12. Districtul 12 nu mai există. Sunt Gaiţa Zeflemitoare. Am înfrânt Capitoliul. Preşedintele Snow mă urăşte. Mi-a ucis sora. Acum eu îl voi ucide. Şi apoi se vor încheia Jocurile Foamei…

Din când în când mă pomenesc înapoi, în cameră, neştiind dacă m-a adus aici nevoia de morfină sau dacă mi-a dat Haymitch de urmă.

Mănânc, îmi iau medicamentele şi mi se cere să fac baie. N-am nimic împotriva apei, mă deranjează oglinda care îmi reflectă goliciunea de mutant de foc. Grefele de piele încă mai au culoarea rozalie a unui bebeluş. Pielea vătămată, dar recuperabilă, e roşie, pare fierbinte şi pe alocuri topită. Peticele din vechiul meu sine licăresc albe şi palide. Arăt ca

o cuvertură bizară, din bucăţi de piele. O parte din păr mi s-a pârlit cu totul; restul a fost tuns la lungimi diferite. Katniss Everdeen, fata care a fost în foc. Nu m-ar deranja prea mult, dacă vederea propriului trup nu mi-ar trezi amintirea durerii. Şi dacă nu mi-ar aduce aminte de ce am suferit. Şi ce s-a întâmplat înainte de a începe durerea. Şi cum mi-am privit sora mai mică transformându-se într-o torţă umană.

Dacă închid ochii nu ajută. Focul e mai strălucitor în întuneric.

Doctorul Aurelius îşi face apariţia din când în când. Îmi place, fiindcă nu spune lucruri prosteşti, nu spune că sunt în siguranţă deplină, sau că ştie că deocamdată nu văd cum, dar într-o bună zi o să fiu din nou fericită, sau chiar că de-acum înainte în Panem o să fie mai bine. Mă întreabă pur şi simplu dacă nu simt nevoia să vorbesc şi, când nu-i răspund, adoarme pe scaun. De fapt, cred că vizitele lui sunt motivate mai ales de nevoia de somn. Aranjamentul e avantajos şi pentru mine, şi pentru el.

Momentul final se apropie, deşi nu pot spune numărul exact de ore şi de minute. Preşedintele Snow a fost judecat şi găsit vinovat, a fost condamnat la moarte. Haymitch mă anunţă, aud vorbindu-se despre asta când trec pe lângă paznicii de pe holuri. Costumul de Gaiţă Zeflemitoare soseşte în camera mea. Ca şi arcul, care nu pare mai uzat, dar nu e însoţit de tolba cu săgeţi. Fie fiindcă s-au stricat, fie, mai probabil, fiindcă nu trebuie să am arme. Mă întreb, vag, dacă n-ar fi cazul să mă pregătesc cumva pentru eveniment, dar nu-mi vine nimic în minte.

Către sfârşitul după-amiezii, după ce am stat vreme îndelungată pe bancheta capitonată din nişa unei ferestre, în spatele unui paravan pictat, ies şi o iau la stânga în loc s-o iau la dreapta. Mă pomenesc într-o parte stranie a vilei şi mă dezorientez imediat. Spre deosebire de zona în care sunt găzduită, aici pare să nu fie nimeni prin preajmă, n-am cui să-i pun întrebări. Însă locul îmi place. Îmi doresc să-l fi

descoperit mai demult. E atât de liniştit, cu covoare atât de groase şi cu tapiserii grele, care absorb zgomotul. Lumină discretă. Culori pastelate. Pace. Până când simt mirosul de trandafiri. Mă reped în dosul unor draperii, fiindcă tremur prea tare ca să pot alerga, şi aştept mutanţii. În cele din urmă, îmi dau seama că nu vine niciunul. Atunci ce miros simt? Sunt trandafiri adevăraţi? E posibil să mă aflu atât de aproape de grădina în care cresc florile astea demonice?

Mă furişez de-a lungul coridorului şi mirosul devine copleşitor. Poate nu e atât de puternic ca al mutanţilor, dar mai pur, fiindcă nu se află în competiţie cu canalizarea şi cu explozivii. După ce trec de colţ, mă pomenesc holbându-mă la doi paznici surprinşi. Fireşte, nu sunt Apărători ai Păcii. Apărătorii Păcii nu mai există. Dar nici soldaţi tunşi scurt, în uniforma Districtului 13. Cei doi, un bărbat şi o femeie, poartă uniformele zdrenţuite, improvizate, ale adevăraţilor rebeli, încă bandajaţi şi sfrijiţi, stau acum de pază în faţa uşii care duce spre trandafiri. Când vreau să intru, armele li se unesc, formând un X în faţa mea.

— Nu poţi intra, domnişoară, spune bărbatul.

— Soldat, îl corectează femeia. Nu poţi intra, soldat Everdeen. Ordinul preşedintei.

Rămân pur şi simplu acolo, aşteptând răbdătoare să-şi lase în jos armele, să înţeleagă, fără să le-o spun, că dincolo de uşile alea se află ceva de care am nevoie. Doar un trandafir. O singură floare. Ca s-o pun la reverul lui Snow înainte de a-l ucide. Prezenţa mea pare să-i îngrijoreze pe paznici. Se întreabă unul pe altul dacă să-l cheme pe Haymitch, când din spatele meu se aude vocea unei femei.

— Lăsaţi-o să intre.

Cunosc vocea, dar nu-mi dau imediat seama de unde. Nu din Filon, nu din Treisprezece, cu siguranţă nu din Capitoliu. Întorc capul şi mă pomenesc faţă în faţă cu Paylor, comandanta din Opt. Pare chiar mai epuizată decât la spital, dar cine arată acum altfel?

— Din ordinul meu, spune Paylor. Are dreptul la tot ce se află dincolo de uşa aia.

Soldaţii sunt ai ei, nu ai lui Coin. Îşi îndepărtează armele fără nicio întrebare şi mă lasă să trec.

La capătul unui coridor scurt, împing uşile de sticlă şi intru. Mirosul e acum atât de puternic încât începe să ajungă la saturaţie, ca şi cum nările mele n-ar putea absorbi mai mult. Aerul jilav, străbătut de o adiere firavă, e plăcut pentru pielea mea înfierbântată. Iar trandafirii sunt superbi. Rând după rând de flori somptuoase, de un roz intens, portocalii ca apusul de soare şi chiar de un albastru palid. Hoinăresc pe aleile dintre tufele tunse cu grijă, privind, dar nu atingând, fiindcă am învăţat din proprie experienţă cât de letale pot fi aceste frumuseţi. Ştiu când îl găsesc, încununând vârful unei tufe zvelte. Un boboc alb magnific, abia începând să se deschidă. Îmi trag mâneca peste palmă, astfel încât pielea mea să nu fie de fapt nevoită să-l atingă, iau o foarfecă de grădină, o poziţionez, cuprinzând tulpina – şi atunci îl aud vorbind:

— Ăsta e unul frumos.

Mâna îmi zvâcneşte şi foarfecă se închide, retezând tulpina.

— Cei coloraţi sunt încântători, fireşte, dar nimic nu sugerează perfecţiunea aşa cum o face albul.

Încă nu-l pot vedea, dar vocea pare să se ridice de dincolo de următorul răzor de trandafiri roşii. Strângând cu delicateţe tulpina bobocului prin materialul mânecii, păşesc încet după colţ şi îl văd stând pe un taburet, lângă perete. E la fel de dichisit şi de bine îmbrăcat ca de obicei, dar împovărat de cătuşele de la mâini şi de la picioare şi de dispozitive de urmărire. În lumina puternică, are pielea palidă, de un verde bolnăvicios. Ţine în mână o batistă albă, pătată de sânge proaspăt. În ciuda stării înrăutăţite, ochii de şarpe îi sunt strălucitori şi reci.

— Speram c-o să găseşti drumul către apartamentul meu.

Apartamentul lui. Am pătruns în casa lui neinvitată, exact aşa cum s-a strecurat el într-a mea anul trecut, şuierând ameninţări cu răsuflarea însângerată, cu miros de trandafiri. Sera asta e una dintre camerele lui, poate cea preferată; poate în vremuri mai bune îngrijea el însuşi plantele. Dar acum face parte din închisoare. De aceea m-au oprit paznicii. Şi de aceea m-a lăsat Paylor să intru. Credeam că e închis în cea mai adâncă temniţă din Capitoliu, nu că se desfată în lux. Însă Coin l-a lăsat aici. Ca să creeze un precedent, presupun. Pentru ca, dacă ea însăşi va cădea vreodată în dizgraţie, să fie de la sine înţeles că preşedinţii – până şi cei mai mârşavi – au dreptul la un tratament special. La urma urmelor, cine ştie când s-ar putea şubrezi propria ei putere?

— Sunt atât de multe lucruri despre care ar trebui să stăm de vorbă, dar am sentimentul că vizita ta va fi scurtă. Aşa că să-ncepem cu ce e mai important. Tuşeşte şi, când şi-o ia de la gură, batista e şi mai roşie. Voiam să-ţi spun cât de rău îmi pare pentru sora ta.

Deşi sunt amorţită şi drogată, când aud asta mă înjunghie durerea, străbătându-mi tot trupul. Îmi readuce aminte că pentru cruzimea lui nu există limite. Că o să coboare în mormânt încercând să mă distrugă.

— Ce irosire, câtă inutilitate. Oricine îşi putea da seama că în momentul acela jocul se sfârşise. De fapt, când au aruncat paraşutele, mă pregăteam să anunţ oficial capitularea.

Se uită ţintă în ochii mei, fără să clipească, nevrând să piardă nimic din reacţia mea. Numai că a spus ceva lipsit de sens. Când au aruncat paraşutele?

— Ei, doar n-ai crezut cu adevărat că eu am dat ordinul, nu-i aşa? Lăsăm deoparte faptul evident că, dacă aş fi avut aeronava aia în stare de funcţionare la dispoziţie, aş fi folosit-o ca să fug. Dar, pe lângă asta, la ce mi-ar fi servit? Ştim amândoi că nu mă dau în lături când e vorba să ucid copii, dar nu sunt risipitor. Iau viaţa cuiva din motive foarte

bine definite. Şi n-aveam niciun motiv să distrug un ţarc plin cu copii din Capitoliu. Absolut niciunul.

Mă întreb dacă noul acces de tuse e prefăcut, ca să-mi lase timp să-i pătrund sensul cuvintelor. Minte. Bineînţeles că minte. Dar există şi ceva care se zbate să se desprindă din minciună.

— Oricum, trebuie să recunosc că mutarea lui Coin a fost demnă de un maestru. Ideea că eu bombardam propriii copii lipsiţi de apărare mi-a răpit instantaneu orice urmă de lealitate, oricât de fragilă, pe care o mai aveau oamenii mei faţă de mine. Pe urmă nimeni n-a mai opus cu adevărat rezistenţă. Ştii că totul a fost transmis în direct? Îţi poţi da seama că aici e mâna lui Plutarch. Ei, ăsta e modul de gândire la care te aştepţi din partea unui şef al creatorilor-de-joc, nu-i aşa? Snow îşi tamponează colţurile gurii. Sunt sigur că n-a ales-o pe sora ta drept ţintă, dar astfel de lucruri se-ntâmplă.

Acum nu mai sunt cu Snow. Sunt din nou în Treisprezece, în Arsenalul Special, cu Gale şi Beetee. Mă uit la schiţele bazate pe capcanele lui Gale. Care mizau pe sentimentul de compasiune. Prima bombă ucide victimele. A doua ucide salvatorii, îmi amintesc cuvintele lui Gale:

— *Eu şi Beetee am respectat acelaşi cod de legi folosit de preşedintele Snow când l-a viespchestrat pe Peeta.*

— Greşeala mea, continuă Snow, a fost că am înţeles prea târziu planul lui Coin. Să lase Capitoliul şi districtele să se distrugă reciproc şi apoi să intervină, preluând puterea, cu Treisprezece abia zgâriat. Fără doar şi poate, a avut intenţia să-mi ia locul încă de la bun început. N-ar trebui să fiu surprins. La urma urmelor, Treisprezece a început revolta care a condus la Zilele Negre şi a abandonat apoi restul districtelor, când soarta s-a întors împotriva lui. Dar eu n-o urmăream pe Coin. Te urmăream pe tine, Gaiţă Zeflemitoare. Iar tu mă urmăreai pe mine. Mă tem că am căzut amândoi de proşti.

Refuz să cred că ăsta e adevărul. Există lucruri cărora nici măcar eu nu le pot supravieţui. Vorbesc pentru prima oară de la moartea surorii mele:

— Nu te cred.

Snow clatină din cap cu dezamăgire prefăcută.

— Oh, draga mea domnişoară Everdeen. Credeam c-am căzut de acord să nu ne minţim unul pe altul.

Capitolul 26

AFARĂ, PE CORIDOR, o găsesc pe Paylor stând exact în acelaşi loc.

— Ai găsit ceea ce căutai? mă întreabă.

Ridic bobocul alb în loc de răspuns şi apoi trec pe lângă ea împleticindu-mă. M-am întors probabil direct în camera mea, fiindcă următorul lucru de care sunt conştientă e că umplu un pahar cu apă de la robinetul din baie şi pun în el trandafirul. Cad în genunchi pe dalele reci şi privesc floarea îngustându-mi ochii, fiindcă sub puternica lumină fluorescentă mi se pare greu să-mi focalizez privirea asupra albului. Degetele mele prind partea interioară a brăţării şi o răsucesc ca pe un instrument de tortură, îndurerându-mi încheietura. Sper că durerea o să m-ajute să mă agăţ de realitate, aşa cum îl ajuta pe Peeta. Trebuie să rezist. Trebuie să aflu adevărul despre cele întâmplate.

Există două posibilităţi, deşi amănuntele asociate cu fiecare dintre ele pot varia. În primul rând, aşa cum am crezut, e posibil ca aeronava să fi fost trimisă de Capitoliu, să fi aruncat paraşutele şi să fi sacrificat vieţile copiilor, ştiind că rebelii abia sosiţi aveau să le sară în ajutor. Există dovezi care susţin ipoteza asta. Stema de pe aeronavă, lipsa oricărei încercări de a spulbera inamicul de pe cer şi lunga istorie a Capitoliului, în care a folosit copiii drept pioni în lupta împotriva districtelor. Pe de altă parte e povestea lui Snow, care susţine că aeronava Capitoliului pilotată de rebeli a bombardat copiii ca să grăbească sfârşitul războiului. Dar, dacă aşa au stat lucrurile, de ce n-a deschis Capitoliul focul împotriva duşmanului? Au fost derutaţi de elementul-surpriză? N-au mai avut mijloace de apărare? Copiii sunt preţioşi pentru Treisprezece, sau cel puţin aşa mi s-a părut întotdeauna. Ei, poate că eu nu. Odată ce am

supravieţuit după încheierea perioadei în care am fost utilă, am devenit un bun consumabil. Deşi cred c-a trecut mult timp de când, în războiul ăsta, nu mai sunt considerată copil. Şi de ce ar fi făcut-o, ştiind că era foarte probabil ca propriii lor medici să reacţioneze şi să fie aruncaţi în aer de a doua explozie? N-ar fi făcut-o. N-ar fi putut. Snow minte. Mă manipulează, ca întotdeauna. Cu speranţa c-o să mă întorc împotriva rebelilor şi poate o să-i distrug. Da. Fireşte.

Atunci ce mă sâcâie? În primul rând, bombele cu dublă explozie. Nu vreau să spun că aceeaşi armă nu s-ar fi putut afla şi în posesia Capitoliului, însă sunt sigură că rebelii o au. Creată de Gale şi Beetee. Mai e şi faptul că Snow n-a făcut nicio încercare de evadare, deşi ştiu că e supravieţuitorul desăvârşit. E greu de crezut că nu s-a retras undeva, într-un buncăr ticsit cu provizii, unde şi-ar fi putut trăi tot restul vieţii mărunte, de şarpe. Şi, în cele din urmă, mai e şi aprecierea lui la adresa lui Coin. A făcut exact ce-a spus el, asta nu se poate contesta. A lăsat Capitoliul şi districtele să se doboare reciproc la pământ, apoi a venit în pas lejer să preia puterea. Chiar dacă ăsta a fost planul ei, nu înseamnă totuşi c-a aruncat paraşutele. Victoria îi era deja la-ndemână. Totul îi era la-ndemână.

În afară de mine.

Îmi aduc aminte ce-a răspuns Boggs când am recunoscut că nu mă gândisem prea mult cine-o să fie succesorul lui Snow.

— Dacă răspunsul tău spontan nu e Coin, atunci reprezinţi o ameninţare. Eşti chipul rebeliunii. S-ar putea să ai mai multă influenţă decât orice altă persoană. După toate aparenţele, n-ai făcut niciodată nimic mai mult decât s-o suporţi.

Mă gândesc dintr-odată la Prim, care nu împlinise încă paisprezece ani, deci nu avea vârsta necesară ca să primească titlul de soldat, dar a ajuns cumva să lucreze pe front. Cum de s-a-ntâmplat aşa ceva? Nu mă îndoiesc că sora mea a vrut să se afle acolo. E sigur că era mai

pricepută decât alţii, mai vârstnici. Cu toate astea, participarea unui copil de treisprezece ani la luptă ar fi trebuit aprobată de cineva plasat foarte sus în ierarhie. Oare Coin a făcut asta, sperând că pierderea lui Prim avea să mă înnebunească de-a binelea? Sau să mă determine să trec de partea ei, cu hotărâre? Nici n-ar fi fost nevoie să văd cu ochii mei. Probabil că spre Piaţa Oraşului s-au îndreptat multe camere de luat vederi. Înregistrând momentul pentru eternitate.

Nu, acum îmi pierd minţile, alunec într-un soi de paranoia. Prea mulţi oameni ar fi ştiut despre misiune. Vestea s-ar fi răspândit. Sau nu? Cine ar fi trebuit să ştie, în afară de Coin, Plutarch şi un mic echipaj loial, sau care poate fi lichidat cu uşurinţă?

Am mare nevoie de ajutor ca să găsesc răspunsul, numai că toţi cei în care aveam încredere sunt morţi. Cinna. Boggs. Finnick. Prim. Ar mai fi Peeta, dar el n-ar putea face nimic mai mult decât nişte speculaţii şi, oricum, cine ştie în ce stare se află mintea lui? Ceea ce mi-l lasă numai pe Gale. E departe, dar, chiar dacă s-ar afla aici, aş putea avea încredere în el? Ce-aş putea să spun, cum aş putea să-mi formulez ideea, fără să sugerez că bomba lui a ucis-o pe Prim? Imposibilitatea acestui fapt dovedeşte, mai mult decât orice altceva, că Snow trebuie să mintă.

În cele din urmă, nu mai există decât o singură persoană spre care mă pot întoarce şi care s-ar putea să ştie ce s-a întâmplat, dar să fie totuşi de partea mea. Însăşi aducerea subiectului în discuţie e un risc. Dar, cu toate că-l cred în stare să facă din supravieţuirea mea în arenă miza unui joc, nu cred că Haymitch m-ar trăda în faţa lui Coin. Indiferent ce-am avea de împărţit unul cu celălalt, preferăm să ne rezolvăm diferendele fără amestecul altora.

Mă ridic în grabă de pe dale, ies din încăpere şi traversez coridorul către camera lui. Bat la uşă şi, fiindcă nu primesc niciun răspuns, o deschid. Pfui. E uimitor cât de repede e în stare să devasteze un loc. În cameră sunt

împrăştiate farfurii cu mâncare pe jumătate goale, sticle sparte de alcool şi mobilă stricată de o furie de beţiv. El zace pe pat, beat-mort, cu hainele vraişte şi nespălat, într-o încâlceală de cearşafuri.

— Haymitch, spun, zgâlţâindu-l de un picior. Bineînţeles că efortul meu e ineficient. Dar mai încerc de câteva ori înainte de a-i turna apa din cană peste faţă. Se trezeşte cu un icnet, lovind orbeşte cu cuţitul. După toate aparenţele, sfârşitul domniei lui Snow nu înseamnă şi sfârşitul spaimelor lui Haymitch.

— Oh. Tu erai.

Îmi dau seama după voce că e încă beat.

— Haymitch, încep eu.

— Ascultaţi. Gaiţa Zeflemitoare şi-a regăsit vocea. Râde. Ei, Plutarch o să fie foarte fericit. Soarbe cu sete dintr-o sticlă. De ce sunt ud leoarcă?

Cu o mişcare lipsită de vlagă, las cana să cadă în spatele meu, într-un morman de haine murdare.

— Am nevoie de ajutorul tău, spun.

El râgâie, umplând aerul cu vapori de alcool.

— Ce s-a-ntâmplat, iubito? Necazuri cu băieţii?

Nu ştiu de ce, dar asta mă răneşte aşa cum Haymitch nu reuşeşte prea des. Probabil că se vede pe faţa mea, pentru că, deşi e beat, încearcă să-şi retragă cuvintele.

— OK, n-am vrut să te iau în râs.

Eu sunt deja la uşă.

— Nu te-am luat în râs! Întoarce-te!

Alerg în zigzag prin vilă şi dispar, cuibărită într-un dulap plin cu lucruri din mătase. Le smulg de pe umeraşe până ce am un morman în care să mă-ngrop. Descopăr o tabletă de morfină rătăcită în căptuşeala buzunarului şi o înghit fără apă, ca să previn o criză de isterie. Totuşi nu e de-ajuns ca să îndrepte lucrurile. Îl aud pe Haymitch strigându-mă, undeva, departe, dar nu vreau să mă găsească în starea asta. Mai ales nu în noua ascunzătoare. Înfăşurată în mătase, mă simt ca o omidă în coconul ei, aşteptându-şi

metamorfoza. Am presupus întotdeauna că asta e o stare liniştitoare. Şi la început este. Dar, pe măsură ce mă îndrept către noapte, încep să mă simt din ce în ce mai încolţită, sufocată de bandajele alunecoase, incapabilă să ies la lumină înainte de a mă fi transformat în ceva plin de frumuseţe. Mă zvârcolesc, încercând să-mi peticesc trupul distrus şi să dezleg misterul dobândirii unor aripi perfecte. În ciuda imensului meu efort, rămân o creatură hidoasă, adusă în actuala mea formă de explozia bombelor.

Întâlnirea cu Snow deschide uşa către vechiul meu repertoriu de coşmaruri. E ca şi cum m-ar înţepa din nou viespoii-copoi. Un val de imagini înfiorătoare, cu o scurtă întrerupere pe care o confund cu trezirea – numai ca să descopăr un alt val care mă trânteşte din nou. Când mă găsesc în sfârşit paznicii, stau jos, în şifonier, încâlcită în mătase, şi ţip cât mă ţine gura. La început le opun rezistenţă, până când reuşesc să mă convingă că încearcă să mă ajute, apoi îndepărtează hainele care mă sufocă şi mă însoţesc până în camera mea. Pe drum trecem pe lângă o fereastră şi văd zorile cenuşii şi ninsoarea aşternându-se peste Capitoliu.

Un Haymitch foarte mahmur mă aşteaptă cu o mână de pastile şi cu o tavă cu mâncare pe care niciunul dintre noi n-are chef s-o mănânce. Face câteva încercări firave de a mă convinge să vorbesc din nou, apoi, văzând că n-are sens, mă trimite în baie, unde apa este deja pregătită. Cada e adâncă, cu trei trepte care coboară spre fund. Mă liniştesc în apa caldă şi stau în clăbuc până la gât, sperând că medicamentele îşi vor face în curând efectul. Ochii mi se opresc pe trandafirul care şi-a desfăcut petalele peste noapte, umplând aerul saturat de aburi cu parfumul lui puternic. Mă ridic şi întind mâna după un prosop cu care să-l înăbuş, când cineva bate nesigur la uşă şi apoi o deschide, dezvăluind trei feţe familiare. Toate încearcă să-mi zâmbească, dar nici măcar Venia nu reuşeşte să-şi ascundă şocul la vederea trupului meu devastat, de mutant.

— Surpriză! strigă cu glas ascuţit Octavia, apoi izbucneşte în plâns.

Sunt nedumerită de reapariţia lor, apoi înţeleg că nu poate fi decât un singur motiv, ziua execuţiei. Au venit să mă pregătească pentru camerele de filmat. Să mă remodeleze, aducându-mă la Baza Zero a Frumuseţii. Nu e de mirare că Octavia plânge. E o sarcină imposibilă.

Abia îndrăznesc să-mi atingă pielea peticită, de teamă să nu mă rănească, aşa că mă clătesc de clăbuc şi mă şterg singură. Le spun că acum aproape că nu mai simt durerea, dar Flavius se crispează totuşi când drapează halatul în jurul meu. În dormitor găsesc o altă surpriză. Stând dreaptă pe scaun. Lucioasă, de la peruca de un auriu-metalic până la tocurile înalte, acoperite cu piele lăcuită, şi strângând în mână un blocnotes. Remarcabil de neschimbată, cu excepţia privirii absente.

— Effie, îi spun.

— Bună, Katniss.

Se ridică şi mă sărută pe obraz, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic de la ultima noastră întâlnire, din noaptea de dinaintea Jubileului Pacificării.

— Ei, se pare că ne aşteaptă o altă zi mare, mare, mare. Aşadar, ce-ar fi să începeţi pregătirea, iar eu o să trec să verific aranjamentele.

— OK, spun, adresându-mă deja spatelui ei.

— Se pare că Plutarch şi Haymitch s-au străduit din greu s-o scape cu viaţă, comentează Venia pe şoptite. A fost întemniţată după evadarea ta, ceea ce e de folos.

E un adevărat şoc. Effie Trinket, rebelă. Dar nu vreau s-o ucidă Coin, aşa că-mi propun s-o prezint ca atare, în caz că voi fi întrebată.

— La urma urmelor, cred că e bine fiindcă Plutarch v-a răpit pe voi trei.

— Suntem singura echipă pregătitoare încă în viaţă. Şi toţi stiliştii de la Jubileul Pacificării au murit, spune Venia.

Nu spune cine i-a ucis. Încep să mă întreb dacă are importanţă. Ea îmi prinde cu gingăşie una dintre mâinile pline de cicatrice şi o inspectează.

— Ei, ce credeţi că merge pentru unghii? Roşu, sau poate un negru intens?

Flavius săvârşeşte un adevărat miracol al frumuseţii cu părul meu, reuşind chiar să scoată în evidenţă partea din frunte, în timp ce unele dintre buclele mai lungi îmi ascund peticele golaşe din spate. Deoarece a fost cruţată de foc, faţa mea nu ridică decât provocările obişnuite. Odată îmbrăcată în costumul de Gaiţă Zeflemitoare creat de Cinna, singurele cicatrice vizibile sunt pe gât, pe antebraţe şi pe mâini. Octavia îmi prinde broşa deasupra inimii şi ne retragem cu un pas, să ne uităm în oglindă. Nu-mi vine să cred cât de normal m-au făcut să arăt în exterior, când în mine e o asemenea pustietate.

Se aude o bătaie în uşă şi intră Gale.

— Mi se poate acorda un minut?

Îmi privesc echipa pregătitoare în oglindă. Nefiind siguri unde ar trebui să se ducă, se ciocnesc de câteva ori unul de altul înainte de a se închide în baie.

Gale vine în spatele meu şi studiem, fiecare, imaginea reflectată a celuilalt. Caut ceva de care să mă agăţ, vreo urmă a fetei şi a băiatului care s-au întâlnit acum cinci ani din întâmplare în pădure şi au devenit inseparabili. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat cu ei dacă fata n-ar fi ajuns la Jocurile Foamei. Dacă ea s-ar fi îndrăgostit de băiat, dacă s-ar fi şi măritat cu el. Şi dacă, într-un anumit moment din viitor, când fraţii şi surorile ar fi crescut mari, ar fi fugit amândoi în pădure, părăsind Districtul 12 pentru totdeauna. Ar fi fost fericiţi acolo, în sălbăticie, sau amărăciunea întunecată şi diformă dintre ei ar fi luat naştere chiar şi fără ajutorul Capitoliului?

— Ţi-am adus asta.

Gale ridică în mână o tolbă de săgeţi. Când o iau, observ că nu conţine decât o singură săgeată obişnuită.

— Se doreşte să fie un simbol. Tu, lansând ultimul proiectil ucigător din Război.

— Şi dacă ratez? îl întreb. Recuperează Coin săgeata şi mi-o aduce înapoi? Sau îl împuşcă pe Snow în cap cu mâna ei?

— N-o să ratezi.

Gale îmi pune teaca pe umăr. Stăm acolo, faţă în faţă, fără să ne privim în ochi.

— N-ai venit să mă vezi la spital.

Nu răspunde, aşa că, în final, îl întreb pur şi simplu:

— A fost bomba ta?

— Nu ştiu. Nici Beetee nu ştie, spune el. Are importanţă? O să te gândeşti întotdeauna la asta.

Aşteaptă să-l contrazic; aş vrea s-o fac, dar e adevărat. Văd chiar şi acum flacăra care o aprinde pe Prim, îi simt văpaia. Şi nu voi reuşi niciodată să separ momentul ăsta de Gale. Tăcerea e răspunsul meu.

— Ăsta era singurul lucru care mă avantaja. Grija pe care i-o purtam familiei tale, spune el. Să tragi drept la ţintă, OK?

Mă mângâie pe obraz şi pleacă. Vreau să-l chem înapoi şi să-i spun că m-am înşelat. Că o să găsesc un mod de a accepta gândul ăsta. Că o să-mi amintesc în ce împrejurări a creat bomba. Că o să iau în calcul propriile-mi crime de neiertat. Că o să scot la lumină adevărul despre aruncarea paraşutelor. Că o să dovedesc că n-au făcut-o rebelii. Că o să-l iert. Dar, de vreme ce nu pot, nu-mi rămâne decât să mă obişnuiesc cu durerea.

Effie vine să mă conducă la un soi de întrunire, îmi iau arcul şi, în ultimul minut, îmi aduc aminte de trandafir, strălucitor în paharul lui cu apă. Deschid uşa băii şi îi descopăr pe membrii echipei mele pregătitoare stând în şir pe marginea căzii, cu umerii căzuţi, înfrânţi. Îmi aduc aminte că nu numai lumea mea a fost pustiită.

— Haideţi, le spun. Avem un public care ne-aşteaptă.

Presupun că e vorba de un soi de şedinţă de instruire, în care Plutarch o să-mi spună unde să stau şi ce anume o să-mi indice când trebuie să trag. Mă pomenesc în schimb trimisă într-o încăpere cu şase oameni în jurul unei mese. Peeta, Johanna, Beetee, Haymitch, Annie şi Enobaria. Poartă cu toţii uniforma cenuşie a rebelilor din Treisprezece. Niciunul nu arată deosebit de bine.

— Ce-i asta? spun.

— Nu suntem siguri, răspunde Haymitch. Pare să fie o reuniune a învingătorilor rămaşi în viaţă.

— Şi numai noi am rămas? întreb.

— Preţul celebrităţii, mă lămureşte Beetee. Am reprezentat ţinte pentru ambele părţi. Capitoliul a ucis învingătorii pe care i-a bănuit că sunt rebeli. Rebelii i-au ucis pe cei pe care i-au crezut aliaţi cu Capitoliul.

Johanna se încruntă la Enobaria.

— Atunci *ea* ce caută aici?

— Ea e protejată de ceea ce numim tratatul Gaiţei Zeflemitoare, răspunde Coin, intrând în urma mea. Katniss Everdeen a fost de acord să-i susţină pe rebeli în schimbul garantării imunităţii învingătorilor capturaţi. Katniss şi-a îndeplinit partea ei din înţelegere şi noi vom face acelaşi lucru.

Enobaria îi zâmbeşte Johannei.

— Nu te mai umfla în pene, spune Johanna. O să te-omorâm oricum.

— Ia loc, Katniss, te rog, mă invită Coin, închizând uşa.

Mă aşez între Annie şi Beetee, punând cu grijă pe masă trandafirul lui Snow. Preşedinta intră direct în subiect, ca de obicei.

— V-am chemat aici pentru o dezbatere. Astăzi îl vom executa pe Snow. În săptămânile precedente au fost judecaţi sute dintre complicii cu ajutorul cărora a oprimat Panemul şi care îşi aşteaptă acum propriile execuţii. Însă suferinţele oamenilor din districte au fost atât de cumplite, încât, în ochii victimelor, aceste măsuri par insuficiente. De

fapt, mulţi cer nimicirea tuturor cetăţenilor Capitoliului. Dar, fiind interesaţi să menţinem o populaţie care să-şi poată asigura subzistenţa, nu ne putem permite acest lucru.

Prin apa din pahar văd o imagine distorsionată a uneia dintre mâinile lui Peeta. Urmele arsurilor. Acum suntem amândoi mutanţi de foc. Ochii mei se înalţă spre locul unde i-au lins flăcările fruntea, pârlindu-i sprâncenele, dar ratându-i ochii. Aceiaşi ochi albaştri care îi întâlneau pe ai mei la şcoală, pentru a se întoarce repede în altă parte. Exact aşa cum fac acum.

— Ca urmare, a fost propusă o alternativă. De vreme ce eu şi colegii mei n-am reuşit să ajungem la un consens, s-a căzut de acord să-i lăsăm pe învingători să decidă. O majoritate de patru voturi înseamnă aprobarea planului. Nimeni nu se poate abţine de la vot, continuă Coin. S-a sugerat ca, în locul eliminării întregii populaţii a Capitoliului, să organizăm o ultimă ediţie simbolică a Jocurilor Foamei, folosind copii direct înrudiţi cu deţinătorii celei mai mari părţi a puterii.

Toţi şapte ne întoarcem spre ea.

— Cum? face Johanna.

— Organizăm alte Jocuri ale Foamei, folosind copiii din Capitoliu, repetă Coin.

— E o glumă? întreabă Peeta.

— Nu. Trebuie să vă mai spun că, dacă o să ţinem Jocurile, toată lumea va şti că s-au organizat cu aprobarea voastră, deşi opţiunile individuale vor rămâne secrete, ca să fiţi protejaţi, subliniază Coin.

— A fost ideea lui Plutarch? întreabă Haymitch.

— A fost a mea, răspunde Coin. Pare să satisfacă dorinţa de răzbunare cu o pierdere minimă de vieţi. Vă puteţi exprima voturile.

— Nu! izbucneşte Peeta. Eu votez nu, bineînţeles! Nu putem avea alte Jocuri ale Foamei!

— De ce nu? ripostează Johanna. Mie mi se pare o decizie corectă. Snow chiar are o nepoată. Votez da.

— Şi eu, spune Enobaria, aproape cu indiferenţă. Să vadă care e gustul propriului lor medicament.

— De asta ne-am revoltat! Nu mai ţineţi minte? Peeta se uită la noi, ceilalţi. Annie?

— Eu votez nu, cu Peeta, răspunde ea. Aşa ar fi votat şi Finnick, dacă ar fi fost aici.

— Dar nu e, pentru că l-au ucis mutanţii lui Snow, îi reaminteşte Johanna.

— Nu, spune Beetee. Ar crea un precedent nefavorabil. Trebuie să-ncetăm să ne privim unii pe alţii ca pe nişte duşmani. În acest moment, unitatea e esenţială pentru supravieţuirea noastră. Nu.

— Au mai rămas Katniss şi Haymitch, spune Coin.

Aşa a fost şi atunci? Acum şaptezeci şi cinci de ani? Câţiva oameni au stat în jurul unei mese şi şi-au numărat voturile în privinţa iniţierii Jocurilor Foamei? Au existat disensiuni? A pledat cineva în favoarea compasiunii şi a fost înfrânt de strigătele care cereau moartea copiilor din districte? Parfumul trandafirului lui Snow pluteşte către nările mele, îmi coboară în gâtlej, mi-l strânge cu disperare. Toţi acei oameni pe care i-am iubit, morţi, şi noi discutăm despre următoarele Jocuri ale Foamei, într-o încercare de a evita irosirea vieţilor. Nimic nu s-a schimbat. Acum n-o să se mai schimbe nimic, niciodată.

Îmi cântăresc cu grijă opţiunile, mă gândesc pe de-a-ntregul la toate. Cu ochii la trandafir, spun:

— Eu votez da… pentru Prim.

— Haymitch, acum totul depinde de tine, anunţă Coin.

Un Peeta furios insistă, repetându-i la ce atrocitate se face părtaş, dar eu îl simt pe Haymitch uitându-se la mine. Atunci asta e clipa. Clipa în care aflăm exact cât de mult semănăm şi în ce măsură mă înţelege cu adevărat.

— Eu sunt de partea Gaiţei Zeflemitoare, spune el.

— Excelent. Asta hotărăşte rezultatul votului, zice Coin. Acum chiar trebuie să ne ocupăm locurile în vederea execuţiei.

Când trece pe lângă mine, ridic paharul cu trandafirul.

— Poţi aranja ca Snow să poarte asta? Exact deasupra inimii?

Coin zâmbeşte.

— Bineînţeles. Şi-o să mă asigur că află despre Jocuri.

— Mulţumesc, îi spun.

Oamenii se scurg în încăpere, mă înconjoară. O ultimă retuşare a fardului, instrucţiuni date de Plutarch în timp ce sunt condusă către uşile din faţă ale vilei. Piaţa Oraşului e plină până la refuz, spectatorii se revarsă pe străzile laterale. Ceilalţi îşi ocupă locurile în afara vilei. Gărzi. Oficialităţi. Lideri ai rebelilor. Învingători. Aud uralele care indică apariţia lui Coin pe balcon. Pe urmă Effie mă bate pe umăr, şi ies sub soarele rece al iernii. Îmi ocup poziţia, acompaniată de strigătele asurzitoare ale mulţimii. După cum am fost instruită, mă aşez astfel încât să fiu văzută din profil, şi aştept. Când e scos Snow pe uşă, privitorii îşi pierd minţile. Mâinile îi sunt legate la spate, de un stâlp, ceea ce nu e necesar. Nu pleacă nicăieri. N-are unde să plece. Nu ne aflăm pe scena spaţioasă din faţa Centrului de Antrenament, ci pe terasa îngustă din faţa vilei preşedintelui. Nu e de mirare că nimeni nu s-a ostenit să mă pună să exersez. Nu mă despart de el decât zece metri.

Îmi simt arcul torcând în mână. Îmi duc braţul spre spate şi iau săgeata. O potrivesc, ţintesc trandafirul, dar privesc faţa lui Snow. Tuşeşte şi saliva însângerată i se scurge pe bărbie. Limba îi trece scurt peste buzele umflate. Îi studiez ochii, căutând cel mai mic semn de orice, teamă, remuşcare, furie. Dar acolo nu e decât privirea uimită cu care a încheiat ultima noastră conversaţie. E ca şi cum ar rosti din nou cuvintele:

— Oh, draga mea domnişoară Everdeen. Credeam c-am căzut de acord să nu ne minţim unul pe altul.

Are dreptate. Aşa ne-am înţeles.

Vârful săgeţii mele îşi schimbă poziţia, ţinteşte mai sus. Eliberez coarda. Şi preşedinta Coin cade peste marginea balconului, plonjează spre pământ. Moartă.

Capitolul 27

TOATĂ LUMEA E NĂUCITĂ, iar eu sunt conştientă de un singur sunet. Râsul lui Snow. Un cotcodăcit groaznic, bolborositor, însoţit de erupţia unei spume însângerate când începe tusea. Îl zăresc aplecându-se în faţă, scuipându-şi viaţa, până când gărzile îmi astupă vederea.

În timp ce uniformele cenuşii converg către mine, mă gândesc ce-mi rezervă scurtul meu viitor de asasină a noii preşedinte a Panemului. Interogatoriul, probabil tortura, cu siguranţă execuţia publică. Ocazia de a-mi lua, încă o dată, un ultim rămas-bun de la mâna de oameni care mă mai ţin încă aproape de suflet. Perspectiva de a da ochii cu mama, care va rămâne acum cu desăvârşire singură pe lume, e hotărâtoare.

— Noapte bună, îi şoptesc arcului din mâna mea, şi îl simt încremenind.

Îmi ridic braţul stâng şi îmi răsucesc gâtul în jos, ca să-mi iau pilula, sfâşiind mâneca. Dinţii mi se afundă în schimb în carne. Îmi smucesc derutată capul către spate şi mă trezesc privind în ochii lui Peeta, care îmi susţin acum privirea. Din urmele lăsate de dinţi în mâna încleştată peste pastila lacătul-întunericului curge sânge.

— Lasă-mă să plec! mă răstesc, încercând să-mi smulg braţul din strânsoarea lui.

— Nu pot, îmi răspunde.

Când e tras de lângă mine, îmi simt buzunarul smuls de pe mânecă, văd pilula de un violet intens căzând pe pământ, zăresc ultimul dar primit de la Cinna strivit sub bocancul unui bărbat din gardă. Mă transform într-o sălbăticiune, lovind cu picioarele, zgâriind, muşcând, făcând orice ca să mă eliberez din această plasă de mâini, în timp ce mulţimea se îndeasă spre noi. Paznicii mă saltă deasupra vânzolelii şi

continui să mă zvârcolesc în timp ce sunt purtată pe deasupra gloatei îngrămădite. Încep să ţip, strigându-l pe Gale. Nu reuşesc să-l zăresc în înghesuială, dar o să ştie ce vreau. O lovitură bine ţintită, care să-ncheie totul. Numai că nu soseşte nicio săgeată, niciun glonţ. E posibil să nu mă vadă? Nu. Deasupra noastră, pe ecranele imense din jurul Pieţei Oraşului, toată lumea vede derulându-se totul. Gale vede, ştie, dar nu face ce ar trebui. Aşa cum n-am făcut-o nici eu, când a fost capturat. Halal vânători şi halal prieteni. Noi amândoi.

Sunt pe cont propriu.

În vilă mi se pun cătuşe şi sunt legată la ochi. Sunt pe jumătate târâtă, pe jumătate dusă pe sus de-a lungul unor coridoare nesfârşite, urcată şi coborâtă cu mai multe ascensoare şi depozitată pe un covor. Cătuşele îmi sunt scoase şi uşa se trânteşte în urma mea. Când îmi îndepărtez legătura de pe ochi, descopăr că mă aflu în vechea mea cameră din Centrul de Antrenament. Cea în care am locuit în timpul acelor preţioase ultime zile dinaintea primei mele participări la Jocurile Foamei şi a Jubileului Pacificării. Patul a fost dezgolit până la saltea, dulapul are uşile căscate, arătându-şi interiorul pustiit, dar aş recunoaşte camera asta oricând.

Duc o adevărată luptă ca să mă ridic şi să-mi scot costumul de Gaiţă Zeflemitoare. Sunt plină de vânătăi urâte şi e posibil să-mi fi rupt un deget sau două, dar pielea mea e aceea care a plătit cel mai scump pentru zvârcolirile în mâinile paznicilor. Partea nouă, roz, s-a zdrenţuit ca un şerveţel de hârtie şi sângele se prelinge prin celulele crescute în laborator. Însă nu apare niciun medic şi, fiindcă am mers prea departe ca să-mi mai pese, mă târăsc pe saltea, aşteptându-mă să sângerez până la moarte.

N-am norocul ăsta. Seara, sângele se încheagă, lăsându-mă înţepenită, chinuită de durere şi lipicioasă, dar vie. Şchiopătez către duş şi aleg cel mai delicat program de spălare de care-mi aduc aminte, fără niciun fel de săpun

sau şampon pentru păr, şi mă ghemuiesc sub jetul cald, cu coatele pe genunchi, cu capul în palme.

Mă numesc Katniss Everdeen. De ce nu sunt moartă? Aşa ar trebui. Ar fi cel mai bine pentru toată lumea…

Când păşesc pe covoraş, aerul cald îmi încinge pielea rănită, uscând-o. N-am nimic curat cu care să mă-mbrac. Nu există nici măcar un prosop în care să mă înfăşor. Întoarsă înapoi, în cameră, descopăr că a dispărut costumul de Gaiţă Zeflemitoare. În locul lui e un halat de hârtie. Din bucătăria misterioasă mi-a fost trimisă mâncare, cu un recipient cu medicamente drept desert. Mănânc, iau pastilele, îmi ung pielea cu alifie. Acum trebuie să mă concentrez asupra unui mod de a mă sinucide.

Mă ghemuiesc din nou pe salteaua pătată de sânge, fără să-mi fie frig, dar simţindu-mă atât de goală cu pielea mea delicată neacoperită de nimic altceva în afară de hârtie. Să sar pe fereastră ca să-mi găsesc moartea nu e o opţiune – geamul are probabil o grosime de treizeci de centimetri. Sunt în stare să fac un laţ excelent, dar nu există nimic de care m-aş putea spânzura. E posibil să-mi stochez medicamentele şi să-mi pun capăt zilelor cu o doză letală, dar nu mă-ndoiesc că sunt supravegheată fără întrerupere. Din câte ştiu, pot fi văzută în direct la televizor chiar în clipa asta, în timp ce comentatorul se întreabă ce motive m-ar fi putut împinge s-o ucid pe Coin. Supravegherea face imposibilă aproape orice încercare de sinucidere. Suprimarea vieţii mele e privilegiul Capitoliului. Din nou.

Nu pot decât să renunţ la orice. Mă hotărăsc să zac în pat, fără să mănânc, fără să beau şi fără să iau medicamente. Aş putea s-o fac. Să mor pur şi simplu. Dacă n-ar fi vorba de renunţarea la morfină. Nu treptat, ca în spitalul din Treisprezece, ci dintr-odată. Probabil că primeam o doză foarte mare, pentru că atunci când apare nevoia de drog, însoţită de spasme, de dureri acute şi de un frig insuportabil, hotărârea mi se sfărâmă ca o coajă de ou. Sunt în genunchi, greblând covorul cu unghiile în căutarea

pastilelor preţioase pe care le-am aruncat într-un moment când m-am simţit mai puternică. Îmi revizuiesc planul de sinucidere, alegând o moarte lentă, provocată de morfină. O să devin un sac de piele galbenă, plin cu oase, cu ochi imenşi. Mă ţin de plan vreo două zile, făcând progrese mulţumitoare, când se întâmplă ceva neaşteptat.

Încep să cânt. La fereastră, sub duş, în somn. Oră după oră de balade, de cântece de dragoste, de aşa-numitele „adieri de munte”. Toate cântecele învăţate de la tata înainte de a muri, fiindcă de atunci în viaţa mea a fost, cu siguranţă, foarte puţină muzică. E uimitor cât de bine mi le amintesc. Melodiile, versurile. Vocea mea, la început răguşită şi frângându-se la notele înalte, se încălzeşte, devine splendidă. O voce la auzul căreia amuţesc gaiţele zeflemitoare, dându-se apoi peste cap ca să i se alăture. Trec zile, săptămâni. Privesc zăpada căzând pe pervazul din afara ferestrei. Şi, în tot acest timp, vocea mea e singura pe care o aud.

Oricum, ce se petrece? Ce semnificaţie are întârzierea asta? Cât de complicate pot fi pregătirile pentru execuţia unei fete ucigaşe? Continui să mă autoanihilez. Sunt mai slabă ca niciodată şi lupta mea împotriva foamei e atât de înverşunată încât partea mea animalică se lasă uneori înfrântă de ispita pâinii cu unt sau a cărnii fripte. Cu toate astea, înving. Pentru câteva zile mă simt atât de bolnavă încât încep să cred că în sfârşit îmi iau tălpăşiţa din această viaţă, când îmi dau seama că tabletele mele cu morfină se împuţinează, încearcă să mă scape treptat de obiceiul asta. Dar de ce? O Gaiţă Zeflemitoare drogată e, cu siguranţă, mai uşor de manipulat în faţa mulţimii. Pe urmă mă izbeşte o revelaţie cumplită: dacă n-au de gând să mă ucidă? Dacă au alte planuri pentru mine? Dacă vor să mă remodeleze, să mă antreneze, să mă folosească?

N-o să le fac pe plac. Dacă nu mă pot sinucide în camera asta, odată ieşită de acolo o să profit de prima ocazie ca să-mi termin treaba. Mă pot îngrăşa la loc. Îmi pot şlefui

trupul, mă pot îmbrăca, mă pot face din nou frumoasă. Îmi pot proiecta arme de vis, care să prindă viaţă în mâinile mele, dar nu-mi vor mai spăla niciodată creierul, convingându-mă că e necesar să le folosesc. N-o să mai am niciodată sentimentul loialităţii faţă de aceşti monştri numiţi fiinţe umane, în ciuda faptului că fac parte dintre ei. Cred că Peeta a avut dreptate, într-o anumită privinţă, spunând că suntem pe punctul de a ne distruge unii pe alţii, lăsând o specie cu mai mult bun-simţ să preia controlul. Fiindcă există ceva rău în esenţa unei creaturi care sacrifică vieţile copiilor săi ca să-şi rezolve diferendele. Poţi să-ntorci asta pe toate părţile. Snow credea că Jocurile Foamei erau o metodă eficientă de control. Coin s-a gândit că paraşutele pot grăbi sfârşitul războiului. Dar, în final, cine are de câştigat? Nimeni. Adevărul e că nimeni n-are de câştigat trăind într-o lume unde se petrec astfel de lucruri.

După două zile în care zac pe saltea fără să-ncerc să mănânc, să beau sau chiar să-mi iau tableta de morfină, uşa camerei mele se deschide.

Cineva ocoleşte patul, intrând în câmpul meu vizual. Haymitch.

— Procesul tău s-a terminat, îmi spune. Haide. Mergem acasă.

Acasă? Despre ce vorbeşte? Casa mea nu mai există. Şi, chiar dacă ar fi cu putinţă să plec către acest loc imaginar, sunt prea slăbită ca să mă mişc. Îşi fac apariţia nişte străini. Mă rehidratează şi mă hrănesc. Mă îmbăiază şi mă îmbracă. Unul mă saltă ca pe o păpuşă de cârpă şi mă duce pe acoperiş, mă urcă într-o aeronavă, mă aşază pe un scaun şi-mi prinde centura de siguranţă. Plutarch şi Haymitch stau în faţa mea. Peste câteva minute, suntem în zbor.

Nu l-am văzut niciodată pe Plutarch atât de binedispus. Radiază, indiscutabil.

— Probabil că ai un milion de întrebări!

Eu păstrez tăcerea, dar el îmi dă totuşi răspunsurile.

După ce am ucis-o pe Coin, s-a dezlănţuit iadul. Când s-a domolit tărăboiul, au descoperit cadavrul lui Snow, încă legat de stâlp. Părerile diferă, unii susţin că s-a înecat în timp ce râdea, iar alţii, că a fost strivit de mulţime. De fapt, nimănui nu-i pasă. S-a întrunit o comisie electorală de urgenţă şi Paylor a fost votată preşedintă. Plutarch a fost numit secretar al comunicării, ceea ce înseamnă că el stabileşte programul emisiunilor televizate. Primul mare eveniment difuzat a fost procesul meu, în care el a avut, de asemenea, rolul unui martor-vedetă. În apărarea mea, fireşte. Însă principalul merit al achitării mele îi revine doctorului Aurelius, care şi-a plătit, după toate aparenţele, fiecare pui de somn prezentându-mă drept o lunatică incurabilă, al cărei şoc post-traumatic a condus la dezorientare mentală. Una din condiţiile eliberării mele a fost continuarea tratamentului sub îndrumarea lui, deşi asta se va face prin telefon, fiindcă el n-o să locuiască niciodată într-o pustietate ca Districtul 12, unde am domiciliu forţat, până la noi instrucţiuni. Adevărul e că nimeni nu prea ştie ce să facă cu mine acum, când s-a terminat războiul, deşi Plutarch nu se îndoieşte că mi s-ar putea găsi un rol dacă ar începe altul. După care izbucneşte într-un hohot sănătos de râs. Nu pare să se sinchisească niciodată de faptul că ceilalţi nu-i apreciază glumele.

— Te pregăteşti pentru un alt război? îl întreb.

— Oh, nu acum. Acum ne aflăm în perioada aceea încântătoare când toată lumea e de acord că erorile recente nu trebuie să se mai repete niciodată, răspunde el. Dar gândirea colectivă are de obicei viaţă scurtă. Suntem creaturi nestatornice şi stupide, cu memorie slabă şi cu un grandios har al autodistrugerii. Deşi, cine ştie? Poate că va fi să fie acum, Katniss.

— Ce? îl întreb.

— Momentul în care prinde rădăcini. Poate suntem martorii evoluţiei rasei umane. Gândeşte-te la asta.

Apoi mă întreabă dacă aş vrea să apar într-un nou program muzical, pe care o să-l lanseze peste câteva săptămâni. Ceva vesel ar prinde bine. O să-mi trimită o echipă de televiziune acasă.

Facem o scurtă escală în Districtul 3, unde îl lăsăm pe Plutarch. Se întâlneşte cu Beetee ca să modernizeze tehnologia folosită pentru emisie. Cuvintele pe care mi le adresează la despărţire sunt:

— Să nu te simţi străină.

Când suntem din nou printre nori, mă uit la Haymitch.

— Şi tu de ce te-ntorci în Doisprezece?

— Se pare că nici mie nu-mi pot găsi un loc la Capitoliu, răspunde el.

În prima clipă, nu mă îndoiesc de asta. Pe urmă încep să se strecoare dubiile. Haymitch n-a asasinat pe nimeni. Poate pleca oriunde. Dacă se întoarce în Doisprezece, e pentru că i s-a ordonat s-o facă.

— Trebuie să-mi porţi de grijă, nu-i aşa? Ca mentor?

El ridică din umeri. Atunci îmi dau seama despre ce e vorba.

— Mama nu se întoarce.

— Nu, spune el.

Scoate un plic din buzunarul hainei şi mi-l întinde. Studiez scrisul delicat, de o formă perfectă.

— Ajută la înfiinţarea unui spital în Districtul 4. Vrea să-i telefonezi imediat ce-ajungem.

Degetele mele urmăresc trăsăturile elegante ale literelor.

— Ştii de ce nu se poate întoarce.

Da. Ştiu de ce. Pentru că e un loc unde amintirea tatei, a lui Prim şi a cenuşii sunt insuportabil de dureroase. Dar, după câte s-ar părea, nu şi pentru mine.

— Vrei să ştii cine altcineva n-o să fie acolo?

— Nu, răspund. Prefer să fie o surpriză.

Ca un bun mentor, Haymitch mă convinge să mănânc un sendviş şi se preface că mă crede adormită pe tot restul

călătoriei. Îşi ocupă timpul trecând prin toate compartimentele aeronavei, descoperind sticlele cu alcool şi punându-şi-le în geantă. E noapte când aterizăm pe peluza din Cartierul Învingătorilor. Jumătate dintre case au ferestre luminate, inclusiv a lui Haymitch şi a mea. Nu şi a lui Peeta. Cineva mi-a făcut focul în bucătărie. Mă aşez în balansoarul din faţa lui, strângând în mână scrisoarea mamei.

— Păi, ne vedem mâine, spune Haymitch.

— Mă îndoiesc, şoptesc eu, după ce se stinge în depărtare clinchetul sticlelor de alcool din geanta lui.

Nu sunt în stare să mă ridic din balansoar. Celelalte case se conturează reci şi pustii în întuneric. Mă învelesc cu un şal vechi şi privesc flăcările. Presupun că adorm, fiindcă următorul lucru pe care-l ştiu e că s-a făcut ziuă şi Sae Unsuroasa se foieşte, zgomotoasă, în jurul sobei de gătit. Îmi pregăteşte ouă şi pâine prăjită şi stă cu mine până când mănânc tot. Nepoţica ei, cea care trăieşte într-o lume proprie, ia un ghem de bumbac de un albastru strălucitor din coşul de împletit al mamei. Sae Unsuroasa îi cere să-l pună înapoi, dar eu spun că-l poate păstra. În casa asta nu mai împleteşte nimeni. După micul dejun, Sae Unsuroasa spală vasele şi pleacă, dar se întoarce la ora prânzului şi îmi pregăteşte din nou masa. Nu ştiu dacă se poartă doar ca o bună vecină sau e plătită de guvern, dar îşi face apariţia de două ori în fiecare zi. Ea găteşte, eu mănânc. Încerc să mă gândesc la următoarea mea mişcare. Acum nu mă împiedică nimic să-mi iau viaţa. Dar s-ar părea că aştept ceva.

Uneori sună telefonul, sună şi iar sună, dar nu ridic receptorul. Haymitch nu mă vizitează niciodată. Poate s-a răzgândit şi a plecat, deşi bănuiesc că e beat, pur şi simplu. Nu vine nimeni, în afară de Sae Unsuroasa şi de nepoata ei. După lunile pe care le-am petrecut închisă de una singură, ele mi se par o adevărată mulţime.

— Azi aerul miroase-a primăvară. Ar trebui să ieşi, îmi spune ea. Du-te la vânătoare.

N-am ieşit niciodată din casă. N-am ieşit nici măcar din bucătărie, decât ca să intru în camera mică de baie aflată la câţiva paşi distanţă. Sunt îmbrăcată în aceleaşi haine cu care am plecat din Capitoliu. Nu fac altceva decât să stau lângă foc. Mă holbez la teancul din ce în ce mai înalt de scrisori nedesfăcute de pe poliţa şemineului.

— N-am arc.

— Uită-te în hol, spune ea.

După ce pleacă, mă gândesc la călătoria până în hol. O exclud. Dar, peste câteva ore, mă duc oricum, mergând fără zgomot, numai în ciorapi, de parcă n-aş vrea să trezesc stafiile. În birou, acolo unde am băut ceai cu preşedintele Snow, găsesc o cutie cu haina de vânătoare a tatei, cu cartea noastră despre plante, cu caneaua trimisă de Haymitch şi cu medalionul pe care mi l-a dat Peeta în arena-ceas. Cele două arcuri şi o tolbă cu săgeţi salvate de Gale în noaptea căderii bombelor incendiare zac pe masa de lucru. Mă îmbrac cu haina de vânătoare şi las toate celelalte neatinse. Adorm pe canapea, în fosta cameră de zi. Urmează un coşmar oribil, în care zac pe fundul unui mormânt adânc şi toţi morţii pe care îi ştiu după nume vin şi aruncă peste mine câte o lopată plină cu cenuşă. E un vis foarte lung, ţinând cont cât de mare e lista celor plecaţi dintre noi, şi, cu cât sunt îngropată mai adânc, cu atât îmi e mai greu să respir. Încerc să strig, să-i implor să se oprească, dar cenuşa îmi umple gura şi nasul şi nu pot să scot niciun sunet. Însă lopata hârşâie iarăşi şi iarăşi…

Mă trezesc cu o tresărire. Lumina palidă a dimineţii pătrunde pe lângă marginile obloanelor. Hârşâitul lopeţii continuă. Încă pe jumătate în coşmar, străbat în fugă holul, ies pe uşa din faţă şi ocolesc casa, fiindcă acum sunt sigură că sunt în stare să ţip la morţi. Când dau cu ochii de el, mă opresc brusc. Săpatul în pământul de sub ferestre i-a

îmbujorat faţa. Într-o roabă sunt cinci tufe crescute în dezordine.

— Te-ai întors, spun.

— Doctorul Aurelius nu m-a lăsat să plec din Capitoliu până ieri, îmi explică Peeta. Apropo, m-a rugat să-ţi spun că nu se poate preface la nesfârşit că te tratează. Trebuie să răspunzi la telefon.

Arată bine. Slab şi plin de cicatricele arsurilor, ca şi mine, dar ochii lui nu mai au privirea aceea ceţoasă, chinuită. Însă se încruntă uşor când îşi dă seama cum arăt eu. Fac fără nicio tragere de inimă efortul de a-mi îndepărta părul din ochi şi îmi dau seama că e încâlcit, adunat în ghemotoace. Simt nevoia să intru în defensivă.

— Ce faci?

— Am fost în dimineaţa asta în pădure şi-am dezgropat astea. Pentru ea, îmi spune. Mă gândeam că le-am putea planta de-a lungul unei laturi a casei.

Mă uit la tufe, la bulgării de pământ care le atârnă de rădăcini, şi îmi ţin răsuflarea când îmi aduc aminte de *trandafiri.* Sunt pe cale să ţip la Peeta, adresându-i vorbe urâte, dar îmi dau seama că el a adus cu totul altceva. Pe crengile acestor tufe nu vor înflori trandafiri, ci *primule.* Florile de la care vine numele surorii mele. Dau aprobator din cap către Peeta şi mă grăbesc să intru din nou în casă, încuind uşa în urma mea. Dar obiectul demonic e acolo, înăuntru, nu afară. Alerg în susul scărilor, tremurând de slăbiciune şi de teamă. Piciorul mi se agaţă de ultima treaptă şi cad pe podea. Îmi impun să mă ridic şi intru în camera mea. Mirosul e foarte slab, dar încă mai pluteşte în aer. E acolo. Trandafirul alb, printre florile uscate din vază. Zbârcit şi fragil, dar păstrându-şi nefireasca perfecţiune din sera lui Snow. Înşfac vaza, cobor în bucătărie împleticindu-mă şi îi arunc conţinutul peste tăciunii încinşi. Când se aprind florile, răbufneşte o flamă albastră care cuprinde trandafirul, mistuindu-l. Focul înfrânge încă o dată trandafirii. Preventiv, sparg şi vaza de podea.

Întoarsă la etaj, deschid dintr-o smucitură ferestrele dormitorului, ca să dispară restul duhorii lui Snow. Dar continuă să persiste, în hainele şi în porii mei. Mă dezbrac, şi de pânză rămân agăţate bucăţi de piele de dimensiunile cărţilor de joc. Evit să mă uit în oglindă, intru sub duş şi îmi curăţ trandafirii din păr, de pe trup, din gură. Strălucitor de rozalie şi plină de furnicături, găsesc ceva curat cu care să mă-mbrac. Am nevoie de o jumătate de oră ca să-mi pieptăn părul. Sae Unsuroasa descuie uşa din faţă. În timp ce pregăteşte micul dejun, arunc în foc hainele pe care le-am dezbrăcat. La sugestia ei, îmi tai unghiile cu un cuţit.

— Unde-a plecat Gale? o întreb, în vreme ce-mi mănânc ouăle.

— În Districtul 2. Are un post fantastic acolo. Îl văd uneori la televizor, răspunde ea.

Caut în mine însămi, încercând să-mi conştientizez furia, ura, dorul. Nu descopăr decât uşurare.

— Astăzi mă duc la vânătoare, spun.

— Ei, nu m-ar deranja nişte vânat proaspăt, ca supliment, zice ea.

Mă înarmez cu un arc şi cu săgeţi şi plec, cu gândul să ies din Doisprezece trecând pe pajişte. În apropierea pieţei sunt echipe de oameni cu măşti şi mănuşi, alături de căruţe trase de cai. Caută prin ceea ce a rămas sub zăpada din iarna asta. Adună rămăşiţe omeneşti. O căruţă aşteaptă în faţa casei primarului. Îl recunosc pe Thom, fostul coleg de echipă al lui Gale, care se opreşte o clipă să-şi şteargă sudoarea de pe faţă cu o cârpă, îmi amintesc că l-am văzut în Treisprezece, dar probabil că s-a-ntors între timp. Mă salută şi mă simt încurajată să-l întreb:

— Au găsit pe cineva aici?

— Toată familia. Şi pe cei doi oameni care lucrau pentru ei.

Madge. Tăcută, binevoitoare şi curajoasă.

Broşa dăruită de ea mi-a dat un nume. Înghit în sec, cu greutate. Mă întreb dacă la noapte li se va alătura

personajelor din visele mele. Dacă-mi va azvârli cenuşă în gură cu lopata.

— Credeam că, poate, fiindcă el era primarul…

— Nu cred că funcţia de primar în Doisprezece a-nclinat sorţii în favoarea lui, zice Thom.

Încuviinţez şi îmi continui drumul, având grijă să nu mă uit în partea din spate a căruţei. În tot oraşul şi în Filon e la fel. Culesul morţilor. Când mă apropii de ruinele fostei mele case, strada începe să fie ticsită de căruţe. Pajiştea a dispărut, sau a avut parte de o schimbare spectaculoasă. A fost săpată o groapă adâncă şi oasele sunt înşirate înăuntru, într-un mormânt colectiv al poporului meu. O ocolesc şi intru în pădure prin locul obişnuit. Deşi nu mai are nicio importanţă. Gardul nu mai e electrificat şi a fost întărit cu crengi lungi, ca să oprească animalele de pradă. Dar vechile deprinderi dispar greu. Mă gândesc să mă duc la lac, însă sunt atât de slăbită încât abia ajung până la locul meu de întâlnire cu Gale. Mă aşez pe bolovanul pe care ne-a filmat Cressida, dar e prea lat fără trupul lui alături de mine. Închid de mai multe ori ochii şi număr până la zece, gândindu-mă că atunci când îi voi deschide va apărea fără niciun zgomot, aşa cum făcea adesea. Trebuie să-mi aduc aminte că e în Doi, unde are un post fantastic, probabil sărutând alte buze.

E genul de zi preferat de vechea Katniss. Primăvară timpurie. Pădurea trezindu-se după o iarnă îndelungată. Dar puseul de energie stârnită de primule se stinge. Când ajung înapoi, la gard, sunt atât de îngreţoşată şi de ameţită, încât Thom trebuie să mă ducă acasă cu căruţa morţilor. Mă ajută să mă aşez pe canapeaua din camera de zi, de unde privesc firişoarele de praf rotindu-se în razele firave ale soarelui după-amiezii.

Capul îmi zvâcneşte într-o parte la auzul sâsâitului, dar e nevoie să treacă o vreme ca să cred că e real. Cum a fost posibil s-ajungă aici? Îi văd urmele de gheare lăsate de un animal sălbatic, laba din spate pe care o ţine uşor deasupra

pământului, oasele proeminente ale feţei. Înseamnă c-a venit pe jos, tocmai din Treisprezece. Poate l-au alungat, sau poate pur şi simplu n-a putut să stea acolo fără ea, aşa că a plecat s-o caute.

— Ai bătut drumul degeaba. Nu e aici, îi spun.

Buttercup sâsâie din nou.

— Nu e aici. N-ai decât să sâsâi cât vrei. N-o s-o găseşti pe Prim.

La auzul numelui ei, îşi saltă capul. Îşi înaltă urechile pleoştite. Începe să miaune plin de speranţă.

— Ieşi afară!

Se fereşte de perna pe care-o arunc spre el.

— Pleacă! Aici n-a mai rămas nimic pentru tine!

Încep să tremur, înfuriată de motan.

— Ea nu se mai întoarce! Nu se mai întoarce aici niciodată!

Înşfac o altă pernă şi mă ridic în picioare, ca să ţintesc mai bine. Lacrimile încep să-mi şiroiască din senin pe obraji.

— E moartă. Mă prind cu mâinile de mijloc, ca să-mi domolesc durerea. E moartă, mâţă proastă. E moartă.

Un sunet nou, pe jumătate plânset pe jumătate cântec, îmi iese din trup, dând glas disperării. Buttercup începe la rândul lui să urle. Indiferent ce-aş face, n-o să plece. Se învârteşte în jurul meu, destul de departe ca să nu-l pot atinge, în timp ce un val de hohote după altul îmi chinuie trupul, până când leşin în cele din urmă. Dar motanul trebuie să fi-nţeles. Probabil ştie că inimaginabilul s-a petrecut şi că pentru supravieţuire va fi nevoie de fapte până acum inimaginabile. Pentru că, o oră mai târziu, când mă urc în pat, el stă acolo, în lumina Lunii, ghemuit alături de mine, cu ochii lui galbeni în alertă, apărându-mă de noapte.

Dimineaţă, suportă cu stoicism să-i curăţ tăieturile, dar scoaterea spinului din labă produce o rundă din mieunăturile lui de pisoiaş. Sfârşim amândoi prin a plânge iarăşi, numai că de data asta ne alinăm unul pe altul. Cu

puterea astfel dobândită, deschid scrisoarea mamei, primită de la Haymitch, formez numărul de telefon şi plâng şi împreună cu ea. Peeta apare odată cu Sae Unsuroasa, aducând o pâine caldă. Ea pregăteşte micul dejun şi îi dau lui Buttercup toată porţia mea de şuncă.

Încet, pierzând multe zile, mă întorc la viaţă, încerc să urmez sfatul doctorului Aurelius, îmi urmăresc până la capăt impulsurile, uimită când unul capătă în final din nou sens. Îi vorbesc de ideea mea, despre carte, şi următorul tren îmi aduce de la Capitoliu o cutie mare, cu coli de pergament.

Am preluat ideea din cartea cu plante a familiei. Locul unde am înregistrat lucruri pe care nu i le poţi încredinţa memoriei. O pagină începe cu fotografia unei persoane. Dacă putem găsi o fotografie. Dacă nu, cu o schiţă sau cu un portret făcut de Peeta. Apoi, redate cu cel mai îngrijit scris al meu, sunt înşiruite toate amănuntele pe care ar fi o crimă să le dai uitării. Lady lingând obrazul lui Prim. Tata râzând. Tatăl lui Peeta cu fursecurile. Culoarea ochilor lui Finnick. Ceea ce putea face Cinna cu o fâşie de mătase. Boggs reprogramând holo-ul. Rue ridicată pe vârfuri, cu braţele uşor întinse, ca o pasăre gata să-şi ia zborul. Şi aşa mai departe. Sigilăm paginile cu lacrimi şi cu promisiunea că vom trăi bine, pentru ca morţile lor să conteze. Haymitch ni se alătură în cele din urmă, contribuind cu pagini despre numeroasele tributuri cărora a fost silit să le fie mentor în douăzeci şi trei de ani. Adăugirile devin tot mai sumare. O amintire veche, care răzbate la suprafaţă. O primulă târzie, presată între pagini. Stropi stranii de fericire, cum e fotografia fiului nou-născut al lui Finnick şi Annie.

Învăţăm să fim din nou ocupaţi. Peeta coace pâine. Eu vânez. Haymitch bea până se termină alcoolul, apoi creşte gâşte până la sosirea următorului tren. Din fericire, gâştele îşi pot purta foarte bine de grijă pe cont propriu. Nu suntem singuri. Alte câteva sute de oameni se întorc, fiindcă, indiferent ce s-ar fi întâmplat, aici e căminul nostru.

Minele fiind închise, ară, afundând cenuşa în pământ, şi seamănă plante. Maşinile trimise din Capitoliu defrişează terenul pentru o nouă fabrică, unde vom face medicamente. Deşi n-o însămânţează nimeni, pajiştea înverzeşte iarăşi.

Eu şi Peeta ne revenim împreună. Încă mai sunt momente în care el se ghemuieşte în spatele unui scaun şi se ţine bine până când se încheie străfulgerările amintirilor inoculate de venin. Eu mă trezesc ţipând din coşmaruri cu mutanţi şi copii pierduţi. Dar braţele lui sunt aici, să mă liniştească. Şi eventual buzele lui. În noaptea când am din nou senzaţia aceea, dorinţa care m-a copleşit pe plajă, ştiu că asta s-ar fi întâmplat oricum.

Că pentru a supravieţui nu am nevoie de focul lui Gale, învăpăiat de furie şi de ură. Sunt plină de foc eu însămi. Ceea ce îmi trebuie e păpădia primăvăratică. Strălucirea gălbuie care înseamnă renaştere în loc de distrugere. Promisiunea că viaţa poate merge înainte, indiferent cât de mult ai pierdut. Că poate fi din nou bine. Şi numai Peeta îmi poate da asta.

Aşa că, după aceea, când el şopteşte:

— Mă iubeşti. Adevărat, sau nu?

Eu îi răspund:

— Adevărat.

Epilog

SE JOACĂ PE PAJIŞTE. Fata cu păr întunecat şi ochi albaştri, care dansează. Băiatul cu bucle blonde şi ochi cenuşii, care se străduieşte să ţină pasul cu ea, cu picioarele lui dolofane, de ţânc. A fost nevoie de cinci, de zece, de cincisprezece ani ca să fiu de acord. Dar Peeta şi-i dorea atât de mult. Când am simţit-o pentru prima oară pe ea mişcând în mine, am fost mistuită de o groază care părea la fel de veche ca însăşi viaţa. Numai bucuria de a o ţine în braţe a reuşit să mă vindece. Să-l port pe el a fost mai uşor, dar nu cu mult.

Întrebările abia încep. Arenele au fost rase de pe faţa pământului, s-au construit monumente comemorative, Jocurile Foamei nu mai există. Dar copiii învaţă despre ele la şcoală şi fata ştie că noi am avut un rol în toate astea. Băiatul va afla peste câţiva ani. Cum aş putea să le povestesc despre lumea aceea fără să-i sperii de moarte? Pe copiii mei, care nu pun la îndoială cuvintele cântecului:

În inima luncii, sub salcia deasă
E patul de iarbă, e perna frunzoasă.
Pe ea culc-obrazul şi pleoapele-nchide.
O să fie soare când le vei deschide.

Aici ţi-e-adăpostul, aici e căldură,
Aici margarete te apăr' de ură.
Aici vise dulci dimineaţa-mplineşte,
Aici al meu suflet mereu te-ndrăgeşte.

Pe copiii mei, care nu ştiu că se joacă într-un cimitir.

Peeta crede c-o să fie OK. Ne avem unul pe altul. Şi avem cartea. Îi putem face să înţeleagă într-un mod care le va spori curajul. Dar într-o bună zi va trebui să le ofer o explicaţie a coşmarurilor mele. De ce vin. De ce nu voi scăpa cu adevărat de ele niciodată.

O să le spun cum supravieţuiesc. O să le spun că în dimineţile rele mi se pare imposibil să mă bucur de ceva, fiindcă mă tem că îmi va fi luat. Atunci fac în gând o listă a tuturor lucrurilor bune pe care le-am văzut vreodată săvârşite de cineva. E ca un joc. Repetitiv. Chiar puţin plictisitor, după douăzeci de ani.

Însă există jocuri cu mult mai rele.

SFÂRŞIT

{i} Snow – în lb. engleză (n. tr.).